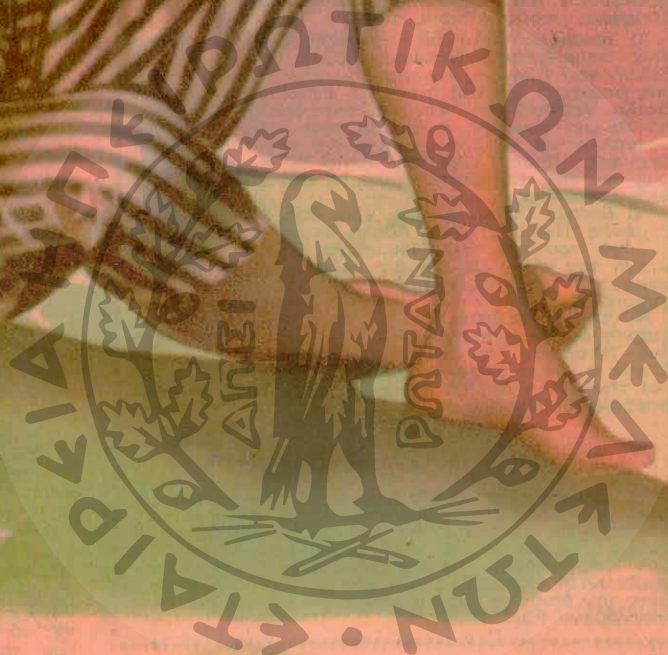

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΟΙ ΗΓΕΡΙΕΣ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν

Πῶς τοὺς ἐνέπνευσαν τὰ ἀριστουργήματά τους

Ὁ δεῦτερος βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὁ περίφημος νομοθέτης Νουμάς γιὰ νὰ κάνει τοὺς νόμους τοῦ ποῦ σεβαστοὺς σκέφτηκε ἕνα ἐξυπνότατο τέχνασμα: Πήγαινε κάθε μέρα μόνος του σ' ἕνα γειτονικό ἔρμη δάσος ἔμεινε ἐκεῖ ἄρκετὴ ὥρα καὶ γυρίζοντας ἔλεγε ὅτι μέσα στὸ δάσος τοῦ παρουσιάζονταν ἡ νύφη Ἡγερία καὶ τοῦ υπαγόρευε τοὺς νόμους ποὺ ἐπέβαλλε κατόπιν ἐκείνος στοὺς Ρωμαίους.

Ἡ Ἡγερία ἦταν ἡ νύφη ποὺ λάτρευαν ἰδιαίτερα οἱ κάτοικοι τῆς Ρώμης γι' αὐτὸ κι' οἱ νόμοι τοῦ Νουμά ἐμείναν σεβαστοί.

Ἀπὸ τότε ἐπεκράτησε ἡ συνήθεια νὰ λέγεται Ἡγερία κάθε γυναίκα ποὺ ἐνέπνευσε ἕναν μεγάλο ἄντρα πολιτικό, φιλόσοφο, στρατηγὸ, ποιητὴ, συγγραφέα, καλλιτέχνη κλπ.

Ρόλο Ἡγερίας εἶπαί γιὰ τὸν Περικλῆ, ἡ διάσημη γυναίκα τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν Ἀσπασία, ποὺ εἶνε κατόπιν αὐτοῦ τοῦ ἄντρα ἐνέπνευσε στὸν Περικλῆ τὴν περισσότερο μακροχρόνιες τοῦ καὶ τὴν ὁριζήστερες ἀπορροές τοῦ.

Κατὰ τὸ Μεσαίωνα ὑπῆρχε ἀμφωνία Ἡγερῶν. Κι' αὐτὸ γιὰ τὸ Μεσαίωνα ἦταν ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ γυναίκα βασιλεύει στὴν καρδιά καὶ στὸ νοῦ τῶν ἀνδρῶν. Κάθε ἱππότης τότε εἶχε τὴν ὁμοιοπαθία του ποὺ τὴν λάτρευε ἀπὸ μακριά καὶ γιὰ τὸ κατὰ τῆς ἔκανε διάφορα λαμπρὰ κατορθώματα.

Οἱ δύο πὺ ἀντιπροσωπευτικοὶ τύποι Ἡγερῶν ἦταν ἡ Βεατρίκη Πορτινάρι γιὰ τὸν Δάντη καὶ ἡ Λάουρα γιὰ τὸν Πετράρχη.

Με τὴ μυστικὴ ἀγάπη Λατρεία ποὺ ἐνέπνευσε ἡ Βεατρίκη στὸ Δάντη ἔκανε ν' ἀναπτύχθῃ ἡ μεγαλοφυΐα του καὶ ἡ Λάουρα ἡ ὥρα καὶ κόρη τοῦ Ἀδωνιῶν ἐνέπνευσε τοὺς περίφημους στίχους, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Πετράρχης ἠμῶν τὸν ἀγνὸ καὶ παθητικὸ ἔρωτα ποὺ ἐννοῖται γιὰ κείνην ἀπ' τὴν πρώτη τοὺς συναντήσι.

Στὴ Δύση ὁ 17ος αἰώνας ἦταν ἐπίσης ἡ ἐποχὴ τῶν Ἡγερῶν. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ μεγάλες ἀρχόντισσες τῆς Εὐρώπης γυναικὲς θαυμαστές κι' γιὰ τὴν ὁμορφιά τους καὶ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τους εἶχαν ὁλόκληρα τὰ σαλόνια τους στοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν.

Σ' ἕνα τέτοιο σαλὸνι στὴς χῆρας τοῦ διάσημου σατυρικοῦ συγγραφέα Σκαρρόν, γνῶρις ὁ Λουδοβίκος 14ος τὴν παρρησιαστικὴν μαρκησία ντὲ Μαιντενόν, στὴν ὁποία ἔδωσε κατόπιν τιμῆς καὶ δύναμι πραγματικῆς βασιλείας.

Ὁ Ζὰν Ζὰκ Ρουσσὸ πέρασε ὁλόκληρη τὴ ζωὴ του, φιλοδοξοῦμενος πότε στὴς κυρίες ντ' Ἐπινά, πότε στὴς κυρίες ντ' Οὐτεντὺ ἡ στὴς δοκιμασίες ντὲ Μαιν πότε πᾶσαν οἱ Ἡγερῆς του.

Ὁ Γκαίτε εἶχε γιὰ Ἡγερία του τὴν πολυσυζητημένη ἀδελφὴ του Καρολίνα καὶ ὁ Σατωβιάνδος τὴν ἀδελφὴ του Λουκίλλη, τὴν ὁποία χρησιμοποιοῦσε καὶ γιὰ συνεργατίδα του.

Ὁ ποιητὴς Λαμαρτίνος εἶχε Ἡγερῆς τὴς τρεῖς ἀδελφές του Καικιλία Εὐγενία καὶ Σουζάνα, οἱ ὁποῖες ὡς τὴν ἐποχὴ ποὺ γνῶρις καὶ ἀγάπης τὴν γυναίκα του, στάθηκαν κι' οἱ τρεῖς τρυφεροὶ μυστικοσύμβουλοι του καὶ τοῦ ἔδιναν θάρρος νὰ γράφῃ τὰ τραγούδια του.

Ὁ Ἀλφρέ ντὲ Μυσσὲ εἶχε ἐπίσης τὴν τρυφερὴ ἀδελφούλα του Ἐρμιόνη τὴν ὁποία πολλὰ φορὲς ἀναφέρει στοὺς στίχους του.

Ὁ Μπαλζάκ πολὺ πρὶο εὐτυχέστερος ἀπ' ὅλους εἶχε ἀναρίθμητες Ἡγερῆς. Πρῶτα πρῶτα τὴν ἀδελφὴ ποὺ Λάουρα, ὕστερα τὴν κυρία ντὲ Μπερνύ τῆς ὁποῖας ὁ ἔρωτας ἦταν μὴ ἐνίσχυση γιὰ τὴν δύσκολη νεότητά του καὶ γιὰ τὴν ὁποία διατήρησε πάντα μὴ τρυφερὴ ἀνάμνησι παίρνοντας τὴν γιὰ μόντελλο γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἀγνότερη ἡρωίδα του. Ἐπειτα εἶχε τὴν κυρία Χάνα, τὴν «Ἐνν» ποὺ τὴν παντρεύτηκε ἔπειτα ἀπὸ εἰκοσι χρόνια ἀλλοτρίωσης.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἀκόμα, εἶχε δύο ἐξ ἴσου χαριτωμένες Ἡγερῆς: Τὴν Ἀδέλα Φουσσέ τὴν νόμιμη σύζυγό του καὶ τὴν Ἰουλιέττα Ντροῦ τὴν πρὶο στενὴ τοῦ φίλου. Πολλοὶ ἀπ' τοὺς πρὶο ὥραίους στίχους του γράφθηκαν πρὸς τιμὴν τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν.

Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ φλαμπερ ποὺ φύλαξε σὰν ζηλιάρος αὐτοῦ τὴν ἀτομικὴ του ἀνεξαρτησία εἶχε δύο Ἡγερῆς: Τὴν ἀδελφὴ του Καρολίνα ποὺ τὴν ἔλεγε ὁ «γέρο Κάρλος μου» ἡ τὸ «παντράκι» μου καὶ τὴν λογιὰ Λουίζα Κολὲτ γιὰ τὴν ὁποία ἔτρεφε ἀπερίοριστο θαυμασμό.

Φόρος ἐπὶ τῶν γεννήσεων

Σ' ὅλα τὰ κράτη λαμβάνονται μέτρα γιὰ τὴν αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γεννήσεων. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει στὴν Ἰαπωνία, ποὺ ἀπειλεῖται ἀπὸ υπερπληθυσμό. Ἐξ ἄλλου ἡ κυβερνῶσα παρατήρησε ὅτι ὁσο περισσότερα παιδιά γεννιούνται τόσο λιγότερα οἱ εἰσπράξεις τῶν φόρων. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε τὴν ἐπιβολὴ ἑνὸς φόρου 2 δολλαρίων γιὰ κάθε γεννιόμενο παιδί.

Τὸ μοιραῖον

Πρωτότυπο διήγημα

Ἡ Νικὸλ γευμάτιζε μὲ τὸν ἄντρα τῆς καὶ τὴν ὑπέρα της.

— Δὲν εἶδες τὸ ἡμερολόγιο, ἀγάπη μου; Ὁχι! Ἀ! δὲν εἶσαι διόλου περίεργος! Δὲν εἶδες λοιπὸν ὅτι σήμερον εἶνε Παρασκευὴ, 13 τοῦ μηνὸς καὶ ὅτι βρισκόμαστε στὸν Φεβρουάριο μῆνα; εἶπε στὸν ἄντρα τῆς. Δὲν ἦταν δυνατόν λοιπὸν νὰ γίνῃ πρὶο γρουσουζικὴ μέρα!... Ἀπ' τὸ πρῶν δὲν μποροῦ νὰ ἡσυχάσω... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπὸ στιγμή πρὶο σὲ στιγμή πρόκειται νὰ μοῦ συμβῇ κάτι κακό... Ξέρεις πόσο εἶμαι προληπτικὴ!...

— Τὸ ξέρω, μικρή μου Νικὸλ, καὶ γελῶ μὲ τοὺς ἀνόητους φόβους σου! τῆς ἀπάντησε ἐκείνος.

Ἡ Νικὸλ ἔκανε ἕνα χαριτωμένο μορφασμό.

— Μ' ἄλλα λόγια, κύριε, μὲ θεωρεῖς κομπὴ καὶ μὲ κοροϊδεύεις! Αὐτὸ δὲν θέλεις νὰ πῇς;

— Ὁχι!... Ἀπλῶς βοῖσκω τὴν ἀρεσκείαν σου αὐτὴν πολὺ διασκεδαστικὴ... Θελεκτικὴ σὰν καὶ σένα!

Ἡ Νικὸλ χαμογέλασε καὶ ἀγκάλιασε τὸν ἄντρα τῆς, τὸν διάσημο ἀεροπόρο Ζὰν ντὲ Μπασιγιέρ.

Ἦσαν τρία χρόνια παντρεμένοι κι' ἔκαναν ἀκόμα σὰν ἐρωτευμένοι. Νοῖ, ἦσαν τὸ πρὶο ταπεινὸ ζευγάρι.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, Παρασκευὴ, 13 Φεβρουαρίου... ὁ Ζὰν συλλογιζόταν ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔκανε τὴν μεγάλη ἀπόπειρα γιὰ νὰ καταπονήσῃ τὸ παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητος ἀπ' τὸ Παρίσι στὴ Σαϊγκόν. Ἀν θὰ ἔδιναι μικτὴς ἀπ' τὴ σκληρὴ αὐτὴν προσπάθεια, θὰ κατόρθωνε, μὲ τὰ χρήματα τοῦ βασιλείου ποὺ θὰ ἔπαινε, νὰ πραγματοποιήσῃ ἕνα παλινὸν τὸν δυνεῖο: νὰ παρατήσῃ ὁλοκληρὴ τὴν ἀνέσχη ζωὴ ποὺ ἔκανε, νὰ ἀνοίξῃ ἕνα ἐργοστάσιο ηλεκτρονικῶν κινητήρων καὶ νὰ ζῇ εὐτυχισμένος μαζί μὲ τὴν γυναίκα του.

Μὰ θὰ κατόρθωνε νὰ σπάσῃ τὸ ρεκόρ; Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ τὸν ἀπασχολούσε, ἐνῶ γαῖε μὲ μηχανικά τὰ χουσαλένια μαλλιά τῆς γυναίκας του.

— Ἀχ! νὰ ἤξερα ἂν θὰ πετύχῃ! εἶπε στὴ Νικὸλ ἀναστενάζοντας.

— Τί βλέπετε; τὴν ρώτησε ἀνέσχη.

— Βλέπω ἕναν θάνατο ποὺ θὰ σὰς λυπήσῃ πολὺ, ἀποκοιήθηκε ἡ χαρτορῆχτρα. Καὶ τὸν θάνατο αὐτὸν θὰ τὸν προκαλέσετε ἐσεῖς ἡ ἴδια χωρίς νὰ τὸ θέλετε... Προσέξτε καλά!... Δὲν μποροῦ νὰ διακοῖναι ποῖος εἶν' αὐτὸς ποὺ θὰ πεθάνῃ, ἄντρας σὰς ἡ φίλος σὰς.

— Δὲν εἶνε δυνατόν! τσαύλισε ἡ Νικὸλ. Λατρεύω τὸν ἄντρα μου, δὲν εἶνε ποτὲ δυνατόν νὰ τοῦ κάνω κακό.

Ἡ κυρία Ἀντὼν κούνησε τὸ κεφάλι τῆς καὶ εἶπε:

— Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ λὲν τὴ λέξι: ποτέ! Ὅλα γίνονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Σὰς προειδοποιῶ καὶ πάλι, κυρία μου, ὅτι πρέπει νὰ προσέχετε! Ἡ ἀμοιβὴ μου εἶνε πεινῆτα φράγκα... Χαίρετε.

κυρία μου... Σὰς εὐχομαι νὰ μὴ βγοῖν ἀληθινὰ τὰ χασιὰ!

Ἡ Νικὸλ ἔφυγε ἀνέσχη καὶ ταραγμένη. Τὰ λόγια τῆς κυρίας Ἀντὼν τῆς εἶχαν κάνει ζωηρὴ ἐντύπωση. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τῆς προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἄντρα τῆς ὅτι εἶνε ἀνόητος νὰ πιστεύῃ κανεὶς τὴς γυναῖκες αὐτὲς ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὴν ἀφέλεια τοῦ κόσμου.

Τὸ ἀπόγευμα πήγαινε μὲ τὸν ἄντρα τῆς καὶ κάνανε διάφορα ψώνια. Κι' ἡ Νικὸλ ἔεχασε ἔτσι σιγὰ σιγὰ τὴν λύπη τῆς.

Τέλος, ἔφτασε ἡ μέρα τοῦ μεγάλου ταξιδίου.

Ὁ Ζὰν ντὲ Μπασιγιέρ εἶχε ἐπιβλέψῃ ὁ ἴδιος σ' ὅλες τὴς προετοιμασίες. Ἦθελε νὰ εἶνε ἀπολύτως βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς πτήσεώς του. Ἡ Νικὸλ πῆγε νὰ τὸν ἀποναιετῇ στὸ ἀεροδρόμιο, κρατώντας τὴν ἀγκυλιὰ τῆς ἐναντὶ μικροῦ πτήσης ποὺ τῆς εἶχε ἀγοράσει. Τοῦ εἶνε μάλιστα περάσει μὴ κόκκινη κορδέλλα στὸ λαιμό.

— Τὶ τὸν ἐφέρει μαζί σου; τὴν ρώτησε γελώντας ὁ Ζὰν. Δὲν μπορεῖς νὰ τὸν ἀποχωρισθῇς διόλου;

— Ὁχι, δὲν εἶν' αὐτὸ. Σοῦ τὸν ἔφερα νὰ τὸν πάω μαζί σου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σοῦ φέρῃ γούρι. θὰ σοῦ κρατᾷ συντροφιά στὸ ταξίδι καὶ... θὰ σοῦ θυμίζῃ λιγάκι τὴν γυναίκούλα σου ποὺ θὰ σὲ περιμένῃ μὲ λαχτάρα, νὰ σὲ σφίξῃ πάλι στὴν ἀγκυλιὰ τῆς!...

Ὁ Ζὰν τὴν φίλησε μὲ μάτια δακρυσμένα ἀπὸ συγκίνησι.

... Στὴν ἀρχὴ ὅλα πῆγαιναν καλά.

Ὁ ἀστυνόμος παρακολουθοῦσε τὸν ἀεροπόρο στὴν τοληποὴ πτήσι του. Ἐμφανὴς ὁ Ζὰν ἔπαυσε νὰ δίνει σημεία ζωῆς. Δὲν ἀπάντησε πρὶο στὴς προσκλήσεις τοῦ ἀστυνόμου. Βαθεῖα, τρομερὴ σιωπὴ τὸν σκέπαζε, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἐξακριβώθηκε ὅτι τὸ ἀεροπλάνο ἔπεσε σ' ἕνα βουνὸ κι' εἶνε κομμάτια. Τὸ πτώμα τοῦ ὁδηγοῦ τὸ ἔβγαλαν φοιχτὰ παραμορφωμένο κάτω ἀπ' τὰ συντοίμια.

Οἱ ἐμπειρογνώμονες ποὺ ἐξέτασαν τὰ συντοίμια τοῦ ἀεροπλάνου ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ δυστύχημα προσκλήθη ἀπ' τὸ νεογνὸς ὅτι ὁ πτήσης ποὺ εἶνε ὁ Ζὰν Νικὸλ στὸν ἄντρα τῆς, πλῆχθηκε ἀνάμεσα σὲ δύο μοιλοῦς. Ὁ Μπασιγιέρ δὲν μποροῦσε κατόπιν αὐτοῦ νὰ κυβερνήσῃ τὸ ἀεροπλάνο του κι' ἔπεσε πάνω στοὺς βράχους ποὺ βρέθηκαν μπροστά του.

Ἡ προσφάτως τῆς ναοτορῆχτρας εἶχε, ἀλλοίμονο, βγῇ ἀληθινῶς. Ἡ Νικὸλ σκότωσε τὸν ἄντρα τῆς χωρίς νὰ τὸ θέλῃ!...

ΡΟΖΙΤΑ ΖΙΡΑΝΤΟΤ

Ὁ ἔρως... ποὺ σκοτώνει

Στὸ περιβάλλον τοῦ Μπερναρ Σῶ, συζητοῦσαν μὴ μέσα γιὰ τὸ ἂν τὸ ἐρωτικὸ πάθος μπορὶ νὰ ἀνησυχίῃ ὡρισμένους ἀνθρώπους σὲ πρόσωπο θάνατο. Ὁ διάσημος χιουμοριστὴς ἐπενέθη τότε καὶ δήλωσε: — Ἐγὼ μποροῦ νὰ σὰς ἀναφέρω τὴν περίπτωση ἑνὸς φίλου μου, ποὺ ἐρωτευθῆκε μὴ κοπέλλα, ἡ ὁποία ὡς ἀνέστηκε νὰ τὸν παντρευθῇ, γιὰτὶ ἦταν φτωχός. Ὁ δυστυχισμένος νέος λυπήθηκε υπερβολικά!...

— Καὶ θὰ πέθανε, ἀσφαλῶς! ἐπενέθη μὴ ὁμωνυμικὴ κοπελίτσα. — Μάλιστα, δεσποινίς, ἀπάντησε σοβαρώτατα ὁ Σῶ. Πέθανε... ἔπειτα ἀπὸ 50 χρόνια!

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΦΕΡΗΧΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ, ΣΑΝΤΙΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ. 27 135 - 29 967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

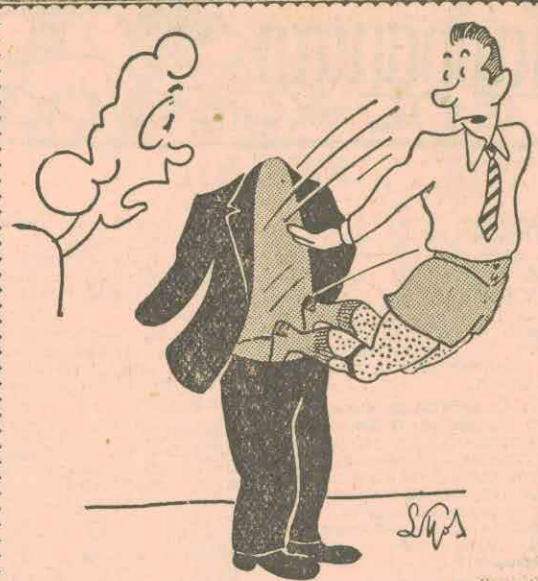
Ἀγάπη καὶ πάθος

Ἀγαπᾷ τὸν παλινάνθρωπο. Τὸ ὁμολογεῖ ἡ ἴδια. «... Λατρεύω σὰ θεὸ ἕνα ἄντρα κυλιόμενο στὴ λάσπη. Ὅπου κι' ἂν τὸν ἀγγίξῃς λερώνεσαι... εἶνε ἕνα κτήνος ἕνας πρόστυχος, ἕνας τέρας... Καὶ ὅμως ἂν μποροῦσες νὰ φαντασθῇς πόσο τὸν ἀγαπᾷ...» Τόσο ποὺ σκέπτεται ἀκόμα τὸν θάνατο. Τὰ πάντα παρὰ νὰ ζῇ μακριὰ του. Ἀλλά καὶ μαζί του — ἀναγνωρίζει τῆς εἶνε ἀδύνητο νὰ ζῇ. Μασκαράς αὐτὰς, μοναχοκόρη ἀπὸ καλὸ σπίτι αὐτῇ. Πῶς νὰ συνοδοιπορήσῃ μαζί του; Ζῶς παρὰ, δὲν ξεχωρίζει τὴς γυναῖκες ἀπὸ τὴ μορφή, ἀπὸ τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὰ αἰσθήματα. Ἐλπίει στὴν κάθε μὴ ἕνα μῦρο τοῦ συνόλου καὶ δίχως διαταγμὴ χωρὶς συνείδησι, δίχως ντροπὴ, χωρὶς ν' ἀναλογισθῇ τὴς συνέπειες, δίχως νὰ λογιζοῖ τὴς εἰδικὲς περιπτώσεις ποὺ παρουσιάζονται στὴν κάθε γυναίκα, στρέφεται πρὸς ὅλες. Δὲν ὑπάρχουν γι' αὐτὸν συνδεσμὸ ἐρωτικὸς μὲ συνέχεια, καταστάσεις εἰδυλικῆς, μὴ κάποια σταθερότης, μὴ στοιχειώδης ἐντιμότης. Δὲν ὑπάρχουν οἱ φραγμοὶ ποὺ στήνουν καὶ τοὺς πρὶο κυνικούς. Δὲν τὸν ἀφοπλίζει ἡ ἀρετὴ, ἡ κοινωνικὴ βέσις, ἡ ηλικία ἡ αὐστηρότης ἡ φρονησις. Κυνηγᾷ ποὺ μὴ ἔχει ὁμοίως τὸ θῆρα ἀκοινῶς, κι' ὡς εἶνε τὸ κανονικὸ τοῦ κλουβιοῦ, ὡς εἶνε ἡ κόττα ποὺ ὀρνιθῶν ὡς εἶνε τὸ παγνὶν τοῦ ζωολογικοῦ... Γυναίκα νὰ εἶνε. Αὐτὸ προέχει. Ἀγνοῶν τὸν εἶνε ἡ ἐρωτικὴ τιμὴ. Ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια. Δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὅσο. Σκοπεύει τὴν γυναίκα τοῦ δρόμου μὲ ὅση εὐκολία τὸ σὺζυγο τοῦ φίλου του.

Καὶ ἂν πιστέψουμε τὸ θῆμα τοῦ ἀδελφάνου αὐτοῦ ἡρίου δὲν ἄσπασται οἱ βολές του. Μακάριοι οἱ θρασεῖς. Καὶ παντοῦ, ἀλλὰ ἰδίως στὸν ἐρωτικὸ στίβο. Οἱ σεμνοὶ καὶ οἱ «καλῶς πρέπει» ἀποτελοῦν τὸ ἱδανικὸν τῶν γυναικῶν — λένε οἱ ἱδίες. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἡ σεμνότης καὶ ὁ καθυποταγισμὸς εἶνε τὰ χειρότερα εἰσιτήρια γιὰ νὰ γίνετε δεκτοὶ σὲ ἐρωτικὸ γεῦμα. Τὴ διακεκριμένη θέσι σὰς τὴν ἐξασφαλίζει ἡ αὐθάδεια. Ἰσχύς μου ἡ εὐθῆδα, εἶνε τὸ ἐμβλημα τῶν κατακτητῶν. Ἐνας Καζανόβας ποὺ κοκκινίζει κι' ἕνας Δὼν Ζουάν ποὺ χάνει ἀπὸ τὴν ταραχὴ τὰ λόγια του, δὲ δρῶνουν τὸν ἐρωτικὸ κερπὸ παρὰ μόνον στὴς σελίδες τῶν μυθιστορημάτων τοῦ περασμένου αἰῶνα.

Ἐφύγαμε ὅμως ἀπὸ τὸ θῆμα τοῦ κοριτοῦ ποὺ προσκυνᾷ ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖ κακοποιό. Ὁ, ἂν δὲν εἶχε τοὺς γονεῖς τῆς ποὺ τὴν λατρεύουν ἀπὸ καιρὸ θὰ εἶχε παρῶναι τὸ νῆμα τῆς στὸ θάνατο. Τὶ τῆς χρειάζεται μὴ ζωὴ βρομένη ἀπὸ τὰ δάκρυα; Δὲν πρέπει οἱ ὁσοι τοιαύτοι ζοῦν οἱ γονεῖς τῆς. Δὲν πεθαίνει, ἀλλὰ ἀποσπείρεται ἀπὸ τὴ ζωὴ. Ἀρνιέται τὸν ἔρωτα ποὺ θὰ τῆς παρουσιάσῃ μὴ ἄλλη μορφή. Ἀρνιέται τὸ γάμο, ἀφοῦ μ' αὐτὸν, κι' ἂν ἀκόμα τὴν καλεῖται κοντὰ του δὲν πρόκειται νὰ ἐνῶσι τὴς ὕψος τῆς. Εἶνε τόσο βέβαιη ὅτι θὰ τὴν προσχῇ, θὰ τὴν ταπεινώσῃ θὰ τὴν ἐγκολοῖ. Ἀρνιέται τὴν χάρα, τὸ γέλιο τὴν περιπέτεια, τὸ καὶ τὴ ζωὴς. «... Προτιμῶ τὸν ἀργὸ θάνατο τῆς ἀγάπης μακριὰ του. Προτιμῶ νὰ μείνω πιστὴ στὸν ἔρωτα μου καὶ νὰ σβῶω μὲ τὸ ὄνομα του στὰ χεῖλη μου, παρὰ νὰ δῶω τὸ χέρι σ' ἕνα ἀπατεῶνα, ποὺ εἶνε ἀνάξιος τέτοιας τιμῆς...».

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Ὅταν τ' ἀκούσα, βγήκα ἀπ' τὰ ρούχα μου...
Νά, ἔτσι!...
(Σκίτσο Σ. Πολενάκης)

Λυρικοὶ ρεαλισμοὶ

Ίστορία

Θυμοῦμαι τότε ποὺ ἀγαπῶμασθε τρελλὰ, ἐγὼ θαρρῶ πρωτοετῆς καὶ σὺ παιδοῦλα!... Γράμματα σοῦστελνα μεγάλα καὶ πολλὰ — εἶχαμε κάνει καὶ συνένοχο τὴ δοῦλα — κι' ἦσαν μικρὴ μὲ τοῦ σχολείου τὴν ποδιά, μὲ τῆς ντροπῆς τὸ μακιγιάζ στὸ πρόσωπό σου, κι' εἶχες φρικτὴ ταχυπαλμία στὴν καρδιά σὰν πρωτοπρόφες τὸ πρῶτο «σ' ἀγαπᾷ» σου!...

Ἦσαν «ἡ Ὁμορφὴ» ἐσὺ τῆς γειτονιάς κι' ἕνας μὰς πρόδωσε μ' ἀνώνυμὸ τοῦ γράμματος. Κι' εἶπ' ὁ πατέρας σου πῶς θὰ γενῇ φωνῆς... Τί φασαρία!... Τί κακό!... Μὰ καὶ τί κλάμμα!...

«Θὰ τοῦ τὴν κλέψω!» τὸτ' ἀπειλήσα ἐγὼ, μὰ δὲν ἐπρόλαβα, φτωχὴ μικροῦλα Νίνα, γιὰτὶ ἐνῶ δὲν εἶχες σκάσει ἀπ' τ' αὐγὸ κατὰπιες τρία σωληνδρία κινίνα!...

Ἐγινε σκάνδαλο καὶ κτόρος φοβερός, ὅταν σὲ σῶσαν — ἐδῶντες — τὴν ἄλλη μέρα καὶ ὁ πατέρας σου, ὡχρός καὶ βλοσυρός ἦρθε καὶ τὰπε στὸ δικό μου τὸν πατέρα.

«Θ' αὐτοκτονήσουμε μαζί!» τοῦτε εἶπα ἐγὼ καὶ οἱ γονεῖς μας θάχουν ἔτσι τὴν κατάρρα, ἀλλὰ οἱ «γέρος» μου μὲ κίνημα γοργὸ μ' ἄστραψε ἀξάφνα μὴ τρομερὴ σφαλιάρα!

Ἐφύγα τότε στὴν Εὐρώπη, γιὰ γιαντρός κι' ἔλεγα: «Ὅταν θὰ γυρίσω θὰ τὴν πάρω». Τὴς πρῶτες μέρες ποδοχὴν γράφει πῶς δὲν τρῶς καὶ εἶχα πάει ἀπ' τὸ κακό μου νὰ κρεπάρω.

Ὅταν ἐγύρισα... δὲν σὲ θυμοῦμαι πιά! — Πάντα ὁ Χρόνος κι' ἡ Ζωὴ πέρνουν τὴ Νίκη — κι' ἐσὺ εἶχες κάνει τὴ «φρικτὴ παλινῶντα» νὰ παντρευθῇς κάποιον «λεφτὰ» στὴ Σαλονίκη.

Περάσαν χρόνια καὶ μαζί καὶ θηλυκά κι' ἐγὼ παντρεύτηκα μὴ μὴ δεσποινίδουλα ἀλλὰ σκεπτόμουν ἐλαφρὸς νοσταλγικά κάποιον μικρὴ, ξαυθὴ, πολὺ λεπτὴ παιδοῦλα...

Ὡσπου σὲ εἶδα σ' ἕνα σπίτι ἐξοφικά: Χοντὴ κυρία, μὴ παιδιὰ καὶ ἡλικία! Καὶ μοῦ ἐξήτησες ἀπλᾶ κι' ἐγγενικά κανένα φάρμακο γιὰ τὴν παχυσαρκία!

Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΕΚΕΙΝΗ

Συνήθως όταν πηγαίνει στο Παρίσι για τις υποθέσεις του εργοστασίου του, ο Όκταβ Λανσελν έπαιρνε μαζί του και την οικογένειά του.

Αυτή τη φορά όμως η γυναίκα του ήταν αρρωστή και βρέθηκε μόνος του στο Παρίσι.

Μη ξέροντας τι να κάνει αυτό το βράδυ ο Όκταβ αποφάσισε να πάει στο «Καρτιέ Λατέν». Το μέρος αυτό θά του εμπνέονε τόσες νεανικές αναμνήσεις. Εκεί είχε περάσει μαζί με την Ίντα τόσες ώρες ημέρες.

Η Ίντα ήταν η πρώτη του αγάπη!

Ήταν δευτεροετής φοιτήτης όταν την συνάντησε για πρώτη φορά στον κήπο του Λουξεμβούργου. Την άγαπησε τρελλά από την πρώτη στιγμή που την είδε. Ήταν ένα πολύ σοβαρό κορίτσι που ζούσε με μια γρήγα θεία της και κέρδιζε τη ζωή της δίνοντας μαθήματα πιάνου.

Αγαπήθηκαν πολύ, όπως αγαπούσαν οι νέοι εκείνη την εποχή και ζήσανε δυο χρόνια μέσα σ' ένα όνειρο.

Ένα πρωί όμως ο Όκταβ έλαβε ένα τηλεγράφημα που του ανήγγειλε το θάνατο του πατέρα του. Αποκαίρητος βιαστικά την αγαπημένη του βεβαίωνον, τας την με χίλιους δρόκους πώς γρήγορα θά ξαναγύριζε κοντά της για να νομιμοποιήσει την ένωσή τους.

Στην έπαρκία βρήκε τη μητέρα του απαρνηγόρητη και τις υποθέσεις του εργοστασίου του πατέρα του σε πολύ κακό δρόμο. Δεν μπορούσε να τ' αφήσει όλα αυτά.

Ταυτό έλεος του Θεού.

Έμεινε λοιπόν κι' άφοιόθηκε στην εργασία του. Αργότερα, για να ευχαριστήσει τη μητέρα του παντρεύτηκε.

Η αναμνήσις της Ίντας όμως τον κατέδιωκε πάντοτε. Δεν μπορούσε να βγάλει απ' την καρδιά του τον έρωτα αυτό.

Καθισμένος τώρα σ' ένα τραπέζι του ίδιου εστιατορίου όπου πηγαίναν τακτικά με την Ίντα και περνούσαν τα βράδια τους, ανταλλάσσοντας ερωτικά γλυκόλογα και δρόκους αμοιβαίας πίστωσης, άναπο.

Μόνος στο τραπέζι του, ο Όκταβ έτρωγε σιγά κι χωρίς όρεξη. Άναψε σ' ένα τσιγάρο κι έτοιμαζόταν να φύγει όταν εξαφνα άνοιξε η πόρτα και μπήκε στο ρεστοράν η Ίντα.

Την αναγνώρισε άμέσως, παρ' όλη την τρομακτική της αλλαγή. Προχωρούσε προς το μέρος του κάνοντάς τον να πλημμυρίσει από ένα αίσθημα απογοητεύσεως. Το σώμα της είχε πια βουρύνει και φορούσε ένα φορεμάκι με χτυπητά χρώματα. Το άσχημο τώρα πρόσωπό της που διάφορες κρέμες και κραγιόν άδικως προσπαθούσαν να κρύψουν τις ρυτίδες του, δεν είχε σχέση με το άλλοτε γελαστό προσωπάκι της με τ' άγνα χαρακτηριστικά και το ροδοκόκκινο φυσικό του χρώμα. Τα όξυεναντισμένα μαλλιά της του θυμίζαν τα

δλόχρονα μαλλάκια της που τόσο του άρεσε να χαϊδεύει.

Την άκουσε ν' απαντά πρόθυκα και με μια φωνή βραχνιασμένη στο πείραγμα ενός μεθυσμένου.

— Έτσι λοιπόν την κατάντησαι... σκέφθηκε μ' άποτροπισμό για την διαγωγή του.

Και για πρώτη φορά η λύπη του για την χαμένη του ευτυχία ανακατεύτηκε με τύψεις κι έννοιωσε την καρδιά του να γίνεται κομμάτια.

Η Ίντα πλησίαζε στο μεταξύ κυττάζοντας τον με τρόπο που του φάνηκε περιεργός.

— Θα με αναγνωρίσει, άραγε;... αναρωτήθηκε ο Λανσελν.

Το πράγμα ήταν κάπως δύσκολο. Ο λεπτός ξανθός νέος του καιρού εκείνου ήταν τώρα ένας παχύσαρκος κύριος με σεβαστή φαλάκρα και με χρυσά γυαλιά.

Με κερνάς ένα ποτήρι σαμπάνια; τον ρώτησε η Ίντα πριν καθίσει και προτού πάρη την συνκατάθεσή του, γύρισε προς το γκαρσόνι και διάταξε να της φέρη μία σαμπάνια.

— Υστερα κάθισε στο τραπέζι του και τον ρώτησε:

— Γιατί με κυττάζεις έτσι μάλις μπήκα; Με ξέρεις ή όχι; Έγώ όμως δεν σε ξέρω!... Ποιά ανάγκη να σε ξέρω; Μ' άρεσει η σαμπάνια... Θα ήθελα από την έπαρκία για να το ρίξω έξω. Έγώ το ρίχνω έξω κάθε μέρα και κάθε νύχτα... Με λένε Ίντα και είμαι απ' τις παλιές εδώ.

— Α!... Είσαι από τις παλιές; έκανε ο Λανσελν μόνος και μόνο για να πηγάει.

— Βέβαια, έρχομαι εδώ από... να σου πω δεν θυμάμαι καλά από πότε. Ή μουν άμορφη τότε... Αφού φαντάσου, κάποιος ήθελε να με παντρευτεί και να με πάρη στην έπαρκία του! Νόμιζε πως του ήμουν πιστή! Χά! Χά! Χά!... Ένα πρωί έφυγε για την έπαρκία κι' από τότε που με είδες που σε είδα. Φαντάσου λοιπόν αν μάθαινε την αλήθεια... Μπορεί και να είχε αυτοκτονήσει... Δεν ήμουν εύτυχης κοιλιά. Τους ξέρω καλά τους άντρες! Γι' αυτό κι' εγώ τον άπατοσα από την πρώτη μέρα!... Τού άξιζε όμως ό πως αποδείχτηκε εκ των ύστερων...

Αποκαμμένη απ' την κόυρα και το πιστό, η Ίντα έγειρε σ' λίγο το κεφάλι και άποκοιμήθηκε στην καρέκλα της. Ο Λανσελν άφώναζε το γκαρσόνι, πληρώσε τον λογαριασμό, γέμισε κρυφά το τσαντάκι της Ίντας με καρτονομίσματα κι' έφυγε.

Στο δρόμο βαδίζοντας σκεπτικός, συλλογίζόταν: Πότε του είπε ψέματα η Ίντα; Τότε ή τώρα; Η Ίντα εκείνου του καιρού τον άπατούσε ή τώρα τον είχε αναγνωρίσει και του τ' έπεσσε όλα αυτά για να τον ταπεινώσει; Άν πάλι του είχε πηγάει την αλήθεια; Τότε οι τύψεις του ήταν άδικαιολόγητες. Δεν μπορούσε όμως να πείσει τον εαυτό του κι' επανελάμβανε ξαναφέροντας στη μνήμη του την χαριτωμένη Ίντα εκείνης της εποχής:

— Έγώ την έκανα τέτοια... Έγώ φταίω αν κατάντησε έτσι!

Κι' η καρδιά του σφιγγόταν και μάτωνε.

Ο ΓΕΡΩ ΠΑΡΑΤΑΚΟΥΣ

Ο ΓΕΡΩ ΠΑΡΑΤΑΚΟΥΣ

Ο ΓΕΡΩ ΠΑΡΑΤΑΚΟΥΣ

Ο ΓΕΡΩ ΠΑΡΑΤΑΚΟΥΣ

Ο ΓΕΡΩ ΠΑΡΑΤΑΚΟΥΣ

Ο ΓΕΡΩ ΠΑΡΑΤΑΚΟΥΣ

Ο ΓΕΡΩ ΠΑΡΑΤΑΚΟΥΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνιο

Πικάντικο ρεπορτάζ

Το αυτοκρατορικό υπαλλέτο της Προσίας, που μάς ήλθε για μία σειρά επιδείξεων και άφθεκτο ιδιαιτερότητων, είναι μπορεί να πη κάνει το άλιγο-μελέστερο συγκρότημα που είδαμε ως τώρα, άφου άπαιτείτο από 3 χορευτές και 5 χορευτές.

Οι θεαματικότερες δημιουργίες του, με τους φαντασμαγορικούς φωτισμούς, συνοδεία λαϊκών τοπικών τραγουδιών, όπως λόγου χάριν «Το Καρσόνι», θυμίζει τα παλαιά της Χαλμίας που ζωντανεύει συχνά ο κινηματογράφος.

Μεταξύ των μελών του υπαλλέτου ήταν και ένας νέος, που τραγουδούσε, παθητικά και γόρευε το γόδο της κοιλιάς!

— Καλλιτεχνικό γεγονός μπορεί να θεωρηθεί η αναγγελόμενη άφιξις στην Άθνα του γνωστού Άγγλου ήθοιου Λώρενς Όλιβιέ, για να παραστή στην προεμίρα της «Ρεβέκκας», που είναι μία από τις μεγαλύτερες δημιουργίες του στον κινηματογράφο.

Ο Λώρενς Όλιβιέ, πασίγνωστος στους φίλους της Όθνης, τόσον από τη «Ρεβέκκα», όσον και από τον «Ερρίκο Σον», για τον όποιον έδραβεύη, θά μεταβή εντός του Φεβρουαρίου για σειρά παραστάσεων στην Αυστραλία μαζί με την σύζυγό του Βίβιαν Λή και θά περάσει απ' την Άθνα.

Με μεγάλη άνυπομονή άναμένεται η παιθεατοική παράστασις του «Ρέξ», για τη Φανέλλα του στρατιώτου, που ώρίσθη για τις 22 Φεβρουαρίου.

Το πιο ένδιαφέρον μέρος της μεγάλης αυτής παραστάσεως θά είναι το φινάλε της Άης πράξεως, που θά αναπαριστά την ιστορίαν του Έλληνικού Στρατού, απ' την άσκαίτητά ως σήμερα.

Στο επίβλητικό αυτό φινάλε, που θά είναι έξ ολοκλήρου έμμετρο και γόαφεται από τον κ. Δ. Γιαννουκάκη, θά λάβουν μέρος 50 ήθοιοι με χαρακτηριστικές ένδυμασιες.

— Πολύς λόγος γίνεται επίσης για μία έπικαιρη σατυρική παρωδιά της «Ιωάννας της Αωραίνης», που γόαφεται από τον κ. Δ. Τσιφόρο και που θά παιχθή από τους ίδιους ήθοιους του έργου του Μάξουελ Άντερσον. Άς σημειωθή ότι, στην μεγάλη αυτή θεατρική παράστασι, τ' εισητήρια της όποιας ώρίσθησαν σ' 50 χιλιάδες δραχμές έξεδήλωσαν την έπιθυμίαν να συμμετάσχουν, έρχόμενοι άεροπορικά, η Σοφία Βέμπο απ' την Αμερική, η Κάκια Μένδον απ' το Κάιρο και ο Παρασκευάς Οικονόμου απ' την Θεσσαλονίκη.

— Στο κοσμικό κέντρο «Μαοαμπού» διεξήχθη το προασημένο Σάββατο ένας πολύ ένδιαφέρον διαγωνισμός ωραιότητας και κομψότητας με αξιόλογα βραβεία.

Έξαελλη έπιτροπή που άπαιτείτο από πρόσωπα των γουσιμάτων και των τεχνών, άπένευσε το βραβείο ωραιότητας στην κ. Μάω Παρίση.

Από τα δύο βραβεία κομψότητας, το πρώτο πήρε η γνωστή ντιζέ Ίωάννα Άλθα και το δεύτερο η δ. Λόλα Δηληγιάννη.

Άς σημειωθή ότι τα έπαθλα πωλήθηκαν σ' άποπασίες, το δε έισπραγθέν ποσόν προσεέσθη από τας βραβευθείσας για την Φανέλλα του Στρατιώτου.

— Το έλληνικόν φίλμ «Οι Γερμανοί Εναύοντακι» κατέορισε όλα τ' άφεινά σκόρο, με 138.000 εισιτήρια που έπραγματοποίησε σ' τρεις εβδομάδες, στους κεντρικούς κινηματογράφους.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

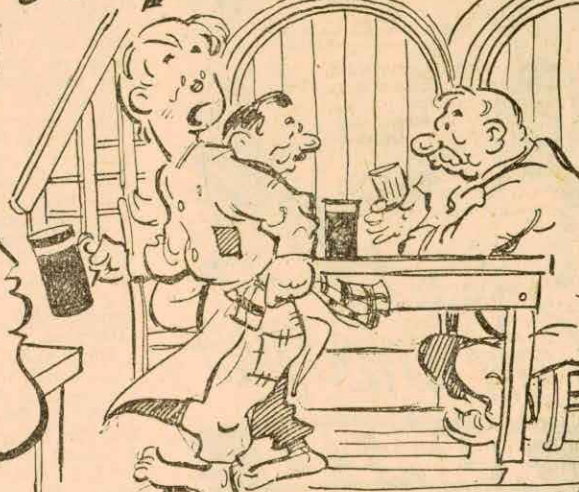
Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τα βέρονες

Είς την Άθνα βρίσκονται πολλών ειδών ταβέρνες, μικρές, μεγάλες, κοσμικές, παλαιές, μοντέρνες, άγνες ταβέρνες που πουλούν κρασάκι καθαρό, άμφιβολές που το κρασί νοθεύουν με νερό, ταβέρνες γνήσιες, άπτες, για όρθόδοξους μπεκρήδες, με μεζεδάκι κλασικό, τηγανιτές μαρίδες, κι' άλλες ταβέρνες, κοσμικές, με φούμαρα μεγάλα που για μεζε σερβίρουν... και του πουλιού το γάλα.

Κάθε ταβέρνα γνήσια, ποτέ δεν είναι άκοσμος, δεν θέλει πολυτέλειες να έχη, περιττές, βαρέλια είναι γύρω της ο μοναχός διάκοσμος, κι' έχει τραπέζια ξύλινα, καρέκλες ψαωτές, πελάτες πουνε βέβαια, γερά ποτήρια όλοι και θέλουνε να πιούν κρασί και όχι βιτριόλι.

Εκεί τραβούν όσοι πιστοί, λατρεύουν το ποτήρι και πίνουν τον ώκεανό, άπτα και... ξεροσφύρι με μεζεδάκι δυό έληες και πολυτέλεια μόνι, λίγο χαλβά με μία σταλιά κανέλλα και λεμόνι. Έαν ύπάρχη ένα σκουμπρί, αλλάζει πιά ή κατάστασι το βλέπον, το μυρίζουνε και πίνουν... την Άνάστασι.

Το κέντρο ή βασίλισσα, είν' η «μισή όκά» αυτή τα πάντα κυβερνά, με πάταγο και κρότο κι' ένα παιδί ευπόλυτο, φωνάζει τακτικά: — Βάλε μισή στο τέταρτο... πιάσε μισή στο πρώτο. Μισή εδώ, μισή εκεί, κυριαρχεί ή μισή γιατί όλοι την λατρεύουν, κανείς δεν την μισεί!

ια την ταβέρνα την μικρή, την συνοικιακή ύπάρχει κι' ένα σύνθημα, σάν μουσικό δειλό, πληροφορία, που έρχεται σάν... έμπιστευτική: — Ξέρεις... ο μπάμπας Λάζαρος... άνοιξε ένα καλό!

Και οι μπεκρήδες βέβαια, που το «καλό» αγαπάνε, σύσσωμοι πλέον ξεκινούν, στον Λάζαρο να πάνε. Και πού δεν πάν για το «καλό», σάν τύχη να βρεθή; Είν' ο σκοπός να πίνουμε, όσο γυρίζει ή σφαίρα και για «καλό» ένας μπεκρής, δεν έχει φοβήθη να πάη και στον διάβολο... κι' ακόμη πάρα πέρα.

Εκτός αυτών, ύπάρχουνε κι' οι κοσμικές ταβέρνες, πουχουν κρασιά πολύχρωμα και λέγονται... μοντέρνες. Βαρέλια δεν ύπάρχουνε σ' αυτά τα ταβερνεία, ύπάρχει όμως μια τ' α' α, κρασάκι σ' έμποτλια, γιατι συχνάζουν άνθρωποι, που έχουν τη μανία, να κάνουν πως χορεύουν... σάν να πατούν σταφύλια.

Κι' όμως, ταβέρνες λέγονται όλα τα κέντρα αυτά, έχουν τραπέζομαδηλα φρεσκοκολλημένα, γκαρσόνια έχουν άπογα, με σρόκιν ζηλευτά και φαγητά ξενόγλωσσα, φραντζεσκομαδημένα, — όχι μαρίδες βέβαια — μα ένα άστακό με σάλτσα, κι' εκεί που τρώει με όρεξη, κάποιος ντιζέρ που φέινει θά διπλωρήσει γελαστός, με μία κιθάρα φάλλτα και με το ύφος του τραγουδιστή.

Γιατι να έρθη ο ντιζέρ; Ρωτήθηκε ο πελάτης: Είνε ανάγκη δηλαδή παντού ν' ανακατεύεται; Καλή ή ταβέρνα βέβαια, καλά και τα φαγητά της, μα με τραγούδι, το φαί, ούδέποτε χωνεύεται!

Αυτά τα κέντρα σήμερα οι κοσμικοί γυρεύουνε να πάνε να γλεντήσουνε, χωρίς ένδοιασμό, τρώνε βεβαίως έλαφρά και πιο πολύ χορεύουνε, μα όταν άντικρύσουνε και τον λογαριασμό, άντιλαμβάνονται κι' αυτοί ότι καλά και σώνει τους χ' ό ρ ε ψ ε καλύτερα στο τέλος, το γκαρσόνι.

Ευμορφία
Μηκ. Γάλλια
Διευθύνει Γ.

Ευμορφία

Μηκ. Γάλλια

Διευθύνει Γ.

Ευμορφία

Μηκ. Γάλλια

Διευθύνει Γ.

Λίλια κατάλαβε καλά πως η θεία της Βοηθούσε μ' αυτό τον τρόπο τη Μαίρη να μείνει μόνη με το γιαντάκι, να γυρίσει μαζί του, ή και να πάνε Βόλτα ή σε κανένα κέντρο μαζί.

Για μία στιγμή δίστασε η Λίλια. Θάρσε να μείνει κι αυτή, να παλέψει. Μά την άλλη στιγμή, σαν να βούλιαξε κάτι μέσα της, σαν να πέσε το θάρος της. Τα πόδια της άνοιξαν να τρέμουν. Και σε ανάμνηση, σαν να είχε σπικωθί από άδωσταια, ακολούθησε τη θεία Ματίνα.

Η διπλωματία της θείας Ματίνας

— Προχωρήστε! φώναξε η θεία Ματίνα στους άλλους όταν βοήθησαν στο δρόμο. Αυτή έπιασε υπάκουο τη Λίλια, κι άρχισε μ' ένα ύφος πολυάσχοιο, φλύαρο, που φαινόταν αφύσικο:

— Πώς γαίρομαι πού βγήκες λιγάκι έξω επί τέλους. Μά δεν είναι κατάστασι αυτή! Μασαλώσεις, παιδί μου! Πρέπει να βγαίνεις συχνά. Νάσονται να με παίρνεις να πηγαίνουμε καμιά βόλτα.

— Έλεγε, έλεγε και δεν άφινε καιρό στη Λίλια να μιλήσει.

— Πρέπει ν' άρχισες πάλι το πιάνο σου, να δώσεις διπλωματικές εξετάσεις το χειμώνα... Βέβαια... άφινε να πάει το διαζύγιο ή υπέρτα σου και θα ήσυχάσεις. Άλλά, στο μεταξύ, να ετοιμάζεσαι. Άλήθεια, είδες τον πατέρα σου καθόλου;

— Τον βλέπω πότε-πότε, αποκρίθηκε θλιμμένη η κοπέλα. Μου παρουσιάζει και πηγαίω στην τράπεζα, καμιά φορά, στο γραφείο του. Εκεί βλέπωσστε δυο λεπτά, σαν ένοι.

Σταμάτησε, γιατί την έκοψαν οι λυγμοί.

— Έλα τώρα, μην κλάεις στο δρόμο, έπιπε γρήγορα η Ματίνα. Πάει, τέλειωσε αυτή η ιστορία.

— Εσύ, τι έβρεις για τον πατέρα μου, θείσασ; ρώτησε η Λίλια. Πού έ;

— Πού άλλο; Μά τη φιλέιδας κι, αυτή τη Φώφη Μικέδου, που κακό γόνο νάνη!

— Ζούμε σαν άντρώγιοι.

— Σάν τέλειο άντρώγιο. Θέλει ρώτημα; Έως κατακούτελα, ο Θεός να με συγχωρήσει!

— Τούλάχιστον, είναι εύτυχης ο πατέρας, θείσασ; ρώτησε η Λίλια με φωνή τρεμουλιαστή.

— Ποιός τον έρεει; αποκρίθηκε έκεινη, σπικώντας τους ώμους της. Πρέπει να είναι. Τι διάβολο! Για νατπίο της έκανε ένα τόσο μεγάλο έγκλημα, να φέρη τη δυστυχία στο σπίτι του. Πρέπει να είναι ίσως εύτυχισμένος.

Έσκυψε η Λίλια το κεφάλι και κάμπωσε όσα προνόμισαν βουδές. Είχαν καιρό να συναντηθούν, γιατί η θεία Ματίνα δεν πηγαίνε τώρα τελευταία σπiti τους. Παράγγελε κάθε τόσο στην Άνγέλα να τη συγχωρή, επειδή με τις εξετάσεις της Μαίρης ήταν κι αυτή άπασολημένη.

Η Άνγέλα κι η Λίλια, άποροσφεμένες από τη συμφορά τους ούτε είχαν το νου τους να σχολιάσουν την έξαφάνισή της Ματίνας. Τώρα όμως, σά ν' άνοιγαν έξαφικά τα μάτια της Λίλιας, σά να τα καταλάβαινε όλα. Ο Πόνος και ο έρωτας ωριμάζουν πρόσωπα τις καρδιές των παιδιών. Κι η Λίλια είχε δοκιμάσει μέσα σε λίγους μήνες και τα δυο.

Δεν άκουγε σνεδόν τί της έλεγε τώρα πάλι η θεία Ματίνα, με μιά φλυαρία άκασαση κι άσυνήιστη γι' αυτήν. Κι άεσασ, τη ρώτησε:

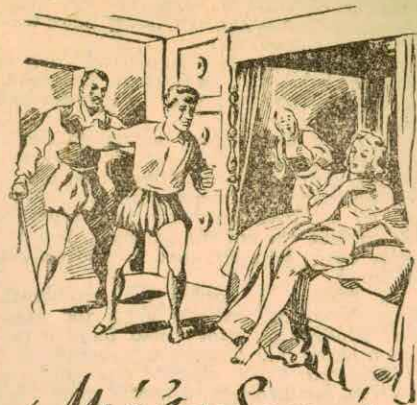
— Δεν μου λές θεία Ματίνα! Πώς ήθε ο γιαντάς Πιέρος στίς εξετάσεις της Μαίρης; Τόν καλέσασ;

— Έξω κι' έγώ! αποκρίθηκε γρήγορα αυτή, και κοκκίνισε άνεπαίσθητα. Ίσως να τόν καλέσε η Μαίρη.

— Τόν βλέπει ταχτικά; έπέμεινε η Λίλια.

— Δεν ξέρω... έ, πότε-πότε... Καμιά φορά τυνάινει να συναντιώνται και στο δρόμο... ή σε καμιά μουσική συγκέντρωση... ξέρω κι' έγώ... Άλλά, τί σου λέγα;... Άλήθεια! Θα περάσω καμιά μέρα αυτή την έβδομάδα να ιδω τη μαμά σου... Νά μου τη φιλήσεις. Τώρα πτάσασ με στο δρόμο που πρέπει να χωρίσουμε... Καληνύχτα. Μην άογείς. Πήγαίνε γρήγορα σπiti, θ' άνησυή η μαμά σου!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέκεια

Μιά έπιδρομή ΤΟΝ ΧΑΙΡΕΝΤΙΝ ΒΑΡΒΑΡΟΣΣΑ

Πώς γλύτωσε η Ίουλία Γκονζάγκα

Όταν η Ίουλία Γκονζάγκα, που ήταν μόλις δεκατεσσάρων χρόνων, παντρεύτηκε τον Βεσπασιανό Κολόννα, κόμητα του Φόντι και δούκα του Τραπέτο, κανείς δεν μπορούσε να σκεφθή πως έπρόκειτο για ένα γάμο από άγνη. Γιατί η ύψη ήταν η ώραιότερη νέα της Ίταλίας. Και ο γαμπρός, μ' όλα τα πλούτη και τη μεγάλη δύναμή του, ήταν ένας γέρος κακοφτιαγμένος και άρρωστος και πατέρας μιάς κόρης από τον πρώτο γάμο του, που ξεπερνούσε κατά πολλά χρόνια εκείνην που έπαιρνε για σύζυγό του.

Ο άρχων Βεσπασιανός πέθανε λίγον καιρό μετά το γάμο του. Στη διαθήκη του άριζε τα έξης:

«Άφήνω τη μικρή σύζυγό μου κυρίαρχο του Κράτους και της περιουσίας μου, με τον όρο πως θα μείνει χήρα σ' όλη της τη ζωή».

Η Ίουλία, όταν έμαθε το περιεχόμενο της διαθήκης του συζύγου της, δεν έδειξε ούτε χαρά, ούτε λύπη. Είπε μόνο:

— Θα σεβασθώ τη θέληση του ανθρώπου που μου έδωσε το όνομα του και θα κρύψω μαζί πάντα το σώμα μου κάτω από τα ρούχα της χήρας.

Και στάθηκε, πραγματικά, πιστή στη μνήμη του συζύγου της, μ' όλο που ήταν πολλοί εκείνοι που την πολιορκούσαν με τις έκδηλώσεις του θαυμασμού και της αγάπης των.

Όστόσο, η φήμη της μεγάλης όμορφιάς της, είχε κάμει το γύρο της Ευρώπης κι' είχε φτάσει ως την Άσία και την Άφρική. Οι ποιηταί της εποχής, έζημώντας την, έγραφαν ότι το άνάκτορο του Φόντι ήταν ο επίγειος παράδεισος. Κι' άλλοι πάλι παρωμοίζαν αυτό το άνάκτορο με τη νήσο των Μακάρων κι' έλεγαν πως ήσαν κακότυχι, οι λαοί που ζούσαν μακριά, γιατί οι δόξαμπερες άκτινες που σκορπίζονταν από το όμορφο πρόσωπο της Ίουλίας Γκονζάγκα δεν μπορούσαν να φτάσουν ως αυτούς.

Τα έγκώμια αυτά έφτασαν κάποτε και σ' αυτά του Χαίρεντιν Βαρβαρόσα, που ήταν ο τρόμος των άκτων της Μεσογείου. Κι' ο τολμηρός κουράρος σκέφθηκε τότε να κλέψη την Ίουλία Γκονζάγκα, για να την προσφέρει ως

δώρο στο σουλτάνο Σουλεϊμάν τον Μεγαλοπρεπή, για λογαριασμό του οποίου ένεργοüsse τις πειρατικές έπιδρομές του.

Κατά τα ήμερώματα της 5ης Αυγούστου 1534, ένας ίσχυρός πειρατικός στόλος έμφανίσθηκε στις άκτες του Φόντι. Οι πειραταί βγήκαν σ' ένα έρημικό μέρος κι' από κει ώρμησαν έναντιον του παλαιοφρουδαρχικού πύργου, που ύψωνόταν στην κορυφή ενός λόφου.

— Η Τούρκικη άρμάδα!

Σε λίγο, η κραυγή αυτή άντήχησε από τη μιάν άκρη του πύργου ως την άλλη.

Και μιά δεύτερη την διαδέχθηκε άμέσως σνεδόν:

— Ο σώζων έαυτον σωθήτω!

Γιατί οι κάτοικοι του Φόντι νόμιζαν πραγματικά πως είχαν να κάμουν με την Τούρκικη άρμάδα και κανείς δεν σκέφθηκε ν' άμυνθή.

Η Ίουλία έβηπνε τρομαγμένη από τις φωνές των υπηρετών της, που μπήκαν μέσα στον κοιτώνα της. Ένας άπ' αυτούς την άρπαξε τότε, μισόγυμη όπως ήταν, στην άγκαλιά του κι' άρχισε να τρέχη για ν' άπομακρυνθή από τον πύργο μαζί με το πολύτιμο φορτίο του.

Κανείς δεν έμαθε το όνομα αυτού του υπηρετή. Μά διαδόθηκε κατόπιν η φήμη πως ο σωτήρ της όμορφης Ίουλίας δεν ήταν άλλος από τον καρδινάλιο Ίππόλυτο των Μεδίκων, που ήταν τρελά έρωτευμένος μαζί της και που, βλέποντας τον κίνδυνο που διέτρεχε η άγαπημένη του, είχε μεταμφιεσθή σε υπηρετή για να μωρέσει να την σώσει.

Οι πειραταί του κάκου άναζητήσαν παντού την Ίουλία. Και στη λύσσα τους έσφαξαν όλες τις μοναχές της γειτονικής μονής της άγιας Καικιλίας, άφου έκακοποίησαν πρωτίτερα τις πιο νέες και τις πιο όμορφες άνάμεσα σ' αυτές.

Έπειτα, λεηλάτησαν το Φόντι, φόρτωσαν στα πλοία τους ό,τι πολυτιμότερο βρήκαν κι' έφυγαν.

Η Ίουλία Γκονζάγκα ξαναεμφάνισθηκε έπειτα από λίγον καιρό στον πύργο της. Μά ήταν τώρα περίλυπη και σκυθρωπή κι' έκείνοι που την έβλεπαν έτσι απέδιδαν τη λύπη της στις τύψεις που αισθανόταν γιατί είχε παραβή την υπόσχεση που είχε δώσει. Πραγματικά, η φήμη έλεγε πως η έπιμνη και η αυτοθυσία του καρδινάλιου Ίππολύτου να την σώσει άπ' τον τρομερό κίνδυνο είχαν κάμει τις άντιρρήσεις της να έξαφανισθούν κι' είχαν φέρει την όμορφη χήρα στην άγκαλιά του.

Το γεγονός είναι ότι, έπειτα από μερικούς μήνες, η Ίουλία έφυγε από τον πύργο της και πήγε στη Νεάπολη. Έκει κλείσθηκε στη γυναικεία μονή του Άγίου Φραγκίσκου και άφοσιώθηκε σε έργα μετανοίας και φιλανθρωπίας.

Ποτέ πια, όπως άναφέρουν οι χρονικογράφοι της εποχής, δεν ξαναείδε τον Ίππόλυτο των Μεδίκων. Έζησε έντελώς άποτραβηγμένη από τα έγκώμια κι' άποφασισμένη να μην υποκύψει στις όρμες της καρδιάς της.

Στη μνήμη αυτή πέθανε λίγον καιρό άργότερα, χωρίς να μάθη κανείς το μεγάλο μυστικό της. Ο καρδινάλιος Ίππόλυτος των Μεδίκων θοήγανε το θάνατό της και δεν συνδέθηκε ποτέ πια με καμιά άλλη γυναίκα.

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΝΙΤΣΑ ΛΕΩΡΙΚΗΣ

Πώς γλύτωσε από τη σκληριά του χερμείου

Ο Θανάσης Λιδωρίκης, μυημένος Φιλικός, βρισκόταν στα 1820 καλά άποκαταστημένος στην Άσρα.

Όταν ήταν παιδί άκούη, πολύ πριν από το 1821, οι προύγοντες Λιδωρίκιδες τόν είχαν στείλει δυηο στον Άλή πασά των Ίωαννίνων. Άνατάσθηκε λοιπόν, στα Ίωαννίνα, Έπειτα έγινε σφραγισμένος του ίδιου του Άλή πασά που τόν έκτιμούσε ξεχωριστά και γι' αυτό άκούβας του άνέθεσε κι' όλη τη μυστική άλληλογραφία του. Τότε ο Λιδωρίκης παντρεύτηκε και την πανέμορφη κόρη ενός προύγοντα της Άσρας, την Έλενη του Σωτήρη Δέιου.

Η γυναίκα του, η Νίτσα, που δεν ήταν μόνο καλλονή της εποχής έκείνης, μά ήταν άκούη κι' έξυπνη και πολύ υοσφωμένη. γτύπησε στο ύπτι ενός Χασάν πασά, που είχε πάει στην Ήπειρο μαζί με τον στρατάγη Χουσεϊν, κι' άλλους άκούη πασάδες σταλμένους εκεί από το Σουλτάνο στα 1820 με την έντολή να έξοντώσουν τόν άποστάτη Άλή πασά.

Αυτός ο Χασάν για να κατορθώσει να κάνει δική του την ώραία Νίτσα Λιδωρίκη, κατέστρωσε το έξης σενέδιο: να πιάσει άνωτα της, να τόν φυλακίση ως κατάρκοπο του τυράννου των Ίωαννίνων και στο τέλος να τόν σκοτώσει με την πρόσθετη άκούη κατηγορία ότι ήταν και έμπιστος γασματικός της μυστικής άλληλογραφίας του Άλή. Έγτερα όλα τα άλλα θα ήταν εύκολα για το Χασάν. Θα έπαιρνε τη γυναίκα του Λιδωρίκη, άκούβας όπως τόν είχαν πάρει, λίγο πόνι, και μιά συνηκέρη και την έβγαζε σ' έκει σκλάβο στο γαρούι του Μπασιπά πασά.

Ο Λιδωρίκης, όταν έμαθε τους σκοπούς του Χασάν — που ίσως και σκόπιμα άφινε να διαδοθή το σενέδιό του — έφυγε κρυφά, νύχτα, από την Άσρα και πήγε στο στρατόπεδο του Γάγου Μπακόλα, που μαζί με άλλους όπλαρχηγούς προσεμιαζόταν για την έπίθεση κατά των Τούσκων της Άσρας. Φεύγοντας ο Θανάσης Λιδωρίκης άφινε άναγκαστικά μονάχη τη γυναίκα του. Είδοποίησε όμως και μερικούς φίλους του να κάνουν ό,τι υπορούσαν για την προστασία της.

Δυό μέρες μετά τη φυγή του Λιδωρίκη έστειλε ο Χασάν πασάς που ήταν κι' όλος στρατιωτικός διοικητής της Άσρας στρατιώτες του να σφραγίσουν το σπίτι του άλλοτε γασματικού του Άλή πασά με τη δικαιολογία ότι έξαφανίσθηκε... άποπτα! Κατόπιν, θα τόν έφεναν και της γυναίκα του Λιδωρίκη, για να την κρατήσει σκλάβο του.

Την ώρα που οι στρατιώτες κατανίονταν στο σφραγισμένο το σπίτι του Λιδωρίκη έφτασαν εκεί μερικοί προύγοντες του τόπου. Μαζί τους βρισκόταν κι' ο Κωλέτης που ήταν άκούη νικητής στη σζράνη του Μουντά πασά, νιουί του Άλή πασά.

Μόλις ο Κωλέτης έμαθε τί συμβαίνει εις βάρος του Λιδωρίκη πήρε ιδιαιτέρως τόν άδωστικό που ήταν επί κεφαλής των στρατιωτών του Χασάν και κατόρθωσε να τόν πείση ν' άναβάλει για την άλλη μέρα την παρουσίαση στο διοικητή του της άφας Λιδωρίκιδας.

Οι άλλοι προεστώτες, όταν το έμαθαν αυτό, νάσκαν. Είχαν φαντασθή πως ο Κωλέτης σενέδιζε να έ-

ξαφανίση, στο μεταξύ, την πανέμορφη Νίτσα. Μά ο Κωλέτης κάτι άλλο είχε σφιαθή πιο καλύτερο, πιο έξυπνο και, προ πάντος, πιο άκίνδυνο. Έτσι δεν θα προκαλούσε άφορές για άνακρίσεις συλλήψεις και βασανιστήρια, τόσο συνηθισμένα, έκείνους τους νάουσους, στους πασάδες κι' άκούη και στους τούρκους τσάρους τους τους ύπηρετες και τους λακέδες τους όπλαδής.

Νά λοιπόν τί είχε σκεφθή ο παμπόνηρος Κωλέτης: Κάλεσε τη Νίτσα και τη υπέρτα της τη νεοόντισσα Δέιου και είπε στην τελευταία:

— Αυτοί πόνι στελουν να έπτήσουν την κόρη σου από το πασά, θα τήν πάρει και θα τήν όδηνύσει μόνη σου στο Χασάν για να τόν την παρουσιάσει. Την ώρα που θ' άνεδάινετε σπiti του, στη μέση της σκάλας η διαποινα Νίτσα θα υποκριθή λιποθυμιά και θα πέση πάνω στα σκαλοπάτια ενώ συ θα φωνάζεις: «Σπλάγιο μου!... Παιδί μου!...» και θα τήν άνακαλίξεις. Βνάζοντας πάντα τις ίδιες σπαρακτικές φωνές Τα κατοπινά, πρόσθεσε ο Κωλέτης, είναι δική σου δουλειά!...

— Έγνοια σου και θα γίνουν όλα όπως λές, τού άπάντησε η υπέρτα της Νίτσα.

— Άπ' την έξυπνάδα σου κρέμεται η σωτηρία της κόρης σου. Πέσσε σ' ό,τι σου είπα, άργόντισα.

Αυτό έγινε άπαράλλαχτα την άλλη μέρα. Καθώς άκούσθηκαν οι κραυγές της ώνας της Νίτσας πετάχτηκε τρεγιάτος έξω ο Κωλέτης — που βρισκόταν τυγαία δίδεν — από πόνι στο σπiti του πασά. Πάντα τρεγιάτος έφτασε στη μέση της σκάλας σήκωσε στα νέγια του την λιποθυμισμένη δίδεν γυναίκα και τήν μετέφερε μαζί με άλλους, στον γυναικωνίτη για να τήν φέρη στις ασήσεις της.

Όταν τελείωσε, έτρεξε κοντά στο Χασάν, έσκυψε στο ύπτι του — για να μην άκούση κανείς άλλος — και τού ψιθύρισε:

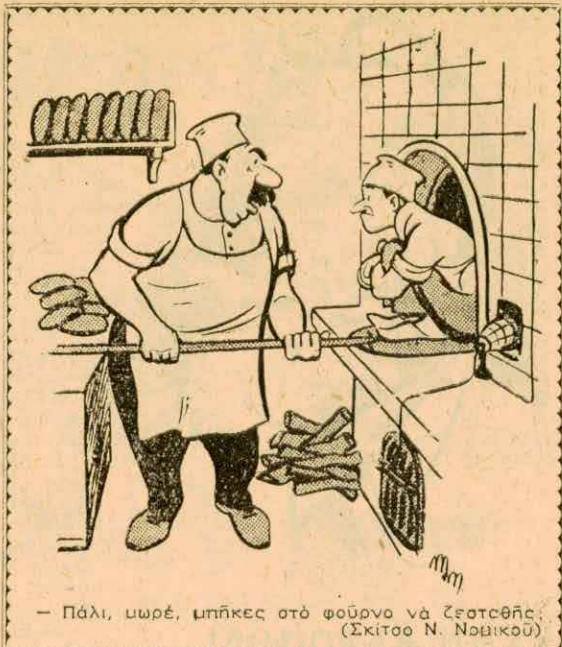
— Έτσι κι' έτσι... Η γυναίκα είναι σ' ένδιάφεύουσα!...

— Έ, τίς Άλλάν (άν θέλη ο Άλλάν), είπε ο Χασάν, καλή λευτεριά να ένη!

Έτσι γλύτωσε τη σκληριά του γασματικού ώραία Νίτσα Λιδωρίκη. Άλλά και μιά άλλη φορά, λίγο άργότερα, άπειλήθηκε από έναν άλλο κίνδυνο αυτή η καλή της Ήπειρου. Ήταν στα 1821. Κάι τήν έρωσε τότε ο στρατάρχης Μακρυγιάννης, που έχει με το ίδιο του το γέρι γράψει το περίστατικό αυτό «στα γαστιά του». Νά, πρε, μάς το άπνηνέται με μιά υπέρση απλότητα:

«Την αύγη (15 Νοεμβρίου 1821) τούς όιγη ο άθάτος Γάγος των Τούσκων... Τους άνάσσει... Μπήκαμε στην Άσρα (ήνα πολέμωντας και κιντώνεσ και μπήκα στο Άγγλικό κονσουλάτο (προέβειο). Μ' έσά ήταν πλήθος φαμιλίες (οικογένειες). Άπτιές κι' από τα Γιάννινα κι' άλλα μέση με βίον άφηνι τον... Και είδα τη δυστυχία τους και τους λυπήθηκα. Πήρα τη γυναίκα του πατριώτη μου (την Νίτσα Λιδωρίκη) όπου θα τήν έπαιρνε ο πασάς γυναίκα... Τού τήν έδωσα εις το γέρι του πατριώτη μου και τού είπα: «Δεν σου γαστώ άλλο τίποτασ δια το ψαμύ όπωσάνα τόσο νάονία εις το σπiti σου».

Ο Μακρυγιάννης ένα διάστημα άρκετά μεγάλο πόνι άπό την Έπανάστασι (1811—1820) έοναζόταν ως έπιστάτης και οίκονομος στην οικόνηνία του συμπατριώτη του προύγοντα Θανάση Λιδωρίκη — που έμινε όπως είδαμε στην άογή στην Άσρα.

— Πάλι, ωρέ, μπήκες στο φούρνο να ζεσταθείς; (Σκίτσος Ν. Νωμικού)

Άθηναϊκά επίκαιρα

Λίρες

Λίρες πολλές μας ήρθαν και θα μάς έρθουν κι' άλλες. (Λες) άφου η οικονομία μας λίρες πολλές χρειάζεται. Τι εύτυχίες πρόκειται να νιώσουμε, μεγάλες κανείς δεν το φαντάζεται!...

Διότι, όπως μάθαμε, χάριν του πληθυσμού στο Ύπουργείο φιλομου του Εφοδισμού δελτία έτοιμάζονται, δεν σάς το λέω γι' άσείο, θα μάς μοιράσουν πιθανώς, τις λίρες μέ... δελτίο!

Θαύματα

Τα θαύματα πληθύνανε και διαρκώς άκούμε πως μιά τυφή άνέβλεψε κι' ένας μουγκός έμειλε με κάποιον θαύμα που όλοι μας γυρεύουμε να ιδούμε, τον Μαραθώνα ξεχείλων... άκούα δεν ξεχείλισε!...

Φέτος, δεν είχαμε καιρό καθόλου βροχερό κι' η ύλη εν τω μεταξύ, μάς κοβεί το νερό. Κι' αν βγαίνουν άπ' το στόμα μας και προερχες, το θαύμα της δεν ένοει να το σκαρώσει η λίμνη!...

Άνταπεδοίς

Τι καλλιτέχνες έρχονται στην τόπο μας έχάτως Γάλλοι πιανίστες εκλεκτοί κι' Άγγλοι θολοντοσά (λίστες για συναυλίες διαλέξαν το πόμπτωχο μας κράτος και βιρτουόζοι έρχονται και άπειροι σολίστες!...

Τόσο πολύ, που άρχισε να ύπαρξη μιά σκέψις κι' ίσως από λεπτότητα γενννάται κάποιο ερώτημα: δεν θέλουν ανταπεδοσιν αυτές οι έπιοκείψεις για να φερώνυστε κι' έμεις, ίσχυμα κι' ομόθυμα.

Εις το Παρίσι να σταλή με καλλιτέχνη ποσά όποιος τυχόν τη μουσική του τόπου μας τιμά: Η Μελπω ή Μπουρδουσαίνα άμανετσο βιρτουόζο κι' ο Μιστος ο Άγκλεούρας σολίστ ντε μπαλαυαί!

Πικρή αλήθεια

Όταν άλλοτε πρό χρόνων, σκατώνονε η Μαίρη σπiς Άκρόπολης τα μέρη, κι' ο Μιμικός ο καυμένος, στη στιγμή αυτοκτονούσε τέτοιο δράμα τήν Ελλάδα τόσα χρόνια συνκινούσε, κι' έκλαιγε όλος ο ντυνιάς, για το τέλος τέτοιου νεου και μιάς τέτοιας μορφής (νπας).

Σήμερα που βρίσκεται ένας, στην έρωτική του και σκατώνει μιά κοπέλα (τρέλλας),

κι' ύστερα με το πιστόλι, πιά και δυό αυτοκτονεί, τέτοιο δράμα, σπέν καιρό μας, δυστυχώς δεν σνυ- (κινεί).

Τι συμβαίνει; Θα το πούμε και δεν θάνα διόλου (ψέμα). Είνε η πικρή αλήθεια: Συνειθισαμε στο αίμα.

Α. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Α. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙ με τον Μπέρναρ Σώ

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ήταν ένα γαρούφαλο ανοιχιάτικο πρωινό του 1931 — νομίζω τέλη Μαρτίου ή άρχές Απριλίου — όταν μας ειδοποίησαν ότι ο Μπέρναρ Σώ, περαστικός από τον Πειραιά μ' ένα περιηγητικό καράβι, θ' άνέβαινε στην Αθήνα για λίγες ώρες. Δεν υπήρχαν τότε ούτε ΟΗΕ, ούτε Διασκέψεις των «Μεγάλων», ούτε Ανατολική και Δυτική συναρπασμοί. Για τους άναγνώστες συνεπώς, των όχτασελίδων έφημερίδων της εποχής εκείνης, ή παρουσία του διασήμου Ιωλάνδου συγγραφέως αποτελούσε φλέγον ζήτημα. Και μιά δημοσιογραφική συνομιλία μαζί του, επιτυχία πρώτης νοσημής.

Τον άνακαλούσαμε στην Ακρόπολη. Είχε λάβει όλα τα δυνατά μέτρα για ν' αποφυγή τους δημοσιογράφους και κάθε άλλο παρόν ένθουσιασμό έξεδήλωσε όταν είδε να τον προλοοκούμε ξαφνικά, τη στιγμή που απέφαινε τις Κόδες του Έρευνήιου.

— Τί θέλετε από μένα; Γιατί με καταδιώκετε; Δεν έκανα κανένα κακό στον τόπο σας. Αφάστε με ήσυχο...

Ήταν ή πρώτη του δήλωση. Δίπλα του στεκόταν, Κέρβερος βλοσυρός κι Έτοιμος να μάς κατασπαράξει ή γυναίκα του. Κι' ένας άπιθανος πλανόδιος ταϊσερόνης της Σχολής «Έδω κύριοι βλέπετε...». Γιατί όμως ταϊσερόνης κι' όχι ένας καθηγητής της Αοναϊολογίας;

— Απέρκουσα την προσφορά της Κυβερνήσεώς σας, μάς λέγει με ύψος σχεδόν ώντισμένο ο Μπέρναρ Σώ, για ν' αποφύγω τις φασαρίες που θα είχαν ως συνέπεια την κινητοπόηση των δημοσιογράφων. Δεν τις απέφυγα όμως. Είμαι δυστυχής...

— Έχετε λοιπόν τόσο κακή γνώμη για τους δημοσιογράφους;

— Δεν είμαι άσχετά άγροίκος ώστε να σας πώ κατά πρόσωπο τί γνώμη έχω για σας!

Αυτές ήταν οι πρώτες φιλοφρονήσεις του μεγάλου γιουμουρίστα. Αλλά δεν διέτησε μένοι τέλους την άδιαλλαξία του.

— Αφάστε με, μάς λέγει έν συνέχεια μ' ένα άπροσδόκητο μειδίαμα, να έπισκεφθώ με την ήσυχία μου τα μνημεία, και κατόπιν τά λέμε. Σύμφωνοι!

Σύμφωνοι... Αλλά μετά πέντε λεπτά τον νάσαμε. Έκανε διάφορους ελιγμούς που δεν άσπασαν καμιά άμφιβολία για τις προθέσεις του να τó σκάση τελικά.

Νέα επίδορμή λοιπόν και νέα πολιορκία. Στο Μουσείο της Ακροπόλεως αυτή τη φορά.

— Πάλι έδω; Μά δεν είπαμε; Βουγάτω!

Ναι, μάτο. Αλλά ή σύμπτωσης βλέπετε... Τυχαία υπήκαμε κι' έμείς στο Μουσείο...

Ψηλός, λεπτός, εύλυνιστος — θα ήταν τότε κύπου 75 έτών — ο Μπέρναρ Σώ, μάς κυττάζει άνοιμένα, μ' υποπόνητας να έξηγήσει πώς είνε δυνατόν να τον ένοχλούν, όταν αυτός θέλει να ένοχλήται.

— Όστε πρέπει να σας ύποστώ... Τι να γίνει; Δεν σέβεσθε την ηλικία μου τουλάχιστον!

Μά παρατηρεί ένας συνάδελφός, δεν φαίνεσθε περισσότερο από έξηντα. Και λένε πώς είσθε έδωδμητα πέντε έτών...

Τά παγύτατα φούδια του συμφωνώνουν. Αυτές τις έξυπνάδες τις λένε στις γεροντοκόρες, απαντά ή Σώ. Νομίζετε πως δίνω την έντύπωση γεροντοκόρης;

— Όχι βέβαια, του λέμε έν γορώ. Αλλά, για πέστε μας. Ποιά από τά έργα σας σας άρέσει περισσότερο;

— Δεν ξέρω, γιατί δεν διαβάζω ποτέ τά έργα μου. Φοβούμαι όμως πως έσας σας άρέσουν μερικά. Γι' αυτό και με... Βασανίζετε!

Χώθηκε σ' έναν δούλο περιηγητών και έξφυγε πάλι. Τον έσνοβήκαμε στο πίσω μέρος του Παρθενώνος. Νέες έρωτήσεις εκεί:

— Είσθε εύχαριστημένος από τις έξηγήσεις του ταϊσερόνης σας;

— Πάσα πολύ, γιατί δεν καταλαβαίνω τίποτε... Τά περισσότερα μου τά λέγει έλληνικά! Αλλά και τά άγγλικά του είνε κινέζικα!

— Τότε γιατί τον πήρατε;

— Για να μου δείξη τά κατωτάτια, μέσον των όποιων θα υπορώ να ξεφεύγω από τους δημοσιογράφους. Αλλά κι' έδω είνε άνίκανος. Μόνος μου θα τά καταφέρω καλύτερα. Νομίζω πως τελειώσαμε, αϊ; Θα μ' αφήσετε τώρα ήσυχο;

— Βέβαια, άφού μάς πήτε τη γνώμη σας για τη σμυερνή Αθήνα και την προδ 30 έτών όταν την είνατε ξαναεπισκεφθή...

Κουνάει άπειληκτικά την πελωρία καφετιά διμπελλά του, σκουπίζει τον ιδρώτα του, και μάς λέγει:

— Έστω. Αλλά δεν θυμώδωι πολλά πράγματα. Θυμώδωι μόνον ότι τότε αϊ Αθήνα ήταν ένα χωριό και υπορώ να σας βεβαιώσω ότι οι σμυερνές είνε ένα... πιο μεγάλο χωριό. Λέγω επίσης ότι όπως τότε και τώρα έτσι και μετά 30 χρόνια

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

— Όλοι οι Άμερικανέι σε μιά πόλι

Αν σκενισθ ή αύθσις του πληθυσμού των Ήνωμ. Πολιτειών με τον ίδιο ρυθμό, ένδέγεται να σνκεντωρθούν στο μέλλον όλοι οι Άμερικανέι σε μιά μόνον τεραστία πόλι με 6.250.000.000 κατοίκους (ύπερτοίποσους δηλαδή απ' τó σμυερνό πληθυσμό όλέκλησης της Γης)!

Πράγματι ο δόκτωρ Στιούαρτ καθηντής της άστρονομίας στο Πανεπιστήμιο Πρίνστον πιστεύει ότι οι ίδιοι φυσικοί νόμοι που ισχύουν για τά άστρα του ούρανού, κανονίζουν και τον τρόπο άναγνώσεως των ανθρώπων σε φυλές, έθνη και κοινωνικές ομάδες. Κατά τη γνώμη του, ή τάσις των ανθρώπων να σνκεντρώωνται σε μ γάλες ομάδες, ώδήγησε στη δημιουργία 10.400 άμερικανικών πόλεων με κατοίκους από 2.500 έως 25.000.000 (Νέα Υόρκη). Στο μ'λλον λοιπόν, όλες αυτές οι πόλεις θ' άποροφθθούν σε μιά και μόνη, με άσύλληπτες διαστάσεις. Μόνον ένα έλάνιστο ποσοστό του πληθυσμού θα μείνη σκορπισμένο στην ύπαιθρο.

Όπως νράφει ο δόκτωρ Στιούαρτ στο αγετικό άρθρο του στην «Γεωγραφική Επιστήμη» έπίσημο όργανον της Άμερικανικής Γεωγραφικής Έταιρίας «ή προφανής τάσις των ανθρώπων να σνκεντρώωνται σε διαρκώς μεγαλύτερες πόλεις άντιπροσωπεύει ιών έλεϊ μεταξύ τους, ή όποία ένει κατάφωρη και άσθηματική άμοιότητα με τον νόμο της τραγκομίου έλξεως του Νεύτωνος».

Προσθέτει ώστόσο στο τέλος, ότι δεν ύπάρχουν ένδεξεις πως θα σνκενισθ ή αύθσις του πληθυσμού των Ήνωμ. Πολιτειών με τη σμυερνή ταχύτητα.

Πάντως θα ήταν τρομερή ή σνγκεντρώσις τόσων ανθρώπων σε μιά πόλι, όχι μόνον από άπέφως ύγιεινής, αλλά και για πολλούς άλλους λόγους.

Ευτυχώς θάταν οι άγρότες που θα έμεναν στην ύπαιθρο και θα χαϊρόντουσαν τά άγαθά της μητέρας φύσεως.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Η πριγκήπισσα Άννα των Βουρβώνων, την όποια πρόκειται να νυμφευθ ή τέως βασιλεύς της Ρουμανίας Μιχαήλ, έχει έξαιρετικό ταλέντο ζωγράφου και τής άρέσει να περνά την ώρα της ζωγραφίζοντας λουλούδια και τοπία.

θα έχουν τον ωραίο τους ουρανό, τον γουσό ήλιο και τά άθάνατα αυτά άρώματα θά είνε πάντα στη θέση τους.

— Και ή... Άμερικανίδα;

— Ποιά Άμερικανίδα;

Ο Σώ άντιμετώπιζε τήν αλήθεια. Λίγο και θα μάς χειροτονήση με την διμπελλά του. Ήταν πρόσφατη τότε ή ιστορία της Άμερικανίδας, ή όποια του έστειλε από τη Νέα Υόρκη τη φωτογραφία της και την έξηε έπιστολή: «Κυρία Σώ. Θέλουν να ήούν πως είμαι ή ώραιότερη γυναίκα της Άμερικης. Είνε άποδεδειγμένο πως είσθε ο έξυπνότερος άνθρωπος του κόσμου. Τι θα λέγατε αν κανάβε ένα παιδί μαζί; Τι θα ήταν αυτό τó παιδί μας επί τη βάσει των νόμων της κληρονομικότητας;» Ο Σώ της άπάντησε: «Κυρία μου, οι νόμοι της κληρονομικότητας είνε άναλλοίωτοι. Αλλά, άκριβώς γι' αυτό σας έρωτώ: Φαντάζεσθε τί θα μπορούσε να ήταν αυτό τó παιδί μας αν είχε τη δική μου... ψυροφία και τη δική σας έξυπνάδα;»

Αυτή την εύρύτατα κυκλοφορούσαν τότε Ιστορία, άφορούσε ή έρώτησις μας. Τά άπάντησις του ήταν ένα νέο άπειληκτικό σήκωμα της διμπελλας. Και ή κυρία Σώ δεν φαινόταν διατεθειμένη να τον έμποδισή να την κατεβάση επί της πρώτης πλάτης που θα βοισκόταν πρόχειρα.

Λίγο παραπάσα έκανε εκείνη τη στιγμή την ευφάνσις του ο Δελλαπατοίδης άνορεύων προς ένα δούλον Άμερικανών περιηγητών!

— Τί είνε αυτός άκόησις ο Σώ τον ταϊσερόνη του.

Τού δόθηκαν οι δέουσες έξηγήσεις.

Αυτό ένει ένδιαφέρον, παρατήρησε ο διάσημος Ιωλάνδης συγγραφέας. Τώρα που τελείωσα με τους δημοσιογράφους θά ήθελα να σνζητήσω κάπως... σοβασά μ' αυτόν τον άνθρωπο. Επιστέψετε, κύριοι!

Και τράβηξε προς τον δούλο των περιηγητών. Αλλά δεν έννώσθη αν πρσγυατοποίηθη ή βαρυσήμητη συνομιλία του με τον άνορεύοντα άσχημόν των Κυανωλέων...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

— Όλοι οι Άμερικανέι σε μιά πόλι

Αν σκενισθ ή αύθσις του πληθυσμού των Ήνωμ. Πολιτειών με τον ίδιο ρυθμό, ένδέγεται να σνκεντωρθούν στο μέλλον όλοι οι Άμερικανέι σε μιά μόνον τεραστία πόλι με 6.250.000.000 κατοίκους (ύπερτοίποσους δηλαδή απ' τó σμυερνό πληθυσμό όλέκλησης της Γης)!

Πράγματι ο δόκτωρ Στιούαρτ καθηντής της άστρονομίας στο Πανεπιστήμιο Πρίνστον πιστεύει ότι οι ίδιοι φυσικοί νόμοι που ισχύουν για τά άστρα του ούρανού, κανονίζουν και τον τρόπο άναγνώσεως των ανθρώπων σε φυλές, έθνη και κοινωνικές ομάδες. Κατά τη γνώμη του, ή τάσις των ανθρώπων να σνκεντρώωνται σε μ γάλες ομάδες, ώδήγησε στη δημιουργία 10.400 άμερικανικών πόλεων με κατοίκους από 2.500 έως 25.000.000 (Νέα Υόρκη). Στο μ'λλον λοιπόν, όλες αυτές οι πόλεις θ' άποροφθθούν σε μιά και μόνη, με άσύλληπτες διαστάσεις. Μόνον ένα έλάνιστο ποσοστό του πληθυσμού θα μείνη σκορπισμένο στην ύπαιθρο.

Όπως νράφει ο δόκτωρ Στιούαρτ στο αγετικό άρθρο του στην «Γεωγραφική Επιστήμη» έπίσημο όργανον της Άμερικανικής Γεωγραφικής Έταιρίας «ή προφανής τάσις των ανθρώπων να σνκεντρώωνται σε διαρκώς μεγαλύτερες πόλεις άντιπροσωπεύει ιών έλεϊ μεταξύ τους, ή όποία ένει κατάφωρη και άσθηματική άμοιότητα με τον νόμο της τραγκομίου έλξεως του Νεύτωνος».

Προσθέτει ώστόσο στο τέλος, ότι δεν ύπάρχουν ένδεξεις πως θα σνκενισθ ή αύθσις του πληθυσμού των Ήνωμ. Πολιτειών με τη σμυερνή ταχύτητα.

Πάντως θα ήταν τρομερή ή σνγκεντρώσις τόσων ανθρώπων σε μιά πόλι, όχι μόνον από άπέφως ύγιεινής, αλλά και για πολλούς άλλους λόγους.

Ευτυχώς θάταν οι άγρότες που θα έμεναν στην ύπαιθρο και θα χαϊρόντουσαν τά άγαθά της μητέρας φύσεως.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Η πριγκήπισσα Άννα των Βουρβώνων, την όποια πρόκειται να νυμφευθ ή τέως βασιλεύς της Ρουμανίας Μιχαήλ, έχει έξαιρετικό ταλέντο ζωγράφου και τής άρέσει να περνά την ώρα της ζωγραφίζοντας λουλούδια και τοπία.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Η πριγκήπισσα Άννα των Βουρβώνων, την όποια πρόκειται να νυμφευθ ή τέως βασιλεύς της Ρουμανίας Μιχαήλ, έχει έξαιρετικό ταλέντο ζωγράφου και τής άρέσει να περνά την ώρα της ζωγραφίζοντας λουλούδια και τοπία.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Η πριγκήπισσα Άννα των Βουρβώνων, την όποια πρόκειται να νυμφευθ ή τέως βασιλεύς της Ρουμανίας Μιχαήλ, έχει έξαιρετικό ταλέντο ζωγράφου και τής άρέσει να περνά την ώρα της ζωγραφίζοντας λουλούδια και τοπία.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Η πριγκήπισσα Άννα των Βουρβώνων, την όποια πρόκειται να νυμφευθ ή τέως βασιλεύς της Ρουμανίας Μιχαήλ, έχει έξαιρετικό ταλέντο ζωγράφου και τής άρέσει να περνά την ώρα της ζωγραφίζοντας λουλούδια και τοπία.

— Δεν είμαι τρελλός, γιατρέ... αλλά δεν μου περισσεύουν... νιά κούρεμα!

— Έμπρός... μιά θέσι και φεύγουμε!...

— Ο Μέγας Ναπολέων: Χαίρω πολύ... του λιος Καίσαρι...

— Δεν μπορώ να καταλάβω, συνάδελφε, τί διαφορά έχει το καπέλλο της κυρίας από τó δικό μου!...

— Μά τί σας κάνει, κ. Διευθυντα, να υποθέστε ότι είμαι τρελλός;

— Καλά, εσύ είσαι τρελλός, αλλά έμένα... τριών χρονών παιδί να με κλείσουνε στο τρελλοκομείο!...

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ...

Τι πρέπει να ξέρετε και τι πρέπει να κάμνετε

Η ήμιαθρία είναι χειρότερη απ' την ανίαθρία. Το γνωστό αυτό οπτόν ισχύει ιδίως προκειμένου για τις πρώτες βοήθειες στο θύμα ενός δυστυχήματος, γιατί απ' αυτές εξαρτάται συχνά η ζωή του.

Μία κοπέλλα πληγώθηκε σε μία σύγκρουση αυτοκινήτων, σ' ένα δρόμο της Ν. Υόρκης. Οι σύντροφοί της, πανικόβλητοι, την εφόρυσαν αμέσως σ' ένα άλλο αυτοκίνητο και την κουβάλησαν σ' ένα νοσοκομείο. Απ' αυτή την καλοπροαίρετη αλλά βλαβερή ενέργειά τους έπαθε ακόμη περισσότερα, η τραυματισμένη ήδη σπουδαιολογική στήλη της κι' έτσι έμεινε παράλυτη σε όλη της τη ζωή.

Το χαρακτηριστικό αυτό παράδειγμα δείχνει πόσο κακό μπορεί να κάνει κανείς δίχως να το θέλει. Αν λοιπόν συμβεί να βρεθείτε εμπρός σ' ένα θύμα δυστυχήματος, φροντίστε να εφορμήσετε τους εξής στοιχειώδεις κανόνες, ως ότου φτάσει κάποιος ειδικότερος από σας για τις πρώτες βοήθειες (γιατροί, νοσοκόμοι, κλπ.).

1) Μή μετακινήτε ποτέ το θύμα εφ' όσον είναι άγνωστο τι ακριβώς έχει πάθει.

Παραμελώνοντας αυτό τον κανόνα—σπουδαιότερο απ' όλους—μπορεί να προκαλέσετε ανεπανόρθωτες συμφορές. Μην άσπρηκνέτε καν το κεφάλι του θύματος, για να το δώσετε να πιή νερό. Αν έχη χτυπήσει στο λαιμό, ή ελαφρώς αυτή η κίνηση άκεί ίσως για να του σπάσει τον τραχήλο του. Όταν δεν μπορεί να κινηθεί τα πόδια του, μπορεί να σπαστεί η πλάτη του. Σε τέτοιες λοιπόν περιπτώσεις απαιτείται μεγάλη επιδεικνιστική υπακοή, να μην υπάρχει κατ' ανάγκη η ανάγκη να σπαστεί το αυτί του θύματος. Απ' αυτή την άποψη, η απάντηση είναι: «Εκτός αν το αυτί κινείται επάνω, φωνάζει και δεν υποφέρει, να το σπάζετε».

Κρητικές μαντινάδες

Στο παρθεύρι όπου 'σαι σύ νάμουν κι' εγώ ρεζέδες νάκοβγα τ' ακελάκια σου να τάκανα μεζέδες!

Νά δαγκνά τ' άκειλί σου, ώστε να σάξω αίμα το αίμα νάπετε στη γη κι' ο νους σου μετά μέγα.

Έχει ο θεός γυρίσματα να γιάνουνε κι' εμένα τα πρωτίνά μου τα φτερά, που μούκουνε κομμένα.

Στη στράτα κειά, που προπατείς νάμουν κι' εγώ, να βλέπω τα ματάκια σου, ν' ακούω τη φωνή σου.

Αχ και ν' αζιωνόμουν να πάρω τέτοιο χάρη, να σπκνωμάστε τα δυο άπ'όνα μαζιλάρι.

Σταλαμαθίες, σταλαμαθίες τρέχουν τα δάκρυά σου κι' ετρίψης το στήθος μου και φαίνεται η καρδιά.

Το στήθος μ' απ' τα δάκρυα είναι πληγές νεμάτο να σ' άρνηθώ, πουλάκι μου, είναι των άδυνάτω.

Πότε να ομιζώμε τα δυο να πούμε τα δικά μας να κόμωμε στη γη πηλό από τα δάκρυά μας!

Όντε σου καλοθυμηθώ νοιώθω χτυπά η καρδιά μου και λακουβάκια κάνουνε στη γη στα δάκρυά μου.

2) Αν το θύμα είναι ανίαθρο, μην το τραντάξετε, για να συνέλθει.

Η ανίαθρία δείχνει συνήθως έγκεφαλική βλάβη, διάσειση ή κάταγμα του κρανίου. Μην δίνετε στο ανίαθρο θύμα να πιή τίποτα, γιατί μπορεί να του σπαστεί η ζωή. Στην κατάσταση της ανίαθρίας, ενδέχεται να υπ' λειτουργήσει η «επιγλωττίς», που φράζει αυτόματως το λάρυγγα όταν καταπίνουμε κι' έτσι να κατεβή το ποτό στους πνεύμονες.

3) Αν ένα πρόσωπο ανίαθρο υποβλή αλκοόλ, μην αποδώσετε την ανίαθρία σε μεθύσι.

Μπορεί να χτυπήσει στο κεφάλι, ή να χτυπήσει από πηλίκια. Ένας νεοσοκός έπιθυμιασμένος είχε πιή ένα ούτιγκυ και πήγαινε έπειτα στο σπίτι του, όταν γλύστρησε, έπεσε, χτύπησε στο κεφάλι κι' έλασε τις αισθήσεις του. Οι αστυνομικοί που τον βρήκαν έτσι, δίχως να πολυεξετάσουν, τον ένομισαν μεθύσι και τον έκλεισαν στο κρατητήριο. Μετά λίγες ώρες τον βρήκαν νεκρό, από ένα κάταγμα στο κεφάλι, που θα μπορούσε να είχε θεραπευθεί εγκαίρως.

4) Μή ξεχνάτε ότι το θύμα ενός δυστυχήματος παθαίνει συνήθως ένα γενικό κλονισμό.

Αν χτυπήσουμε ή κόψουμε το δαχτύλο μας, γύνουμε κούση ιδρώτα, λιπώνουμε, ή σφυγμός μας γίνεται γρηγορότερος... Γιατί παύει ο έλεγχος του νευρικού συστήματος στα αίμοφόρα άγγελά, το αίμα συγκεντρώνεται ίσως στην κοιλιά κι' η καρδιά δεν γεμίζει τελείως σε κάθε παλμό της. Σ' ένα σοβαρό λοιπόν δυστύχημα, τα συμπτώματα αυτά νίνονται βαρύτερα, το θύμα γάνει σκεδόν τις αισθήσεις του, άναπνέει ακανόνιστα, τα μάτια του γίνονται άπληρη. Μπορεί ακόμη και να πεθάινει, δίχως τις απαιτούμενες έγκαίνες περιποιήσεις. Το σπουδαιότερο απ' όλα είναι να τον σκεπάσετε με ζεστά ρούχα ή κουβέρτες ή έττω με έφημερίδες. Τού βάλετε μπουκάλι με ζεστό νερό κάτω απ' τις μασάλες κι' ανώμεσα στους ποούς. Τον αβέντε έσπλωμένο ανάσκελα. Αν έχη τις αισθήσεις του, του δίνετε ζεστό τσάι ή καφέ, ως διεγερτικό. Τα οινόπνευμα δώδη ποτά άπαγορεύονται άπόλυτως, ιδίως αν έχη χτυπήσει στο κεφάλι.

5) Μήν άλεφέτε τα βαθιά ή έκτακτα έγκαύματα με λάδι ή με λιπαρές ουσίες.

Γιατί κατόπιν θα ύποφέρετε πολύ το θύμα, όταν ό γιατρός θα νοείσθι ν' άφαιρήτε όλο αυτό το λίπος, για να περιποιηθή το έγκαυμα. Μή σγίζετε έπίσης τα καυμένα ρούχα στο μένος του έγκαυματος. Το καλύτερο απ' όλα είναι να βάλετε πάνω στην πληγή νερό ή καθαρό πανί (όχι βατιάκι) βουτηγμένο σε γλυκιά διάλυση σόδας. Στα σοβαρά έγκαύματα, είναι άπαραίτητα όσα γράσουμε πιο πάνω, για να περάσει ο γενικός κλονισμός.

6) Στα κουπαγύματα δεν επιτρέπεται τοίψιμο (προπάντων με νιόνι).

Άλλοίως, το θύμα μπορεί να πάθι νάγκασμα. Ολέθρια άποτελέσματα μπορεί να προκαλέσετε έπίσης, αν έκθσετε το παγωμένο μέλος σε γεννήτη θερμότητα. Το ζεσταίνετε σιγά-σιγά, σκεπάζοντάς το με τ' ό ή βάζοντάς το κάτω απ' τη μασάλη.

7) Αν σας δαγκάσει φείδι, μην πανικόβληθετε.

Πολλοί πέθαναν απ' το φόβο τους, γιατί τους δάγκασε φείδι, όχι δηλητηριώδες. Τα δηλητηριώδη είδη, αβένουν ένα ή δυο μικρά τριγωνικά σημάδια δοντιών, ενώ τα μη δηλητηριώδη αβένουν μία σειρά από σημάδια, που έχι σχήμα μικρού πετάλου. Προκειμένου περί δηλητηριώδους φείδι, γράζετε μ' ένα μαγαίρι σταυρωτά τη σάκος του θύματος πάνω άπό κάθε σημάδι σε βάθος 3 χιλιοστών, για να τρέξει άσθονό αίμα. Έπειτα τον πνέγετε στο γάτρο. Μή ρουφάτε το δηλητήριο απ' την πληγή του, γιατί αν έχετε την πασομική πληγή μεσα στο στόμα, μπορεί να δηλητηριασθήτε και σείς. Μήν τού έδσετε άλκοόλ.

8) Μήν τομωκοαθήθε, αν σας δάγκασε ένα σκυλί ίσως λυσσασμένο.

Η λύσσα έμφανίζεται στον άνθρωπο μετά 21—60 ημέρες. Έχετε λοιπόν όλον τον απαιτούμενο κατό για να υποβληθήτε στην αντιλυσσική θεοαπεία. Έξαιρετικά προκειμένου για δαγκωμάτις στο λαιμό ή στο κεφάλι, ή θεοαπεία ποεί να γίνεταί άμεσα.

9) Μήν αβέντε να σπκωθή άμέσως ένα θύμα που συνηλθε με την τεγνήτη άνάπνη.

Σε περιπτώσεις πνιγμού, ήλεκτροπληξίας ή δηλητηρίασης από άέρια, νοείζετε την τεγνήτη άνάπνη επί πολλές ώρες, για να ξαναβή τις αισθήσεις του το θύμα. Έπειτα λοιπόν από μία τέτοια δοκιμασία του όργανισμου του, μπορεί να πεθάινει αν έπιχειρήσει να σπκωθή και να κινηθή. Ποείπει να τού το άπαγορεύετε, έστω και διά της βίας.

ΤΟ ΝΕΟ ΣΜΟΚΙΝ

Ο γνωστός Άγγλος ράπτης Γκαρόν Βάλτενερ άναράει ένα νέο βραδυό ένδυμα για τους ένδρες. Το σακάκι είναι από βελούδο (υπλή παστάν) και το παντελόνι μπλέ (που στο ρις φαίνεται σαν μύρο). Το πουκάμισο στολίζεται από ένα μικρό επιστήθιο ένα «ζαμπόν», από λευκό όργαντι, στη θέση δε της γραβάτας υπάρχει ένα «παπιγιόν» του ίδιου χρώματος με το παντελόνι. Μ' αυτό το ένδυμα, λέει ο Βάλτενερ, οι κύριοι θα ξεχωρίζουν από τα νεκροάκια.

ΣΑΠΟΥΝΙΑ «R.J.F.»

Όπως ξέρετε άσφαλώς μεταξύ του Ντάνιελ και του Ζαπποτ βρίσκονταν το κτίριο του «Ινστιτούτου Υγιεινής» μέσα στο οποίο οι Γερμανοί χημικοί μετέτρεπαν το λίπος των πτωμάτων των δυστυχισμένων Έβραίων σε σαπούνι, το οποίο μαρκαρίζον με τ' αρχικά «R.J.F.», που σημαίνουν «Γνήσιο Έβραϊκό Λίπος». Στη φωτογραφία μας βλέπετε συννεφείς δολοφονηθέντων Έβραίων να θρηνούν πλάι σε τέτοια σαπούνια.

Μαρμάρινοι ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Οι άρχαιοκάπηλοι και ή... έπιστήμη των

Ένας κομψός και ώραίος νέος, ήλικίας μόλις... 2600 ετών, έγκατεστάθη πού όλίγων έβδομάδων στα ίδιαισα διαμερίσματα του στο Άρχαιολογικό Μουσείο. Είπε ό περρίφμος «Κούρος» της Κερατέας, βρέθηκε το καλοκαίρι του 1944 σ' ένα γωράφι και αν ύπηχαν την έπαγή έκεινη συνκοινωνικά μέσα θα είχε ήδη μεταναστείσει λαθραίως στο έξωτερικό, όπως και τόσοι άλλοι διαπορείς... συνομήλικόι του. Έμεινε όμως καταναγκαστικώς στην πατρίδα του, έγινε άντικείμενο μαύρης άγοράς — κάπου 300 εκατομμύρια πληθωρικά έτοιμισε ή έξαγορά του — και τώρα ύστερα από ύπονοήνια ζωή είκοσι αιώων, απολαύει τις έκδηλεις θαυμασμοί και βαθύτατες έκτιμώεις των έπισκεπτών του. Ο «Κούρος» της Κερατέας είναι από τους τελευταίους του είδους του. Είναι ένας ρωμαλέος, όλογυμνος έφηβος, με μοναδική άσμονία νοσμών, μ' ένα μόλις διακαυόμενο ναυόγλο στα γέλη του και με άκρωτισσμένα τα νείρια του. Αυτή είναι ή μόνη έπιμιά του κατά των μακροβίων ύπνου του.

Οι άρχαιοκάπηλοι

Αν δεν ήταν, όπως είπαμε, ή άνώμαλη κατάσταση του 1944, ό μαρμαρίνος έφηβος μας θα είχε ήδη ξεγινεψή, κατά πάσαν πιθανότητα, «σ' άλλη γη σ' άλλα μέρη», τό ότι έμεινε στον τόπο του είχε όλίγον... περιέργων. Περιεργότερον είναι ότι δεν τον πήραν μυρωδιά οι άρχαιοκάπηλοι. Και τούτο όιατι αούτο που τον ανέκαλιναν ήσαν πολλοί και το μυρτίκι δεν ήταν εύκολο να κρατηθή.

Οι άρχαιοκάπηλοι της Ελλάδας άπρελούσαν άλλοτε μία μεγάλη και πανίσχυρη όσάνωσι. Είχαν πρακτορεία σ' όλο τον κόσμο και διατηρούσαν έγκάδιες σχέσεις με τους πολυκατομυριούχους συλλέκτες της Ελζώπης και της Άμερικής και τα Μουσεία των Έγγων Κρατών. Άρχαιοκάπηλοι είναι ως επί το πλείστον οι προμηθευτά των άρχαιοτήτων που κοσμούν τις άρχαιολογικές αίθουσες όλου του κόσμου.

Οι ικανότες τους άφορουν κυρίως τ' έξής: πρώτα να παραβάνουν τους νόμους, και δεύτερον να έκτιμούν με το πρώτο βλεύμα την άξία του άρχαιολογικού άντικειμένου που θα πέση στα νείρια τους. Ένας έπιστήμων καθήντης της άρχαιολογίας άπορεί να πείη έξω όσον άφορά τη γνώριπτητα και την άξία ενός ευρήματος. Ο άρχαιοκάπηλος ποεί!

Πολλοί είναι οι νόμοι που έσπώσθησαν κατά καιρούς κατά της άρχαιοκαπλίας. Και πολλά είναι τα μέσα που έσμευέθησαν από τους ενδιαφερομένους για την παράδοσή τους. Προτού άκούσ' τελεσίση ο αγών της Άνεξαρτησίας και κατοχυρώθη ή έλευθερία της Ελλάδας είχαν ληφθή μέτρα για την προστασία των άρχαιοτήτων. Σε μία διάταξη της «Διοκήσεως της Ελληνικής Έπικρατείας» που ένεκαρθη την 1ην Μαΐου 1827 στην Τροιζήνα άπό την έκεί έδρεύουσα Έθνική Συνέλευσι βόσκουμε το άρθρον ΦΠ, που καθορίζει, μεταξύ άλλων και τα έξής: «Ο Διοκήτης όφείλει να φροντίζη να υπ' πωλώνται και να υπ' μεταφέρονται έκτός της Έπικρατείας οι άρχαιοτήτες».

Ο Γάλλος φιλόσοφος Κουζέν Έγασσε για τους νόμους αυτούς ότι έπιδείκνυν ή πρώτη πράξις της άπλευθερωθείσης Ελλάδας και πάντες οι φίλοι των τεχνών έπεφύησαν

άπ' άκρον εις άκρον της πεπολιτισμένης Ευρώπης.

Δεκάδες νόμων ψηφίσθηκαν έκτοτε. Έν τούτοις οι άρχαιοκάπηλοι έπληθύθησαν ως ή άμμος της θαλάσσης και ύπησαν έποχές που, πλην των... έπιστημών άρχαιοκαπήλων, γιλιάδες γωρίων της Άττικής, της Κορινθίας της Χαλκιδικής και άλλων άρχαιολογικών περιοχών έγκατέλειπαν τις δουλείες τους κι' έπεδέρσαν με έσόν ζήλον στο προσδοκόρο επάγγελμα της έκταφης παλιών μαρμάρων και άποσταλής των στο έξωτερικό.

Και... παστές σαρδέλλες

Η λαθροία έξαγωγή άρχαιοτήτων στο έξωτερικό δεν είναι εύκολη. Μ' όλα ταύτα οι «είδικοί» καταφεύγουν στα διάφορα τεχνάσματα που πολλές φορές άποδεικνύνται αλάνθαστα. Κάποτε — πού το πούλεμο — ένας έμπορος έφόρτωσε στον Πειραιά βαρέλια πατητών σαρδέλλων για την Άμερική. Άνάμεσα στα βαρέλια αυτά ύπήνε κι' ένα ύπόπτως καθαρώτατο που δεν μυρίζε... σαρδέλλα και από τις σιγιμές του όποιου δεν έτρενε άλιν. Ένας τελεωεικός υπάλληλος παρατήρησε σε μία σιγισή κάτι σαν οσκαρίδια ή άνυσα. Ο ενδιαφερόμενος έμπορος, κληθείς να δώση έξηγήσεις, έδλωσε άπαθέστατα ότι το βαρέλι αυτό είναι πράγματι καθαρό και περιποιημένο, όιατι περιείχε σαρδέλλες πολυτελείας, που προσοίζονται ως δώρο για κάποιον Άμερικανό φίλο του. Παρά τις έξηγήσεις, το βαρέλι άνοήθηκε και βρέθηκαν μέσα καλώς... παστωμένα δυο άιστουονηατικά άγαλαατίδια, του Β' π. Χ. αιώνας σε άίστη κατάσταση.

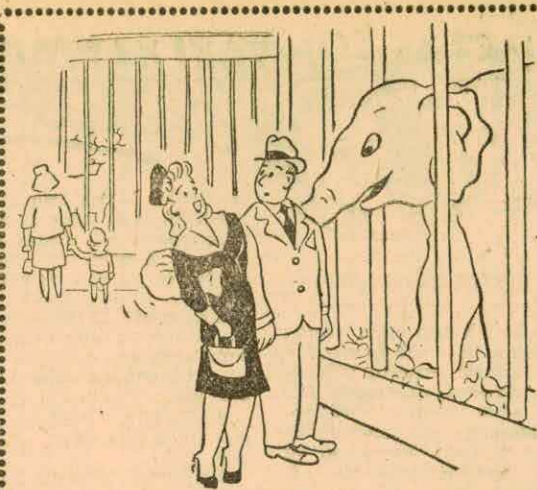
Συντότατα στο παρελθόν οι μαρμαρίνοι θησαυροί που άνεκαλύπτοντο στα γωράφια της Άττικής μετέφεροντο σ' Αθήνας μέσα σε φέρετρα! Ο ενδιαφερόμενος νοίκιαζε ένα ταξί, έδωε το φέρετρο στο πίσω μέρος καθόταν ο ίδιος δίπλα στο σωφεί και συνώδευε τον... άείμνηστο με μαύρη γραβάτα και με μαντήλι στα βουκωμύνα μάτια. Το τέγνασμα αυτό είναι τώρα πολύ γνωστό και δεν είναι μενάλη πείσσι.

Γνήσια και πλαστά

Πολλοί άρχαιοκάπηλοι διαθέτουν έκπληκτική ικανότητα στην κατασκευή πλαστών όνων τεχνών. Δεν είναι λίγα τα έένα Μουσεία — και κυρίως οι ίδιώτες συλλέκτες — που έξαπατήθηκαν από τους άρχαιοκάπηλους κα' προμηθευτήκαν πλαστά όργα αντί γνήσιων. Στο παρελθόν λειτουργούσαν όλοκληρα έργοστάσια κατασκευής πλαστών άρχαιοτήτων και ίδίως σπαίων νομισμάτων, γουσών στεφάνων κτλ. Ευθύς μετά τον πρώτο παγκόσιο πόλεμο, ένας Γάλλος πολυκατομυριούχος έστειλε στην Ελλάδα έναν καθήντη της άρχαιολογίας με την έντολή να βοή και ν' άνοσάση μία σπαία συλλογή νοσμών νομισμάτων της Χαλκιδικής. Ηξελε, ά τα κέρη άσος στην Κλεωνσώ. Ο καθήντης νύοισε όλη τη Μακεδονία και τελικά βρήκε στα νείρια ενός άρχαιοκαπήλου μία θαυμασία συλλογή σπαίων άρχαιοτήτων και νομισμάτων. Τα έξήτασε καλά και άπεσάθη ότι είναι... πλαστά. Ο άρχαιοκάπηλος υλονότι ήξερε πως ήταν γνήσιωτάτα, συνέφυγσε μαζί του. Μετά μία έβδομάδα πού παρουσίασε μία νέα συλλογή πλαστών όνων είδικώς κατασκευασμένων. Ο Γάλλος καθήντης τό έξήτασε με μεγάλη προσοχή και άπεφάνθη με θαυμασμό!

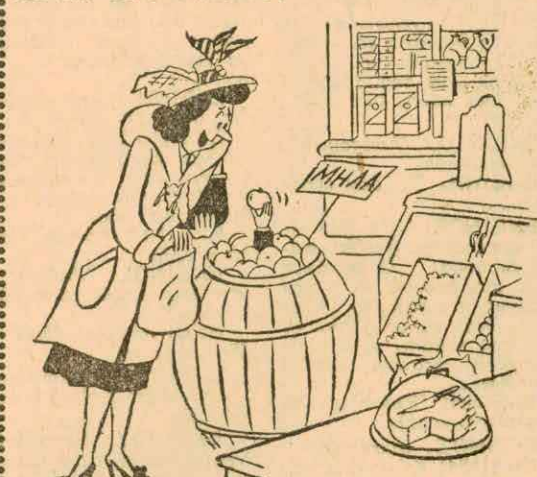
— Αυτά υάλισα. Αυτά είναι γνήσια!

Οι κληρονόμοι του Κλεωνσώ έσως να διατηρούν ακόμα και να έπιδεικνύν με ύπεροφάνεια τον άνεκτίμωτο θησαυρό...

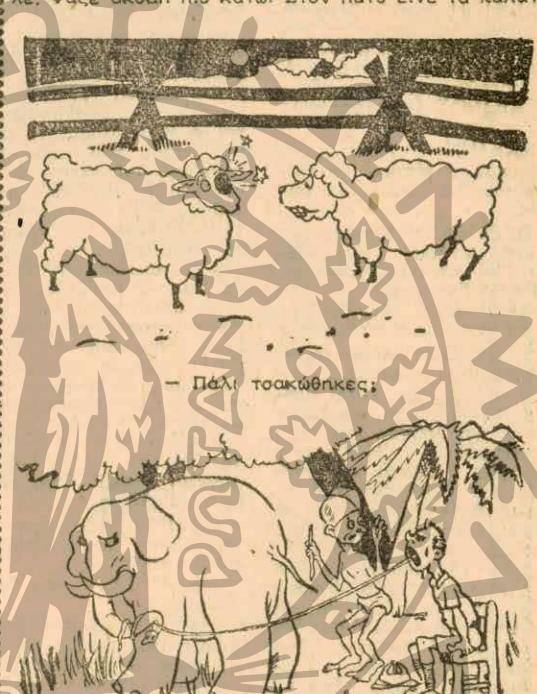

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

—Επί τέλους ένωώωσα κι' ένα σφιχτό άγκάλιαμα από σένα Άγγοίλαε!

—Οχι! Οχι! Ούτε αυτό δεν μ' άρέσει, Κλεόβου. Λε. Ψάξε ακόμη πιο κάτω. Στον πάτο είναι τα καλά!

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ο Ίνδός: Μά τί λέτε κύριε; Αυτός ξεριζώνει δέντρα και δεν θα μπορέσει να σας βγάλει το δόντι...

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θεατρο

Δέκτης και πομπός

(Σε μια συντροφιά κάπως εύθυμη, που την επίπληστη και κάπως φτιαγμένη εύθυμια της ένοχεται να τινύσει λίγη κακή οσμή από την ταβέρνα της γειτονιάς. Έκείνος έχει καταφέρει να πλεύσει τον κρασιού που της έχει κάπως συσκοτίσει τη λογική, προσπαθεί να τη φέρει στα νερά του).

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Απότομα!... Σαν κεραυνός.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Η σαν κεραυνός.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό ίδιο είναι! Δεν υπάρχει αγέδον καμιά διαφορά. 'Ο κεραυνός είναι μια έπιδρομή κεραυνός με περισσότερη λάμψη... Και τα δύο, άμα τα φας στο κεφάλι, μένεις σέκοι! Άμα πέσουν δίπλα, γλυτώνεις.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εμένα μ' έφαγες στο κεφάλι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δυστυχώς.

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' έπιασε κά-τω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αισθημα-τικός ναί...

ΕΚΕΙΝΗ: (τινάζει λίγο τις καστανές της μπούκλες, και σπρώχνει): Νουίζω ότι υπερβάλλεις... Αυτά όλα είναι έντυπώσεις της στιγμής.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (της κρατάει): 'Ε, που πάει.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αρκετά δεν είπαμε... Μπορεί να παραινέσθαι από τους άλλους.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είπαμε... 'Εγείνε μεγάλο λάθος. 'Εγώ είπα, και συ άκουσες.

ΕΚΕΙΝΗ: Μπα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ακριβώς.

ΕΚΕΙΝΗ: Και τι άκουσα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ψοφάς να τα ξανακούσεις, κοκέττα... Λοιπόν, άκουσες ότι είσαι φέσκια και δροσερή, σ' έζουμπούλι, και λατταριστή σαν πειρασμός.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Η σάοκα σου είναι κοουστή και στερεή, σαν καυωμένη από αλάδα και λάστιχο, οι γοαυμές σου δεν φυλακίζονται σε καμιά πιστική έφεύρα της μόδας, που τις περισσότερες φορές ανάδεικνυει με τεχνικές μεθόδους τα κήτη που νέμουν των θηλέων... οι γοαυμές σου κυματίζουν ελεύθερες κι' αναπαύονται, κάτω από το ύψος της τουαλέτας σου, κι' είσαι δηλ ένα ζωντανό σάοκινο ποήμα!...

ΕΚΕΙΝΗ: (αρκάει κρα-...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Τ'είν' αυτά που λες...

ΕΚΕΙΝΗ: (αρκάει κρα-...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: (αρκάει κρα-...)

ΕΚΕΙΝΗ: (αρκάει κρα-...)

... με το θαυμασμό μου, δί-πλα στον έρωτα, ξεπερνά-ται και το πάθος. Για-τί νάσαι μόνο δέκτης... Πρόσο, πιο όμορφο ήτανε νάσαι και πομπός!... Νά δεχόσουν το θαυμασμό των ωραίων λέξεων, των ξε-στόνων αισθημάτων, να δεχό-σου τα δώρα που άρχίζουν από μονόπερα και ξευτελί-ζονται στο τέλος σε στίγους... να νά επιστρέφεις και συ κάτι.

ΕΚΕΙΝΗ: Τι; Μονόπε-ρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οχι, βέβαια, ούτε στίγους, γιατί είσαι Ι-κανή να υπερδέχης ένα σο-νέτο με μια αλγεδοική έξι-σση!... Μ' τοσέεις όμως να επιστρέφεις λίγη ιστορή. Έ-να ελαφρό νάδι στα μάγου-λα του φοκαλά που σε λα-ταεύει. Ένα ναυόγελο γλυκό που θα δυναμώσει τον έρω-τά του και θα σε φέρει τη νύκτα, δνείρο εξαίσιο κι' ό-πτασία να του βασανίσης και τον ύπνο.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ε, βλέπεις, δεν μπορείς κινείς να τάνη όλα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κακώς! 'Ε-σύ, αν ήσουν και πομπός, έκτος από δέκτης, θάσουν το τέλειο της δημιουργίας!...

ΕΚΕΙΝΗ: Θάβελος, δηλα-δή, να 'ναι ναϊδεύω να σε κυττάω λινωμένη, και να σου γαυμελάω σ' έζοκόν-τα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θάβελος δεν θα πη τίποτε, δεν έκφοράω μια επίθυμια γ' κάτι που με συμβέρει, αλλά, για κάτι που συμφέρεει κυρίως σεένα.

ΕΚΕΙΝΗ: Με συμφέρεει έμένα να ναϊδεύω, να γλυκο-κυττάω και να λυνώ από άγότη για τον κόσμο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην υπερβάλ-λεις τα πράγματα, και μην προσπαθής με τις υ-περβολές να ξεγλωτοήσεις. Σε συμβέρεει νάσαι ανθρω-πος!... Και ανθρωπος δεν θα πη μόνο εισπράκτορας, θα πη και πληρωτής!...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αφροδίτη της Μήλου, βέ-βαια, δένεται μόνο, χωρίς να δίνει, είναι όμως από μά-μορο, και τη φυλακίζουν σ' ένα Μουσείο... 'Ενώ εσύ εί-σαι από ολοζώντανη σάοκα, και σε φυλακίζουν στην κα-διά σου!

ΕΚΕΙΝΗ: (ηραυμένη, ζα-λισμένη από το κρασί, γέ-ρει στον ώμο του τουφερά): Κατενάρη, με κατάφερες... Σ' άναπαύ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (εξαλλος): Ζήτω!... 'Ο δέκτης έγινε και πομπός!

Χ. Ι. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

●●

Η ένγκυλοπαιδεία των αυτοκτονιών

'Αν ος έρθε ποτέ ή Ι-δέα ν' αυτοκτονήσεις, μην ξεχάσεις να στείλεις προη-γουμένως ένα γράμμα στον καθηγητή φέρενκ 'Αρπας του Πα'επιστημίου της Βου-δαπέστης, περιγράφοντας την ψυχική σας κατάσταση.

'Ο καθηγητής 'Αρπας εί-νε ο πιο σοφός άνθρωπος του κόσμου στα ζητήματα της αυτοκτονίας και έτοι-μάζει μια δεκάτομη ένγκυ-λοπαιδεία πάνω σ' αυτό το θέμα.

Στην ένγκυλοπαιδεία αυ-τή εξετάζει όλες τις περι-φρεσές αυτοκτονίες από της κλεοπάτρας μέχρι του Χίτ-λερ και πηρέχει αξιόλογες σχετικές πληροφορίες.

ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ αυτοκ. νήτων του 1948

'Η εξωτερική τους εμφάνις και οι μηχανές των

Πολλά και διάφορα γράφονται τώρα τελευταία, για τα καινούρια αεροδυνα-μικά αυτοκίνητα, που κατασκευάζονται στην 'Αμερική. 'Η εξωτερική τους φόρ-μα, οι ώρες τους γοαυμές, ή στυλινό-τητα τους, οι εσωτερικές άνεσεις και τα πολυτελή εξαρτήματά τους, τραβούν σαν μαγνήτης τον κόσμο, που μένει έκ-στατικός από θαυμασμό, όταν τα βλέπει να σολλάρουν στην άκρη του δρόμου ή να τρέχουν με ίλιγγιώδη ταχύτητα.

Όπως όμως, αποκαλύπτει ο Λώ-ρενς Κρούκε, σ' ένα αμερικανικό περιο-δικό, τα καινούρια αυτά θαυμάσια μοντέλλα, δεν είναι όσο φαίνονται και-νούρια. 'Αν εξαιρέση κανείς, λέγει ο Κρούκε, το εξωτερικό 'Αουστοάρισμα και τις μικροαλλαγές στη φόρμα, που κάθε παραγωγός του Νητρούτ από συνήθεια κάνει σε κάθε άμείνι νέας σει-ράς, που βγάζει κάθε χρόνο, μόλις ση-κώσει το καινούριο στυλινό κατώ, θ' ανακαλύψει μέσα μια μηχανή, που είναι ή ίδια ακριβώς με τις μηχανές του 1941, κατασκευασμένη πάλι από φύλ-λα γάλλυος και νυτοσίδηρο, από τα ίδια δηλαδή όπως και τότε υλικά.

'Ολα όσα γράφονται για καινού-ριες συνθετικές ύλες που θα έρχοσιμο-ποιούντο, για ανειρώδη αμάξια, με οι-κικές αλλαγές στο σύστημα κινητήριου δύναμης, που θα έκαigan ακόμη οινό-πνευμα και νερό, για τη νοσημοποίη-ση, της ατομικής ενέργειας κλπ., ήσαν και έμειναν όνειρα, που δεν πραγματοποιήθηκαν και για πολλά ακόμη γο-υία θα μένουν άπραγματοποιήματα.

'Η μόνη διαφορά, είναι ότι με την προσθήκη μερικών πολυτελών εξαρτη-μάτων, τα καινούρια αυτοκίνητα δίνουν την ευκαιρία στους κατασκευαστές των να δικαιολογούν την υψηλότερη τιμή τους και γι' αυτό, αμάξια της ίδιας με τα προπολεμικά κατηγορίας, είναι σήμερα πολύ ακριβώτερα. 'Οσοι μάλι-στα, νομίζουν ότι το 1948 θα φθνή-νουν, πέφτουν έξω. Τα μοντέλλα του 1948 δεν πρόκειται να είναι ούτε κα-λύτερα ούτε φθηνώτερα. Φυσικά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα παρουσιάζουν καθόλου διαφορές από τα σημερινά.

'Ο Φόρντ π. γ. εγκαταλείποντας τη μακροχρόνια παράδοσή του, έτοιμάζει για το 1948 ένα μοντέλλο πιο εύρύ-μο και πολύ γαυπλό. Κάτι ανάλογο κα-τασκευάζει και ο Χούντσον. 'Η Πακάρ, άναγγέλλει ήδη ένα νέο μοντέλλο, πλα-τύ και γαυπλό, με μηχανή δύναμης 145 ίππων. 'Η Κράτςλερ, έχει έτοιμο ένα μοντέλλο με καινούρια διαρούθω-ση και βαφή της όρφης. Νέα έπσης μοντέλλα έτοιμάζουν οι Πλύουθ και Ντότζ.

Γενικά όλα τα καινούρια μοντέλλα που έτοιμάζονται για το 1948, άκο-λουθούν στις μεταβολές τους τη γοαυ-μή της Στουντεμπάκερ: εξασφάλισι καλύτερη για τον οδηγό ορατότητα, με-γαλύτερη εύρυχωρία, πιο γαυπλά και αναπαυτικά καθίσματα, φεαρότερα σθερά, μικρότεροι τροχοί, μεγαλύτερη σταθερότητα, μεγαλύτερη ανάπτυξη της αυτόματης λειτουργίας του κάθε συ-μπρωματικού μηχανήματος.

'Από τις άλλες αυτές, οι 'Αμερι-κανοί φαίνεται ότι δεν είναι ικανοποιημέ-νοι, γιατί προέμεναν θαύματα από την αυτοκινητική βιομηχανία και προσπα-θούσαν να φέρουν την αύξηση της παραγ-γής, το 1948 θ' ανεβούν οι τιμές.

Φυσικά για νέες, που έχουν να δο-ύν καινούρια αυτοκίνητα από την προπο-λεμική εποχή, όχι μόνο τα νέα μοντέ-λλα του 1948, αλλά και τα παλαιότε-ρα, ακόμη και τα 'Αλκόν 'Αμερικανικά αυτοκίνητα, δεν μπορεί παρά να είναι πάντοτε ευπρόσδεκτα.

Ανοίγει κάθε κλειδαριά, άκρη και στέν πυμένα της θαλάσσης.

Στη Νέα Υόρκη, ύπαινος ένας άνθρωπος, που μπορεί ν' ανοίξει κάθε είδους κλειδαριά και γι' αυτό έχει αποκτήσει ό «Ανθρωπος—Κλειδί». Τα κατορθώματά του είναι περίφημα και καταπληκτικά. Φτιάχνει ο ίδιος κλειδιά και κλειδαριές, ανοίγει και την πιο δύσκολη κλειδαριά—χωρίς το κλειδί της φυσικά—είναι μεγάλη αντοχής δύτης και έχει την πιο περίεργη και πιο πλούσια συλλογή από παλιά κλειδιά και κλειδαριές.

Υπολογίζεται ότι ως τώρα έχει ανοίξει περισσότερες από 100.000 κλειδαριές μέσα στις οποίες βοσκόντουσαν αντικείμενα αξίας τουλάχιστο 50.000.000 δολλαρίων.

Τα κομμάτια του Τσαρικού Οίκου των Ρωμάνοφ, έφυλγαντο σε μια πολύτιμη κασετίνα, της οποίας είχε γράψι. Ο άνθρωπος αυτός άνοιξε εύκολα την κασετίνα.

Όσαυτός ό «Ανθρωπος—Κλειδί» έσωσε το Μπουσκλιν από μια τρομερή έκρηξη, άνοιγοντας σε μια πυοκαΐα, μια αποθήκη που ήταν γεμάτη δυναμίτιδα και που δεν βοσκόνταν έκείνη την ώρα το κλειδί της. Η αποθήκη αδειάστηκε έτσι έναϊώς.

Μη νομίζετε ότι ό καταπληκτικός αυτός άνθρωπος είναι κανένας φοβερός γκάγκστερ. Είναι απλώς, ό πρόεδρος της Διεθνούς Ένώσεως Κλειδοποιών, Τσάλες Κούστνεϋ. Τά αληθινά πολίτευμα γέρια του, είναι άσφαλισμένα για 100.000 δολάρια και τα διαπεραστικά μάτια του, μπορούν άμέσως στο βάθος μιας κλειδαριάς 2½ πόντων να διακρίνουν ποιά «δόντι» της και σε ποιά ακριβώς άποστασι, είναι γαλασμένο. Η συνειδησίς του, είναι έξίσου με τά γέρια του εύαίσθητη. Όχι μόνον δεν δέχθηκε ποτέ να γίνει δόγανο κακοποιών ή απατεώνων αλλά και πάντοτε τους κατεδίωξε και τους κυνηγάει με κάθε μέσον.

Κάποια φορά, του τηλεφώνησαν από μια Έταιρία να πάη ν' άνοιξη το χρηματοκιβώτιό της. Όταν πήγε εκεί, βοήκε ακουμένους να δουλεύουν στις γραφειομηχανές, μερικούς ύποπτους ανθρώπους. Προσέσθηκε τότε ότι του γαϊαόζταν ένα έργαλειο, που δεν είχε πάρει μαζί του και χωρίς να δώσει ύποψια, βγήκε έξω από τά γραφεία της Έταιρίας και είδοποίησε την άστυνομία ή οποία έσπευσε και σκέλασε, δέσους βοσκόνταν στα γραφεία. Κι όπως άποδείχθηκε ήταν όλοι μέλη μιας σπείρας γκάγκστερ.

Η σταδιοδρομία του Κούστνεϋ είναι άρεκτη περίεργη. Γενήθηκε... κλειδαράς με ταλέντο. Όταν ήταν μικρός, εύρισκε ιδιαίτερα εύγασιστη να παροδιάζει την κλειδαριά του μπουφέ, όπου ή υπτάσα του σάλαγε τά γλυκά, τά όποια όμως δεν

ένοούσε ποτέ να θίγει μετά τό άνοιγμα του μπουφέ, έν άπουσία της υπτάρας του. Όταν μεγάλωσε εργάστηκε σε μια σιδηροδρομική έταιρία, ύστερα πήγε στη Γερμανία, όπου επί τοια γούνια, έμαθε την τέχνη του κλειδοποιού και όταν γύρισε στην πατρίδα του κατατάχθηκε στο άμερικανικό ναυτικό. Έκεί, μια μέρα, τον έρωσαν για τιμωρία στο «άπομονωτήριο» χωρίς ψωμί και νερό. Τά κατάρσε όμως κι άνοιξε από μέσα την πόρτα και πήγε και παρουσιάστηκε στον άξιωματικό της ύπηρεσίας.

Έκπληκτος από θαυμασμό για τό κατορθώματό του, ό αξιωματικός, του γάρισε την ποινή και τον βοήθησε να μάθη και την τέχνη του δύτη. Άποδείχθηκε δέ τόσο Ικανός δύτες αούότερα ώστε του άνέθεσαν και έψαξε για τό θησαυρό, που νόμιζαν ότι ήταν κρυμμένος στο καράβι «Ουσσάρος», που είχε βυθισθή στα άνοιγτά της Ν. Υόρκης. Άπό τό ναυάγιο ύστερα του γαλλικού άττοπλοίου «Αίγυπτος», άνοιγοντας το χρηματοκιβώτιό του κάτω στον πυθμένα, έδωσε όλο τό περιεχόμενο του χρηματοκιβωτίου του αξίας 3.500.000 δολλαρίων. Έσύνιωσε έπίσης τό ναυάγιο της «Λουζιτάνια» και ό πολυς σέρ Μπάκι Ζαγάωφ, ό πιδ μυστηριώδης, έλληνικής καταγωγής, άνθρωπος της Εύρώπης του άνέθεσε τό 1932, να έρευνήσει τό ναυάγιο του καταδρομικού «Χάουσαϊ», που τό είχαν βυθίσει, τό 1916 ό Γερμανοί. Μαζί με άλλους τρείς δύτες κατέβηκε στον πυθμένα της θαλάσσης και με τό φως μόνο των φαναριών τους, ό Κούστνεϋ άνοιξε ένα άπό τά τέσσερα χρηματοκιβώτια του σκάφους, που βρέθηκαν άθικτα και όπου ύπετίθετο ότι βρισκόταν χρυσός αξίας 10.000.000 δολλαρίων. Μα στο χρηματοκιβώτιο αυτό βρέθηκε μόνον χρυσός αξίας 50.000 δολλαρίων. Ό Κούστνεϋ τότε και ό άλλοι τρείς σύντροφοί του άνέβηκαν στην επιφάνεια κι άποφασισαν να κάνουν νέα κατάδυσι για ν' άνοιξουν και τά άλλα τοια χρηματοκιβώτια.

Στη νέα αυτή κατάδυση συνέβη ένα φοβερό άτύχημα. Χωρίς να καταλάβουν πως, ή πόρτα της καμπίνας του ναυαγίου, όπου ήταν ό Κούστνεϋ και ό σύντροφοί του και προσπαθούσαν ν' άνοιξουν τό χρηματοκιβώτιο, σπρωγμένοι από ένα εαφνικό ρεύμα του βυθού, έκλεισε άπτότα. Ήσαν πλέον και όι τρείς «πιασμένοι σαν τούλε παντικα» στη θάκρη!

Τότε ό Κούστνεϋ άναγκάστηκε ν' άφήσει τό χρηματοκιβώτιο και να άσοληθή με τό άνοιγμα της πόρτας. Κι ύστερα από άρεκτη ώρα και μεγάλη προσπάθεια τό κατόρθωσε. Όταν άνέβηκαν στην επιφάνεια ήταν σε κακή γαλί κι έπεσαν κι όι τέσσερες άσσωστοί. Ό δυό δύτες πέθαναν ύστερα από δυό ήμενες. Ό τρίτος έπαθε «κώρσις» και ό Κούστνεϋ, άναγκάστηκε για πολύν καιρό να μνή ένακατέβη στο βυθό.

Ό Κούστνεϋ άμείβεται πλουσιοπάροχα και όχι λιγώτερα από 3000 δολάρια για κάθε άνοιγμα κλειδαριάς που άναλαβαίνει. Τά έσοδά του τό έπιτρέπουν όχι μόνον να ζή άνετα, αλλά και να πλουτίζη διασκέδων την περίφημη συλλογή του από 10.000 κλειδιά και 2000 κλειδαριές. Στη συλλογή αυτή ύπορεί να δέ κανείς πολλές κλειδαριές της Ιερουσαλήμ, καυμένες από έολο μασιφ, κλειδιά και κλειδαριές της Πουμπίας και της Ρώμης, τό «μάνταλο» της πόρτας του Ιδών του Τζουμρού, ένα κλειδί της Μεσοποταμίας, χρονολογούμενο από τό 400 π. Χ. και πολλά άλλα ενδιαφέροντα πράγματα, σχετικά με την τέχνη, του κλειδοποιού, που ό Κούστνεϋ την έχει κάνει έπιστήμη.

Τά νύχια, στολίδι τών χεριών σας

Η περιποίησις και τό βάψιμό των

Τά δυο όφθαλμοί προοκαλούν την προσοχή όσο κι' ένα γαριτωμένο πρόσωπο. Άλλά ή όμορφιά τών χεριών έξαστάται κατά μέγα μέρος από την νύεια και την έμφάνισι που έχουν τά νύχια.

Τό νύχι είναι μια ίδιόμορφη προέκτασις του έπιφανειακού στρώματος του δερμάτος. Στο μέρος όπου φυτρώνουν τά νύχια, τό δερμα σπινιατίζει μια μικρή πτυχή, που καλύπτει την βάση των. Τό κυρίως νύχι άποτελείται από έπιθηλιακά κύτταρα, που σκληρύνονται άναμειγνύμενα με μια θειούχο ούσια, την κερατίνη. Η ανάπτυξις του γίνεται δια της σκληρύνσεως στη ρίζα του νέων έπιθηλιακών κυττάρων, που σπρωγνουν ολόκληρο τό νύχι προς τά έξω.

Άλλά συμβαίνει τό εξής: Στην πτυχή για την όποιαν μιλήσαμε συσσωρεύονται διαρκώς νεκρά κύτταρα, που συμπιέζονται τη βάση του νυχιού και παρεμποδίζουν την ανάπτυξή του. Η άφαίρεσις αυτών των νεκρών κυττάρων είναι άπαραίτητη.

Δέν πρόκειται ν' άπασχοληθώμεν φυσικά με τίς λεπτομέρειες του μανικιούρ. Υπάρχουν, όμως, μερικοί κανόνες, που άναφέρονται στη γενική ύγιεινή τών νυχιών και σ' αυτούς θα ένδιαιτώμεν.

Πρώτα—πρώτα, πρέπει να περιποιηθήτε την άκρη τών δακτύλων σας, σε τρόπο που να μνή την άφήσετε να σκληρυνθή. Τό καλύτερο μέσον γι' αυτό είναι να χρησιμοποίησετε μια έλαφορότσα. Μπορείτε να χρησιμοποίησετε, επίσης, μια βούρτσά από κομπούρι. Θα τρώψετε τίς άκρες τών δακτύλων σας με τη βούρτσα ή την έλαφορότσα, προσέχοντας, όμως, ώστε να μνή έρεθιστε ή να μνή πληγωσете τό δερμα.

Είτε άπαραίτητο να καθαρίζετε έπίσης ολόκληρο τόν έσωτερικό γύρο του νυχιού. Για τό σκοπό αυτό θα χρησιμοποιήσετε ένα μικρό βαμπακί, που θα τό βρέξετε μέσα σε λίγο ούζενέ. Είναι προτιμώτερο να τυλίξετε αυτό τό βαμπακί στην άκρη ενός μικρού εύλογου π. γ. ενός σπινιού.

Μια θρεπτική κρέμα για τά νύχια θα σας έκανε πολύ καλό. Τό άπλωμά της θα γίνει από τά έξω προς τά μέσα.

Τό μανικιούρ πρέπει να γίνεται μια φορά την εβδομάδα. Να μερικοί σγελτικοί κανόνες:

1) Προτού άρχίσετε τό μανικιούρ σας, μνή ξεπλύνετε να βγάλετε τό βερνίκι που έβάλατε την προηγούμενη φορά.

2) Για να ξεκολλήσετε τίς πέτσες που σχηματίζονται γύρω του νυχι, μνή χρησιμοποιήτε ποτέ ένα μετάλλιο αντικείμενο. Τά ειδικά εύλινα έργαλεία είναι προτιμώτερα.

3) Μνή κόβετε τίς πέτσες αυτές αν δεν τίς ξεκολλήσετε προηγουμένως.

4) Μνή κόβετε ποτέ τά νύχια σας με τό ψαλίδι. Γιατί έτσι θα γίνουν σκληρά και «άνερα». Τό σωστό είναι να τά λιμάρετε προσεκτικά. Οι καλύτερες λίμες είναι οι καυμένες από γυαλόχαρτο.

Τό καλύτερο σήμα που θα δώσετε στα νύχια σας είναι τό όβάλ. Προσέξτε συνεπώς ώστε τό λιμάρισμα να είναι τέλειο στις άκρες.

Και τώρα ποιά είναι τό μήκος που θα δώσετε στα νύχια σας; Να μια απλή μέθοδος για να τό εξακριβώσετε. Γυρίστε τό χέρι σας προς τά κάτω, φέρτε τό κοντά και πάνω από τά μάτια σας και κυττάξτε τό άπό τό μέρος της παλάμης. Τό μέρος του νυχιού που ξεπερνάει τό δάκτυλο πρέπει να φαίνεται σαν μια σταγόνα νερού, που είναι έτοιμη να ξεκολληθή και να κυλήσει κάτω. Τά πολύ μακρά νύχια δεν ταιριάζουν στη σύγχρονη γυναίκα. Αν παίζετε πιάνο ή αν γράφετε στη γραφομηχανή, θα κόψετε τά νύχια σας μικρότερα. Στην περίπτωση αυτή θα προτιμήσετε να τους δώσετε σχήμα αμυνδάλου.

Προκειμένου για τό βάψιμο, μνή ξεχνάτε ότι τό βερνίκι πρέπει να περασθή από τό βάσι προς τά έξω. Τό πινέλο σας πρέπει να είναι κομμένο τετράγωνο και να μνή έξη τρίες που να ξεφεύγουν προς τό ένα μέρος ή προς τό άλλο. Δύο ή τρείς πινελιές άρκούν για τό κάθε νύχι.

Μπορείτε έπίσης ν' άνοίξετε τό βάψιμο από την άκρη του μικρού μνίκου, που βοισκαει στη βάση του νυχιού.

Άφού βάλετε τό κόκκινο βερνίκι σε ένα καλό να περάσετε κατόπιν πάνω στο νύχι σας ένα άγρωμο βερνίκι που θα προστάξει τό πρώτο.

Αν έχετε νύχια πλατιά και όχι πολύ μακρά, βάψτε τά μόνο στο μέσον. Έτσι τά νύχια σας θα φανούν πιο μακρά και λιγώτερο πλατιά.

Οι «λάκες» ταιριάζουν περισσότερο στα λεπτά γέρια, που έχουν δάκτυλα και νύχια μακρούλα. Για τά πλατιά γέρια, που έχουν κοντά δάκτυλα και νύχια, είναι προτιμώτερο τά άχνουμα βερνίκια.

Αν τά νύχια σας σπάζουν εύκολα, θα σας κάνει πολύ καλό να τά βουτάτε κάθε βράδυ επί δέκα λεπτά μέσα σε αμυνδαλόλαδο ή κοινό λάδι.

ΣΟΥΖΑΝ ΠΗΤΕΡΣ

Τά αληθινά όνόματα ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Κάτι που ασφαλώς δεν ξέρετε

Ποιά μερικά έδδομάδων, σ' ένα άπ' τά μεγαλύτερα ένοδογεία τών Παριζών είχαν μαζευτεί άρεκτοι περιέργοι. Δέν ήξεραν τί ακριβώς έπρόκειτο να συμβεί, ύπλησαν όμως εκεί 10 φωτοεπίστομο που περιέμεναν με τίς μηχανές τους έτοιμες και πολύ περισσότεροι δημοσιογράφοι. Οι περισσότεροι αυτοί δεν κατάλαβαν τίποτε ούτε όταν έμαθαν πως στο ένοδογείο αυτό έμεναν ό κύριος «Αρτσιμπάλ Άλεξάντερ Λίτς» και ή κυρία Μαργαρίτα Κασίνο, γιατί άπλούστατα άγνοούσαν ότι ό κύριος Λίτς δεν ήταν άλλος από τόν Κάρο Γκρόντ και ή κυρία Κασίνο, ή περ φον Ρίτα Χάινγουορθ.

Οι ήθοποιοί αυτοί όμως δεν είναι οι μόνοι τών όποιων τό πραγματικό όνομα είναι τελείως άγνωστο, έπειδή τό αντικατέστησαν σ' ένα ψευδώνυμο που έγινε σιγά—σιγά πανκοσμίου ήμης.

Να μερικά ακόμα σγελτικά παραδείγματα:

Η Μαρία — Έλένη Φν Λός σπουδαία μουσική στο Βερολίνο, όταν μια μέρα ό Ροδόλφος Σίμπουρ της πρότεινε να παίξη σ' ένα φίλμ του. Η φν Λός του έιπε τότε:

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

—Αν γράφετε τό πραγματικό μου όνομα στις ρεκλάμες, θα νομίσουν πως είμαι μεγαλομυαλή, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει πως ό τίτλος «Φν» είναι αληθινός. Θα διαλέξω λοιπόν ένα άλλο όνομα. Για να ίδουσε ποιά είναι τά πιδ συνήθειές μου: Μύλλερ... Σμιτ... Ντρίτοι...

Ο Τζωρτζ Μπρέντ λέγεται στην πραγματικότητα Τζωρτζ Νόλαν και ή Τζωρζ Φονταίν Τζωρζ ντε Χάδιλαντ.

Η Κλωντ Κολυέρο λέγεται Λιλ ή Σωσού και ό Πωλ Μισόν, Μισόν Βάισενφοντ. Η Μπίλλυ Κάσιν έξ άλλου έχει τελείως άσυνωνή γιατί αντικατέστησε γούγορα τό όνομά της με τό ψευδώνυμο Λουσίλ Λέ Σιέρ. Κι' αυτό όμως θα σας είναι άγνωστο, γιατί παραχώρησε όριστικά την θέσι του σ' ένα περ φον όνομα: Τζωρζ Κράουφοντ.

Αν σας έπεφτε στα γέρια τό διαβάτριο της κυρίας Σουζάν Σεσπαντί, θα βλέπατε ότι ή φωτογραφία του έχει έξαιρετική ομοιότητα με την Άννα—μπελλά. Κι' όμως έτσι όνομάζεται ή γαριτωμένη στή.

Η Άννα Σέοινταν λέγεται στην πραγματικότητα Κλάρα Λού Σέοινταν, ή Βαρβάρα Στάνγουϊκ. Ρούμπι Στίνδεν και ή Μέριλ Όυτερον: Κέννυ Ο' Μπράντ Τάουσον.

Γκρότ Γκρόσταφσον είναι τό αληθινό όνομα της Γκρότα Γκρόστ, Πωλέτ Λεβύ, της Πωλέτ Γκρότ. Σιλβία Κρόκοβ της Σιλβίας Σίδνυ, Ντολφές Άουινσολος της Ντολφές ντε Ρίο. Επίσης ή Ντόνα Ρήντ όνομάζεται πραγματικά Ντόνα Μύλλερ, γκε, και ή Χέντυ Λουάο Χέντυ Κρόλεο. Οι Βεντέττες αυτές διέτρεσαν όποιον βλέπετε τό μικρό όνομά τους και άλλων μόνο τό έπώνυμο.

Άλλοι πάλιν «άστερες» άλλαξαν τό μικρό όνομά τους και διέτρεσαν τό πραγματικό τους επώνυμο. Αυτό συνέβη με την Έντα Μάε Ντάουπιν (Ντιάν Ντάουπιν) τόν Χάρο Λίλις Κρόσμπι (Μπίγκ Κρόσμπι), τόν Φράνκ Κούπερ (Γκρόντ Κούπερ) την Μάκσεντ — Άϊον Ράιν (Πένκυ Ράιν), τόν Ρίτσαρντ Σκέλτον (Ρέντ Σκέλτον) τόν Χέουπερ — Άλντντο Μάκ Κώλλιστερ (Λόν Μάκ Κώλλιστερ).

Ίσως να μή σας τρώαζε, αν άκούγατε τό όνομα Τσάλες Έκτορσον Πράτ. Θα θυμηθήτε όμως σκηνές μακάβριες και θα νομίζετε οίγη φοίκες, αν άκούσατε τό ψευδώνυμο του τερρατος αυτού: Μπόρις Καζάφ.

Ο Λινός δεν λέγεται Στάν Λωρελ, αλλά Άσθουρ Στάνλεϋ Τέεφφerson και ό άλλος διάδοχος του Βαλεντίνο Ραόν Νοβάρο λέγεται Ραόν Σα—μαϊνέκος.

Και τώρα πάρετε την άνοψη σας: Η Μαρία — Γκρότας Σάντα Ύ Σίλας Όμν, είναι ένα και τό αυτό πρόσωπο με τη Μαρία Μοντέζ σύζυγο του Ζαν—Πιέρ Όμν.

Και τελειώνω αναφέροντας μερικά άκούη όνόματα και καλλιτεχνικά ψευδώνυμα:

Ντούγκλας Ούλμαν: Ντούγκλας Φαίρμπαρντ Μύνα Ούλμαν: Μύνα Λού. Ούάλλας Βεμπστερ. Ούάλλας Μπρόου, Λόραν Τζόνσον: Λόραν Ντράι, Φώσις Σινάτος: Φράνκ Σινάτος. Κάθον Τζιμπ: Κάθ Φράνσις. Φρόντερικ Μάκ Ίνιερ Μπάικ: Φρόντερικ Μάκ, Τζωρζ Μπρόντελλ: Τζωρζ Λέου.

Οι άλλοι μεγάλοι ήθοποιοί, που δεν αναφέρονται εδώ φέρουν τά πραγματικά τους όνοματέπωνυμα. Άλλά και από τους άστερες Β' μεγέθους πολλοί είναι γνωστοί με ψευδώνυμα. Θα γαϊαόζτουσαν όμως σελίδες ολόκληρες για να τους αναφέρουμε όλους.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ύστορίες

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Φανταστικές δυο υχίες

Δέν ξέρω γιατί έμένα ό θεός μ' έφτιαξε τόσο εύαίσθητο. Μα πολύ εύαίσθητο σας λέω. Τόσο που ούτε τό βάσει τους ανθρώπους. Από μικρός θυμάμαι, ήμουν τέτοιος. Ενώ τ' άλλα παλαιοπαϊδα έπρεπε να τό κοπανή ή μαμά τους για να βαλουν τά κλέματα ή έκλαιγαν από συμπερην για να τους δώσουν κάτι που δεν τους έδιναν από την αρχή ενώ έφτανε να μου κάνει την πιο άσχημη παρατηρησούλα ή δική μου, ή απλώς να μ' άγριοκττάει, ή ακόμα πιο απλώς, να νομίσω πως μ' άγριοκττάει για να τ' άμολώσω. Και όχι μόνον άδερφα. Άλλά κι άναστανε μ' άναφυλλήτα και κάθε άλλη σκεπτική γαριτωύρα που πρέπει να συνοδεύη ένα σοφό κλάμα.

Κι' έλεγαν, λοιπόν, όλες μου οι θείες και όλες οι κυρίες της γειτονιάς:

—Πολύ εύαίσθητο παιδί ό Μιχαλάκης!

Θα πείτε ίσως πως πολλά παιδιά είναι έτσι εύαίσθητα κι' έχου, λεπτή ψυχή. Τό παρ' όλο, όμως, έγω ήμουν και είμαι εκτός συνήθους. Η εύαίσθησία των άλλων παιδιών είναι θετική. Η δική μου όμως ήταν — και είναι — ύποθετική. Προσέξτε αυτό τό έπίθετο: Ύποθετική.

Απλώς, μια μέρα ένεβεινε ή μαμά μου στην τσάντα και μ' έδωσε ζωντανή, ήτοι, έκείνη και να σπαράξω. Έρχοταν άνησυχία κοντά μου και με ρωτούσε τρυφερά:

—Γιατί κλάεις πάλι Μιχαλάκη;

—Γιατί θα με μαλλώσης, άπαντούσα.

—Και γιατί θα με μαλλώσης; —Για τό σπάσιμο του τζαμίου.

—Εσπάρσε κανένα τζάμι; —Όχι. Άλλά αν έσπανα δέν έα με μαλλώνες; Σκέπτονται, λοιπόν, πως έσπασα τό τζάμι, πως με μαλλώσης και κλάω.

Τότε ή μαμά μου μ' έπαιρνε σγκνυμένη στην ποδιά της, μου έλεγε παραγορητικά λόγια, μου χάιδευε τά μαλλιά, με φίλωνε και μου έδινε μια άρεκή να πω κερματάκια.

—Αν δέν την έπαιρνε; —Αν σεναιά ή στο θέατρο κι' έδωπα ένα έργο δραματικό. Μ' έπαινε βέβαια ή συγκίνησι, ά, πως και όλο τό νοήμον κοινόν, καθώς ζευγαλιγόντουσαν μπροστά μου όι περιπέτειες των πρωταγωνιστών. Στο τέλος όμως όλα τελείωναν καλά, έκείνος νικούσε τό εμπόδιο και τους μοχθηρούς ανθρώπους και έπαιρνε την έκεινη. Ό κόμος έφευγε νελαστός κι' εύχαριστήμενος που πριόζικεν τά παιδιά. Ένα όμως σκεπτόμουν:

—Αν δέν την έπαιρνε; —Αν σεναιά ή στο θέατρο κι' έδωπα ένα έργο δραματικό. Μ' έπαινε βέβαια ή συγκίνησι, ά, πως και όλο τό νοήμον κοινόν, καθώς ζευγαλιγόντουσαν μπροστά μου όι περιπέτειες των πρωταγωνιστών. Στο τέλος όμως όλα τελείωναν καλά, έκείνος νικούσε τό εμπόδιο και τους μοχθηρούς ανθρώπους και έπαιρνε την έκεινη. Ό κόμος έφευγε νελαστός κι' εύχαριστήμενος που πριόζικεν τά παιδιά. Ένα όμως σκεπτόμουν:

—Αν δέν την έπαιρνε; —Αν σεναιά ή στο θέατρο κι' έδωπα ένα έργο δραματικό. Μ' έπαινε βέβαια ή συγκίνησι, ά, πως και όλο τό νοήμον κοινόν, καθώς ζευγαλιγόντουσαν μπροστά μου όι περιπέτειες των πρωταγωνιστών. Στο τέλος όμως όλα τελείωναν καλά, έκείνος νικούσε τό εμπόδιο και τους μοχθηρούς ανθρώπους και έπαιρνε την έκεινη. Ό κόμος έφευγε νελαστός κι' εύχαριστήμενος που πριόζικεν τά παιδιά. Ένα όμως σκεπτόμουν:

—Αν δέν την έπαιρνε; —Αν σεναιά ή στο θέατρο κι' έδωπα ένα έργο δραματικό. Μ' έπαινε βέβαια ή συγκίνησι, ά, πως και όλο τό νοήμον κοινόν, καθώς ζευγαλιγόντουσαν μπροστά μου όι περιπέτειες των πρωταγωνιστών. Στο τέλος όμως όλα τελείωναν καλά, έκείνος νικούσε τό εμπόδιο και τους μοχθηρούς ανθρώπους και έπαιρνε την έκεινη. Ό κόμος έφευγε νελαστός κι' εύχαριστήμενος που πριόζικεν τά παιδιά. Ένα όμως σκεπτόμουν:

—Αν δέν την έπαιρνε; —Αν σεναιά ή στο θέατρο κι' έδωπα ένα έργο δραματικό. Μ' έπαινε βέβαια ή συγκίνησι, ά, πως και όλο τό νοήμον κοινόν, καθώς ζευγαλιγόντουσαν μπροστά μου όι περιπέτειες των πρωταγωνιστών. Στο τέλος όμως όλα τελείωναν καλά, έκείνος νικούσε τό εμπόδιο και τους μοχθηρούς ανθρώπους και έπαιρνε την έκεινη. Ό κόμος έφευγε νελαστός κι' εύχαριστήμενος που πριόζικεν τά παιδιά. Ένα όμως σκεπτόμουν:

—Αν δέν την έπαιρνε; —Αν σεναιά ή στο θέατρο κι' έδωπα ένα έργο δραματικό. Μ' έπαινε βέβαια ή συγκίνησι, ά, πως και όλο τό νοήμον κοινόν, καθώς ζευγαλιγόντουσαν μπροστά μου όι περιπέτειες των πρωταγωνισ

...στη, που πήρε δηλητήριο ν' αυτοκτονήσει δεν την πρόφταιν; Καυμένο κορίτσι!...

Και να τα δάκρυα, για τη φανταστική δυστυχία της καμένης της πρωταγωνίστριας...

Καμιά φορά με καλούσαν σε γάμο. Όλοι, βέβαια, ήταν εύθυμοι, χαρούμενοι όπως πρέπει να είναι οι άνθρωποι σε ένα γάμο και περισσότερο ο γυμναστής κι η νύφη, που άστραφταν τα μάτια τους από ευτυχία. Όμως εγώ τραδούδι μουνα σε μια γωνιά κι δάκρυα. Γιατί έλεγα μέσα μου: "Αν δεν ευτυχίσω αυτός ο γάμος; Αν ο σύζυγός αποδειχτεί τσαντζής και την τυραννιά την κοπέλλα; Αν εκείνη δεν του μείνει πιστή κι' αυτός τη σκοτώσει; Η, επί τέλους αν δεν τη σκοτώσει, αλλά καταλήξει αυτή η ιστορία σε διαζύγιο; Πόσο θάκλαιγε τότε η καυμένη η κοπέλλα τα γκρεμισμένα της όνειρα. Κι' επειδή θάκλαιγε τότε η κοπέλλα, αν έθωνε σε κακό ο γάμος της, έκλαιγα τώρα εγώ για λογαριασμό της."

Μα και σε βοήθεια το ίδιο γινόταν. Συλλογίζομουν τους γονείς άρτοτερα αν το παιδί τους δεν γινόταν καλό παιδί. Ναι: "Αν έθωνε κανένας επιπόλαιος γυιός; Αν κατέληγε να γίνει κανένας διαρρηκτής πλαστογράφος, έγκληματίας και τον έτρωγε η φυλακή; Τι δυστυχία για τους φτωχούς γονείς του, που τώρα καμάρωναν τον αδύμο μπέμπη τους... Και - φυσικά - μουρχόταν ο κόμπος στο λαιμό κι' η ύγρασι στα μάτια."

Όπως η ευαισθησία μου είχε - και έχει - για αγαπτού της θέμα το θάνατο. Το μυαλό μου είχε γεμάτο φέρετρα, πένθιμα και νεκρώσιμες ακολουθίες. Τους φίλους μου, τους γνωστούς μου τα πρόσωπα που αγαπάω, όλο πεθαμένα τα φαντάζομαι... Νά ο Γιάννης, π.χ. ή ο Μιχάλης, ή ο Νίκος, ή ο Κώστας, ή ο Χρόνης, ή ο Θωμάς, ή ο Τάσος, μου είχε πρόσωπα πολύ αγαπτά άνθρωποι γεμάτοι υγεία, ζωντανά, κέφι κι' έχουν πολλά χρόνια ακόμη να ζήσουν, όπως δείχνουν. Μα εγώ όλο ξεπληκίζομαι ο' ένα φέρετρο τους βλέπω και τους κλαίω από τώρα, μ' όλο που μπορεί εκείνοι να με κλάψουν πρώτοι μία μέρα κι' ο Θεός να δώσει να πεθάνω πολύ άργα εκείνη η μέρα. Και τότε συγγενείς μου έτσι τους βλέπω. Θαλώνουν στα φαντάσματα τα μάτια μου, στα καθόλου και οι δικό μου έρωτο:

— Τι έχεις;
— Κάτι ευρήματα, λέω...
— Και τα μάτια μου όλο κλάινα και πρισμένα είναι...

★

Και μούτυχε, λοιπόν, και μέσα ν' αγαπώ τώρα τελευταία μια κοπέλλα - την "Αλέκα". Ένα χαριτωμένο κορίτσι ζωηρούτσικο, κεφάλι, αρκετά έξυπνο και λίγο αναίσθητο, όπως κατάλαβα κι' αυτό πολύ μου άρεσε γιατί βρήκα την αντίθεσή μου. Ένα χαρούμενο μελαχροινό προσωπάκι, δυο μάτια γεμάτα φωτιά, κάτι πλούσια μαλλιά, που ξεπετούσαν άτακτα από το κομψό καπελάκι που προσαρμόσε μάτια να τα πειθαρχήσει κι' ένα χαμόγελο ζάχαρη. Ήταν όλο κέφι αυτό το κορίτσι, ενώ εγώ ήμουν πάντα μελαγχολικός. Και το καυμένο έκανε, δ' τι μπορούσε για να μ' ευθυμίσουν. Έλεγε άστεια, τσαγουδούσε χουερε, μου ανακάτευε τα μαλλιά, άκμα και με ναργάλαγε, έκανε, τέλος πάντων, δ' τι τρέλλα μπορεί να φαντασθώ κανείς. Μα εγώ καθώς έδελτιζα αυτό το ζωρό κι' εύθυμο πλάσμα να δείχνει με τόσο ένδοξοισμό το κέφι του και τη χαρά του, το σκεπτόμουν πεθαμένο.

— Για φαντάσου, έλεγα, αν το νεανικό κορμί ακίνητο

μεσα σ' ένα φέρετρο, απανώ στο άνοιγμα της ηλικίας του, αυτό το όμορφο προσωπάκι που γεμάτο ζωή για πάντα κι' αυτά τα κόκκινα χείλη σφονδυμένα με τη σφραγίδα του θανάτου...

— Αχ! γιατί, θέε μου, γιατί;...

— Αρκετές φορές κατ'όψινος να συγκρατηθώ. Όμως μία φορά - την τελευταία - δεν το μπόρεσα. Όλα τα δάκρυα που είχα πνίξει τόσον καιρό, βράσαν μαζεμένα, σαν χειμάρρος που σπάει το φράγμα κι' αμολύθεται με ορμή. Μα αυτό δεν ήταν κλάμα, σαν τ' άλλα. Ήταν θρήνος και σπαραγμός. Και κάθε τόσο έλεγα:

— Μα γιατί, θέε μου γιατί; Η "Αλέκα" ξαναβρόντοκε, άπορη και με ρώτησε:

— Τι έχεις άγανη μου; Γιατί κλαίς;

— Κλαίω ένα θάνατο! είπα ανάμεσα στους λυγμούς μου.

— Ποιά θάνατο;

— Το δικό σου, αγάπη μου!

— Τι έκανε, λέει; φώναξε με καταπληξι. Το δικό μου θάνατο;

— Και τα μάτια της ανοίχτηκαν διάπλατα.

— Ναι, αγάπη μου! Σε φαντάζομαι να πεθαίνεις, απάνω στη θροσιά σου και στις όμορφές σου και να σε βάζουν σε μία κάσα. Κι' εγώ νάρκωμαι από πίσω και να τραβάω τα μαλλιά μου από απελπισία... Κι' ύστερα σε βλέπω να σε κατεβαίνουν στην κρύα νή και να ρίχνουν χώμα απάνω σου... Κι' ύστερα να καρφώνουν έναν πέτρινο σταυρό στον τάφο σου... Ένθαδε κείται η "Αλέκα" Μπαρμπινάκη έτών 20... Και νάρκωμαι κάθε μέρα να σου φέρνω λουλούδια και να βρέχω τον τάφο σου με τα δάκρυά μου. Γι' αυτό κλαίω, αγάπη μου...

Με κύτταζε γεμάτη απορία, σαν να μην καταλάβαινε την τραγωδία μου. Τότε γονάτισα ογκάλισσα τα πόδια της, κι' άρχισα να φιλάω το πόδεμά της και να της λέω σπαρακτικά:

— Αχ! Μη μου πεθαίνεις αγάπη μου... Μη... Σκέψου με. Που θα μ' άρσιος, "Αλέκα" μου; Τι θα γίνω εγώ χωρίς έσένα;

— Εκείνη αποτραβήχτηκε, ενώ με κύτταζε παράξενα. Εγώ την κρατούσα από το φουστάνι και σερνόμουν στα πόδια της, παρακαλώντας τη να μην πεθάνει. Εκείνη μούδωσε μια υπνωτική και ξεγύστησε από την απελπισμένη μου περιπυρρι. Μάζεψε γρήγορα - γρήγορα την τσάντα της και το καπέλο της και κίνησε να φύγει... Έγώ έτρεξα κοντά της, την έπιασα από το χέρι...

— Μη με παρεξηγής, είπα. Είμαι ευαίσθητος!

— Είσαι τρελλός! μου απάντησε σκληρά. Και άπορώ πως ο' αφήνουνε και γυρίζεις λυτός ακόμα... Η μοίρα μου τόξε να μπλέξω με ζουλό;

— Στάσου, "Αλέκα" μου... Άσε με, άνθρωπέ μου... Και τράβα να σε κυττάξω κανένας νιστρός...

— Τουλάχιστον, υποσχέσου μου ότι δεν θα πεθάνεις. Είχε ανοίξει την πόρτα. Στάθηκε για μια στιγμή και είπε:

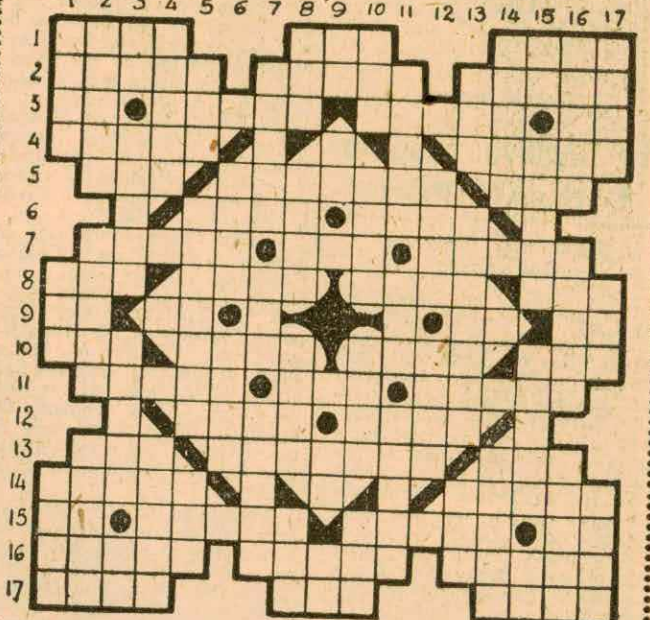
— Άκου να σου πω κάτι. Έγώ θα σε θάψω πρώτα! Και να το ζήρης! Τρελλάκια! Γιατί σου κι' ο Θεός να σου δώσει φωτίσι...

Κι' έφυγε. Κι' άρχισα πιά να κλαίω γιατί έχασα την ευτυχία μου. Όμως βάνω στο νοῦ μου πως πέθανε κι' έτσι παρηγοριέμαι. Αύριο, θα είμαι στο νεκροταφείο και θα σίχνω λουλούδια στο φανταστικό της τάφο. Και μεθαύριο, ποιάς ζέρει που θα είμαι...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 158

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Μάλλινο ύφασμα χρησιμοποιούμενο στην κατασκευή στρατιωτικών στολών. - Σπανίως σήμερα ακούμε ευχάριστα, - Χορός.
- 2) Τρέλλα και συνεκδοχικώς μεγάλη όρνθ. - Τετράποδο έρπετο. - Τα μωρά λερώνουν με αυτά τα ρουχαλάκια τους.
- 3) Δύο γράμματα που για τους Άγγλους σημαίνουν: 17) Ζεσταίνει μια γροπούλα τώρα τον χειμώνα. - Αριθμητικό (θελ.). - Η Ειμαρμένη (άρχ.). ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1) Κτητική αντωνυμία. - Αρ. καία θεά. - Ο δημιουργός του κόσμου.
- 2) Κουρέλι. - Μέρος κατάλληλο για χορό. - Οι γυναίκες την φέρουν στους ώμους (Ιταλ.).
- 3) Αριθμητικόν. - Μορφή 17

«Όλα πάνε καλά» - Σφοδρά απεχθεία. - Κάτοικος πόλεως. - Δύο συμφωνία που ένωνουν οι Σμυρνιοί και οι Κρητικοί στα άρρα τους.

- 4) Η πεύρα κι' η μόρφωση του τόν κάνει να γνωρίζη πολλά. - Όχι πολλοί (δημοτ.).
- 5) Προσωπική αντωνυμία (β' προσώπου - πληθ.). - Προάσκειο των Αθηνών. - Σήμα κινδύνου.
- 6) Τοπικόν επίρρημα (δημοτ.). - Το τρίτο πρόσωπο του πρῶτου γινώστου αρχαίου ρήματος.
- 7) Επιστημὴν που ἀφοῦ ἀνέλεσε σπὴν στρατόσφαιρα, κατέθηκε στὸν βυθὸ τῆς θάλασσας. - Ακούγεται συχνά στις επιθεωρήσεις. - Πόνος.
- 8) Ὀργανο αἰσθήσεως. - Νησί τοῦ Αἰγαίου. - Λάμπει στὸ κίτρινο-πορτοκαλί στερῆμα. - Στρατιωτικὸ παράγγελμα.
- 9) Εἰς (άρχ.). - Βυζαντινὴ νότα. - Μονὰς ηλεκτρικῆς ἀντιστάσεως. - Ἀνθ.
- 10) Ἀλογό. - Πλήθος κόσμου (αἰτ.). - Ποδοσφαιρικός ὄρος. - Ἰσπανικὸ ἄδερ που θὰ συναντήσετε σὲ πολλὰς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς.
- 11) Ὁροσειρὰ τῆς Β. Ἀφρικῆς. - Σπρώχνω. - Θὰ σὰς κοστίσῃ ἀκριβὰ νὰ τοῦ κάνετε τὸ τραπέζι.
- 12) Παράγγελμα που ἔχει σχέση με τὸ τοῦ 8 ὀριζ. - Ἐδαφικὴ ἀνωμλία.
- 13) Ἐξυπηρετοῦν τὶς συνκοινωνίες μας (ἀρχικά). - Ὁρισμὸν εἰδος πυριτίδος. - Χριστιανικὴ Ἀδελφότης Νέων.
- 14) Νησί τοῦ Β. Αἰγαίου. - Τὸ καλοκαίρι μὰς προσφέρει σκιά και θροσιά.
- 15) Νότα μουσικῆς (ἀντεστραμμένη). - Ἀλλή ὀνομασία τοῦ Ναυαρίνου. - Βγαίνει ἀπὸ ζεστό νερό. - Κτητικὴ αντωνυμία (οὐδ.).
- 16) Ἀπαραίτητο στὸ στρατιωτικόν. - Λίγα τέτοια κορίτσια, θὰ βρῆτε σπὴν ἐποχὴ μας. - Ἀνδρικό ὄνομα (συντομευμένο).

Η λύσις τοῦ 157 στή σελ. 70

Οι δύο κακοτυμένες Τυνάιμες του πόλεμου

Μιά...διάκρισι, που δεν είχε καθόλου κολακευτική!

ΑΜΜΙΑ γυναίκα δεν θα ήθελε, χωρίς αμφιβολία, να τύχη αυτής της... διακρίσεως. Αλλά οι Αμερικανοί νόμισαν πως, εκτός από τις πιο καλοντυμένες γυναίκες, έπρεπε να ξεχωρίσουν και εκείνες που ντύνονται χειρότερα από όλες.

Ο σχετικός κατάλογος καταρτίσθηκε από τον Κνικερμπόκερ, τον περιφημότερο μεταξύ των Αμερικανών κριτικών στα ζητήματα της μόδας και της γυναικείας αμφιέσεως.

Ο κατάλογος αυτός περιλαμβάνει δέκα διάσημες γυναίκες της εποχής μας, πέντε Αμερικανίδες και πέντε Ευρωπαίες. Μεταξύ των Αμερικανίδων περιλαμβάνεται η κυρία Ροδζβετ και η κυρία Τροβμαν, η σύζυγος του σημερινού Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών. Αλλά τις... τιμητικότερες θέσεις κατέχουν οι Ευρωπαίες.

Έτσι, πρώτη στη σειρά έρχεται η λαίδη Διάνα Κούπερ. Τη δεύτερη θέσι κατέχει η κυρία Εθα Κιουρί. Και την τρίτη - θα το πιστέψετε; - η μεγάλη, η αδούγκριτη, η «θεία» Γκρέτα Γκάρμπο.

Δύο άλλες θέσεις, η εννάτη και η δεκάτη, κατέχονται, η πρώτη από την Άννα Πάουκερ, ύπουργο των Εξωτερικών της Ρουμανίας και η δεύτερα απ' την κυρία Μπιντώ, σύζυγο του ύπουργού των Εξωτερικών της Γαλλίας.

Όταν η κυρία Μπιντώ συνόδευσε στις Ηνωμένες Πολιτείες το σύζυγό της, κατά το ταξίδι που έκανε εκεί για να παραστή στις βρήκαν σαν μια γνήσια αντιπρόσωπο της παρισινής μόδας. Αλλά ήταν η εποχή που η μόδα είχε εξαφανισθή σχεδόν, όχι μόνο από την Ευρώπη, αλλά και από την Αμερική. Έτσι, ο θαυμασμός των Αμερικανών κατά την περίοδο αυτή, δεν έλεγε μεγάλα πράγματα. Έκτοτε, η γνώμη των άλλαξε...

Η κυρία Μπιντώ επισκέπτεται συχνά τις εκθέσεις των μεγάλων παρισινών οίκων μόδας. Ξοδεύει επίσης αρκετά για τις τουα-

Εθα Κιουρί. Λαίδη Κούπερ.

Η κ. Μπιντώ.

Γκρέτα Γκάρμπο. Άννα Πάουκερ.

λέπτες της. Αλλά δεν τα πολυκαταφέρει στην κομψότητα.

Η κυρία Εθα Κιουρί, δεν είχε περίφημη μόδα για την ανώτερη και φωτεινή διάνοση της, αλλά και για την ομορφιά της επίσης. Ωστόσο, άγνοει συστηματικά και ίσως καταφρονεί τη μόδα. Ντύνεται πάντα απλά και αυστηρά. Τα φορέματά της είναι όλα με κλειστούς γιακάδες και μακριά μανίκια. Αλλωστε, η γκαρνταρόμπα της είναι πολύ φτωχή.

Όταν πρό ετών έγινε Υφυπουργός της Υγείας, αναγκάσθηκε να δανεισθή ένα φόρεμα από την... υπηρέτριά της, για να πάη να παραστή στο πρώτο ύπουργικό συμβούλιο!

Η λαίδη Διάνα Ντάφ Κούπερ είναι σύζυγος του άλλοτε ύπουργού και πρεσβευτού της Αγγλίας στο Παρίσι. Όπως θα θυμοῦνται ίσως οι αναγνώσται μας, ένας Ισπανός θαυμαστής της, που πέθανε πριν από λίγο καιρό, την άφησε κληρονόμο της αρκετά σημαντικής περιουσίας του.

Η λαίδη Διάνα είναι πολύ διορρη. Ωστόσο, έχει τη μαγία να τροποποιή τη μόδα σύμφωνα με τα γούστα της. Και φαίνεται πως τα γούστα της Αγγλίδας αριστοκράτιδος δεν είναι αξιόλογα.

Για τη «θεία» Γκρέτα Γκάρμπο, η γνώμη είναι γενική: Ντύνεται έλεεινα. Αλλωστε, δεν ενδιαφέρεται καθόλου για τη μόδα και το τονίζει κάθε φορά που θα της δοθή ευκαιρία. Το αγαπημένο της κοστούμι είναι ένα ανδρικό ταιγιέρ, μια φαρδιά φούστα και παπούτσια σπόρ. Η διάσημη ήθοποιός ηγαίνει πολλές φορές μ' αυτό το κοστούμι σε επίσημες δεξιώσεις, χαρευτικές έσπεριδες κλπ.

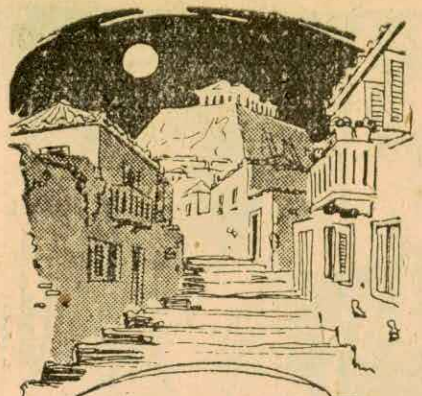
Μια ακόμη κακοτυμένη γυναίκα μεταξύ των Ευρωπαίων είναι η Άννα Πάουκερ, ύπουργός των Εξωτερικών της Ρουμανίας, και αρχηγός του Κομμουνιστικού κόμματος της πατρίδος της.

Η Άννα Πάουκερ διεθύνει τα πάντα στη Ρουμανία και είναι εκείνη που έπρεπε να την παρήσει το βασιλέως Μιχαήλ. Δεν δίνει καμιά προσοχή στο ντύσιμό της και εμφανίζεται συχνά με ρούχα Ρουμανίδος χωρικής, που δεν έχουν καμιά κομψότητα. Αλλωστε, ούτε βάφεται, ούτε μακιγιάρεται, ούτε περιποιείται καθόλου τον εαυτό της!

Αυτές είναι οι πειδ άκοιμης, οι πειδ κακοτυμένες γυναίκες από εκείνες που βρίσκονται σήμερα στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας.

Αλλά, θα ρωτήσετε, και μ' όλο τη δίκη φυσικά, γιατί συμβαίνει αυτό; Είναι κάτι έμφοτο; Γιατί υπάρχουν και γυναίκες εξ' ιδιοσυγκρασίας αδιάφορες για την κομψότητά τους, όπως υπάρχουν και οι φιλάρεσκες.

Συμβαίνει αυτό ή οι γυναίκες αυτές, άπασολημένες με την πολιτική ή την επιστήμη, αδιαφορούν για το ντύσιμό τους; Ίδου η άπορία...

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ
τῆς παλαιᾶς Ἀθῆνας

Μά ἀλησμόνητη μάχη
ΣΟΥΡΗ ΚΑΙ ΣΕΜΙΤΕΛΟΥ

Ο πατέρας του Σουρή ήταν Τσιονιγίτης. Πήγε από παιδί στη Σύρα όπου γεννήθηκε και ο ποιητής στα 1853.

Ο υἱός Σουρή, από μικρό παιδί, είχε κλίση να γίνει παπάς! Έπειτα, όμως, αναγκάστηκε να ακολουθήσει το επάγγελμα του πατέρα του και να γίνει αυτός πάλι ποιητής.

Αργότερα τα κατάφερε να αφήσει το επάγγελμα και να έλθει στην Αθήνα να γράφει ποιήματα στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου και ταυτόχρονα, για να βγάλει τα «σταβά» έδωσε να ενογράφει ως γραφέας σε ένα συμβολαιογραφείο των Αθηνών κοντά στην Αγора.

★

Αλλά στα πανεπιστημιακά του μαθήματα ο Σουρή δεν ήταν και τόσο περίφημος. Είχαν άριστε να γράφει στιχούς και να απασχολείται με τις εφημερίδες και τα περιοδικά της εποχής εκείνης. Και υπό τις συνθήκες αυτές πέρασαν, χωρίς πολλούς κασμούς τα Πανεπιστημιακά χρόνια και έφτασε έτσι και η... ώρα της κρίσεως!

Επρόκειτο να δώσει εξετάσεις για το δίπλωμά του. Αδυσώπητοι εξέτασται του ήταν οι φιλόλογοι καθηγητές της εποχής εκείνης Σπυρίδων Φιντικλής και Δημήτριος Σεμιτέλος, οι οποίοι αφού τον βασάνισαν στις εξετάσεις τον... απέρριψαν.

Αλλά δεν άρνησαν σε λίγο να γίνουν... θαυμαστές του και να δέχονται (ο δεύτερος ιδίως που ήταν και σπανός) τα χειροποίητα σατυρικά βέλη του.

Όταν απερίσθη ο Σουρή, δεν απογοητεύτηκε καθόλου. Ήταν νέος με ζωή και πάθος. Είχε και το φυσικό χάρισμα να γράφει. Και πολύ σύντομα πήρε για θέσι στον κόσμο των γραμμάτων της Παλαιάς Αθήνας με τους ωραίους σατυρικούς στιχούς του. Τον ίδιο χρόνο, λοιπόν, αποφάσισε να δώσει το «Ρωμυό» — το αλησμόνητο σατυρικό φύλλο της Παλαιάς Αθήνας που κυκλοφορούσε κάθε Σάββατο — και στην «Νέα Εφημερίδα» του Καμπούρογλου της 16 Ιουνίου 1884, δημοσιεύθηκε η αναγγελία της... απορριψεως του και της εκδόσεως του «Ρωμυού» ως εξής:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

«Μετά μεγάλης μου χαράς στους φίλους αναγγέλλω πως εξεπάρθη των θυρών ερμητικά κλεισμένων στον πολυώνυμο Φιντικλή και στον σπανό Σεμιτέλο και απερίσθη υμνολογικά μέσα πολλών ερασιφίλων! Λοιπόν και πάλι «Ελληνες, αρχίζουμε το πρώτο πάλι Ρωμυό και ζήλωμα πάλι ζωή και κότα!...».

Ο Ιδιοκτήτης της «Νέας Εφημερίδας» Ιωάννης Καμπούρογλου όταν του πήνε ο Σουρή το χειρόγραφο της αναγγελίας αυτής, γέλασε με την καρδιά του και τον ωτόησε:

—Θα γίνει λές, τίποτε. Γιώργο, με το «Ρωμυό»:

—Όλα σ' αυτόν τον κόσμο γίνονται κύα—Γιάννη έδω απ' του σπανού τα νέα! απάντησε ο Σουρή. Ετοιμος πεία να σατυρίσω τους τάντας και τα πάντα με τους αθάνατους στιχίους του που δυοίους δεν υπόφερε κανείς έκτοτε να ξανασκαρώσει.

Αλλ' η σατυρική και πειραγματική αναγγελία της εκδόσεως του «Ρωμυού» δεν άφηκε αδιάφορο τον σπανό καθηγητή του Σεμιτέλο που συνεδέετο πολύ φιλικά με τον τότε τυπαστή του Υπουργείου της Παιδείας και λόγιο Μίνα Λάππα.

Ο Λάππας λοιπόν συνενοήθηκε με τον Σεμιτέλο και με υπονοσημό μόνο το γράμμα Μ. ενομοσίευσε σ' ένα απ' τα επομένα φύλλα της «Νέας Εφημερίδας» την ακόλουθη καθηγητική απάντηση:

«Είσοι ο, τέττις μελωδός, μελωδία ουδείς (φθόνος): Είσοι του πόνου μελινίμα, του ναυαγού ο (πόνος). Σ' εξάλισε η συμφορά, αφρίζει η καρδιά (αυ), δεν έννοεις πως σ' δα' αυτό, πταίει... η (τυπελία σου). Τι έπταίον ο Φιντικλής, τι πταίει ο Σεμιτέλος; (τέλος):

για το εικτρό σου τέλος; Ο Αίσωπος περιγγείλεν τον κύβον να (διαβασης) αν σωφρονής... ο δύστηνε, έρνασθον πριν (γνρησας). Το δίπλωμα είν' επαθλον, θέλει αγώνα (πρώτα) δεν θέλει στίχους («ζαπλωμα») αλλ' άρε... (της ιδρωτί!).»

Κάτω από την απάντησή αυτήν, ο Ιδιοκτήτης της εφημερίδας Καμπούρογλου προσέθεσε με μια υποπύκνωση τη σύστασι στον Μ να τρέξει γρήγορα στον Δημαρχο να τον σώσει από τον επερχόμενο νειμωσο του Σουρή όπως έσωσε κάποτε και μερικούς ένοχλους του Υδραγωγείου όταν έσπασαν οι σωλήνες!

Πραγματικά την άλλη μέρα, ο νειμωσορς του Σουρή άνοιξε και εδουοσίευση η ακόλουθη ανταπάντησή του:

«Εδίαβασα τους στίχους σου και μόνο ου (το ζέρος) τι διάβολο έτράθηξες ως να τους κατα... (φέρης). Μα τότε μόνο θ' άπαντώ στίς σάχλες που (του φάλλεις) εάν και ου ύπογρηφή, φαρδύα πλατεία (προβαλλής). Γιατί δεν είνε δικιον, ουδέ το ύποφέρω ου να με ζερος κύριε κι' ένν να μη σέ (ζέρω!).»

Και η έμμετρο μονομαχία είνε συνέχεια και κράτησε επί μερικές ημέρες ως ότου ο Σουρή, μετέφερε τον Σεμιτέλο στο «Ρωμυό» όπου ο σοφός καθηγητής ποτέ δεν λησμονήθηκε. Κάποτε μάλιατα, διασκέδασε όλη η Ελλάδα. Εδουοσίευσθη σ' ένα φύλλο του «Ρωμυού» μία εικόνα του Σεμιτέλου σαν είδος ανδριάντος καθημένου εις ένα βάθρο επάνω του οποίου ήταν ζωγραφισμένο ένα ξουράφι.

Το φύλλο του «Ρωμυού» έφερε την ημερομηνία της απορριψεως του ποιητού και η λεζάντα του σκίτσου έλεγε:

«Επι τη επετεία της απορριψεως μου ως δείγμα της μεγάλης αφοσιώσεως μου Τόν δε τον ανδριάντα αφιέρω προς σέ σπανέ διδάσκαλέ μου, λατίνε μου σοφέ!»

Ο Σεμιτέλος ήταν από τους σοφούς Έλληνες της εποχής του. Και ποτέ σνεδόν δεν θυώανε με τα δάδα και άκακα άστεία του Σουρή.

Το κωμικό της όλης υποθέσεως ήταν ότι περί το τέλος της ζωής του ο σπανός καθηγητής Σεμιτέλος έδναλε... γένεια! Και τότε ο Σουρή έγραψε ότι μόνο αυτός υπορούσε να διαψεύση και το λαϊκό οητό και να προσβάλη με πασάκια γένεια όλους τους σπανούς της Ελλάδος!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο σοφός με την καλή καρδιά

Η ζωή του Αϊνστάιν στην Αμερική

Σ' ένα πάρκο της Ν. Υόρκης, οι περιπατητές βλέπουν συχνά έναν κύριο αδύνατο με πλατύ μέτωπο και πλούσια μαλλιά, να σπρώχνει ένα καροτσάκι υωρού ή να κάθεται δίπλα του και να το προσέχει, αποροφασμένος συννοώντας από βαθιές σκέψεις.

Πόσο θα σάστιζαν, αν ήξεραν ότι ο απλός κι' άεσπρος αυτός άνθρωπος είναι μια μεγαλοφυΐα του αιώνας μας, ο περίφημος μαθηματικός Αϊνστάιν, που ζή από γούνια στίς Ηνωμ. Πολιτείες.

Αλλοτε, ο Αϊνστάιν ήταν καθηγητής στο παλιό και έσκουστό Πανεπιστήμιο της Πράγας. Η έδρασή του καταγωγή του τον ανάγκασε να καταφύγει στην Αμερική μετά την υποδούλωση της Τσεχοσλοβακίας απ' τους Γερμανούς. Αλλωστε ο σεβασμός του προς την ανθρωπότητα αξιοποιεί τον άμειλικτον έχθρο κάθε προσπαθείας μεταβολής των ανθρωπών, όταν σε ρουπτό, όπως γίνεται στα «δολοφονικά» κράτη. Δεν ανέχθηκε ποτέ τη βία, με οποιαδήποτε μορφή της.

Όσοι έχουν γνωρίσει ιδιαιτέρως το μεγάλο αυτόν επιστήμονα, έχουν μείνει ικανοποιημένοι απ' τους φυσικούς θεσμούς του. Όταν ήταν καθηγητής, δεν είχε ώριμμένες ώρες γραφείου. Οι φοιτητές κι' οι φοιτήτριες υπορούσαν να τον συμβουλευθούν οποτεδήποτε. Τον ένθουσίαζε δέ να τον διακόπουν στην παραδοχή του, για να του κάνουν διάφορες ερωτήσεις. Το ένδιαφέρον αυτό των φοιτητών του για τους φυσικούς νόμους τον έκανε ευτυχισμένο.

Υπάρχουν άνθρωποι που φέρονται ευγενικά στους ανώτερους των και υπερόπτικά στους κατώτερους. Ο Αϊνστάιν λοιπόν δείχνει την ίδια φιλική κι' εύποση γρηγορη συμπεριφορά σε όλο τον κόσμο σε πλούσιους και φτωχούς.

Δεν είχε ποτέ οικιακή ζωή στο σπίτι του, γιατί δεν του άρεσε να «σκαλωθεί» ένα ζωντανό πλάσμα. Αφ' ότου όμως ζή μαζί με την αδελφή του στο Πόινσέτον των Ηνωμ. Πολιτειών συνήθισε να απολαμβάνει τη συντροφιά και το κελάδημα των πουλιών που διατηρεί εκείνη.

Μαζί με τα ζώα, αναπαίει ιδιαιτέρως και τους ανθρώπους τους άδικημένους απ' τη Φύση. Κάποτε διάλεξε ως δοητό του ένα φοιτητή μόνο και μόνο γιατί ήταν άσπρος αποκορυφωμένος!

Στα τελευταία χρόνια, ο Αϊνστάιν έδωσε μια άκουη απόδειξη της ανεάντητης καλωσύνης του. Μια κοπέλλα 17 ετών, Ρουμανίδα του ένοιασε ότι παθούσε να σπουδάσει αλλά οι νονείς της φτωγοί ένοητικοί, δεν διέθεταν τα απαιτούμενα οικονομικά μέσα. Ο Αϊνστάιν φρόντισε τότε να την ένγρωψη στο Πανεπιστήμιο της Πράγας και της έξασφάλισε τα έξοδα των σπουδών της. Συννοώντας της ένοιασε τακτικά απ' το Πόινσέτον δίνοντας της συμβουλές και οδηγίες για κάθε επιστημονικό πρόβλημα που της παρουσιαζόταν. Τη βοήθησε να αποκτήσει αυτοπεποίθηση και να γίνει μία απ' τις καλλίτερες φοιτήτριες του Πανεπιστημίου. Ήταν ο «φύλας άγγελός της δι' αλληλογραφίας» Κι' όμως δεν την ήξερε, δεν την είχε ιδη ποτέ στη ζωή του.

Οι Αμερικανοί δεν μετανόησαν ποτέ για τη φιλοξενία που πρόσφεραν στον Αϊνστάιν. Απεναντίας, τον σεβόνται και τον τιμούν περισσότερο απ' όλους τους άλλους λαούς ένοιασε άλλωστε ότι η περίφημη θεωρία του της σχετικότητας αποτέλεσε τη βάση απ' όπου ξεκίνησαν οι επιστήμονες για να δημιουργήσουν την ατομική βόμβα.

Αυτός είνε ο Αϊνστάιν, ο σοφώτερος άνθρωπος του αιώνας μας.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ χωρίς «σώμα»

Το μυστήριο της εξαφάνσεως της δίως Τζιμπσον

Κατά τον άγγλικό νόμο, δεν μπορεί κανείς να κατηγορηθεί για φόνο, έφ' όσον δεν υπάρχει το «σώμα του εγκλήματος» — όχι δηλαδή το πτώμα του θύματος, αλλά μια απόδειξη θετική ότι διεπράχθη πραγματικά εγκλημα.

Κι' όμως πρόκειται τώρα να δικασθώ στο Σαούθαμπτον της Άγγλιας κάποιος νέος, ο Τζέιμς Κάμπ, καμαρότος ενός πλοίου, παντρεμένος και πατέρας τριών παιδιών. Κατηγορείται ότι σκότωσε μια όμορφη και νέα ήθοποιό, που ταξίδευε με το πλοίο εκείνο και που χάθηκε μυστηριώδως στο διάστημα του ταξιδιού.

Η νέα αυτή λεγόταν «Ελλην Γκέυ Τζιμπσον». Ήταν Άγγλιδα, 21 ετών και γύριζε στο Λονδίνο, απ' τη Νότιο Αφρική, όπου είχε δώσει μια σειρά παραστάσεων. Όταν διαπιστώθηκε η εξαφάνισή της, ο πλοίαρχος βρήκε ανοιχτό το φινιστρίνι της καμπίνας της. Το νυχτικό της έλειπε. Είδοπιήθηκε άμέσως με τον ασύρματο ή Σκότλαντ - Γουάρντ. Οι αστυνομικοί που ανέθηκαν στο πλοίο, στο Σαούθαμπτον, εξακρίβωσαν ότι η νέα κουβέντιαζε με τον Κάμπ, λίγο πριν απ' την εξαφάνισή της. Ο καμαρότος παραδέχθηκε τότε ότι είχε πάει στην καμπίνα της, για έρωτικό ραντεβού.

— Ξαφνικά, είπε, την είδα να βγάξη άφρους απ' το στόμα και να σωριάζεται κάτω. Η καρδιά της σταμάτησε. Όταν πείσθηκα πως δεν έζουσε πιά, τρόμαξα και την πέταξα απ' το φινιστρίνι.

Έφ' όσον είνε τελείως άπιθανο να βρεθώ το πτώμα της ήθοποιού, ο εισαγγελέας θα πρέπει να αποδείξει ότι δεν είχε πεθάνει όταν ο Κάμπ την πέταξε στη θάλασσα. Αν δεν το κατορθώσω, ο καμαρότος μπορεί να καταδικασθώ

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Αρχίζει το περιπετειώδες και δραματικό ιστορικό μυθιστόρημα του περιφημου Γαλλού συγγραφέως ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

Ο έρωτευμένος ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

Είναι η δραματική ιστορία του ιππότη ντε Ροσμελά, που για να εκδικηθεί το δολοφόνο του αδελφού του, εγκαταλείπει την πατρίδα του καταφεύγει στη Νήσο της Χελώνας, γίνεται φλιμουριερός και, ως Μαύρος Κούρσος πλέον, μαζί με τους Αδελφούς της Ακτής, κηρύσσει ένα πόλεμο μέχρι θανάτου έναντιον του αμειλικτού εχθρού του. Ναυμαχίες, επιδρομές, δραματικές περιπέτειες μέσα σε παρθένες ζούγκλες με άγριους ανθρωποφάγους, κι' ένας έρωτας μεγάλος, ένα πάθος φλογερό αλλά μοιραίο, κάνουν το μυθιστόρημα αυτό ένα άριστο έργο, με το είδος του.

μόνον γιατί εξαφάνισε ένα νεκρο, δίχως ναχή άδεια ταφής...

Η υπόθεσις αυτή θυμίζει την παλαιότερα περίπτωση του πλοίαρχου Ίβαν Πόντερζεϋ. Η αστυνομία ήταν βεβαία ότι ο άνθρωπος αυτός είχε σκοτώσει τη γυναίκα του, είχε μεταφέρει κρυφά το πτώμα της στο πλοίο του, μέσα σ' ένα μπαούλο, και το είχε πετάξει στην ανοιχτή θάλασσα. Δεν μπορούσε όμως να το αποδείξει. Κι' έτσι ο Πόντερζεϋ τιμωρήθηκε μόνο με 5 ετών φυλάκιση ως... δίγαμος, γιατί ξαναπαντρεύτηκε χωρίς να υπάρχουν θετικές αποδείξεις του θανάτου της πρώτης συζύγου του!

Περίφημη έχει μείνει στα αμερικανικά δικαστικά χρονικά η περίπτωση ενός χασάπη του Σικάγου, του Άδολφου Λούτγκερτ, που σκότωσε τη γυναίκα του γιατί είχε σχετισθώ έρωτικά με μια υπηρέτρια. Μετά το εγκλημα, έλυωσε μέσα σ' ένα μεγάλο δοχείο με όξύ, στο κατάστημα του, ολόκληρο το σώμα της γυναίκας του, εκτός από ένα κοκκαλάκι ενός απ' τα δάχτυλα του ποδιού της. Το κόκκαλο αυτό, μαζί με τη βέρα του θύματος, βρέθηκαν στην υπόνομο του χασάπικου.

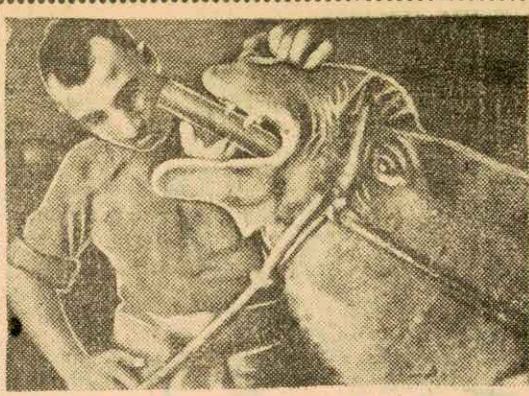
Η κ. Λούτγκερτ είχε σπάσει κατά τύχη εκείνο ακριβώς το δάχτυλό της, στα νεανικά της χρόνια. Το κόκκαλο είχε έπουλωθεί, αλλά είχε σκεπασθώ από ένα στρώμα άσβεστίου, που το έκανε σκληρότερο απ' το συνηθισμένο. Αυτό το χαρακτηριστικό γνώρισμα επέτρεψε στους ιατροδικαστάς να γνωματεύσουν ότι το κόκκαλάκι εκείνο ήταν της κ. Λούτγκερτ.

Έτσι, ο χασάπης κάθησε στο εδώλιο του κατηγορουμένου. Ωστόσο οι ένορκοι διετήρησαν κάποιες αμφιβολίες. Το μικρό εκείνο κόκκαλο δεν άρκοφσε για να τους πείση τελείως, κι' έτσι ο Λούτγκερτ γλύτωσε τη θανατική ποινή και καταδικάσθηκε σε ισόβια δεσμά.

Θ' αναφέρουμε τέλος την πολύκροτη περίπτωση του δόκτορος Χάουλεϋ Κρίππεν, που δικάσθηκε και καταδικάσθηκε ως δολοφός της συζύγου του, χάρις σ' ένα μικρό κομματάκι ανθρώπινου δέρματος που βρήκε η αστυνομία θαμμένο στο υπόγειο του σπιτιού του, στο Λονδίνο. Μια ούλη παλαιάς έγχειρήσεως, που έτυχε να ύπάρχη πάνω σ' αυτό, απέτέλεσε την αναμφισβήτητη απόδειξη ότι άνηκε στη σύζυγο του Κρίππεν. Κι' ο δολοφόνος έδωσε λόγο στη δικαιοσύνη της χώρας του.

Εξαφάνισεις σκυλιών

Στο Βερολίνο έχουν απεισθώ αλλεπάλληλες εξαφάνισεις σκυλιών. Άδικο οι Ιδιοκτήτες τους δημοσιεύουν άγγελίες στις εφημερίδες προσφέροντας αμοιβή για την ανεύρεσή τους... Φαίνεται ότι ύπάρχουν συμμορίες που ασπάζουν τα σκυλιά στους δρόμους και τα ακαθάρτους λούν, είτε σε ζωοφίλους που αναζητούν ένα καλό σκυλί, είτε... σε πεινασμένους... έννοούν να φάνε κορές οποιασδήποτε προελεύσεως! Στην πρώτη κατηγορία ανόριστων ανήκουν ιδίως οι στρατιωτικοί των δυνάμεων κατοχής.

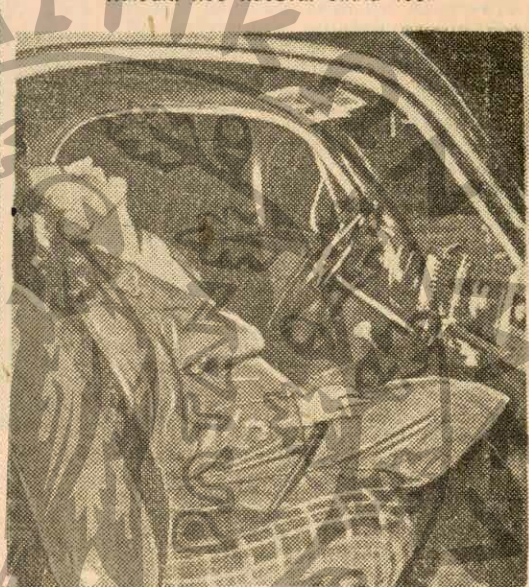
ΤΟ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ ΤΟΥ ΧΑΣΙΣ

Οι Βεδουίνοι έχουν ανακαλύψει ένα πρωτότυπο μέσον για να εξαπολύουν τους τελωνοφύλακες και να μπορούν να μεταφέρουν ανενόχλητοι χασίς. Δίνουν στις γκαμπλές τους να καταπιούν μεταλλικούς σωλήνες γεμάτους με χασίς και κατόπιν τις σκωτώνουν και βγάζουν από τα σπλάγχνα τους το πολύτιμο γι' αυτούς ναρκωτικό.

ΕΝΑΣ ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΟΣ ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Ο πετεινός αυτός ράτσας «Ουάιτ Πλύουθ Ρόκ» κέρδισε το πρώτο βραβείο στην έτησια γεωργική έκθεση της Νέας Υόρκης. Είνε ο μέγας ερος πετεινός του κόσμου και για να σχηματίσει μια ιδέα για το μέγεθος του, συγκρίνετέ τον με το παιδάκι που κάθεται δίπλα του.

ΜΙΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Σ' ένα διαγωνισμό φωτογραφιών που έγινε από την εφημερίδα «Σαν - Τέλεγραφ» του Πίτου-πουαγκ, η φωτογραφία αυτή κέρδισε το πρώτο βραβείο. Παριστάνει δέ μια γυναίκα, που γέρνει το κεφάλι της προς τα πίσω και συγκεντρώνει τις δυνάμεις της πριν ξεκινήσει με το αυτοκίνητό της. Είνε μια δολοφόνος που σκότωσε τον άνδρα της. Το μαχαίρι με το οποίο έκανε το φόνο φαίνεται δίπλα στο δέξι χέρι της.

Ίσχυαλγία...

Μέσα στο παλιό αρχοντικό σπίτι, το ξενοδοχείο προχωρούσε κανονικά. Τα μεσάνυχτα είχαν περάσει εδώ και πολλή ώρα, και το κέφι μεγάλωνε κάθε στιγμή. Ένα μεγάλο τζαζί, που μέσα του τοιχοβόλυσε ένας κόσμος από έρα ελάν, έδινε κάποια ξεχωριστή ποιότητα στη γωνία του σαλονιού που συγκεντρώνονταν τρεις ομορφιές και τρεις ποικίλες. Άνδρες σ' αυτούς κι ο Γρηγόρης Λαμπρινός, ο τόσο γνωστός άρχοντος. Καθότανε πλάι στη Μαρίνα Βελλή, και της μιλούσε σιγά-σιγά, με πόθος σ' αυτή...

Ήταν ένας ψηλός γκρίζος κύριος, ο Γρηγόρης Λαμπρινός, με εξαιρετικά γαλανό μάτι και θαυμάσια μελωδική φωνή. Η Μαρίνα Βελλή, γλυκιά του γνωστού βιοηλεκτρονικού, ήταν ένα ζωντανό σκίνο ποίησης, με γοητευτικές άδρες που δεν είχαν τίποτα το υπερβολικό και το ποικιλικό, με μάτια μεγάλα, βελούδινα, και δόντια υγιεινά. Τα τοιαυτά της γυναικεία δεν θα μπορούσαν καθόλου από τους άλλους γυναικείους κοριτσιτικούς όμοιους της. Στην επικήνωση αυτή για τη γυναικεία ηλικία, στα σκληρά σύντομα ανάμεσα στα νείατα και στα νεοταίρια, η Μαρίνα Βελλή εξακολουθούσε να είναι μια φειδύλινη γοηστία. Και η νοσταλγία της είχε νείσει ως θαυμάιο το γκρίζο κύριο που καθότανε δίπλα της και που της μιλούσε, ενώ εκείνη τον άκουγε να μονολογεί, φανερά ευχάριστη νή:

—Μοιάζετε μ' ένα άρχοντο... πλά-στα άλλων εποχών... της ψιθυρίζει. Δεν έχετε τίποτα το νεοπολιτικό, το νεοπολιτικό... Μοιάζετε σ' ένα άρχοντο, το ποταμικό... Μοιάζετε σ' ένα άρχοντο, το ποταμικό... Μοιάζετε σ' ένα άρχοντο, το ποταμικό...

—Μιλάτε σαν άρχοντες... του απάντησε με τη ζεστή φωνή της. Έπειδή ίσως σας άρεσω λίγο φιλοδοξείτε να με ανακαλύψω ή σκοπάζετε στο υπέδαφος του παρελθόντος.

—Μπορεί να ναι κι αυτό... της απάντησε. Μάλλον όμως είναι το άλλο. Δεν είναι η επαναστατική μου υποβολή που σας πλάθει έτσι, αλλά η αντικειμενική πραγματικότητα. Δεν είστε πια σπινθηροειδής, του 'Ιανουαρίου του 1948' δραπέτευσα από το πεδίο των μεθόδων και των βορών, από τις σκοτεινές εποχές της 'Ενέτας που τις φώτισε ο λαμπρός σπινθήρας ή κυπριασμένη κορονοσασία σας, από τις αλές των Καρόλων και των 'Ερρίκων και των Λουδοβίκων της παλιάς Γαλλίας... Στις υπέροχες γοητείες σας θα πηγαίναμε ωραίατα ή τουλάχιστον της Αστέριας του Πουατιέ, ή της Μαρίν Ντελντόρ, θα ταίριαζε με την ξένη σας ευφάνταστη πολυτέλεια μιας 'Αδοιανής Λεκουβέρ, κι η περφόρα κορονοσασία σας θυμίζει τόσο έντονα Μαρία 'Αντουανέτα... Νουίζει και πώς στα μικρά σας ποδαράκια θα σωριστούν έκλυτοι απ' τον έρωτα οι πιο κοινοί Ιππότες της 'Αναγέννησης, και τα

περήφανα κεφαλάκια σας βρίσκει κανείς ότι κινδυνεύει από τη βαναυσή γκυλλοτίνη του 1793!

—Σωπάτε δά, μη τ' αρααλέτε... τον μάλασε ναρούμενη σεβαστά κολακευμένη. Αυτό που κάνετε σεις δεν είναι έρωτική έ-ξουμολόγησις, αλλά μάθημα ιστορίας...

—Μη με κοροιδεύετε... της παραπονε-θηκε. 'Ετσι νοιώθω κι' έτσι μιλάω... Σε-κινήσατε από άλλους, μακρινούς αιώνες, και φτάσατε καθυστερημένη στην πενή κι αντιποικιλική εποχή μας... Και σας ανα-κάτωσα εγώ!...

—'Οχι δά!... του διαμαρτυρήθηκε. Μ' έχουν ανακαλύψει κι' άλλοι...

—Σαν γυναίκα... 'Ενώ σεις είχατε μιλία απάνω απ' όλες τις γυναίκες... Βλέπετε κανείς τ' άλλα θηλυκά δίπλα σας, και τα νουίζει σαν απλά όντα που σκοπός τους είναι να δημιουργήσουν δάδρο στην ομορφιά σας...

—Εκείνη τη στιγμή, οίχτηκε από κάποιον της συντροφιάς η 'Ιδέα να πάν όλοι σ' ένα από τα μεταμεσονύκτια εκείνα κέντρα, όπου πάει ο καλός κόσμος όνι από πραγμα-τική διάθεση, να γιά να διηγήται την άλλη μέρα πώς πήγε... Σ' ένα αυτόκινητο, κον-τά-κοντά, ο άρχοντος κι' η ώραία κυ-ρία νλυστήσαν κάποιον από ένα υπερωσι-κό νεοπολιτικό φεγγάρι ποός κάποιο συ-νοικισμό της 'Αθήνας... Μπήκανε σ' ένα πάμφωτο κέντρο κακού νούστου, όπου έ-παιζε μια άξιοπερίοχη μουσική...

—Εδώ μέσα είστε έντελώς δέω από το πλάσιό σας... της ψιθύρισε ο Λαμπρι-νός.

—Ναι!...

—Νου ζω πώς βλέπω σπαταλημένη έ-να Ρέμπαντ σ' ένα ντεκέ...

—Ενθουσιασμένη μου ύμνηση!... του ψιθύρισε, ενώ φρόντιζε να καθήση δίπλα του.

Πέρασαν οι ώρες—περνούν οι ώρες παν-τού, άρκει να έχουμε δίπλα μας ένα πρόσω-πο που να μας ζωντανεύει το ενδιαφέρον—και, στο τέλος, εκεί κατά τα ημερομηνία, ο άρχοντος κι' η ώραία κυρία δεσθή-κανε μέσα σ' ένα αυτόκινητο, που τότε νύ-οιζε μόνον στο σπίτι τους. Ξαφνικά, ο

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΚΕΡΑΥΝΩΝ

Ένας κεραυνός έπεσε τελευταία πάνω σ' ένα δένδρο στο περικόρμα της μικρής άγνελικής πόλεως Κολλ-νερρόφ. Πέντε νέοι, που έπαιζαν προτίτερα ρίκετ, είχαν καταφύγει κάτω απ' αυτό για να προστα-χθούν από τη θεάλα, που είχε ξε-σπάσει ξαφνικά. Όταν διαλύθηκε ο κερπός, ο ένας απ' αυτούς, που τον έλεγαν Ντάλνστον, βρέθηκε ανά-οιχτος. Δεν έβραδυσε, ωστόσο, να συνέλθω. Άλλα παραπονέοι ότι οι άθανοι δεν είναι δυνατό πόντο στη ρά-χη. Τού έδωσαν τότε τα ρούχα του, που, σπινθηροειδώς δεν έφεραν κανέ-να ίχνος καύσεως και βρήκαν άπα-τυχημένο πάνω στη ράχη του το δένδρο που είχε προστατεύσει αυ-τόν και τότε συντρόφους του κατά τη διάρκεια της θεάλας.

Λαμπρινός την έπιασε ζεστά από το μπρά-τσο:

—Τι λέτε... Κατεβαίνουμε... της πρότεινε.

—Τον κύτταξε έκπληκτη:

—Μά, είχατε μακριά ακόμα από το κέντρο... του αποκρίθηκε.

—Δεν έχει σημασία... Θα γυρίσουμε με τα πόδια...

Γέλασε εκείνη, και δέχτηκε. Σταματήσαν-νε το αυτόκινητο, πληρώσανε το σωφείο, και τον διώσανε. Και συνέχισαν το γυρι-σμό τους με τα πόδια, κάτω από τους πρώτους μενεξέδες της ανατολής...

Ο Λαμπρινός την είχε ανάγκασμένη από τη μέση, και της μιλούσε... της μιλού-σε. Οι Κάρολοι κι' οι Λουδοβίκοι, κι' οι 'Αναγεννήσεις και τα Ροκοκό και τα Κομ-πολινα κι' οι 'Αντουανέτες συσσωρευόντου-σαν από τα βάθη των αιώνων, εκεί στην ή-ρημη γωνιά της 'Αττικής που έμπνυσε μέσ' στο γενναϊκό πρωϊνό...

Ξαφνικά ο Λαμπρινός σταμάτησε.

—Τι έχετε... τον εώστησε εκείνη, σαν να περίμενε και το σταμάτημά του, και την απάντησή του που θ' ακολουθούσε.

—Τίποτε. Μόνο... μια σουβλιά στη μέση... αναγκάστηκε να της ομολογήσει.

Προχωρήσανε μερικά δέματα, πιά άονά τώρα, κι' έντελώς σιωπηλά...

—Υποφέρετε από τα νεφρά σας... τον ρώτησε εκείνη, ανάλγητη.

—'Οχι... Μια ίσχυαλγία μόνο...

—'Α!...

—Είναι της ηλικίας, κυρία μου!... Ξέ-σπασε ο άρχοντος. Μόλις περπατήσε λίγο περισσότερο.

Τώρα, οι Κάρολοι, οι Λουδοβίκοι, η 'Ε-νετία κι' οι 'Αντουανέτες τόγαναν πανι-κόβλητοι να 'εναπομείνουν ούρηση—μίνδον στις σκοτεινές σελίδες της 'Ιστο-ρίας...

Ταξί δεν περνούσε. Κι' ο άρχοντος άναγκάστηκε να αποσταλείς ν' ανεβάσει τη Μούσα του—την ώραία κυρία πουνε δραπέτευσε από τους πιο νοητευτικούς αιώνες του παρελθόντος—στο πρώτο λεω-φορείο που περνούσε άδειο...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Το γρασίδι και η μακροβιότητα

Θέλετε να ζήσετε πολλά χρόνια; Μια κάτοικος του Λονδίνου, η κ. Βαρβάρα Μούρ, Πατάληθα, υποδεικνύει μια εύκο-λη μέθοδο γι' αυτό: Τρώτε αποκλειστικά κι' μόνον ωμά φρούτα και λαχανικά, κα-ρύδια, μέλι... και γρασίδι! Αυτή τη δια-τα έφαρμόζει κι' η ίδια. Μαζεύει δε μισή της το γρασίδι από διάφορα πάρκα του Λονδίνου είτε για να το φάει ώμο, είτε για να το στυπή και να πιη το ζουμί του!

Γεννήθηκε στη Ρωσία, πρό 43 ετών από πλούσια κι' άριστοκρατική οικογένεια. Μετά την 'Επανάσταση, όταν είχε χάσει πια τα πλούτη της και την κοινωνική θέσι της, έπιδόθηκε άναγκαστικά στη χορτοφα-γία. Το 1936 έκανε ένα γύρο των 'Ινδιών με μοτοσυκλέττα. Γνώρισε τότε μερικούς 'Ινδιάνους, και της έκανε τότε την έντυπωσι ή ανθρώπινους τους, ώστε έμεινε μαζί τους ως ότου έμαθε το μυ-στικό της μακροβιότητας τους.

Γύρισε κατόπιν στο Λονδίνο, λίγο πριν απ' τον πόλεμο, κι' άρχισε να δοκιμάζει τα μυστικά ούτα στον εαυτό της. Δεν ή-ταν βέβαια, διόλου εύκολη δουλειά... 'Υπέφερε απ' την πείνα, πάθαινε δυσπε-ψίες και διληπτηρίασις από έλλειψη λου-λούδια και άγριόχορτα που έβρωγε...

Τώρα όμως έχει πια καταρτίσει το δια-τολόγιό της. Τρώει μία φορά την ημέρα περί το ένα κιλό ώμας φυτικής τροφής (οι κονσερβές αποκλείονται) κι' επί πλέον πίνει αρκετή ποσότητα ζουμιού φρούτων, λαχανικών και γρασιδιού! Είναι δε άπολύ-τως βέβαια ότι, μ' αυτό τον τρόπο θά φάσκη τουλάχιστον από 150 χρόνια.

Τελευταίως, έπεχειρσσε ένα καταπλη-κτικό πείραμα στην 'Ελβετία: 'Επί 40 ή-μέρες έκανε 35 χιλιόμετρα όρεισάσις κάθε μέρα πίνοντας μόνο νερό μαζί με λίγο λεμόνι. Έκασε έτσι τα 20% του βάρους της, βεβαίως όμως στο τέλος ότ ένοιωσε τον εαυτό της πολύ καλύτερα.

Τονίζει ότι οι συνθησόμενοι φυτοφάγοι δεν κάνουν πραγματική διατα μακροβιό-πτος, γιατί τρώνε ψωμί, βούτυρο, αυγά τυρί και άλλα 'εκατάλληλα' προϊόντα.

Η «στάρ» που τρελλαίνε-ται για φίλι

ΑΝ είδατε προπολεμικά το φίλι «Δέν θα τ' άρεσε μαζί σου», θα σας έκανε άσφα-λώς έντύπωσι το παιδίμο όσο και ο χορός μιας άγνωστης τό-της παιδούλας. Η παιδούλα αυ-τή ήταν η 'Ανν Μίλλερ. Από τότε η 'Ανν έξελεγχθη άλυτα-ώς, έγινε διάσημη στάρ και περυσί την είδαμε ως άστρη πρώτου μεγέθους πιά, στο φίλι «Όταν έμπας με την Μπ-βερούλ» στο πλευρό του Φρανκ Σινάτσα και θά την 'ενατίδου-με σε δυο νέες 'ης δημιουργίες, δυο μουσικοχορευτικές κωμώ-δες: «Παρέλασις τρελών» και «Κασαδάλι στο Ρίο».

Όσοι άνθρωποι άκόμη την 'Ανν θά υπορέσουν έτσι να κά-νουν τη γνωριμία της νέας σύ-της ανακαλύψεως του Χόλλυ-γουντ που έκτος του ότι θεω-ρείται μια από τις πέντε ώσι-ότερες γυναίκες του αμερι-κανικού κινηματογράφου, έχει ένα σπάνιο χορευτικό ταλέντο, μια έξαιρετική φωνή και είναι τέλος μια από τις καλύτερες κολυμ-θήσιες της κινηματογραφού-λεως.

Η 'Ανν Μίλλερ, γεννήθηκε στο Τάσας του Τέξας. Ήταν τοιών μόλις έτών, όταν η υπέ-ρα της άσινσε να της δίνη τα πρώτα μαθήματα χορού. Μή φορτωσθήτε ότι η κυρία Μίλλερ τό έκανε αυτό έπειδή ήταν η ίδια χορεύτρια ή έπειδή ήθελε να κάνει την κόρη της ν' άγα-πήση την τέχνη αυτή. Κάθε άλ-

Η «στάρ» που τρελλαίνε-ται για φίλι

Η 'Ανν έχει μεγάλη φωτο-γένεια και είναι σε άπ'στυτο βαθμό ελκυστική. Τελευταίως την ώπτησε κάποιος δημοσι-ογράφος: «Τι νίκαμν έχετε για το φίλι;» Η 'Ανν, σαν να ήλε-τοίστηκε από την ερώτησή αυ-τή, απάντησε μ' ένα νοητευτι-κό γαυγέλιο:

—'Αχ! το φίλι. Δεν ύπά-ρει τίποτε πιο ώσιό στόν κό-σμο, πιο συγκινητικό, πιο έκ-φραστικό από ένα φίλι! Είτε συντομο είναι, είτε άτέλειωτο, είτε παθητικό, είτε φευγαλέο, το φίλι έχει μια γλυκύη που τί-ποτε άλλο δεν μπορεί να την χάριση. Το φίλι είναι ή έκφρα-σις πληθώρας αισθημάτων από την άφοσίωσι ως τον πόθο, ά-πό την άννότητα ως την έρω-τική φλόγα από την λύπη τό νωρισμού ως την γοά της έ-πιστοφής.

«Το πρώτο μου φίλι το έ-δωσα σ' ένα νεό της ηλικίας μου, για να μου δώση μια φω-τογραφία αναπνεύσου μου «ά-στέρος». 'Υστερα συνήλθα και όσα παρτίδια μου έφεραν φωτο-γραφίες άστέρων, τα φίλουσα μ' όλη μου την καρδιά. Με φί-λια πλήθωσαν έπίσης τους φί-λους μου που μου έφεραν διά-φορα γλυκίσματα. Τα είνα ό-λα με τα όθωα μου αυτά δι-λιά. Γιατί όνι: Κακό είναι το φίλι: Κάθε άλλο. Δεν πρέπει κανείς να τ' άσινέται ποτέ».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

προτείνετε, καλύτερα να σας προσέξω λίγο στα γράμματά, για να μη θυπτε ξυλο απελευκτο από το γυναικείο...

ΑΥΡΙΟ ΠΟΛΙΤΗΣ 919: Αφού πρώτα την έκανα δική σας τώρα εκνευρίζετε όταν παίρνετε γράμματά της και τα σκίζετε καταναγκασμένους. Ουκίκα, δεν φταίτε οεις άλλα εκείνη.

ΡΕΛΛΟΚΟΡΙΤΣΟ Λ. Μ.: Ν' ακούσετε τους γονείς σας, έω' όσον και οεις η ίδια συμφωνείτε ότι ο άντρας που σας προτείνουν αζίζει.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ: Αφού ο αγαπημένος σας φτάει στο σημείο της «καλωσύνης» να πληροφορηθεί τον φίλο του που σας αγαπάει ότι «είστε καλό κορίτσι και πρέπει - ο φίλος του - να σας παντρεφί» σημαίνει ότι δεν αισθάνεται για σας τίποτε απολύτως. Τά λοιπά - ότι αποφάσεις να μην παντρεφί και να ζηρημέτη μητέρα του - είνε προφάσεις εν αμαρτίαις... Σεχάστε τον.

ΑΜΗΧΑΝΟΝ (ΙΙ): Τ.Γ. Ε.: Στα μαμάτα σας, τα οποία παραμελείτε εξ αίτιας του έρωτος!

ΤΡΕΛΛΟΚΟΡΙΤΣΟ: Δεν έχει γιατί, όταν ένας άνθρωπος προτιμάει μια γυναίκα από μίαν άλλην... Η αντίζηλη σας είνε, λέτε, λιγώτερο άσφορη από σας, αλλά με ώραιότερο σώμα και ο νέος που αγαπάτε την προτιμά από σας. Και άπορείτε πως συμβαίνει αυτό, αφού οεις είστε πιο άσφορη, άγορητή μου, αυτά είνε ζητήματα έντελώς ύποκειμενικά. Μπορεί από ματιά τά δικά του, οεις να είστε άσφορητε. Με ρωτάτε τι να κάνετε. Μα, να τον σεχάσετε. Άν πάλι, όπως ύποπτεύετε - μάλλον άποπαθηγορεύετε - ο νέος τά κάμνι έλ' αυτά για να σας δοκιμάσει τότε, μόλις έβη ότι σας κάνει, θα άνσκούρη προύμνη και θα γυρηίρη αυτός κοντά σας. Επομένως άλλος ένας λόγος για να προσπαθήσετε ν' άπολακρυνηθείτε από τη σφαίρα της έπορης του και της νητείας του...

ΠΑΥΟΠΤΕΥΜΕΝΟ ΚΟΡΙΤΙ: Αφού δεν τόν αγαπάτε τώρα που είνε μόνον άσφορητικός σας δεν θα τόν ύποφάτε ούριο όταν γινη άντρας σας. Ο νέος έχει μερικά έλαττώματα και οεις, που κλονίζουν τους άνθρώπους όταν αυτοί δεν αγαπώνται πραγματικά... Ποός Θεού, μην έσκόλοθησάτε αυτή την «κατά συνήκην» σχέση που, μόλις έπισημοποιηθεί, θα σας έσφοβίση χωρίς κομψιάν άσφοβία τη δυστυχία.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΜΙΚΡΟΒΛΑ: Κρήτη: Δοκιμάστε να γυρέψετε πάλι την εύτυχία που σας προσφέρει ο άσφαής άναπημένος σας. Κι' αν πιά δειτε και τη φάρα αυτή πως δεν είνε προκοπή μαζί του άφίστε τον να πάη στην εύχή της Παρηνίας.

ΑΝΔΡΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ: Άνοητες τόν κινηματογράφο, και θεωμάστε τόν Πάλη Χενράιτ. Οποτε, υιά μέρα, βγαίνοντας από τόν κινηματογράφο, συναντάτε - ώ καταγίς! ώ κεραυδί! - ένα άξιωματικό που εύοιζε στον αγαπημένο σας ήθοποιό. Σας παρακολούθει, αλλά δε σας μιλάει. Και με ρωτάτε: Τι να κάνετε;... Τι να σας πώ; Αφίστε τά πράνυα τιά έξελιχών μόνά τους.

ΛΑΡΙΣΙΑΝ: Η κόρη που αγαπάτε σας έπτε ότι δεν προκείται ν' ακούσετε απ' αυτή την ούτε ναι, ούτε όχι... Άν νική, κοινολογής, ες τό... έρωτικών κέντρων. Αυτό όμως δεν την έμψόει να δεχτή ένα φίλι. Άν είνε να τά δεχτεί όλα από σας, και να μη ληφ' ούτε ναι ούτε όχι, νουίζω ότι θα βητέ κερδιζόμενος.

ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΟΥ ΠΟΛΟΥ: Δυστυχώς έπηρεάζει

μαί φοδερά από τήν ένθικήτητα του αγαπημένου σας, χωρίς να μη τήν θέλω... Τι να σας πώ;... Άν σας είνε τόσο άπαράτητος, ό έρωας τά ίσπεθώνει όλα. Για τά τόσο καλακευτικά σας λόγια για μένα, χίλια εύχαριστά.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ: Υ.Γ. - Κώ νυ πα: Τό εύφύστατο γράμμα σας - περί «γκόμενα» («τάκαρου») κλπ. - με έπεισε ότι τό άπτικό άλος είνε και μένει πάντοτε προϊόν της Έλλάδος. Τό λέω σε σας τό έπαναλαμβάνω και σε όλους τους «εύφεις» που μου γράφουν ή μου τηλεφωνούν με τό ύφος τό δικό σας. Δυστυχώς γι' αυτούς - και για σας - δεν είμαι από τους ανθρώπους που δουλεύονται...

ΙΔΙΟΣ

Μιά χαμένη ύποθεσι

Ένας νέος με τό ψευδώνυμο «Ο άνθρωπος με τό λυκοτόμαρο, ω» μου γράφει άνάμεσα σε άλλα, για τήν αισθηματική του περιπέτεια ίσως τήν πρώτη:

«Άφηνά τόν καιρό να περνά και δεν έκανα καμιά προσπάθεια να έξωτερικεύω τό αισθημά μου για τήν κοπέλα που αγαπούσα έπειδή φοδερώνω μη τυχόν ή άρνηση της γινόταν για μένα ένα δυνατό χτύπημα. Γι' αυτό προτίμω να ύποφέρω με τήν άσφαβήτητα, παρά με τή σκληρή... πραγματικότητα»!

Προτιμάτε, λοιπόν, αγαπητέ μου φίλε, να νηίζετε μέσα σας τόν πόθο και τό πάθος που μ' αυτά ο άνθρωπος κυνηγά τήν κάθε είδους γνώση και άλήθεια. Δεν έλλοιόσε με τήν άνασθητική σας να γνωρίσετε να μάθετε, τά πραγματικά αισθημάτα της νέας για σας άμέσως. Κι' αφού κάμψουν καιρό ζήσατε από σκοτάδι και τήν άγνοια, έπί τέλους άποφασίσατε να ρίξετε κάποιο φως για ν' αντιληφθείτε που βρίσκόσαστε. Και τότε είδατε πως τό φως αυτό σας τυραννούς περισσότερο από τό σκοτάδι. Πιο ήσυχος, πιο εύτυχισμένος ήσαστε όταν δεν ζεράτε τίποτα! Τι να γινη φίλε μου, ή γνώση είνε τίς πιο πολλές φορές τυραννική και για τά μικρά και για τά μεγάλα. Άλλά όο και αν είνε τέτοια, πάντα μέσ χρειάζεσαι. Προτίμωτε είνε για σας τώρα αυτό: να ζερετε, όπως άμφιβολής, αν ή κοπέλα της έκλογής σας σας αγαπάει ή δεν σας αγαπάει. Γιατί αυτό πολύ γρήγορα - είμαι βέβαιος - θα σας έλασάρωση και θα σας παρηγορη.

Όσο μου γράφετε για τόν κακό φίλο σας που άμα τό έμπιστευθήκατε τίς σκέψεις σας για τή νέα έτρεξε άναδρό να σκετιζή πρώτος μαζί της, καταπροδίνοντας και φίλια και τά πάντα σκέπτομαι πως κι' αυτός αν δεν άνσκατευότανε (άφου υιά φορά τώρα έχει φύγει από τή μέση) πάλι άρνητικό αποτέλεσμα θα είχατε για τό αισθηματικό σας ζήτημα. Καταλαβαίνω και βλέπω ότι άκόμα τώρα είσαοτε στενωχισμένη από όλη αυτή τήν περιπέτεια. Άλλά στά νειάτα σας που έχουν όλο τόν καιρό μπροστά τους κινώντας λόγος, σας βεβαιώνω, δεν ύπάρχει για να σας άποσκολή παραπάνω ή χαμένη αυτή ύπόθεσι. Τις πιά πολλές φορές σε καλό βγαίνουν κάτι τέτοιες άποτυχίες. Μάλιστα όταν, έρχονται έν καιρά, τόσο τό καλύτερο. Για σκεφθείτε αν άνσκαυόπατε ότι είχατε γελοστά όταν πιά έβησαν άρνα αφού καθώς μου γράφετε, σκεπτόσαστε κάποτε να κάνετε τήν κοπέλα αυτή «πρωτοτεινό της ζωής σας σύντροφος».

Καβαλιώτην XXX. Ό ροχον έπιστοφούμενων όκνημάτων Β.Σ.ΣΙ ΒΕΤ 904: Τό τελευταίο

αυτοτεχνικό έργο του Κ. Χαίροπουλου, που βηέκε σε ίδιότερο τόμο και έκκυλοφόρησε, έχει τόν τίτλο: «ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ».

Γιά τό άλλο ζήτημα που μου γράφετε «Θησαυρός» τό μελετά. Και είνε πιθανόν σε λίγο ν' άνοιξη μια στήλη αθητικής ζωής.

«Ρεπόρτερ» Ένταυθα: Γράφετε στήν... παρα-έπιτολή σας: «Κύριοι, παρακαλώ, έπειδή ή φύσις της ύποθεσε, ως που άναπτύσσεται ες τήν συννημένη έπιστολήν, είνε τοιαύτη, ώστε να κοπή άμέσως άπαύτως, να δοθή ή συννημένη έπιστολή μου ΑΜΕΣΩΣ ες τόν πρόν όν άπευθύνεται. Ρωμάιο. Εύχαριστά. Ρεπόρτερ». Τό γράμμα σας άποωδότησε μου έδόθη άμέσως. Να και ή άπάντησις: Στήν ίδια δεν θα στείλετε έπιστολή παρά μόνο στήν νεώτερη διεύθυνση της φίλης της που σας έχει γνωστοποιήσει. Θα περιμένετε τήν άπάντησή της και μην κάνετε τήν άπερισκεψία από άδικαιο-λόγητη διαούνη, να της γράψετε στήν παλιά διεύθυνση που ρητά σας τήν άποκλείει. Έγώ νουίζω πως όταν έα διαβάσετε αυτές τίς γραμμές θα έχετε πάρει πιά άπάντησι. Άν, όμως, δεν έχετε τίποτα νεώτερο τά θα μπορούσατε ν' άπευθύνεσθε στή φίλη της, δια μέσου της οποίας αλληλογραφεύετε, ζητώντας απλώς τήν πληροφορία αν ή κάρτα σας με τά «χρόνια πολλά» έφτασε στον προορισμό της. Άλλο τίποτα δεν μπορείτε να ρισκοκινώσετε.

Κ.Α.Μ.Ν. ΙΙΙ.: Πολλές φορές οι όρκοι δεν τηρούνται, αγαπητέ μου. Μάλιστα από έ-κείνες ή εκείνους που θαρρε πως τόχουν θάλει σκοπό της ζωής τους να «δυνούν» δέκα φορές τήν ημέρα... Μη σκεπτόσαστε τώρα με τόση ύφελεια για τό χάλασμα της ησυχίας με τό κορίτσι. Και ούτε να τήν «ρεζιλεύετε», όπως μου γράφετε έπειδή άβέβαιος τήν ύποσχεσι της. Θα είνε αυτό χωρίς αποτέλεσμα και κέρδος για σας κανένα, έστω κι' αν διαδοήσατε τήν άπιστία της με τίς καμπάνες!

Περιπέτειά και άμετανόητον. Ένταυθα: Για τήν τόση ποικιλία στις αισθηματικές περιπέτειες μου δοθήκε άσφορη να ήώ άλλοτε μια γνώμη, αυτή: «περί όρεξως ούδεις λόγος». Τώρα προσέθετω άκόμη πως όοι μπορούν να πολιτεύονται στα ζητήματά τους τά αισθηματικά έφορμίζοντας τή μέθοδο:

Και τά γάτα προσκυνών και του ποντικού μετάνοια! καλά κάνουν αφού έτσι τό βρίσκουν καλά καμμένο.

Π.Δ.Ε.Ε.: Ένταυθα: Η γνώμη σας με τή νέα είνε. Μην άνσκαυήτε τώρα αν είνε κοινωνικά ή όχι γιατί αυτό είνε άλλο ζήτημα. Και για να σας καθυπαχώ, έπειδή βλέπω ότι αυτό σας άπασχολεί περισσότερο από όο θα έπρεπε, σας λέω ότι τή γνώμη σας ούτη θα τήν θεωρησατε πως είνε με τήν βοήθεια ενός στοιχείου που είνε συννημένο και στή ζωή μας και τά μυθιστορήματα, άκόμα, αν τό θέλετε και πιά λεγεται κίνδυνος. Η κοπέλα ζήτησε τήν προστασία σας, σε παρσμένη ώρα και ένα πηγαίνε σπιτι της για ν' απαληφί από κάποιον ένο κλητικό που τήν παρακολουθούσε έπιμονα. Δεν είνε, λοιπόν, διάλου άντικανονική ούτε από σας ούτε από εκείνη ή γνώμη και μπορείτε, αζιόλο να να τήν διατηρήσατε.

Ενα σπουδαστήλ Άνωτι Εμπορικής Ένταυθα: Η άπάντησι μου δεν ύπορει να είνε «άνασθητική» του κύρους, σσηνείας και πεισχυόμενου» (ΙΙ) όπως τήν ζητάτε, γιατί στο γράμμα σας δεν σεκαθαρίζετε κάτι άπα-

ράιπτο και πολύ εύσαστικοί άν, δηλαδή είνε χειραφετημένες - χρησιμοποιοί με τήν καλή του έννοια τό έπιθετο - οι δύο νέες και στενές, μεταξύ τους φίλες, που οεις αγαπάτε συγχρόνως, κι' αυτές έπίσης συγχρόνως σας αγαπάνε χωρίς, για τότο, καθόλου να ζηλεύη ή μια τήν άλλη. Άν συμβαίη αυτό τότε βέβαια οι κοπέλλες άνέχονται μια άναπόφευκτη γι' αυτές κατάσταση, για τήν ώρα με τήν βεβαιότητα ότι κάποτε ίσως άργότερα υιά από τις δύο θα σας κερδίσει. Και ή χαμένη: Έ, στή χαμένη και χειραφετημένη δεν κάνει συνήθως και τόσο κόπο ο παρμεριώας. Μου φαίνεται πως μάλλον για υιά τέτοια περίπτωση προκείται. Λέτε ότι βρίσκόσαστε δε δύσκολη θέσι να κάνετε έκλογη «μεταξύ των δύο». Φυσικά πως είνε δυνατό να διαλέξετε αφού και οι δύο τό ίδιο σας προσέχουν, τό ίδιο σας αγαπάνε, τό ίδιο σας εκκύνουν και αφού οεις έπί πλέον βρίσκόσαστε στα 20 χρόνια σας; Τό τραγουδάκι με τόν ωραίο παλιό σκοπό που λέει:

Μά θαρρώ πως θα τά μπλέξω με τήν Κική με τήν Κοκό πιά θα διαλέξω; Τήν Κική τήν άναπό ή μ' άρέσει κι' ή Κοκό.

έχει τήν έφαρμογή του έδω για σας.

Και όο οι κοπέλλες σας καλούν στις εκδρομές τους, στον κινηματογράφο και στο θέατρο και σας κάνουν όμα με συναγωνισμό για τό ποιο θα σας εύχαριστήση περισσότερο, γίνεται φανερό πως ή δική σας έλλειψις άποφασιστικότητας θα συνεχίζεται. Δεν μπορεί όμως παρά να έρρη και ή στιγμή που θα κάνετε τήν όριστική έκλογη. Και ή στιγμή αυτή θα δημιουργηθή, χωρίς να τό καταλάβετε, ή από σας ή από τις ίδιες τίς κοπέλλες.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Π.Τ.Χ.Ο. Χίος: Εύχαριστά για τίς θερμές εύχές σας. Συμφωνώ με τήν παρακάτω σας διεύθυνση ο' άλους τους συνεργάτας και προς τή διεύθυνση τις εύχές σας.

Α.Α. Λαρίσα Σ. Μ.: Δεν πρέπει να είστε άπισιοδόξος, αφού άκόμα δεν άρχίσατε τή ζωή σας. Άν πραγματικά Έκείνη σας αγαπά τότε με τήν αισιοδοξία και τήν άγάπη στήν καρδιά θα περάσατε μια ζωή εύτυχισμένη, έτσι όπως τήν άνειρεύεστε και όπως ταιριάζει συ δύο ευγενικούς νέους όπως εεις.

Χ. ΠΛΕ. Α. Χ.: Τήν αγαπώ, άλλα και τή μοιείτε για τήν τήν είδατε με άλλον. Και ρωτάτε τι να κάνετε; Λοιπόν δεν άκοει ν' αγαπάτε υιά κοπέλα, πρέπει άπορησθή να σας αγαπά κι' αυτή. Όταν όμως βλέπετε ότι προτιμά άλλον, τότε τι έπιμένετε; Ψάχτε να βρητε κι' έσεις εκείνην που θα σας άνοήση.

Πρέπει να νικήσω υέ, Σαροδράκη: Δεν βλέπω ότι τό παικιδι που παίζετε θα βγη σε καλό. Για πολλούς λόγους: Είστε φίλος με τόν ζαδεαφό της και πασαδίνετε τά ιερά της φίλιας. Τό ματι σας τόχτε ρίξει στήν προκή, πράγμα που σας παεινώνει έπιδότα στή «γύμναση», όπως τή λέτε. Τό κορίτσι δεν τό αγαπάτε άλλα τόν κάνετε όλα αυτά τά παικιδιά για να ύποφερη και να σας άνοήση. Έπειτα, ρωτάτε αν πρέπει να στείλετε γράμμα ή όχι; Για ποιο σκοπό; Τό θάρρος δεν λείπει. Να τά πητε με τό στόμα, Άν και σας συμβουλεύω ν' άποσυνδράμετε απ' αυτό τό παικιδι.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Οι τέσσερες αιδούβεις στον έρωτα

Ζ. Η γυναικεία άσφορη

Σ' όλη τή φιλολογία του κόσμου οι συγγράφεις όταν μιλούν για τόν έρωτικό ρόλο των όσμών, έννοούν πάντα τις γυναίκες. Αυτό δεν πρέπει να μάς παραβενή. Τό μεγαλύτερο μέρος των ποιημάτων και των μυθιστορημάτων είνε γραμμένο από άνδρες. Από τό ότι άναφέρουν μόνάχα τις όσμες των γυναικών δεν μπορούμε να βγάλουμε τό συμπέρασμα ότι οι άνδρες είνε πιο εύαίσθητοι από τις γυναίκες στις όσμες!

Ο Γκρούς έχει άποδείξει, με μεγάλη σεριοά πειραμάτων, ότι στήν παιδική ηλικία, τά κορίτσια δείχνουν πολύ περισσότερη ένδιαφέρση για τις διάφορες όσμες από τ' άγόρια. Και διάφοροι έρευνηται, ειδικώτερα ο Γκαρμούνι, άποδείξαν ότι ή άσφορη των κοριτσιών είνε πιο ζωηρή από τήν άγοριών.

Ο Μάρρο σε υιά σειρά μεγάλη από παρατηρήσεις προχώρησε άκόμη περισσότερο: Λέει ότι τά κορίτσια άποκτούν μεγάλη εύαίσθησι στις όσμες του κοριτσιού, όταν άοιζήν για έπιγά τόν έρωτικό ένστικτο.

Ο Αλβις Θάιερ, από τό άλλο μέρος, τονίζει ότι, σχετικά με τά λουλούδια, ή εύαίσθησι είνε πιο αισθητή στα κορίτσια δέκα τοίς έκατό περισσότερα από τ' άγόρια.

Οι γυναίκες — γράφει ο Χαίνδλοκ Έλλις — δεν είνε διάλου άνασθητες στις έρωτικές έπιδράσεις των όσμών. Είνε, μάλιστα, πιθανόν, να έπηρεάζονται σάν τους άνδρες, αν μη και περισσότερα.

Ο Έδμόνδος Γκονκούρ έχει γράψει σ' ένα μυθιστόρημα, τήν «Αγαπημένη», τήν έρωτική ιστορία ενός κοριτσιού. Αυτό τό μυθιστόρημα, όπως βεβαιώνεται ο συγγραφέας, είνε βασισμένο σε πολλές προσωπικές του παρατηρήσεις. Στο κεφάλαιο 85 περιγράφεται ή μέρι ή δούλη εύχρηστικός που δίνουν σ' άγνά, μά αισθησικά κορίτσια, οι δυνατός μυρωδιές. Τ' άρώματα και ο έρωτας, λέει ο συγγραφέας, δίνουν ήδονες, και συνδέονται πολύ στενά. Σ' ένα άλλο κεφάλαιο διηγείται για τήν ηρωίδα του, ήταν δεκατέντε χρονών: «Τίς βαθύτατα γλυκές συγκινήσεις που δοκίμαζε ή νέα, διαβάοντας τόν «Πάυλο και τή Βιργινία» κι' άλλα έρωτικά, μά τ' υιά βιβλία, προσπαθούσε να τις κάμη πιο δυνατές, βρόχοντας τό βιβλίο με άρώματα και ή έρωτική άσφορη έφτανε ως τις αισθήσεις της από τις ύνρες, άρωματισμένες σελίδες».

Γενικά φαίνεται άποδειγμένο σήμερα, ότι οι γυναίκες έχουν πιο εύαίσθητη άσφορη από τους άνδρες. Οι μυστηριώες όμως δεν είνε όλες σύμφωνες. Η λαϊκή γνώμη και ή έπιστημονική παρατηρήσι δεν πάνε πάντα μαζί σ' αυτό τό κεφάλαιο.

Ο Τάρνιτ, σ' ένα περίφημο βιβλίο του, για τις όσμες, σχετικά με τό έρωτικό ένστικτο, παραδέχεται σάν άξιωμα, ότι ή άσφορη είνε πιο άναπτυγμένη στους άνδρες παρά στις γυναίκες. Και όμως ο Μαρτέν Πέρελ, ένας έργοστάς άρχης μυρωπιόας σ' ένα βιβλίο του για τ' άρώματα γράφει: «Είνε άπόλυτα βέβαιος, ότι, άκόμη κι' όταν λείπει ή υσκή συνήθεια, οι κυρίες έχουν τήν άσφορη πολύ πιο άναπτυγμένη από τους άνδρες. Και γι' αυτό άκριβώς τό λόγο μεταχειρίζομαι κυρίες, όταν δοκιμάζω τ' ά-

ρώματα στο έργαστήριό μου».

Λένε, ότι ή χρήση δυνατών άρωμάτων δειχνει, ότι οι γυναίκες έχουν τήν άσφορη άδύνατη. Όπως λένε, από τό άλλο μέρος, ότι τό κάπνισμα έκμηδενίζει τήν άσφορη στους άνδρες. Φαίνεται όμως, ότι και οι δύο αυτές βεβαιώσεις είνε άβάσιμες.

Η χρήση δυνατών άρωμάτων είνε ζήτημα γούστου κι' όχι έξασθημένης μύτης. Κι' άποδείξει, ότι οι χημικοί που ζούν μέσα σε βαρείες όσμες διατηρούν τόσο άκμαία τήν άσφορη τους, ώστε μπορούν να ξεχωρίζουν θαυμάσια τό καθένα. Όσο για τόν καπνό ο «θιγκρέας» της Ισπανίας, γυναίκες και κορίτσια, ζούν συνεχώς μέσα σ' άτμόσφαιρα καπνού. Όπως μας βεβαιώνει όμως ο Πάρδο Βάθαν, που μελέτησ, καλά τό περιβάλλον, στο μυθιστόρημά του «Τοιμπόνα», που περιγράφει τή ζωή σ' ένα έργοστάσιο καπνού, «ή άσφορη είνε πολύ ζωηρή σ' όλες τις έργατρίες και θάλεγε κανένας, ότι ο καπνός κάνει εύαίσθητα τά άσφορητικά νεύρα, αντί να στομώνη τή μεμβράνη της μύτης».

Μια γυναίκα των Ιρλανδικών θρύλων, μιλώντας για υιά όμαρά ώραίων άνδρών λέει: «Για σάν να βρίσκώμυνα σε περιβάλλω με μπλιές, τόσο ή γλυκιά μυρωδιά τους έφτασε ως μένα, όταν ο απαλός άέρας περνούσε απ' αυτούς κι' άέριζε τά ρούχα τους».

Άνθρωποι τά λαού, σε διάφορες χώρες, έχουν άνακαλύψει τήν έρωτική σημασία της όσμης του άνδρος για τις γυναίκες.

Στό Σίδνεϋ της Αυστραλίας, οι τζόκεϋ διηγώησαν στον Χαίνδλοκ Έλλις, ότι μεταχειρίζονται υιά μέθοδο αλάθησής για να κατακτούν τις κοπέλλες: Κρατούσαν ένα μύλο στή φούχτα τους (αυτό τό μύλο έπρεπε να είνε κόκκινος) όλη τήν ημέρα, ως πού να διαποισθή από ιδρώτα. Έπειτα τδιδναν στο κορίτσι. Κι' αυτό άκολουθούσε σάν ύπνωτισμένο, τό τζόκεϋ που είχε κρατήσει τό μύλο.

Μιά κυρία (πού, φυσικά, έχει υνεί α-ώνυμη!) έγραψε τήν παρακάτω έσομολό-

γηση στον Χαίνδλοκ Έλλις, για τή μυρωδιά των χωρικών: «Η κυρίαρχη έλεις αλτών των άνδρών, συνίσταται στήν άγνότητα και στήν καθαρότητα τους. Τά κορμιά τους είνε σε κατάσταση φυσολογικής και κανονικής λειτουργίας. Έχουν εκείνο που λέει ο άρχαίος ποιητής Στράτων, τό φυσικό άρώμα της σόρκας, προνόμιο των νέων, που ζούν στο ύπαιθρο και κάνουν φυσικές έργασες. Άκόμη κι' ο ιδρώτας τους έχει υιά μυρωδιά πολύ διαφορετική κι' άνώτερη και των κυριών στο γορό: πιο ροσινάτη, αίσθησι και διαπεραστική, πού είνε δύσκολο να τή συλλαβή κανείς. Όταν κόβουν τό χορτό, τά καλοκαίρια ή όταν τό μεταφέρουν τό χειμώνα στή καλύβη τους, οι νέοι κυρίαρχες έχουν μαζί τους τή μυρωδιά ενός άγρού, πού ο Κύριος έχει εύλογήσει. Κάθε άδένας του ρωμάλου κοριτσιού τους σάν νάχη συγκεντρώσει τό άρώμα των βοτάνων κι' αυτό τό άρώμα έπιδράει πάλιν στο φρέσκο δέρμα του νέου. Μέσα στο δωμάτιο δεν νουίθει κανείς αυτό τό άρώμα. Πρέπει να πάρете τό χέρι του νέου και να σκεπάζετε υ' αυτό τό πρσώπτό σας, για να τό νουίσατε. Καμιά άσφορητική έντύπασι δεν είνε δυνατότερα πατισμένη με ποίηση — τήν ποιήσι της έφηδικής ηλικίας, των πρώτων ώρών στους λόφους, της άσφαής ένοσσίας και της συγκοιμής των δώρων του Θεού στον άνθρώπο».

Πρέπει να θυμηθούμε, ότι ο Άριστοφάνης στην περιγραφή του τέλειου Άθηναίου έφάδου, έπιμένει στη φυσική εύαίσθησι του κοριτσιού. Ο Γκαίτε έπίσης είχε μεγάλο ένδιαφέρον για τήν άσφορη και τήν φυσιολογία της. Και στον «Δεύτερο Φαούστο» βάζει τρεις γυναίκες να μιλούν για τή μυρωδιά των νέων. Τέλος υπάχει ένα κομμάτι, σ' ένα παίημα του Άγγλου ποιητού Μάοβελ πού πρέπει ν' άναφέρω: «Οι άμείωνοι νικητές — γράφει — χορεύουν τό θρίαμβό του χορτού και ή υγιής θερμότης κάθε θεριστή μύριζει σάν τόν ιδρώτα ενός Μεγάλου Άλεξάνδρου. Οι γυναίκες τους έχουν υιά εύαίσθητη θελκτική σάν τό λειβάδι που πατούν σε μαγικούς κύκλους κι' όταν δίνουν τό φίλι, στο τέλος του γορού, τό φρεσκοκομμένο χορτόρι δεν είνε πιο θελκτικό απ' αυτό τό φιλί»!

Πραγματικά δεν ύπάρχει πιο γλυκιά εύαίσθησι από εκείνη πού άνοδίδεται από τό σώμα και τά ρούχα του ανθρώπου πού άγρού. Είνε εύαίσθησι της Φύσεως.

Είνε όμως καιρός να περάσω τώρα από τις φυσικές όσμες στις τεχνικές: Στ' άρώματα. Και να μιλήσω για τήν έπίδρασή τους στον έρωτα. Άλλά θα τό κάω σ' άλλα σημειώματα.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ της Άκαδημίας Άθηνών

Οι τζόκεϋ, στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας, κρατούσαν ένα μύλο στη φούχτα τους όλη τήν ημέρα κι' έπειτα τδιδναν σ' ένα κορίτσι.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΖΩΗ της αθηναϊκής νύχτας

Όταν ένας μάγκας, ένας «αμαρτωλός», οικονομική λεφτά έννοει να τα γλεντήσει. Να τα φάει μέχρι δεκάρας. Και για να διασκεδάσει, βεβαίως να τα «σιθάνει». Να χαλάει τον κόσμο σαν «βαρύς άντρας» που είναι... Κάθε μάγκας έχει τις αδυναμίες του και τις προτιμήσεις του. Όλοι τους όμως συνεντώνονται σε ένα σημείο: Διασκεδάζουν μόνον στα κέντρα τους. Στην ατμόσφαιρά τους μέσα στον υπόκοσμο, ανάμεσα στους νταήδες στους «σερραμένους», στους έμπορους του έρωτος στους λεθροεμπόρους και στα «μεγάλα μαχαίρια». Έχουν δε συντροφιά τους τις πιο ωμόρφες μικρούλες «μυρτίτσες», τις νεαρές «Μαγδαληνές» που είναι ακόμη πάνω στους ενσουςίους του παραστρατηγούς τους! Ο μάγκας, ο άνθρωπος του υπόκοσμου, θεωρεί ντροπή του να συνοδεύει γυναίκα τερσαμένης ηλικίας γιατί αυτό σημαίνει πως έχει χάσει τη γοητεία του!...

Τα κέντρα του υπόκοσμου δεν είναι πολλά μα είναι ονομαστά. Έχουν — καθώς βεβαίως — ειδικές άδειες διανοκτερεύσεως μέχρι πρωίας και βροικούνται συνήθως στα κρασιό της πόλης. Έχουν πάντοτε εμφανίση ενός συνήθους νυχτερινού κέντρου. Μα ένας έμπειρος, ένας που ξέρει τη μαγική ζωή, ένας αστυνόμενος, τα ξεχωρίζει άμεσα: Έχουν πάντα έντυπωσμένο διάκοσμο και άφθονο παρακαταθήκη από μπουλίες εκλεκτού κρασιού, ούζου και άλλων ποτών. Έχουν ακόμη και τα μυστικά τους: Τις κρυφές διασκεδάσεις της πελατείας τους...

Έχει μπορείς να ιδής πραγματικό γλέντι: Μορτίκο τριγυρνά, υποζουκάκι («πεννιά») και «διπλοπεννιά» και χαράκι, που εκτελείται με αλυσίδα λυγριών και μωσαϊρίων. Έχει μπορείς να ακούσεις κανείς τα πραγματικά «ρεμπέτικα» τραγούδια, που μερκαλώνουν τους «σκυφτούς μορτες», που περπατούν σκυφτά λιγάκι, γέροντες τον έναν ύμνο από «αοική».

Σε κάθε τέτοιο κέντρον εφαρμόζονται οι αυστηροί νόμοι του υπόκοσμου. Απογορεύεται να φλερτάς ξένη γυναίκα ή να γλυκοκυτάει άλλος την γυναίκα που συνοδεύεις. Κι αν ακόμη δεν το αντιληφθείς εσύ κάποιος άλλος μάγκας, ή το πάρι είδοι και θα είδοποιήσας «περί το άτομο».

— Ντροπή σε, τό «Ξαδερφάκι»!...

Η ορχήστρα επίσης, κάνει με τη σειρά το «λέει» (την παραγγελία) κάθε παρόας: να «βαρέσει» ένα τσιπουοπωλείο ή το «Μάγκας βνήκε στο σερίνι»!...

Ο καταστηματάρχης φροντίζει πάντα να μη δυσχερευθεί κανείς, δεν υπάρχουν εκεί πλούσιοι και πτωχοί μάγκας. Όλοι τους έχουν ριλιότιμο και κανείς δεν τολμά να τους περάσει. Μα για να ρεγουλάρει κανείς όλους αυτούς τους «φιλότιμους» άντρες πρέπει να το λήν η κορδιά του. Αν τύχη κι ένας

καταστηματάρχης δεν τα καταφέρει, τότε έχει δυό, τρείς «ψωμένους» ανθρώπους που επιβάλουν την τάξη ή απαράκληση και πετούν έζω, σαν άδεια σακκία, τους «ζορικούς» που ξεκατόνησαν και θέλουν να χαλάσουν την υπόληψη του μαγαζιού!...

Στα κέντρα του υπόκοσμου συναντάς κάθε «αμαρτωλό» που έβγαλε «στράβα» λεφτά κι έννοει να τα σκορπίσει μ' όση εύκολία τα κερδίσει. Οι πιο σκορποκέρηδες είναι οι «προστάτες» των «ελεεινών γυναικών. Οι κλέφτες, οι διαρρηκτές, οι απατεώνες είναι πιο προσεκτικοί στα γλέντια τους για να μη κινούν τις υποψίες της Αστυνομίας. Οι πρώτοι, πειροί όμως από αυτούς μ' αυτό τον τρόπο προδίδονται. Έτσι πιάστηκε ένας νέος είκοσι περίπου χρόνων. Είχε διαρρήξει το χρηματοκιβώτιο ενός γιατρού και στο είχε πάρει 196 χρυσές λίρες. Τις σκόρπισε μέσα σε τρία ημερομηνία στις χαρτοπαικτικές λέσχες και στα γλέντια. Όταν τέλος άδειασε τις τσέπες του πήγε με... καθαρή την συνείδησή του να παίξει μυλλιάρδο σε ένα κέντρο της Όμοιοις. Εκεί τον έπιασε η Αστυνομία. Στην ανάκριση, έντυπωσε έκτακτο ούτος αστυνομικός ή απάθειά του. Χωρίς μεγάλες προσπάθειες τον έκαναν να ομολογήσει την κλοπή. Έξήγησε δε κιόλας ότι ήταν ευχαριστημένος γιατί γνώρισε τις συγκινήσεις της χαρτοπαιξίας και της μαγικής ζωής της Αθηναϊκής νύχτας!...

Εκτός όμως από τους «πονηρούς» στα κέντρα του υπόκοσμου, συναντάς κι ανθρώποι της άριστοκρατίας, πολυεκατομμυριούχοι με τις φίλες τους που θέλουν να διακίψουν μια δυνατή συγκίνηση και να ιδούν πως διασκεδάσει αυτός ο κόσμος του εγκλήματος της απάτης, της αμαρτίας!...

Οι μάγκες ωστόσο δεν δίνουν δεκάρα για τους νεαρούς «φιλότιμους» που συνοδεύουν κυρίες με βαρύτιμα γυναιρικά και πεντάκριδες τουαλετες.

Καμιά φορά γίνεται στα κέντρα αυτά «παρεζήτηση». Τότε αρχίζουν τα «ζορίκια». Βγαίνουν μαχαίρια, τραβιούνται πιστόλια.

Ο ύπαστυνόμενος κ. Δ. Ήλιόδης που έχει παρακολουθήσει την μαγική ζωή της Αθηναϊκής νύχτας μάς αφηγήθηκε ένα σωρό σχετικά επεισόδια. Να ένα από τα πιο χαρακτηριστικά:

«Ένας μάγκας το 1938, είχε κάνει έντυπωσι σε μια πλούσια γυναίκα που ζητούσε συγκινήσεις στα κέντρα του υπόκοσμου. Η κυρία τον είχε αγαπήσει παράφορα. Μια ημέρα όμως εκείνος «έμπλεξε» με την Αστυνομία και κλεισθηκε στη φυλακή. Για να βγει πάλι στον κόσμο του χρειαζόταν να πληρώσει ένα «μωσοράκι»: Έκατο χιλιάδες! Σκέφθηκε τότε την πλούσια θανμαστριά του, που του είχε δώσει τ' όνομα και τη διεύθυνσή της και κάθισε και της έγραψε. Της ζήτησε να τον βοηθήσει. Κι εκείνη έτρεξε άμεσα με την κόρη της στη φυλακή για να του δώσει το πενταπλάσιο ποσό κι ένα σωρό πακέτα τσιγάρα... Τον είχε ερωτευθεί παράφορα. Μα ο μάγκας είχε άλλο το νού του. Κι έτσι το είδυλλιο αυτό σταμάτησε στο «δάνειο» και στον καπνό!...

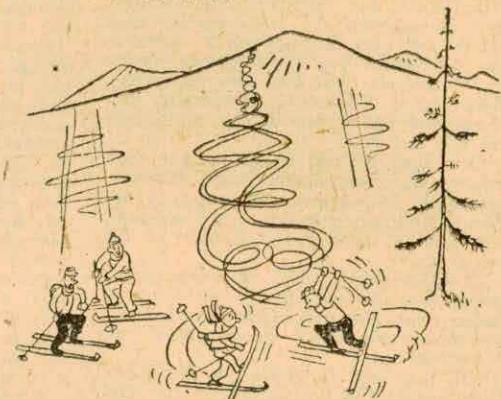
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Για να χρεμασθώ...

Ένας αποστρατευθείς πρώην δεσπόζος της Ρ.Α.Φ. ζητούσε μάταια να βοηστέγη για τον εαυτό του και την οικογένειά του. Τέλος, μη έχοντας πια τί να κάνει, δημοσίευσε στους «Ταίρια» μια μικρή άγγελία με την οποία δήλωνε ότι είχε άποψη σε να κομιασθώ, αν δεν βρισκόταν κάποιος να του παραχωρήσει τούλας τον ένα δωμάτιο και κουζίνα. Έλαβε λοιπόν τρεις απαντήσεις: δυο μικρά δέματα, που περιείχαν το καθένα ένα γερό σνοϊνί, κι ένα γραμματίδιο μιας γυναίκας, που του υπέσχετο να προσέυχεται για την ψυχή του!...

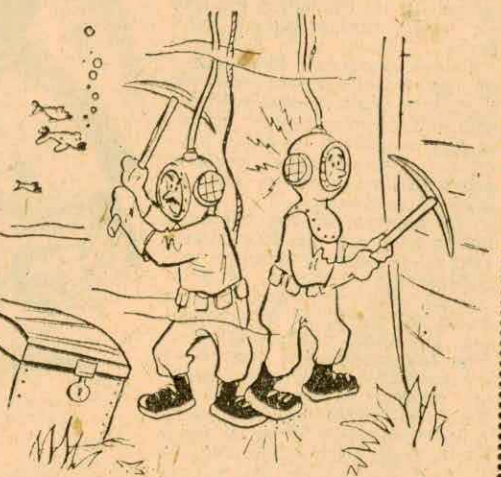
ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ
— Ψηλά τα χέρια!...

— Πάλι, μωρέ, τσκακώθηκαν αυτοί οι δυο!...

— Καλώς το Μιστόκλι! Μόλις ήλθε η γυναίκα σου και σε ζητούσε!...

Από το πλοίο: Έ φανούρε, ο Μιστόκλις λέει να τραβήξω το πόδι σου γιατί τον πατάς!...

Οι μικρές μανιές των ανδρών

Οι διάφορες μορφές και οι εκδηλώσεις των

Τό έν τέταστον των ανθρώπων που ζούν γύρω μας, υποστηρίζει ο Άμεσικανός ψυχίατρος δόκτωρ Μάτεσον, πάζουν από διάφορες μικρές μανιές, που εκδηλώνονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Τό γενικό δνομα που έχει δοθί σ' όλες τις ασθένειες αυτού του είδους είναι «τρεμοεισοποδοσμανία».

Άλλ' οι τρεμοεισοποδοσμανιές είναι πολλών ειδών.

Ας άνοίσουμε από τους «μυστακοεισομάνεις». Είναι οι άνθρωποι που, κάθε στιγμή, είτε περπατούν, είτε σιμπτούν, είτε διαβάζουν κλπ., φέρονται τό γέρι στο μυστάκι των και γαϊδεύουν ή στρίβουν τις άκρες του.

Η μανία αυτή περιορίζεται, όμως, όλοένα, για τόν απλούστατο λόγο ότι οι περισσότεροι άνδρες δεν έχουν πια μυστάκια. Άλλά, σε παλαιότερα χρόνια ήταν μια από τις περισσότερες διαδεδομένες μανιές.

Οι «ροφουμανιές» αποτελούν μια δεύτερη κατηγορία. Είναι οι άνθρωποι που ξεθυσούν διαρκώς με τη ύλη. Συνηθέσονται, ή «ροφουμανιές» οφείλονται σε μια νόσηση φουρνιτίδα.

Η «στρεσοσάδουμανία» είναι και αυτή μια πάθηση που έχει εξαφανισθεί σχεδόν στις ημέρες μας, γιατί οι άνθρωποι δεν κρατάνε πια υποστούνα. Υπάρχει όμως μια επιβίωση της στη μανία που έχουν μερικοί άνθρωποι να κρατάνε πάντα κάτι στο γέρι τους και να παίζουν μ' αυτό: π. γ. μια άλυσ δα. ένα κουμπί, ένα μολύδι κλπ.

Σε μερικούς ανθρώπους, αυτή η μανία είχε τόνον εκδηλ, ώστε απάχουν, ότι βρούν υποστά τους και παίζουν αναστασία μ' αυτό. Άλλοι πάλι... τα βάζουν με τα ίδια τα ρούνα των. Στρίβουν και εσπτόβουν τα κουμπία του σακκακιού των, βνάζουν κλωστές ή ευλώνουν τις φόδες των ρούνων των κλπ., χωρίς να υποσούν να ήσυχάσουν ούτε στιγμή. Μερικοί άλλοι σνίζουν σε μικρά κουματόκια τα νασιό ή τα βιβλία που βρισκονται υποστά τους.

Τέτοια ήταν π. γ. η μανία ενός τρουερού βιβλιοφάνη, που κατέ τωνε κυριολεκτικά τα βιβλία που διάβαζε. Κατά τό διάστημα ενός βιβλίου, έκαθε μια-μια τις σελίδες

Ο δώδεκα λόγος το πλουσίου

- 1) Να εξετάζης με μεγάλη προσοχή και σ' όλες του τις λεπτομέρειες κάθε σου σχέδιο.
- 2) Να σκέπτεσαι πολύ και ν' αποφασίζης γρήγορα.
- 3) Να προχωρής διαρκώς.
- 4) Να υπερένης κάθε ενόχληση και να πολεμάς με γενναϊότητα κάθε εμπόδιο.
- 5) Να θεωρής την τιμή σαν ιερό καίτηκον.
- 6) Να μην ψεύδεσαι στο εμπόριο.
- 7) Να πληρώνης με ακρίβεια τα χρέη σου.
- 8) Να μάθης να θυσιάζης τό κοήμο όταν υπάρχει ανάγκη.
- 9) Να μην επαναπαύεσαι στη τύχη.
- 10) Να διαβέτης τόν καιρό σου σε ωφέλιμες άποσχολήσεις.
- 11) Να μην επιτηδεύεσαι ποτέ άξια μεγαλύτερη απ' την πραγματική σου.
- 12) Να μην χάνης τό θάρρος σου και να έρναίεσαι πάντοτε με ζήλο.

του, τις έχοιζε σε μικρά κουματόκια και τα μασούσε.

Υπάρχουν επίσης άλλοι άνθρωποι, που δεν μπορούν να σταθούν ακίνητοι ούτε στιγμή. Κινούν άδιάκοπα τα γέδια, τα πόδια, τό κορμί, τό κεφάλι τους κλπ.

Πολλές φορές θά σάς έτυνε, κατά τη διάσκεψη μιας συζήτησεως, ένός γεύματος κλπ., να αισθανήτε τό πάτωμα να τρέιη κάτω από τα πόδια σας. Και όμως δεν έποόκειτο για σεισμό. Άλλά κάποιος από παρισταιμένους κατέληθε, εσφινικά, από ποδουμανία. Τό τρεμοίλισμα αυτό μπορεί να κρατήσει μερικά λεπτά μόνο, αλλά και να συνεχισθί έπίσης επί μιας ή μιας ώρας, αν κάποιος δεν άφυπνίση τόν ποδουανή, που βρισκεται όλοκληρος στη διάθεση της μανίας του, όπως ένας άνθρωπος, που είναι υπνωτισμένος και δεν μπορεί ν' αντιδασή.

Η άοιθυομανία είναι μια άλλη πάθηση, που δεν αποτελεί προνόμιο μόνον των λογιτών και γενικά των ανθρώπων, που άσολογούνται με άοιθυός. Και πολλοί άλλοι την έχουν επίσης.

Ο άοιθυομανής, ενώ περπατάει στο δρόμο, μεταάει υπανικά τα παραθύρα των σπιτιών, τόν άοιθυό των δημάτων που κάνει για να περάση από τό ένα πεζοδρόμιο στο άλλο, προσθέτει τους άοιθυούς των αυτοκινήτων που περνούν υποστά του και επιδίδεται σε παύτες είδους άοιθυτικές πράξεις, χωρίς να τό καταλαβαίνει και χωρίς κανένα συγκεκριμένο σκοπό.

Η «λεξομανία» είναι μια άλλη πάθηση, από την όποιαν κανένας άνθρωπος δεν θά μπορούσε να καυχήθι ότι είναι όλότελα άπληλυνμένος.

Η μανία αυτή συνίσταται στην συχνή επανάληψη της αυτής λέξεως, χωρίς λόγο. Π. γ. «Κατάλαβε», «Τό λοιπόν...», «Αυτό είναι τρουερό!» κ.τ.λ.

Οι λεξομανιές χρησιμοποιούν την ίδια έκφραση για να εκδηλώσουν την έκπληξη, την γασά, τη λύπη των κτλ. Και, λίγο-πολύ, όλοι οι άνθρωποι έχουν αυτή τη μικρή μανία.

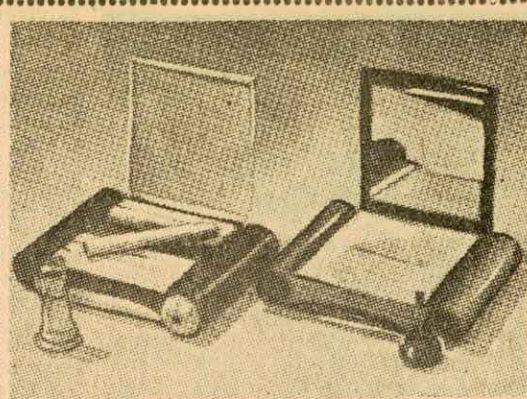
Μια άλλη μανία, που όφειλεται σε βραδύτητα των έγκεφαλικών λειτουργιών, είναι η συνήθεια πολλών ανθρώπων να επαναλαμβάνουν τις τελευταίες λέξεις μιας φράσεως δύο, τρεις ή περισσότερες φορές, ως που κατορθώνη να δρούν τη συνέχισή. Τό υναλό αυτόν των ανθρώπων παθαίνει ένα είδος «ατάσεως» ή «αλειψέως». Επαναλαμβάνουν τότε τις τελευταίες λέξεις της προηγουμένης φράσεως των, για να υποσούν να θυμηθούν τί έλεγαν και να συνεχίσουν.

Μια άλλη μανία, δυστυχώς πολύ κοινή μεταξύ των παιδιών, είναι η ονυοφαγία. Η μανία αυτή είναι πολύ επικίνδυνη, γιατί μπορεί ν' άποβή αίτια μεταδόσεως διαφόρων σθενειών.

Δυστυχώς πολύ δύσκολα κόβεται η ονυοφαγία, που είναι συχνότως άηδεσάτη συνήθεια.

Όλες αυτές οι μανιές έχουν ψυχική προέλευση και γι' αυτό τα μωσα θεραπεύας των είναι ή υποβολή ή ή άυθυποβολή.

Ο δόκτωρ Μάτεσον κρούσεται άνεπιφύλακτα υπέρ της άυθυποβολής. Δεν ύπάγει, λέγει, κανείς μαγιακός αυτού του είδους που να μην έχει συνείδηση της παθήσεώς του. Μπορεί, λοιπόν να μην έχει ανάγκη να καταφύγη στους γιατρούς. Σε πλείστες περιπτώσεις, άρκεί να θέσμε την προσοχή μας σε κατάστασι διαρκούς συναγενομού για ν' άπαλλαγούμε απ' αυτές τις μανιές, που μας γελοιοποιούν και μας κάνουν πολλές φορές ένοχλητικούς και στους άλλους.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΣΙΓΑΡΟΘΗΚΗ

Στην Αμερική κατασκευάσθηκε τελευταίως από πλαστική ύλη ή σιγαροθήκη αυτή που είναι συνήθως άναπτήρας ηλεκτρικό φανάρι και καθρέφτης. Επίσης μέσα σ' ένα κυλινδρικό βαθυύλωμα τοποθετείται τό κραγιόν των χειλιών. Άρεσε φυσικά πολύ στις Αμερικανίδες και, όπως προβλέπεται, ό κατασκευαστής της θά κάνει χρυσές δουλειές.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

Ένα από τα περίφημα άμερικανικά σκυλιά (Κ - 9), που δοξάσθηκαν κατά τόν πόλεμο στο Ιταλικό μέτωπο ίδιως αγοράσθηκαν μετά την άποστράτευση του, από ένα άνδρόγυνο. Ο «Σκάουτ» — αυτό ήταν τό όνομα του — δείχθηκε στην αρχή πολύ καλός. Άλλά σε λίγο δάγκωσε δυο ανθρώπους και για την πράξη του αυτή τό δικαστήριο τόν καταδίκασε σε θάνατο. Ο κύριοι του κατώρθωσαν, όμως, να τόν απαγάγουν από τη φυλακή του και τελικά επέτυχαν την άναθεώρησή της δικής και την άθώωσή του, γιατί οι άμερικανικοί νόμοι επιβάλλουν την ποινή τού θανάτου σ' ένα σκύλο μόνον έπειτα από τό τρίτο δάγκωμα. Και ο Σκάουτ βρίσκεται ακόμα στο δεύτερο...

ΜΙΑ ΠΕΛΩΡΙΑ ΚΑΡΥΔΙΑ

Ένας Αμερικανός έμπορος ευλείας άνορασε στο μικρό χωριούδακι Τόικο, κοντά στις όχθες του ποταμού Σακράμεντο, τόν κορμό μιας πελώριας καρυδιάς, που ζυνίζε όχι λιγώτερο από 15 τόννους. Υπολογίζεται ότι αυτή η καρυδιά έχει ηλικία 75-80 ετών. Η ακία που έριχνε ήταν τόσο μεγάλη ώστε στο μέρος όπου βρισκόταν δεν εφύτρωνε τίποτε σε μια έκτασι τρουάρων περίπου στρεμμάτων όλόγυρα. Από τόν κορμό αυτόν θά βγούν 70.000 περίπου σανίδες πάχους 6)10 τόν εκατοσμέτρου, όσες χρειάζονται όλοςότι για να στρώσουν 15.000 ύπνοδωμάτια.

Η Αμερικανίδα τραγουδίστρια Πέτσυ Πέιν.

Η μακρυά φούστα κι' ο γάμος

Ομιλούν πέντε Αμερικανοί καλλιτέχναι

Ενώ εξακολουθεί ακόμη ο αγώνας μεταξύ οπαδών και αντιπάλων της μακρυάς φούστας, βρέθηκαν πολλοί που υποστήριξαν ότι η μόδα αυτή, που κρύβει τις γυναικείες κινήσεις, έχει ως αποτέλεσμα... να μαραζινή το ζήλο των ανδρών για παντρεία! Απ' την άλλη παράταξη απάντησαν ότι η ελάττωσις των γάμων οφείλεται σε λόγους εντελώς διαφορετικούς: στην έλλειψη στέγης και στην ακρίβεια της ζωής. Ένα αμερικανικό εικονογραφημένο περιοδικό, για να λύση το ζήτημα, ρώτησε πέντε γνωστούς καλλιτέχνες του τραγουδιού, του χορού και της όθνης, άντρες και γυναίκες, αν κατά τη γνώμη τους η μακρυά φούστα λιγοστεύει τους γάμους. Κι οι απαντήσεις τους ήταν οι εξής:

ΠΕΤΣΥ ΠΕΪΝ, τραγουδίστρια των μιούζικ-χάλλ και του ραδιοφώνου: «Ασφαλώς όχι! Αν ένας θέλη να ιδη τα πόδια της κοπέλλας του και να κρίνη πόσο αξίζουν, μπορεί να πάη μαζί της να κολυμπήση... Γενικώς, όσο λιγότερα πράγματα δείχνει μια γυναίκα, τόσο έλκυστικότερη γίνεται. Με τις μακρές φούστες, αν τυχόν ξεσκεπαστή λίγο το γόνατο ενός κοριτσιού, οι άντρες θα γουρλώνουν τα μάτια τους...

» Δεν ξέρω γιατί είχε τέτοιοι οι άντρες. Ίσως γιατί διατηρείται μέσα τους το ζώο... Έμεις οι γυναίκες δεν είμαστε έτσι. Εγώ π.χ. δεν συγκινούμαι καθόλου από ένα άδικο στήθος. Και βρίσκω ότι οι άντρες με τα σόρτς, που δείχνουν τα τριχωτά πόδια τους, δεν γεννούν καμιά διάθεσι για παντρεία...

» Για να γυρίσω όμως στο θέμα μας, οι περισσότεροι άντρες προτιμούσαν ανέκαθεν να παντρεύονται τα κορίτσια που δεν έδειχναν πολύ τα πόδια τους... Αν οι γυναίκες δεν φορούσαν καθόλου σούχα, οι γάμοι θα λιγόστευαν απελπιστικά, γιατί θα λείπε το κυριώτερο κίνητρό τους: η περιέργεια. Ένιωθα δηλαδή τους γάμους των νέων, γιατί οι

ήλικιωμένοι παντρεύονται για συντροφιά».

ΡΕ-Υ ΜΠΟΑΤΣΕΡ, δημοφιλής χορευτής: «Όχι. Το γεγονός είναι ότι οι μακρές φούστες κάνουν πολλές κοπέλλες να φαίνονται για παντρεμένες, κι αυτό αποθαρρύνει μερικούς άντρες. Αυτοί όμως οι άντρες δεν είχαν καθόλου σκοπό τους το γάμο.

» Οι κοντές φούστες άφιναν τόσο ελάχιστα πράγματα στη φαντασία, ώστε οι άντρες είχαν άρχισι πιά να μπουχτίζουν και να νοσταλγούν την παλιά εποχή, που τους φαινόταν σπουδαία ευτυχία το να ιδούν λίγο γυναικείο άστρογάλο...

» Εγώ προσωπικά προτιμώ τις φούστες που φτάνουν λίγο πιο κάτω απ' το γόνατο. Φρονώ ωστόσο πως το μήκος της φούστας πρέπει να κανονίζεται όχι απ' τη μόδα, αλλά απ' το τι πηγαίνει στην κάθε γυναίκα. Στην περίπτωση της γυναίκας μου, δεν χωνεύω τις καινούργιες μακρές φούστες της, όχι για το μήκος τους, αλλά... για το κόστος τους!».

ΕΝΤΑΝ ΤΣΙΝ, χορεύτρια Κινέζα: «Όχι. Εμένα όμως δεν μ' αρέσουν οι μακρές φούστες, γιατί δεν μου πηγαίνουν στο ανάστημά μου. Πάντως, θα πρέπει να φτάνουν οι μακρές φούστες ως τις φτέρνες, για ν' αποχτήσουν επί τέλους οι γυναίκες χαριτωμένες γραμμές!

» Οι άντρες που παντρεύονται, δεν διαλέγουν τις γυναίκες τους απ' το σχήμα των ποδιών τους. Μπορείτε να έλκύσετε έναν άντρα με τα πόδια σας, αλλά χρειάζεται κάτι άλλο για να τον κρατήσετε.

» Είτε μακρές φούστες φοράτε, είτε κοντές, το μόνο που απαιτείται, είναι να σάστε ντυμέες καθαρά και με γούστο».

ΦΛΟΡΑ ΣΤΙΟΥΑΡΤ, χορεύτρια: «Δεν το πιστεύω. Οι γιγαντιάδες μας φορούσαν ακόμη μακρύτερες φούστες, κι όμως δεν δυσκολευόντουσαν να παντρευτούν... Οι μακρές φούστες δίνουν στη γυναίκα πιο χαριτωμένη γραμμή και κρύβουν πράγματα που είναι καλλίτερο να κρυφτούν — π.χ. τα στραβά πόδια!

» Η φαντασία είναι μεγαλύτερη απ' την πραγματικότητα. Όσο περισσότερα φορεί μια γυναίκα, τόσο έλκυστικότερη γίνεται στον άντρα. Αφού επί τόσα χρόνια παραόρτασαν τα ανδρικά μάτια, τώρα προσέχω ότι αρχισαν να κυττάζουν τα πόδια των γυναικών με

μακρές φούστες, καθώς ανεβαίνουν στο λεωφορείο!».

ΤΖΕΝ ΩΤΡΥ, δημοφιλής ηθοποιός του Χόλλυγουντ: «Δεν παντρεύεται κανείς τη φούστα, αλλά το περιεχόμενό της! Άλλωστε, κι' η μητέρα μου φορούσε μακρές φούστες. Κι' όμως την παντρεύτηκε ο πατέρας μου. Δεν έχουν αλλάξει δε καθόλου οι άντρες από τότε...

» Εγώ άτομικά δεν προτιμώ ούτε τις πολύ μακρές φούστες, ούτε τις πολύ κοντές. Δεν μ' αρέσουν οι γυναίκες που φαίνονται «τεχνητές». Τις θέλω φυσικές και με αντίληψη, όχι πολυθαμμένες κι επιτηδευμένες.

» Δεν είναι πάντως οι μακρές φούστες αίτια ελάττωσεως των γάμων, αλλά το κόστος της ζωής κι' η έλλειψις σπιτιών. Ώστόσο ο κόσμος εξακολουθεί να παντρεύεται, παρ' όλ' αυτά».

Ο σωσίος του Χίτλερ

Διέψευσε τους αστρολόγους

Λέγεται Γιόχαν Βέτσερ και γεννήθηκε στο Μπράουνσβουργκ — 18 ετών — 20 Απριλίου 1889. Την ίδια μέρα στον ίδιο τόπο — με διαφορά μόνον 25 λεπτών της ώρας — γεννήθηκε ο Αδόλφος Χίτλερ. Οι δύο τους έμοιαζαν καταπληκτικά. Αργότερα, απέκτησαν το ίδιο χαρακτηριστικό μουστακάκι. Ο ένας έγινε δικτάτωρ της Γερμανίας και πλην της οικομένης. Ο άλλος κατέφυγε στη Νότιο Αμερική στο Παζάντας της Αργεντινής.

Οι αστρολόγοι παραδέχονται ότι δύο πρόσωπα γεννημένα στον ίδιο τόπο και χρόνο, έχουν ομοία περρωμένα. Γνωρίζουν μαζί επιτυχίες και αποτυχίες, υποφέρουν απ' τις ίδιες αρρώστιες, παντρεύονται συχνά την ίδια εποχή και πεθαίνουν σχεδόν συγχρόνως.

Ο Βέτσερ όμως διέψευσε τους αστρολόγους. Ένώ ο Χίτλερ ανέβαινε στα ύψη, ο άλλος έβρισε σε μια έντιμη μετριότητα. Ένώ ο ύψος παντρεύτηκε την Εύα Μπράουν, ο Βέτσερ έμεινε ανύπαντρός. Ο Βέτσερ δεν επάθαινε ποτέ αρρώστιες του λαιμού που ήταν το κυριώτερο ασθενές σημείο του Χίτλερ. Η υγιή κοινή συνήθειά τους ήταν η χορτοφαγία.

Τώρα ο Βέτσερ νοσηλεύεται σ' ένα σανατόριο. Έννοει να ζήσει πολλά χρόνια, ενώ ο Χίτλερ πέθανε, ως γνωστόν, μέσα στην Καγκελαρία του Βερολίνου. Έτσι, το περρωμένο του θανάτου μέχρι τέλους διαφορετικό απ' το δικτάτορος του Γ. Ράιχ. Έκτός αν ο Χίτλερ παρ' όλα τα επισημα δεδωμένα και τις άφηγησης αυτοπύων μαρτυριών, δεν αυτοκτόνησε προηγουμένως δίπλα στην Εύα Μπράουν, την ημέρα της γενομανικής κατορέυσεως!

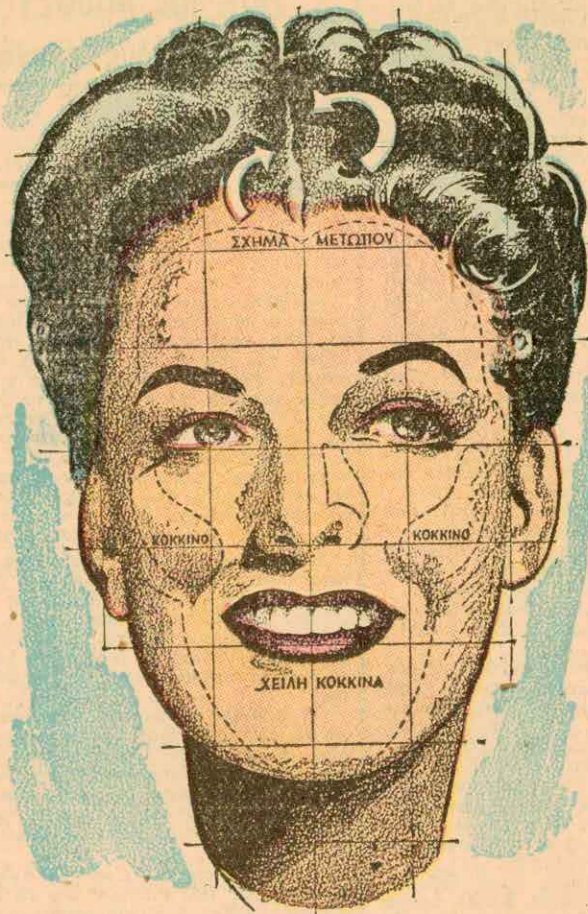
Εξ άλλου ένας Γερμανός πλοσιό ο Χέλμαντ Ρίγκε, εγκατεστημένος στη Μάνγκντεμπουργκ, έκαμε την τύχη του μέ... το παιδί του Χίτλερ!

Πορρουσιόθηκε δηλαδή σε διαφόρους μεγάλους κτηματίες και θαμνηκάνους της θουρινγίας της Βαυαρίας και του Άννο-θέρου και τους ανέκοινωσε «εμπιστευτικά» ότι ο Χίτλερ κι' η Εύα Μπράουν είχαν αποκτήσει ένα αγοράκι, που είναι τώρα 5 ετών και που ανοταέφεται μυστικά σ' ένα πυργό της Σκωνίας. Πρόσθεσε ότι οι Ρώσοι πληροφορήθηκαν την ύπαρξί του και το άνοζπούσαν παντού, κι' ότι έπρεπε να φυγείν.

Ο Ρίγκε ένεπνε, εμπιστοσύνη γιατί παρουσιόζταν ως έφεδρος λοχαγός της αεροπορίας και μεγάλο κτηματίας. Διήλυνε ότι ασκέτως πολιτικών αντιλήψεων, έννοουσε να σάση το παιδί εκείνο για λόγους ε. νικής αξιοπρεπείας. Έδειχνε μάλιστα μια φωτογραφία που παρίστανε την Εύα Μπράουν σ' ένα μωρό στην αγκαλιά. Δεχόταν δε με συγκράτδασι χρηματικές συνεισφορές για το έργο του... ποτέ όμως μικρότερες από 1.000 μάρκα!

Τέλος, τον έσοκέπνε ένας διομήκωνος του Μπρούσδικ ο οποίος άντελγήθη ότι οι δύο φωτογραφίες ήταν επίδεξια παραποιημένες: «Εν μπουκέτο, που κρατούσε η Εύα Μπράουν είχε μεταμορφωθή σε μωρό! Και το πρόσωπο του αγοριού είχε ρετουσαρισθ καταλλήλως!

Κατόπιν αυτού ο Ρίγκε έσπευσε να εξαφανισθ.

Το σχέδιο του προσώπου της Άνν Σέρνιταν, που βρίσκεται στο στούντιο για το μακιγιάζ.

ΤΑΝ μια γυναίκα έην στο πρόσωπό της ένα ελάττωμα ή κάτι το ακανόνιστο, καταφεύγει στο μακιγιάζ για να το διορθώσει. Αλλά, συνθέτοσα, το κάνει σ' έναν τρόπο αντίθετο προς τη λογική και έτσι το αποτέλεσμα είναι αντίθετο από το επιδιωκόμενο. Ας υποθέσωμε π. χ. ότι μια γυναίκα έχει πρόσωπο πολύ φαού. Τι κάνει από μια έντοκτώδη παρόομοι; Με το μακιγιάρισμά της περιορίζει το πλάτος του στόματος και των ματιών της. Αποτέλεσμα: Η επιφάνεια του προσώπου φαίνεται μεγαλύτερη από ό,τι είναι πραγματικά. Αντίθετα, αν είχε τονώσει όλα τα χαρακτηριστικά της, το πρόσωπό της θα γινόταν λεπτότερο και θα φαινόταν σαν «όβάλ».

Το μακιγιάζ διέπεται από πολύ ασήπρους νόμους. Το πρόσωπο για τον μακιγιέρ αποτελείται από τρία ουσίωδη μέρη: τα μάτια, τα φρύδια και το στόμα. Είναι αδύνατον και τα τρία αυτά στοιχεία να είναι άσχημα στην ίδια γυναίκα. Ένα τουλάχιστον πρέπει να είναι όμοιο. Αυτό ακριβώς πρέπει να υπολογισθή το μακιγιάζ.

Μην αποτρίχνετε τα φρύδια σας, παρ' μένεν αν έχετε μεγάλη ρευδυνία.

Οι γυναίκες — και περισσότερο οι βεντέτες του κινηματογράφου — έχουν την αξιοσημνητή συνήθεια ν' αποτρίχνουν ολοκληρωτικώς ή μερικώς τα φρύδια τους για να φτιάξουν άλλα με μερικές μολυβιές του κραγιόν τους πάνω από τη φυσική τους θέση. Μ' αυτόν τον τρόπο νομίζουν ότι μεγαλώνουν τα μάτια τους. Άλλα δυστυχώς το αποτέλεσμα είναι αντίθετο από τις προσδοκίες τους. Γιατί η επιφάνεια που περιλαμβάνεται μεταξύ του ματιού και του φρυτικού φρυδιού είναι πιο μεγάλη και σχηματίζει μια λευκή ζώνη, που προσελκύει την προσοχή εις βάρος των ματιών. Αποτέλεσμα: τα μάτια φαίνονται μικρότερα.

Μόνον σε μια περίπτωση ή αποτρίχνωσις των φρυδιών

είναι απαραίτητη. Όταν η μύτη έην πολύ φρεύσει ρουθούνια. Πρέπει τότε ν' αποτρίχνωστε τη βάση των φρυδιών πάνω από τη ρίζα της μύτης. Μ' αυτό τον τρόπο, η μύτη σας θα φαή πιο λεπτή.

Το στόμα πρέπει να είναι ανάλογο με το μήκος του ματιού.

Υπάρχουν μερικοί αναλλοίωτοι νόμοι, που ήταν γνωστοί στους ζωγράφους όλων των εποχών. Σ' ένα γυναικείο πρόσωπο, το στόμα πρέπει να είναι ανάλογο με το μήκος του ματιού. Αν, από το μέσον του ματιού, γαράξετε μια κάθετη γραμμή, αυτή η γραμμή πρέπει να πέση πάνω στην άκρη των χειλέων. Αν πέψη πιο έξω αυτό σημαίνει πως το στόμα σας είναι μικρό. Στην περίπτωση αυτή θα το μεγαλώσετε, επέκτεινοντάς προς τα πλάγια το βάσιμο του στόματος. Αν πέψη πιο μέσα, τα χείλη σας είναι μεγάλα. Δεν θα τα βάψετε, λοιπόν, ως την άκρη.

Μην ξεχνάτε, τέλος, ότι το χαμόγελο είναι ο ήλιος που φωτίζει το πρόσωπο. Οι άνδρες όνειρεύονται πάντα τα χείλη που χαμογελούν.

Πιάστε την ομορφιά από τα μαλλιά.

Κυττάξτε στο σχέδιο το μακιγιάζ που έκαμα για την Άνν Σέρνιταν. Για κάθε σταυρό υπάρχει στο στούντιο ένα παρόμοιο σχέδιο. Αυτό θα έην μπροστά του ο «μακιγιέρ», που θα κάνει το μακιγιάζ της. Αυτό θα συμβουλευθί επίσης ο κομμωτής, που θα φτιάξη τα μαλλιά της.

Στο σχέδιο της Άνν Σέρνιταν διακρίνεται το σχήμα της κεφαλής καθώς και το τέλειο «όβάλ» που σχηματίζει η ιδανική γραμμή του προσώπου. Η κομμωσις πρέπει να προσαρμόζε-ται σ' αυτή την ιδανική γραμμή.

Ένα παράδειγμα: Αν έχετε μύτη που προεξέχει προέπει να φτιάξετε μια υπούκλα στην προέκτασι του μετώπου, δηλαδή προς τα επάνω (αυτή ακριβώς είναι η προ. πτώσις της Άνν. Σέρνιταν). Από τ' άλλο μέρος, για να τονώσετε την όβάλ γραμμή του προσώπου σας και να απαλύνετε τις γωνίες του προφίλ σας, πρέπει να ξεσκεπάσετε το μετώπό σας και ν' ανασπώσετε τα μαλλιά σας, δίνοντάς τους ένα ανάλαφρο κυματισμό.

Μερικές σημαντικές συμβουλές

Η πρώτη συμβουλή που πρόκειται να σας δώσω δεν έχει καμιά σχέση με το μακιγιάζ. Τις κρέμες και τα κραγιόνια: μια γυναίκα δεν πρέπει να βασανίζεται διαρκώς από τη σκέψη ότι έχει αυτό ή εκείνο το φυσικό ελάττωμα. Εκείνο που πρέπει να κάνει, είναι να προσπαθήση να το κρύψη και κατόπιν να δεχάση ολότελα ότι το έχει.

Βγάλετε, λοιπόν, αυτή τη σκέψη από το μυαλό σας. Γιατί κάθε σκέψις αφήνει τα ίχνη της πάνω στο πρόσωπό σας.

Αν έχετε πρόσωπο στογγυλό: αποφύγετε το ρουζ στα μάγουλα ή τοποθετήστε λίγο ρουζ στο μέσον των υψών και «σβύστε» το ρουζ στη μύτη. Το πρόσωπό σας θα φαή τότε «όβάλ».

Αν έχετε πρόσωπο μακρουλό: Βάλτε το ρουζ πολύ ψηλά πάνω στα υψά των παρειών και όσο μακρότερα μπορείτε από τη μύτη. Θα το «σβύσετε» προς το μέρος των κορδώνων. Το πρόσωπό σας θα φαή πιο στογγυλό.

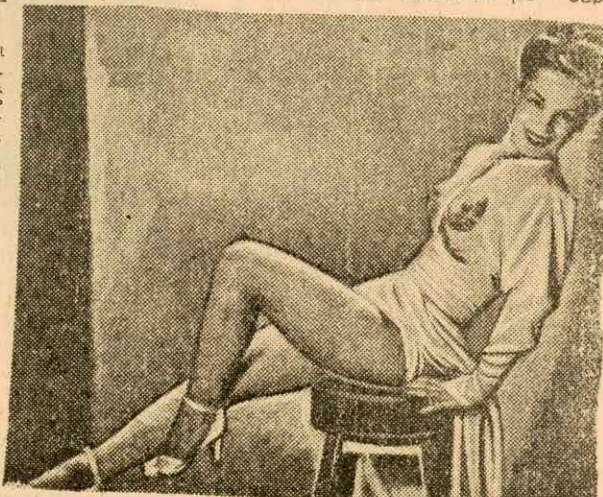
Αν έχετε πρόσωπο φαού: Βάλτε το ρουζ πάνω στα υψά των παρειών, πολύ κοντ' στη μύτη. Κατόπιν θα ψευδοάρετε το περίγραμμα του προ-

σώπου σας, σε τόπο που να πτιάξετε μια σκιά γύρω στο ρουζ. Το πρόσωπό σας θα φαή πιο λεπτό.

Αν έχετε θαυλωμένα μάγουλα: Βάλτε το ρουζ στο θαυλωμα που σχηματίζουν τα μάγουλά σας και σβύστε το προς το μέρος των παρειών. Τα μάγουλά σας θα φαγούν πιο «γευστά».

ΠΑΡΚ ΒΕΣΤΜΟΡ

Τέσσερες τύποι προσώπου: 1) Στογγυλό. 2) Μακρουλό. 3) Φαού. 4) Με θαυλωμένα μάγουλα.

Η όμοια χορεύτρια Όλδρα Στιούαρτ.

Ο μεγάλτερος υπνωτιστής ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΩΝ

Τὰ καταπληκτικά πειράματά του Πόλγκαρ

Μιά αμερικανική έφημερίδα έστειλε κάποτε ένα φωτο-επίτομο της να πάρει μια φωτογραφία του δόκτορος Φόρντ Πόλγκαρ, ενός Νεο-ορκέζου σύνοικης καταγωγής, που είχε άνοιξει ν' αποκτά φήμη Ικανού υπνωτιστού. Ο φωτογράφος στάθηκε αντίκρου στον Πόλγκαρ, έτοιμος να μηνάει του... πριν προλάβει όμως να πατήσει το κουμπά, έπεσε κάτω, υπνωτισμένος! Ήταν μιά ακόμη απ' τις έντυπασιακές επιτυχίες του Πόλγκαρ...

Λίγον καιρό αργότερα, σ' ένα κολλέγιο, ένας άειποσ-πύστατος καθηγητής της Ιστορίας προσφέρθηκε να υποστηρίξει για τις υπνωτιστικές επιδείξεις του Πόλγκαρ. Ο υπνωτιστής τον κάμισε, του ψιθύρισε κάτι στ' αυτί και κατόπιν τον έ-πλησε. Έπειτα από μιά ώρα, ο καθηγητής, υπάκουος-τας σε «μεθυστική υποδο-λή», έβγαλε κατά μέτρον την αξιοπρέπεια, καθάλοιπτε σ' ένα ποδήλατο κι' άνοιξε να κάνει βόλτες στην αυλή του κολλεγίου, φωνάζοντας μιά φράση δυνάστητη:

—Ερχονται οι Άγγλοι!
Ερχονται οι Άγγλοι!

Τέλος, ξαναγύρισε στο γράφειο του, χωρίς να θυμάται καθόλου τι είχε κάνει. Τα περιεργότερα δ' ήταν ότι για πρώτη φορά είχε ά-νεδη σε ποδήλατο!

Τέτοια περιστατικά υπά-κουον άπειρα στη ζωή του Πόλγκαρ, που έχει γίνει τώ-ρα ο μεγαλύτερος υπνωτι-στής των Ηνωμ. Πολιτειών κι' έχει δώσει 1.100 πασα-στάσεις υπνωτισμού και τη-λεπασίας — πολλές απ' αυτές σε κολλέγια και πανε-πιστήμια. Η μεγαλύτερη έ-πιδείξις του είχε διαλύ-ση τη δυστομία των Άμε-ρικανών, που θεωρούν ολί-γον τι... μαγεία τον υπνω-τισμό.

Ιατρικές συμβουλές

Όταν υπάρχουν λαδίες άπάνω σε παρκέτο ή σε πλακάκια: Η απορροφητική ιδιότης που έχει ο λαδός είναι μεγάλη, γι' αυτό χορηγούνται για να εξαλειφθούν χωρίς πολύν κόπο οι λεκέδες που προέρχονται από λαδί. Για να εξαλειφθούν λοιπόν οι λεκέδες αυτές αρκεί να τους σκεπάζει κανείς με λίγο α-υθόστη μόλις προόλγουν οδυμένο. Τον αφήνεται έ-πάνω στο λεκέ μιά ολόκληρη ημέρα και έπειτα τον ραζέτε και βάζετε νέον. Και εξακολουθείτε ώσπου να φύγει ο λεκές, πράγμα που γίνεται αρκετά γρήγορα, ανολόγως του πορώδους του ξύλου ή της πλακάς. Ο-πωσδήποτε δεν άρχει πολύ το αποτέλεσμα και είναι απολύτως ικανοποιητικό.

Για να καθαρίσετε τα δερμάτινα καθίσματα είναι πολύ κατάλληλη η μύρα που έχει ζυμώσει μένοντας πολ-λή ώρα εκτεθειμένη στον αέρα. Βρέχετε με τη μύ-ρα αυτή ένα πανάκι μάλλινο και τρίβετε το δέρμα. Κατόπιν το σκουπίζετε καλά, τρίτοντάς το μ' ένα άλλο μάλλινο πανί στεγνό. Η συνταγή αυτή είναι πολύ απλή και μπορεί κανείς να την χρησιμοποιήσει για όλα τα δερμάτινα καθίσματα, είτε καθίσματα αυτοκινήτων, εί-τε πολυθρόνες οπιτών, όπως επίσης και για βαλίτσες και μεγάλες τσάντες ταξιδιού.

Λεκέδες από φρούτα σε μάλλινα ή μεταξωτά φε-ύγον αν τους τρίψετε με μιά φέτα λεμονιού αφού βά-λετε κάτω απ' το ύφασμα μιά πετσέτα διπλωμένη πολ-λές φορές.

Υπνωτισμός είναι επικίνδυνος στα χρόνια έρασιτεχνών και μπορεί να οδηγήσει σε δύ-σκολες καταστάσεις ή σε κα-ταστροφές. Υπενθυμίζει δε ότι, σε μιά έρασιτεχνική έ-πιδείξις που έγινε προόλγαν σε μιά ανώτερη σχολή της Φιλαδέλφειας, οι θεαταί έ-παθαν ουσιακή υστερική κρίση, νοσηλάθηκαν φορεία, γιατροί και αστυνομικοί και πέρασαν 5 ώρες ως δτου ά-ποκαταστάθη η τάξις!

Το διασκεδαστικότερο έ-πεισόδιο του σταδίου του Πόλγκαρ συνέβη σε μιά έ-πιδείξις του στο Πανεπιστή-μιο του Ιλλινόις. Μιά απ' τις υπνωτιστικές μεθόδους του είναι να δίνει στον υπνω-τιζόμενο να κυττάει μιά κάρτα, που έχει τυπωμένα πάνω της δυο μάτια και τις φράσεις: «Αυτά είναι τα μά-τια μου. Τα κυττάτε. Συγ-κεντρωθείτε. Νυστάζετε, νυ-στάζετε, νυστάζετε...»

Ο πρώτος λοιπόν του Πανεπιστημίου έσκυψε κά- κάποια στιγμή και πήρε μιά τέτοια κάρτα, που είχε πέ-σει κάτω. Την κύτταξε... και σωριάστηκε έσθονικά στο πάτωμα! Είχε υπνωτι-σθή!

Ο Πόλγκαρ είναι ειδικός στην διαδικασία έπνωσης. Στο Ντέντον του Τέξας, υπνωτι-σε δια μιάς 319 κορίτσια, που πασακούθουν μιά παρόστασι του. Άλλοτε πάλι υπνωτίζει ολόκληρη ποδο-σφαιρική ομάδα, λίγο πριν απ' τους αγώνες, και της έ-πέβαλε να νικήση, όπως κι' έγινε πράγματι.

Το 1935, στην Ουγγα-ρία, υπνωτίζει 3.000 άτομα συγχρόνως απ' το ραδιόφω-νο! Και, σε μιά έκπαικτη τηλεόραση, υπνωτίσθηκε απ' τα μάτια του ο ηγανι-κός του σπουδίου!

Ο Πόλγκαρ λαμβάνει καθημερινώς αμέτρητα γράμ-ματα από ανθρώπους που του ζητούν κάποτε τα έ-ξα-φενικότερα πράγματα — π. ν. να βοηθάν κάποιον κου-μένο θισαυρό, ή να προβλέ-ψη ποιά αλόγο θα νικήση στις κούρσες! Συγγενείς ά-ναπήδων ή τοελλών τον πα-ρακαλούν να τους νιατρέψη, σκύνοι ζητούν τη βοήθειά του για να ξανακερδίσουν την άφασίσις του άπιστου έτέρου ήμισθός των...

Εκτός απ' τις υπνωτιστι-κές και τηλεπαικτικές ιδιο-τητές του, ο Πόλγκαρ είναι ποικιλομήνος και με μιά κα-ταπληκτική νύνη, που την ονομάζει «φωτογραφική». Σε-φυλλίζει π. ν. ένα πολυελέ-δο περιοδικό και κατόπιν, γυρίζει πιά να το βλέπει λέει το περιεγόμενο κάθε σελί-δας.

Κάποτε, για ν' αποδείξη αυτή την ικανότητά του, ά-πομνημόνευσε τα 75.000 ό-νόματα του τηλεφωνικού κα-ταλόγου της Βουδαπέστης!

Αυτά για τον Πόλγκαρ. Άνθρωποι όμως με πα-ρομοία τερατώδη νύνη — πώς άλλο ως να την χαρα-κτηρίσουμε; — υπήρξαν και υπάρχουν αρκετοί. Διαβά-ζουν ολόκληρες σελίδες έ-νος βιβλίου και κατόπιν τις επαναλαμβάνουν από μνή-μης, χωρίς να κάνουν το πα-ραμικρό λάθος.

Είμε κι' αυτό ένα δώρο της φύσεως σ' ώριμους ανθρώπους.

ΠΩΣ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΕΤ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΙΚΟΥΣ ΚΑΥΓΑΔΕΣ

Για να είναι το σπίτι σας
Παράδεισος

Ο πολυς κόσμος θεωρεί τους οίκο-γενειακούς καυγάδες σαν κάτι το συ-νηθισμένο. Όταν μαθαίνουν ότι ένας σύζυγος μαλώνει με τη γυναίκα του, έχουν πρόχειρη την έκφρασι: «Συζυγι-κές αβροότητες» για να δείξουν ότι δεν τους άρουν και με αλη σημασία.

—Πρέπει όμως γράφει σ' ένα άμε-ρικανικό περιοδικό ο δρ. Πάβλ Πόπενος να έξη κανένας ότι, ο ένας καυγάς έθονει τον άλλον, ότι η γκρίνια κατα-στρέφει την οικογενειακή ειρήνη κι' ελ-τυχία και στο τέλος οδηγεί στο διαλύ-γιο. Γι' αυτό καλό είναι να αποφεύγε-ται και η πασαμικρότερη γκρίνια και ο πασαμικρότερος καυγάς. Κι' όταν πασαμικρότερος καυγάς σ' αυτόν να παίων τα μέτρα εκείνα, που ν' αποτρέψουν την επανάληψή του και θα διατηρήσουν την οικογενειακή και τη συζυγική εύθυνία.

Συνήθως οι άνθρωποι για να το έπ-τύνουν αυτό, νοσημοποιούν δυο μεθό-δους. Η μιά είναι η μέθοδος της έξα-γοράς: Ο σύζυγος υπόσχεται π. ν. στη γυναίκα του, για να τ' άνασταξήσει μιά ώραία νύνη, «Η η γυναίκα μαγει-ρεύει το αγαπημένο φαγητό του άνδρός της».

Η μέθοδος αυτή είναι καταδικασμέ-νη σε άποτυχία γιατί, όπως διαπιστώ-νουν οι ψυχολόγοι, αλάνει την δρεξί για μεγαλυτέρη πάντοτε «τιμή έξαγο-ράς». Οι απαιτήσεις όπλ, του κάθε συ-ζύγου, ύστερα από κάθε καυγά πολλά-πλασιάζονται και ο καυγάς επαναλαμ-βάνεται.

Η άλλη μέθοδος, είναι να άναλαμ-βάνη ο ένας τον συζύγον όλα τα άαση και τις ευθύνες για τον καυγά που έ-γινε. Κι' αυτή όμως οδηγεί στο ίδιο ψυχολογικό αποτέλεσμα: Δημιουργεί μονόπλευρα κακό χαρακτήρα στο σύ-ζυγο ή στη συζύγο. Τι πρέπει λοιπόν να γίνει;

Πρώτον: Πρέπει ο φταίγης, άντρας ή γυναίκα, να επανορθώνη το φταίγιό του. Δεύτερον: Όποιος έχει μεγαλύ-τερη διανοητική δύναμη και ψυχική ά-τομή, να κατανοή την άδυναμία του άλ-λου και να την συγχωρή. Το καθήκον αυτό άφορά ίδια τερα τον άντρα.

Μιά γυναίκα δηλαδή που άπαντά στις έπικρίσεις του άνδρός της με φω-νές και κλάματα, δεν υποκρίνεται ά-δυναμία, αλλά είναι πραγματικά άδύ-νατη.

Το σπουδαιότερο όμως είναι να κα-ταβάλουν και οι δυο σύζυγοι προσπά-θεια όχι μόνο για να σταματήσει ο καυ-γάς, αλλά και για να μη επαναληφθή. Για το σκοπό αυτό πρέπει: Πρώτον να δρούν την αίτια του καυγά που συνήθως είναι μιά άσημαντη άφορη. Π. ν. γιατί ο άνδρας ήπια ένα ποτήρι κρασί πα-ροπάνω ή γιατί η γυναίκα άνόρασε έ-να άνοηστο στολίδι. Από τέτοιες άση-μάντες άφορες, συνήθως ο καυγάς νε-νικεύεται.

Πρώτη λοιπόν συμβουλή είναι: Στα-ματήστε στην άνοική άφορη και μην την γενικεύετε.

Δεύτερον: Δώστε διέξοδο στον καυ-γά μόλις άρχισή. Συγχωρήστε στη γυ-ναίκα σας π. ν. τα μικρά περιττά έξοδα κι' αυτή άς μην πασαπονάει για μιά τυγόν άπόφασι, που πήρατε εν άνοία της, σχετικά με την επιχείρησή σας.

Τρίτον: Άμα τελειώσει ο καυγάς σκεφθείτε πόσο βλάπτει και τους δυο σας, σκεφθείτε πόσο εύθυμισμένοι είσα-στε όταν δεν καυγαδίζετε και συμφωνή-στε από πριν για τα μελλοντικά δικαι-ώματα και τις υπονοήσεις του καθε-νός σας στα ζητήματα, που αντιμετω-πίζετε δεν τα προβάλετε ότι θα παρουσια-σθούν.

Ο φωτογραφικός φακός... ΓΔΥΝΕ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

... που φορούν ρούχα
από νάυλον

Άν πρόκειται να φωτογραφη-θίτε, φροντίστε να μην φορήτε ρούχα από νάυλον. Η, αντίθετα, αν θέλετε να βγίητε γυμνή, χω-ρίς να δείξετε στο φωτογράφο τη γυμνότητά σας, ντυθείτε με ρούχα από νάυλον. Η φωτογρα-φία θα σας δείξη με τη στολή της Εύας... χωρίς το φύλον της σικής.

Πραγματικά, ώριμαμένα ύφά-σματα από νάυλον δεν έπηρεά-ζουν καθόλου την φωτογραφική πλάκα. Έτσι ο φακός παίρνει ό,τι βρίσκεται πίσω απ' αυτά τα ύφασματα, δηλαδή το σώμα, σαν να ήταν άπόλυτα γυμνό.

Η διαπίστωση αυτή έγινε τε-λευταία στο Λονδίνο.

Επρόκειτο για έναν άριστο-κρατικό γάμο και είχε συγκεν-τρωθή στην έκκλησία η καλύτερη κοινωνία του Μαύφαιρ.

Μετά το γάμο, έκλήθη ένας φω-τογράφος για να φωτογραφήση τους νεονύμφους. Το κακό ήταν, όμως, ότι η νύφη ήταν ντυμένη με φορέματα και έσώρρουχα ά-πο νάυλον.

Μόλις πάρθηκε η φωτογραφία, οι συγγενείς των νεονύμφων και οι παριστάμενοι θέλησαν να έ-δουν την πλάκα. Άλλά μιά κραυ-γή φρίκης βγήκε άμέσως από τα στόματα όλων. Ο γαμβρός ήταν άψογος μέσα στο φράκο του. Άλλ' η νύφη είχε βγί... ολόγυ-μνη. Μόνον ένα μπουκέτο από λευκά τριαντάφυλλα, που κρα-τούσε στα χέρια της, της έκρυβε ένα μέρος του στήθους της.

Φαντάζεσθε το τι έπακολούθη-σε. Ο δυστοχημένος ο φωτο-γράφος δεν ήξερε τι να πη. Και δεν προέβη σε καμιά διαμαρτυ-ρία όταν είδε τον πατέρα της νύ-φης να του σπάζει τη μηχανή του και να τον διώχνει κακήν κακώς.

Γά τη χαρά

★ Η χαρά δεν είναι παρά ένας απινθρας ευτυχίας.
ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΙΔΝΑ

★ Ναι, η χαρά είναι καλό, γιατί με ποιο άκαμωτο μπορού-με να στενοχωρούμε τον πλη-σιον μας με το θλιβερό ύφος μας και να σπειρώμε παντού τον ρακίλλο της απογοήτευσως και της μελαγχολίας;

ΠΡ. ΜΕΡΙΜΕ
★ Η χαρά είναι η ζωή δια μέ-σον μιάς φωτεινής ακτίνης.
ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

★ Εκεί όπου υπάρχει φως ύ-παρχει και χαρά.
ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΣΩΡ

★ Πρέπει τα πρόσωπά μας να λαμπρύνουν από χαρά, για να φω-τίζονται τα θλιμμένα πρόσωπα των άλλων. Ένας άνθρωπος εύ-θυμος ευχαριστιμένος απ' τη ζωή και χαρούμενος, είναι άπλο-σιο καλό.

Μ. ΣΑΒΑΖ
★ Τιποτε δεν ώμορφαινει πε-ρισσότερο το πρόσωπο και τις κινήσεις μιος από την έπιευμία να προεξινώσμε γύρω μας την χαρά κι' όχι τη λύπη.
ΕΜΕΡΣΟΝ

Απειλώντας τον ότι θα τον κατε-δίωκε δικαστικώς.
Άλλά δεν έκαμε τίποτε όταν έμαθε ότι δεν έφταιγε ούτε ο φω-τογράφος ούτε η μηχανή του και ότι η αίτια του κακού ήσαν τα άπο νάυλον ρούχα που φορούσε η κόρη του.

Κατά την ίδια έποχή, δυο άλ-λα παρόμοια έπεισόδια συνέβαι-ναν στο Λονδίνο.

Στη μιά περίπτωση, έπρόκειτο για μιά ξένη πριγκίπισσα, που είχε δώσει μιά δεξίωση στο σπίτι της. Κατά τη διάρκεια της δεξίω-σεως, ένας φωτογράφος φωτο-γράφησε τους παριστάμενους. Άλλ' οι περισσότερες από τις γυ-ναίκες που βρίσκονταν στη δε-ξίωση, καθώς και η ίδια η πριγκί-πισσα, φορούσαν φορέματα ά-πο νάυλον. Έτσι, βγήκαν στη φωτογραφία γυμνές ή σχεδόν γυ-μνές, γιατί μερικές φορούσαν ευ-τυχώς έσώρρουχα από άλλα ύ-φασματα.

Άλλ' η πιο διασκεδαστική Ι-στορία ήταν ένος οίκου μόδας, που θέλησε να στείλ η στην Ά-μερικήν τα μοντέλα μερικων και-νούργιων φορεμάτων του από νάυλον.

Για το σκοπό αυτό, οι διευθυ-νταί του οίκου συγκέντρωσαν 18 ωραιότατα μαννεκέν, που τα έ-βαλαν να φορέσουν τα άπο νάυ-λον φορέματα. Έπειτα, ο φωτο-γράφος έκαμε τη δουλειά του.

Έπειθ, όμως, το άεροπλάνο για την Άμερικήν έφευγε έπειτα από λίγη ώρα, έκαμαν τις πλά-κες ένα δέμα και τις έστειλαν χωρίς να τις έμφανίσουν.

Όταν έγινε η εμφάνισις των, οι Άμερικανοί έτρεξαν τα μάτια τους. Γιατί είδαν 18 ολόγυμνες νέες, σε χαριτωμένες στάσεις... Υπέθεσαν τότε ότι έπρόκειτο για μπαλέτο και ρώτησαν τηλε-φωνικώς το Λονδίνο ποιοί ήσαν οι όροι της άποστολής του στην Άμερική!

Η παρεξήγησης λύθηκε σε λί-γο. Άλλ' οι 18 νέες υπέβαλαν μήνυσι εναντίον των διευθυντών του οίκου μόδας με την κατηγο-ρία ότι τις έξεμεταλλεύθηκαν με άνηθικούς σκοπούς.

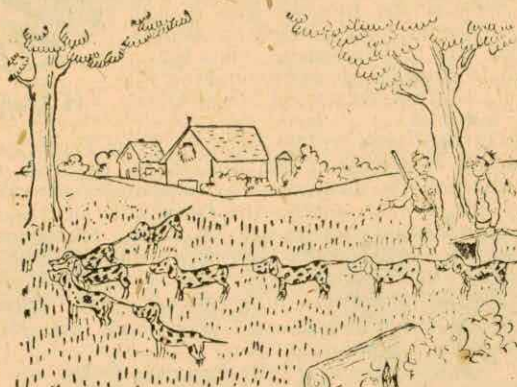
Τι άπόφασι θα βγάλη το δι-καστήριο σχετικώς, είναι άγγω-στον. Γιατί — για να ποίμε και τη μαύρη αλήθεια — δεν φταίε καθόλου για ό,τι συνέβη οι διευ-θυνταί του οίκου μόδας. Ποι να φαντασθούν οι άνθρωποι τις ιδιο-τροπίες και τα άπρόοπτα των φορεμάτων από νάυλον;

Γι' αυτό προσέχετε τι φοράτε όταν πρόκειται να ποζάρετε έμπρός στο φωτογραφικό φακό.

Πρέπει να σημειώθ, όμως, ό-τι ο κίνδυνος του γυμνισματος δεν ύφισαται για όλα τα ύφασματα από νάυλον. Κατά τον Τζέφφρεύ Λώσμπυ, το μεγαλύτερο Άγγλο έμπειρογνώμονα στα ζητήματα των πλαστικών ούσιων, το παν έ-ξαρτάται από τον τρόπο της κα-τασκευής των. Μερικά ύφασματα από νάυλον είναι το ίδιο άδιαφα-νή όπως και τα μάλλινα. Άλλά, όμως, είναι τελείως διαφανή στη φωτογραφία κι' ο φωτογραφικός φακός δεν τα άποτυπώνει πάνω στην πλάκα.

— Ώστε ο άντρας σας το έκαρε άτσι με την υπη-ρέτρια; Τραγικό είναι!
— Βέβαια! Που να βρω τώρα άλλη υπηρέτρια;

Ο κυνηγός: Έχω τα έξυπνότερα σκυλιά
Όταν πρόκειται να πυροβολώ μου άπικουν το στόχο!

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ
Εκείνη: Τι παλαίστρα!
Εκείνος: Έ'χω και τόσο!

— Τι περιεργό!... Κι' εγώ την ίδια ποδιά άγόρα-σα για τον άντρα μου!

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΖΩΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Η ζωή του Ροδόλφου Ντίζελ

Η ιστορία παρουσιάζει μερικές συμπτώσεις, που είναι αρκετά περίεργες. Η εξαγωγή του πετρελαίου από το υπέδαφος άρχισε συστηματικά το 1858 και την εποχή εκείνη συστήθηκαν οι πρώτες μεγάλες εταιρίες για την εκμετάλλευσή του. Τον ίδιο χρόνο γεννήθηκε στο Παρίσι ο μεγαλοφυής εφευρέτης των μηχανών εσωτερικής καύσεως, που έκινούντο με την καινούργια αυτή ουσία και που έφεραν αληθινή επανάσταση στα μέσα τεχνικής προόδου της εποχής μας.

Αλλά πόσον τραγική ήταν η ζωή του ανθρώπου, που, ενώ άλλοι θησαύριζαν από τις εφευρέσεις του, έμεινε ο ίδιος φτωχός και δυστυχισμένος κι είχε ένα τέλει άπιστευτα συγκινητικό και τραγικό!

Ο Ροδόλφος Ντίζελ γεννήθηκε από Γερμανούς γονείς, που είχαν καταφύγει στη Γαλλία γι' ανεύρεση εργασίας. Ο πατέρας του έφτανε μικρά κομποτεχνήματα από μαρμαρινό δέρμα κι' η μητέρα του εργαζόταν ως γκουβερνάντα σε διάφορα πλούσια σπιτία. Ο μέλλον εφευρέτης πούδασε με μεγάλη δυσκολία, στην αρχή στο Κονσερβατόριο των Τεχνών και 'Επαγγελματίων των Παρισίων, έπειτα στην Αγγλία και τελευταία στην Αδούστα της Γερμανίας.

Ξαναγύρισε έπειτα στο Παρίσι, όπου ανέλαβε τη διδύθυνση ενός παγοποιείου.

Αλλά το δαιμόνιο των εφευρέσεων δεν τον άφηνε να ησυχάσει. Εγκατέλειψε σε λίγο αυτή τη θέση και διέτρεξε όλη τη Γαλλία, το Βέλγιο και το 'Αλγέριο, προσπαθώντας να βάλει σ' εφαρμογή μερικά μεγαλοφυή σχέδιά του, που προσέκρουαν πάντα στην έλλειψη θάρρους και τη δυσπιστία των κεφαλαιούχων.

Αποκαμωμένος από όλες αυτές τις χωρίς αποτέλεσμα περιπλανήσεις του, ο Ντίζελ ξαναγύρισε στη Γερμανία, όπου ένα τυχερό αίσθημα με μία χαριτωμένη νέα, τη Μάρθα, του ξανάδωσε καινούργιες ελπίδες και δυνάμεις. Πιο ήρεμος τώρα, ξαναρχισε τις αναζητήσεις του.

«Μπορεί να κάνω λάθος, έγραφε στη μητέρα του. Γιατί τό να σφάλεται κανείς είναι ανθρώπινο. Αλλά έχω τόσο πίστι, που δεν μπορεί παρά να επιτύχω».

Η Μάρθα, τυχερή και άφωτισμένη σύζυγος, κεντούσε ή έρραβε σιωπηλή σε μία γωνία του γραφείου του, ενώ εκείνος εργαζόταν. Πολλές φορές, έπειτα από εξαντλητικά πειράματα και υπολογισμούς, ο Ντίζελ έβλεπε πως ο δρόμος που ακολουθούσε ήταν σφαλερός και πως έπρεπε να ξαναρχίσει από το άλφα. 'Ωστόσο, δεν απελπιζόταν.

«Έχει έμπιστοσύνη, έλεγε στη γυναίκα του. Έτσι η αλυσίδα θα επιτύχω».

Τέλος, μία μέρα, έτρεξε κοντά της, την αγκάλιασε με παραφορά κι' ενώ τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του, της είπε:

— Κατέστρεψα ίσως τη ζωή σου και τη δική μου, αγαπημένη μου Μάρθα. Αλλά νίκησα! Μία καινούργια περίοδος τεχνικής προόδου άρχίζει για την ανθρωπότητα απ' αυτή τη στιγμή. Είμαι βέβαιος ότι στο μέλλον ο κόσμος θα μιλάει για τ' όνομά μου.

«Και τώρα;»

Την έρωτησε αυτή θα την έκαμε ίσως μέσα στο μυαλό της η Μάρθα, αλλά δεν είπε

Την ώρα που καθόταν στο γραφείο του για να εργασθεί, τα δάκρυα άρχιζαν να κυλούν από τα μάτια του...

τίποτε στο σύζυγό της. Κι' εκείνος, άλλωστε, το σκεπτόταν. Έπειτα από τόσα χρόνια αγώνων και στερήσεων, ή εφευρέσεις του καινούργιου κινητήρος του θάπρεπε να του δώσει μαζί με τη δόξα τον πλούτο και την ευτυχία.

Αλλά ο Ντίζελ είχε υπολογίσει, χωρίς την αντίδραση των ιδιοκτητών των μεγάλων επιχειρήσεων, που δεν τους συνέφερε να αναθεωρούν τις παλιές εγκαταστάσεις τους.

Ένα υπόδειγμα της μηχανής του έμεινε για χρόνια άχρησιμοποίητο στα εργοστάσια Κρούπ. Ένα άλλο στην Αδούστα.

Μερικές τιμητικές διακρίσεις από την 'Ακαδημία του Βερολίνου δεν άλλαξαν καθόλου την κατάσταση.

Ο εφευρέτης πήγε τότε στη Ρώμη, έπειτα στη Νέα-πολι, τη Σικελία και το Τουρίνο και στο τέλος ταξίδεψε σε πολλές πόλεις της 'Αμερικής, όπου είχε την ευκαιρία να γνωρισθεί και να συνδεθεί με τον 'Εδισον. Έδωσε παντού διαλέξεις και έκαμε επιδείξεις του κινητήρος του, προσπαθώντας να προκαλέσει το ενδιαφέρον των βιομηχάνων.

Αλλά τα αποτελέσματα ήταν πολύ μέτρια.

Μία τελευταία άτυχία συμπλήρωσε την καταστροφή. Οι προσπάθειες εκμεταλλεύσεως των πετρελαιοπηγών της Γαλλίας σημείωσαν μία παταγώδη αποτυχία. Οι μετοχές των εταιριών που είχαν συστήσει με την ελπίδα πραγματοποίησης μεγάλων κερδών εκμηδενίσθηκαν σχεδόν. Κανείς πια δεν ήθελε ν' άκουση να γίνεται λόγος για τις μηχανές Ντίζελ. 'Αφού δεν υπήρχε πετρέλαιο στην Ευρώπη, τι χρησίμευαν οι μηχανές που λειτουργούσαν μ' αυτό το προϊόν;

Η δυστυχία ξαναχτύπησε στο σπινικό του Ντίζελ. Κι' ήταν τώρα μεγαλύτερη από κάθε άλλη φορά.

Μαύρη απελπισία απλώθηκε στην ψυχή του εφευρέτου. Είχε γίνει σιγά-σιγά νευρασθενικός και η ύγεια του είχε κλονισθεί. Δυνατοί πονοκέφαλοι τον έπιαναν ξαφνικά κι' άλλες φορές πάλι, την ώρα που καθόταν στο γραφείο του, για να εργασθεί, τα δάκρυα άρχιζαν να κυλούν άστερευτα από τα μάτια του.

Τέλος, αποφάσισε να φύγει για την 'Αγγλία, θέλοντας να δοκιμάσει άλλη μία φορά την τύχη του. Τη νύχτα της 29ης Σεπτεμβρίου επιβιβάσθηκε σ' ένα μικρό ατμόπλοιο, τη «Δρέσδη» που πήγαινε στο Πόρτσμουθ.

Το σκάφος βρισκόταν τώρα στο ύψος των εκβολών του Σκάλδου. Ο αξιωματικός πορείας βημάτιζε πάνω στη γέφυρα.

Ένας άλλος άνθρωπος βημάτιζε προς το μέρος της πλώρης. Ήταν ο Ροδόλφος Ντίζελ.

Ο αξιωματικός τον παρακολουθούσε από μερικά λεπτά. Αλλά σε μία στιγμή τον έχασε ξαφνικά από τα μάτια του. Έτρεξε τότε στην πλώρη. Ο Ροδόλφος Ντίζελ είχαν εξαφανισθεί...

Είχαν αυτοκτονήσει ή έπεσε τυχαίως στη θάλασσα;

Τα κύματα της Μάγνης κράτησαν για πάντα το μυστικό τους. Το πτώμα του δεν βρέθηκε ποτέ.

Μερικά χρόνια αργότερα, ο κόσμος πλημμύριζε από μηχανές Ντίζελ... Αλλά ο εφευρέτης των δεν ζούσε πια.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

Η περίεργη μέρα του... φτυσιμάτος

Τα γυναικεία καπέλλα, που για αρκετό διάστημα είχαν εξαφανισθεί σχεδόν, έγιναν και πάλι της μόδας. Και θεωρούνται σήμερα σαν ένα απαραίτητο συμπλήρωμα της τουαλέτας όχι μόνο για τις κάπως ηλικιωμένες γυναίκες, αλλά και για τις νέες επίσης.

Το γυναικείο καπέλλο αποτελεί, αν εξαιρέσουμε την ανοησία που χρησιμοποιούσαν διάφορα καλύμματα της κεφαλής, μία σχετικά πρόσφατη επινόηση. 'Ως τα μέσα του 18ου αιώνα, ήταν άγνωστο. Λίγο καιρό πριν από την Επανάσταση, η Μαρία 'Αντουανέτα είχαν επινοήσει ένα είδος ψάθινων καπέλλων για το καλοκαίρι. Αλλά η νοστιμιά αυτών των καπέλων περιορίσθηκε μόνο μεταξύ των κυριών της Αύλης και νοιείσθηκε να περάσουν πολλά χρόνια ως που η μόδα των να γενικευθεί.

Η πρώτη γυναίκα που άνοιξε καπελλάδικο στο Παρίσι ήταν η περίφημη δεσποινίς Μπερτόν. Πολλές άλλες την μιμήθηκαν αργότερα.

Μία απ' αυτές σκέφθηκε να επανομήσει το κατάντημά της ο 'Κουβεντούσος άδβας και κρέμασε στην πρόσωπη μία εικόνα που παρίστανε ένα νεαρό κληρικό να κυτάχτει τις ενοχάσεις που δούλευαν μέσα στο άτελει.

Ο διευθυντής της αστυνομίας 'Ερώ βοήκε πως αυτή η εικόνα ήταν προσβλητική για τα θρησκευτικά αισθήματα του κοινού και για μέρα φώναξε έναν από τους ανθρώπους του και του είπε:

— Πήγαινε να μου πιάσεις τον... 'Κουβεντούσος άδβας».

Ο 'Ερώ ένοουσε, φυσικά, τη διευθυντοία του καπελλάδικο. Αλλά ο αστυνομικός πήρε τα πράγματα διαφορετικά. Κουβεντούσος λέγεται γαλλικά «Κοκέ». Συνέβη, όμως, να υπάαον στη Παρίσι εκείνη την εποχή, ένας άδβας Κοκέ. Ο αστυνομικός νόμισε, λοιπόν, ότι έπρεπε να γι' αυτόν και να γράσει να σάση καιρό πήγε και τον συνέλαβε.

Σε λίγο, τον έφεσε στο μέγαρο της αστυνομίας και μπήκε στο γραφείο του 'Ερώ για να του αναγγείλει τη σύλληψή του.

— Καλά, επεν αυτός. Κλείστέ τον μέσα στο υποτουρούι!

Ο άναθός άδβας δένθηκε με στωικότητα αυτό το πράγμα.

Αλλά έπειτα από μερικές ήμερες, ο 'Ερώ αποφάσισε να άνοληθί υ' αυτή την ύπθεσι και διέταξε να φέρον τον 'Κουβεντούσος άδβας υποστα του.

Περίμενε, φυσικά, πως θάβλεπε καινού νύστιη καπέλλου και η έκπληξις του ήταν πολύ μεγάλη όταν είδε, αντί γι' αυτόν, ένα νέος άδβας να μπαίνει μέσα στο γραφείο του.

Η παρεξήγηση λήθηκε άμεσως. Ο 'Ερώ έκασοδίσθηκε στα γέλια. Και ο άναθός άδβας Κοκέ άναγκάσθηκε να κούη και αυτός το ίδιο.

— Σας γωστώ μία ίκανοποίησι, του είπεν κατόπιν ο διευθυντής της αστυνομίας. Σας ποσκαλώ, λοιπόν, ά φάμε μαζί το μεσημέρι.

Και έτσι τεματίσθηκε η μικρή περιπέτεια του άδβας Κοκέ.

Να τώρα μία άλλη διασκεδαστική ιστορία:

Όλα τα καπέλλα που βγαίνουν από τα παρισινά καπελλάδικα έχουν απαραίτητα μία... φτυσία.

Η συνήθεια αυτή γονολογείται από τις 20 'Ιανουαρίου 1848. Συνέβη τότε το έξης:

Στο καπελλάδικο της κυρίας

Μπαουτάν εργαζόταν εκείνη την εποχή για μικρό καπέλλο (που έγινε αργότερα διάσημο), η Ρόζα Πινσό.

Της είχαν αναθέσει, λοιπόν, να φτιάξει ένα καπέλλο που ποσορίζονταν για τη σύζυγο του τραπεζίτη ντε Βουρτέλ. Αλλά όταν παρουσίασε αυτό το καπέλλο στην κυρία Μπαουτάν, αυτή το βοήκε άδίοσηνητο και γάλασε τον κόσμο με τις φωνές της.

— Το κακό είναι, είπε, που δεν ένομε τον καιρό να φτιάξωμε άλλο. Γιατί πρέπει να το ποσδώσωμε σήμερα.

Και γυρίζοντας προς το μέρος της Ρόζας Πινσό, ποσέθεσε:

— Θα το πας μόνη σου στην κυρία ντε Βουρτέλ και θα της πας πως είναι έργο των χειρών σου. Σε ποσείδοιω, όμως, πως είναι πολύ ιδιότροπη και εύαι βέβαιη πως θα νύνη έξω φοινών υδής άντικείψη από το καπέλλο. Όποσδήποτε είναι δική σου δουλειά, πως θα κατάρθης να ξευπλέξης μαζί της. Ένώ όμως δεν σε γωείζουσι στο άτελει μου. Σε άπολύω!

Η Ρόζα, στο θυμό της έφτυσε το καπέλλο που κατάρθσε στα γέλια της.

— Δεν φοβάμαι την κυρία ντε Βουρτέλ κι' όσο για σας δεν σας ένοι άνάγκη! Είπε με πείσμα.

Έπειτα, έτρεξε στο σπίτι της συζύγου του τραπεζίτη για να της πας το καπέλλο.

Αλλά συνέβη το αντίθετο από ό,τι ποσέμενε. Η κυρία ντε Βουρτέλ έμεινε κατενθουσιμένη υ' αυτό το καπέλλο κι' όταν ο Ρόζα Πινσό της είπε πως το είχε φτιάξει μόνη της την φίλησε στα δυο μάγουλα και της φώναξε:

— Είσαι η καλλίτερη καπέλλου του Παρισίου, μικρούς μου! Θα σε βοήθω να άνοίξης δικό σου καπελλάδικο.

Και έκεπλήρωσε την υπόσχεσί της. Λίγον καιρό αργότερα, η Ρόζα Πινσό είχε νύνη πρηνυματικά η πρώτη παρισινή καπέλλου.

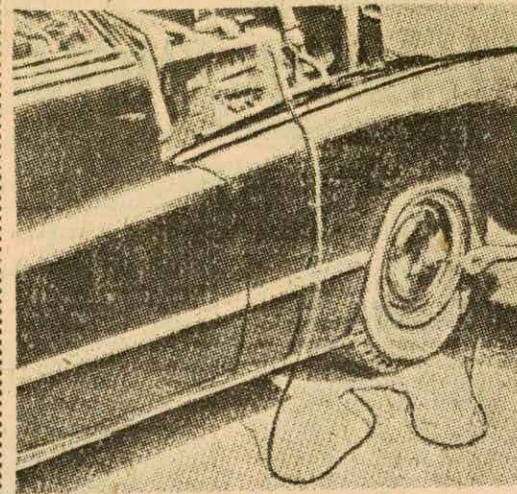
Από τότε, το στυσιμο του καπέλλου από εκείνη που το είχε φτιάξει, έει θεωρήθηκε πως φένοει νοοί! Γι' αυτό, κανένα καπέλλο δεν βγαινει και σήμερα άκούη από τα παρισινά καπελλάδικα, γωίς την άπαραίτητη γουολίδικη φτυσία...

Ο πρηνυματικός «βρασίλσκος»

Κατά τον θούλο, ο «βρασίλσκος» ήταν ένα αλλόκοτο και τομερό έρεπε, που σκότανε μόνο με τη ματιά του. Στην εποχή μας όμως, έχει το όνομα αυτό υιά σούρα, που ζή στις όνδες των ποταμών του Μεξικού και σε ώσιμενες περιογίες της Νοτίου 'Αμερικής. Έχει μήκος 80 πόντων κι' ένα είδος κλεισίματος' όλο της το σώμα, απ' τη βάση του κεφαλιού ως την ούα. Η καταπληκτικότερη ιδιότης είναι η έξης: Όταν στοθι στα πόδια της πόδια με τα άπραστινά και την ούα της άνασκαμένα υπορεί να ποσπάτηση μερικά μέτρα πάνω στο νερό, γωίς να βουλιάθι! Σας φανέται άπίστευτο; Κι' όμως το βεβαιώνει ένας έπιστάμην άπολύτως άξιόπιστος, ο δόκτωρ 'Ανέλ.

ΣΧΟΛΗ ΜΠΑΡΜΠΕΡΗΩΝ

Στην 'Αμερική υπάρχει μία σχολή... υποαμπερβών! Βυπαίριοι κουρείς διδάσκουν στους μαθητές της πρωτότης αυτής σχολής πως γίνεται ένα... έπιθημιακό εύρισμα. Κατόπιν οι μεθητοί παίρνουν ένα μπαλόνι, που έχει σχήμα ποσώπου και το άλειφουν με σαπωνάδα για να το ευρίσουν! Αν λοιπόν δεν καπνί και δεν σκάθ το μπαλόνι, καπνί την διάρκειά του ευρίσματος σημαίνει ότι ο υποψήφιος υπαμπερβος άπέκτησε την κατάλληλη δεξιότητα και είναι ίκανός για να έξασκησθι το επάγγελμά του.

ΑΕΡΟΣΥΜΠΙΕΣΤΑΙ ΓΙΑ Τ' ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Η έρεία «Πάουερ Μπρέικ» του Ντιτρόιτ της 'Αμερικής κατασκευάζει αεροσυμπιεστές — «τραι-πες» — που τοποθετούνται μέσα στις μηχανές των νέων αυτοκινήτων. Αν λοιπόν ξεφουσκώσει το λάστιχο του αυτοκινήτου στην έξοχη, μακριά από το γκωράζ, η «τραιπ» αυτή που δουλεύει με την δύναμη της μηχανής το φουσκώνει σ' ελαχιστο λεπτά της ώρας.

ΤΣΙΓΑΡΑ ΑΠΟ... ΑΠΟΤΣΙΓΑΡΑ

Στην 'Ισπανία υπάρχει μεγάλη έλλειψη σιγαρέτων. Οι Γιαπωνέζοι λοιπόν αυτοί μαρσεύουν τ' άποσιγαρα από τους δρόμους ίδις εκείνα που πετούν οι 'Αμερικάνοι στρατιώτες και τα μετατρέπουν σε τσιγάρα τα οποία πουλούν 2 (γνέν) το ένα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΟΣ

Νέες ελπίδες για τους αρθρικούς

Τα αποτελέσματα ενός νέου φαρμάκου

Η αρθρίτις είναι η πιο διαδεδομένη ασθένεια. Δεν αποτελεί τοπική πάθηση των αρθρώσεων όπως πίστευαν άλλοτε οι επιστήμονες. Μαζί με τη φλεγμονή και τους πόνους στις αρθρώσεις ο ασθενής αισθάνεται και μια μεγάλη κόπωση, αμυγνίζει, γάνει την όρεξή του, γίνεται νευρικός και αναισθητικός. Έπαιρνε όμως κάποιες αμοιβαίες αμοιβές (ακόμη και σε νους ανθρώπων). Μ' άλλα λόγια οι πόνοι και το πρήξιμο των αρθρώσεων είναι μόνο μια εκδήλωση κάποιων βαθύτερων ανωμαλιών ολόκληρου του οργανισμού.

Υπάρχουν δύο σπανιότερες μορφές αρθρίτιδας: η τραυματική, αποτέλεσμα τραυματισμού ή άλλων μηχανικών βλαβών της άρθρωσης και η μολυσματική, που προκαλείται από διάφορες παθογόνες μικροβιακές ασθένειες.

Οι κοινότερες όμως είναι η οστεοαρθρίτις και η ρευματική αρθρίτις. Η πρώτη προσβάλλει ιδίως τους ηλικιωμένους. Ακόμη χειρότερα είναι η δεύτερη, που μπορεί να εμφανισθεί σε κάθε ηλικία από 20 έως 50 ετών, είτε σε μια μόνο άρθρωση είτε σε όλες μαζί. Αυτή μπορεί να ακινητοποιήσει τα γόνατα, να αποστρέψει τη σιανόνα καθιστώντας αδύνατο το φαγητό ή την ύπνωση, να προκαλέσει τη σπονδυλική στήλη κλπ. Προσβάλλει τους φτωχότερους συνήθως, παρά τους πλούσιους, τους λευκούς περισσότερους από τους νέγρους, τις γυναίκες πιο πολύ από τους άνδρες (ιδίως μετά την εγκυμοσύνη ή κατά την εμμησιακή διακοπή των εμμηνών).

Αλλοτε οι γιατροί την απέδιδαν σε νευρικούς λόγους, σε δυνατές συγκινήσεις γιατί είχαν παραβλέψει ότι ο πόνος και το πρήξιμο μεγάλωναν όταν υπήρχαν φόβοι και ανησυχίες και υποχωρούσαν όταν ο ασθενής ήσυχαινε ψυχικά. Αργότερα εγκαταλείφθηκε η θεωρία αυτή. Τώρα όμως την εξάγει από το φως ο περίφημος 'Αμερικανός νευρολόγος Στάνλεϊ Κόμπ. Σειρά πειραμάτων και παρατηρήσεων τον ώθησε στο συμπέρασμα ότι η φτώχεια, τα βασανιστικά, οι οικονομικές στενοχωρίες κλπ. ευνοούν ιδιαιτέρως την εμφάνιση ρευματικής αρθρίτιδας. Γι' αυτό ακριβώς — προσθέτει — τη συναντούμε περισσότερο στους φτωχότερους συνήθως, παρά στους εύκοιτους. Εσκιμώους, οι τούτοι 'Οττεντότους, και σχεδόν ποτέ στους τολλόους που ζουν σε μια ψυχική αδόξεια. Μ' άλλα λόγια η ρευματική αρθρίτις είναι κατά βάθος μια ασθένεια με νευροψυχικά αίτια, όπως και το έλκος του στομάχου.

Από πολλούς αιώνες, οι γιατροί προσπάθησαν με κάθε τρόπο να καταπολεμήσουν την αρθρίτιδα. Δοκίμασαν διάφορα φάρμακα, ακόμη και τα πιο αλχημικά. Οι άνομοι γιατροί Πάυλος ο Αιγινίτης, έβαζε τους

αρθρικούς μέσα σε λάδι, στο οποίο είχε βράσει ολόκληρο λυκούρι! Άλλοι πάλι τους συνιστούσαν να κρατούν επάνω τους πατάτες ή κάρτανα, είτε να κοιμούνται με το κεφάλι προς το βορρά για να «αγνιστείται» το αίμα τους.

Στα νεώτερα χρόνια, δοκιμάστηκαν φάρμακα επιστημονικότερα: έμβολια, δηλητήρια μελισσών, θειάφι και πολλά άλλα. Μερικοί ασθενείς, ωφελήθηκαν από αυτά. Οι περισσότεροι όμως εξακολουθούσαν να υποφέρουν. Σε ωριμότερες άλλες περιπτώσεις ωφέλησε η εξαγωγή των κοφύφων δοντιών ή το κούνητο μολυσμένων αυνανόλων.

Ίδιως όμως η γυναικεία μορφή της αρθρίτιδας έμενε αθεράπευτη.

Πρό 15 ετών λοιπόν, ένα τυχαίο περιστατικό άνοιξε νέο δρόμο για τη θεραπεία των αρθρικών! Ο 'Αμερικανός δόκτωρ Ρήντ, — Σικάγο, πειραματιζόμενος με Βιταμίνη D σε αρθρικούς που έπασχαν από αλλομενία, 'Ανάμεσα σ' αυτά, υπήρχε και μια γυναίκα που υπέφερε από 15 χρόνια από χρόνια αρθρίτιδα. Η καθημερινή δόση βιταμίνης δεν ωφέλησε στην αλλομενία της. 'Επειτα όμως από ένα μήνα, παρατήρησε ότι υποχωρούσαν τα αρθρικά συμπτώματα. Μπόρεσε — για πρώτη φορά σε 7 χρόνια — να βγάλει ένα δαχτυλίδι από το πομπόμο δαχτυλίδι της. Τα εξασθενήματα γόνατα της εξαποδοκάν τη δύναμή τους στο πιάσιμο και τα παπούτσια της δεν έσφιγγαν πια τόσο πολύ τους αστραγάλους της.

Όταν σταματήσε τη βιταμίνη D, τα συμπτώματα εξαφανίστηκαν, γάθηκαν δέ πάλι με την επανάληψη της θεραπείας. Η βιταμίνη δεν γιάτρευε την αρθρίτιδα, αλλά την ανακούφιζε. Μετά 2 χρόνια, η γυναίκα αυτή υποχρεώσε να κινηθεί ελεύθερα, πονούσε ελάχιστα, ήταν πολύ δυνατότερη και ίκανή πάλι για εργασία.

Η παρόμοια αυτή περίπτωση έσπευξε το δόκτωρ Ρήντ να δοκιμάσει τη βιταμίνη D και στον εαυτό του, γιατί έπασχε και ο ίδιος από αρθρίτιδα και μπορούσε να παρατηρήσει μόνο με δυο υποστηρίγματα. Σε 9 μήνες λοιπόν, είχε τόσο καλλίτερη όρεξη, ώστε πέταξε τα υποστηρίγματα του!

Όταν ωστόσο η μέθοδος δοκιμάστηκε κατόπιν σε πολλούς άλλους αρθρικούς παρατηρήθηκε ότι οι μεγάλες δόσεις βιταμίνης οφείλονται για τη θεραπεία, ήταν κάποτε δηλητηριώδεις. Αυτό ωφείλετο σε ωριμότερα υποκείμενα που ανημιζόνταν κατά την παρασκευή της βιταμίνης.

Η παρασκευή αυτή γινόταν με την επίδραση υπεριώδους ακτίνων σε μια γλυκίδια ουσία, την «εργοστερόλη». Ένας χημικός λοιπόν επινόησε έναν άλλο τρόπο: Διωγέστερσε δυνατά

ηλεκτρικό ρεύμα μέσα από άτιμους εργοστερόλης. Έτσι παράγεται ένα βιταμινούχο μίγμα, που το ώθησε «εργόλη» και που δεν περιείχε δηλητηριώδη υποπροϊόντα.

Τα πειράματα απέδειξαν ότι κάθε αρθρικός μπορεί να παίρνει καθημερινώς και επί μήνες μεγάλες δόσεις «εργόλη», χωρίς δυσάρεστες συνέπειες — εκτός από ναυτία σε λίγες περιπτώσεις. Η θεραπεία αυτή διαρκεί πολύ και τα αποτελέσματά της εμφανίζονται σιγά-σιγά, είναι όμως πάντοτε θετικά: Στην άρχη εξαφανίζεται η όρεξη, η σωματική δύναμη, η γενική ευεξία. 'Επειτα ελαττώνεται πολύ το πρήξιμο των αρθρώσεων, ο πόνος γάνει και οι ασθενείς μπορούν να κινηθούν ελεύθερα τα γόνατα και τα πόδια τους. Τέλος εξαφανίζονται στην εργασία τους και στην κανονική ζωή τους. Σε πολλές περιπτώσεις, μπορούν να σταματήσουν πια τελείως τη βιταμίνη, ενώ σε άλλες εξακολουθούν να παίρνουν μικρές δόσεις.

Η νέα αυτή θεραπευτική μέθοδος ένοχεται να φέρει ελπίδα και ανακούφιση στα θύματα της αρθρίτιδας. Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι, για λόγους ασφαλείας, απαγορεύεται η εφαρμογή της χωρίς ιατρική παρακολούθηση.

Η θεραπεία των πονοκεφάλων

Κατά τους 'Αμερικανούς επιστήμονες Μαξ και Μώρρε Σνάιντερ του Τολέδο (Πολιτεία του 'Οχάιο), οι πονοκέφαλοι οφείλονται σε μια υπερτασία των κρηνικών αρτηριών και ιδίως της εξωτερικής κρηνίδας και των διακλαδώσεών της. Γι' αυτό υποστηρίζουν ότι είναι αρκετό να πιούμε δυνατά την καρωτίδα για να εξαφανισθούν άμεσα. Η πίεση αυτή πρέπει να γίνει από ειδικό ιατρό, γιατί διαφορετικά ο ασθενής μπορεί να πάθει άσφυξια.

Ένα παράξενο όνειρο.

Η περίπτωση ενός όνειρου του Γάλλου Ντελμπεφ ανασφύρεται συνήθως στα επιστημονικά συγγράμματα ως απόδειξη ότι, απ' όσες εντυπώσεις α-

ποτυπώνονται στη μνήμη μας, καμιά δεν χάνεται εντελώς, όσο καιρός κι' αν περάσει. Ο Ντελμπεφ όνειρευθηκε ένα δράκο σκεπασμένο από ένα είδος φυτών. Μολονότι δεν είχε ιδέα βοτανικής, είχε επανειλημμένως στον εαυτό του, στο όνειρό του πάντοτε, ότι τα φυτά εκείνα είχαν την επιστημονική ονομασία «απλόνιου ρούτα μουράλια». Όταν ξυπνήσε, συμβουλευθήκε ένα ειδικό βιβλίο και διαπίστωσε με έκπληξη ότι υπήρχε πράγματι ένα τέτοιο φυτό, με το όνομα «απλόνιου ρούτα μουράλια». Η αδελφή του, που υπενθύμιζε τότε ότι πριν από πολλά χρόνια, είχε ξεφυλλίσει τυχαίως ένα λευκίωμα με εικόνα φυτών. Είχε λοιπόν αποτυπωθεί στο υποσυνείδητό του η πολύπλοκη λατινική ονομασία τους, με απόλυτη σχεδόν ακρίβεια και ξαναγύρισε στο όνειρό του, μολονότι η συνειδητή μνήμη του δεν διατηρούσε καν την ανάμνηση του περιστατικού εκείνου του λευκίματος.

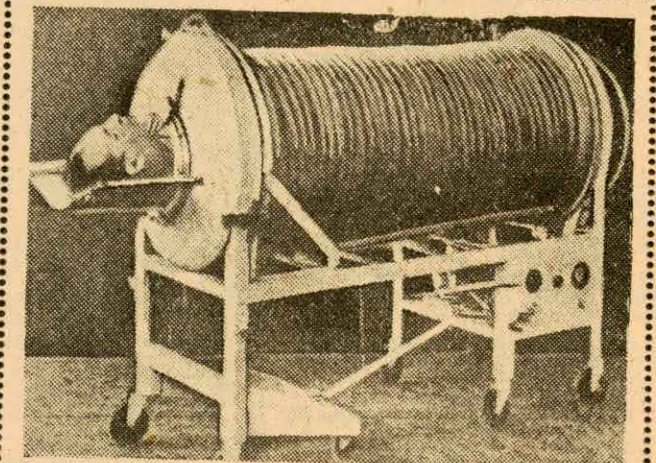
Οι ψυχρές «περμανάντ» προκαλούν αναμικία

Ο 'Αμερικανός καθηγητής Κούπερ υποστηρίζει ότι οι ψυχρές «περμανάντ» προκαλούν σε πολλές γυναίκες μια αναμικία σοβαρώτερης μορφής, που συνοδεύεται από έντονες κεφαλαλγίες, ίλιγγους, αίσθημα κόπωσης, πόνους στη σπονδυλική στήλη κτλ.

Οι αναμικίες αυτές οφείλονται στο χρησιμοποίητο για τις ψυχρές «περμανάντ» έραιο γλυκοκινόν οξύ. Η μορφή των είναι βαρύτερη όταν αυτό το οξύ κυλάει πάνω στο δέρμα.

Σόλες από μέταλλο

Στη σημερινή Γερμανία λείπουν τα πάντα εκτός από τα παλιά σιδερικά. Τρεις Γερμανοί επιστήμονες, κατ'εργασίαν, λοιπόν, να λύσουν το πρόβλημα της υποπόσεως των σωματιωτών των μ' έναν ειδικό τρόπο. Κατασκεύασαν παπούτσια που έχουν μεταλλικές σόλες. Το μέταλλο που χρησιμοποιείται γι' αυτό το σκοπό γίνεται εξαιρετικά ευλύγιστο χωρίς σε μια ειδική επεξεργασία να κάνει επίσης πολύ ελαφρό σε τόση που το βάρος του δεν είναι μεγαλύτερο από το βάρος μιας πέτινης σόλας. Και ένα άλλο πλεονέκτημα: Οι «σόλες» αυτές θα κρατούν δέκα χρόνια!

ΠΝΕΥΜΩΝ ΑΠΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

Οι 'Αμερικανοί επινόησαν ένα νέον τύπο πνεύμονος από καουτσούκ που πρόκειται να αντικαταστήσει τον βαρύτερο και δύσρητο «καυθιδιον πνεύμονα». Ο πνεύμονας αυτός εξαοφελίζει τεχνητά άνοσηνη στα θύματα της πολιομυελίτιδος, στους πνιγμένους και σ' εκείνους που παθαίνουν η λεκτροπληξία.

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ

την «υστερεκτομήν»

Ραδιοθεραπεία και όρμονοθεραπεία

Φαίνεται ότι τώρα τελευταία στην 'Αμερική έγινε γίνε κάπως της μόδας μια αρκετά σοβαρή επεξεργασία, η υστερεκτομή όπως την αποκαλούν οι γιατροί. Η αφαίρεση δηλ. της μήτρας από τις γυναίκες. Πολλοί γειοφύργοι, μόλις έβλεπαν μια γυναίκα να είναι ασθενική, ευερέθιστη και με διαρκές το αίσθημα της κόπωσης, έσπευδαν να της αφαιρέσουν τη μήτρα, νομίζοντας ότι εκεί ωφείλονται οι διαταραχές του οργανισμού και ότι έτσι θα αποκαθιστούσαν την κλονισμένη ύγεια της πελάτιδος των. Τα αποτελέσματα φυσικά δεν ήταν όπως τα περιμένα.

Στην άρχη οι επεξεργασμένες γυναίκες παρουσίαζαν κάποια βελτίωση, έπειτα όμως από λίγους καιρούς, γινόταν νευρικές και γενικά η κατάσταση της υγείας τους χειρότερη.

Έξ' άλλου η εξέταση της αφαίρεσης της μήτρας με το μικροσκόπιο, αποδείκνυε πολλές φορές ότι δεν παρουσίαζε καμιά ασθένεια και τίποτε, το άνωμαλο.

Ο δρ Νόρμαν Μίλλερ, περίφημος γυναικολόγος, μελέτησε σχετικώς 246 περιπτώσεις υστερεκτομής που έγιναν μέσα σε τρεις μόνο μήνες σε 10 νοσοκομεία και βρήκε ότι οι 8 από τις μήτρες που αφαιρέθηκαν, ήταν απόλυτα σε καλή κατάσταση και άδικα είχαν αφαιρεθεί. 5 δέ από τις επεξεργασμένες γυναίκες ήταν και σ' ενδιαφέρουσα κατάσταση, χωρίς να το έχουν αντιληφθεί. Το γεγονός αυτό έκανε τον δρ Μίλλερ, ν' αναλάβει ολόκληρη έκστρατεία κατά της υστερεκτομής.

Η μήτρα, αναφέρει ο δρ Μίλλερ, δεν είναι μόνον, όπως νομίζει ο πολύς κόσμος, το μέρος στο οποίο γίνεται η κύηση και αναπτύσσεται το έμβρυο. Είναι επί πλέον παράγοντας, που συγγείλει στη λειτουργία και άλλων οργάνων, ιδιαιτέρως δέ των ωοθηκών και οι αδενικές εκκρίσεις της εξασφαλίζουν την ισορροπία και όλων των άλλων αδενικών εκκρίσεων. Γι' αυτό η αφαίρεσή της, προκαλεί γειώτερες διαταραχές, κάνει τη γυναίκα νευρική, υστερική και να φαίνεται πρόωγα γερασμένη.

Τις συνέπειες αυτές είχε άλλοτε προσπαθήσει να αποτρέψει ο Γερμανός χειρουργός δρ Χάιντ Σμύτ, μεταφεύσσοντας ένα μέρος της αφαίρεθείσας μήτρας στον κοιλό, για να συνεχισθεί με τη μεταμόσχευση αυτή η αδενική εκκρίσεις που προεβόταν από τη μήτρα.

Η μέθοδος αυτή του Σμύτ, εξακολουθεί και σήμερα να εφαρμόζεται από πολλούς χειρουργούς, σε περιπτώσεις που είναι απαραίτητη η αφαίρεση της μήτρας. Οι περιπτώσεις όμως αυτές, τονίζει ο δρ Μίλλερ, είναι ελάχιστες. Κυώες ασπίσεις τις μήτρες πρέπει να γίνεται μόνον όταν έχη διαπιστωθεί η ύπαρξη καρκίνου ή άλλου όγκου, που δεν μπορεί να θεραπευθεί κατ' άλλον τρόπο. Για απλές όμως διαταραχές ή για τα καλούμενα ινομύωματα, δεν πρέπει να αφαιρείται η μήτρα.

Εάν θά μπορούσαν να θεραπευθούν οι ασθενείς γυναίκες με άλλα μέσα.

Ένα τέτοιο μέσο είναι το ράδιο, που αποδείχθηκε εξαιρετικά αποτελεσματικό. Σύμφωνα με μια πρόσφατη επιστημονική ανακοίνωση, οι γιατροί Ρόμπερτ και Χάρου Κρόσσερ, επί 526 ασθενών, που νοσηλεύσαν, έθεραπευσαν τους 470, δηλ. τα 90%, με ραδιοθεραπεία. Όταν λοιπόν η γυναίκα μπορεί να γίνει καλά με τη ραδιοθεραπεία, δεν υπάρχει λόγος να της αφαιρεθεί, ένα πολυτιμώτατο όργανο, όπως είναι η μήτρα. Επίσης, δεν επιτρέπεται να αφαιρεθεί και με διαρκές το αίσθημα της κόπωσης, έσπευδαν να της αφαιρέσουν τη μήτρα, νομίζοντας ότι εκεί ωφείλονται οι διαταραχές του οργανισμού και ότι έτσι θα αποκαθιστούσαν την κλονισμένη ύγεια της πελάτιδος των. Τα αποτελέσματα φυσικά δεν ήταν όπως τα περιμένα.

Συνήθως τα συμπτώματα αυτά οφείλονται σε κακή λειτουργία του συστήματος των αδενικών εκκρίσεων και όχι σε παθήσεις της μήτρας. Στην περίπτωση αυτή αν αφαιρεθεί η μήτρα, οι νευροψυχικές διαταραχές, όχι μόνο δεν θα λιγοστεύουν, αλλά και θα πολλαπλασιασθούν. Αντιθέτως, αν γίνει μια θεραπεία με συνθετικές ορμόνες, ή κανονική λειτουργία των αδενικών εκκρίσεων θα αποκατασταθεί και όλες οι νευροψυχικές ανωμαλίες και διαταραχές, θα εκλείψουν. Για όλους αυτούς τους λόγους ο δρ Μίλλερ, τονίζει ότι η υστερεκτομή μόνο σε περιπτώσεις απόλυτου ανάγκης, όπως όταν υπάρχουν καρκίνος, πρέπει να γίνεται και καλό θά είναι κάθε γυναίκα πριν δεχθεί να υπή κάτω από το μαχαίρι του χειρουργού, να συμβουλευτείται και άλλους ειδικούς γιατρούς, αν θέλει να εξασφαλίσει τη σωματική και ψυχική της υγεία και τη νεανικότητά της, που συνήθως την γάνει όταν της αφαιρείται η μήτρα.

Η μικροβιότης των «έσκιμωσών»

Οι βακτηρίες των μελισσών ζουν 5 χρόνια, ενώ οι υπόλοιποι τους μόνον ένα καλοκαίρι. Η μικροβιότης τους φαίνεται ότι οφείλεται στην τροφή τους, που αποτελείται από μέλι και γύριν λουλουδιών. Το μίγμα αυτό περιέχει αρκετή αναλογία μιας δραστηρίας βιταμίνης Β, του «παντοθενικού όξους». Τα πειράματα σε έντομα απέδειξαν ότι αυξάνει τη διάρκεια της ζωής κατά 46%. Μ' άλλα λόγια, σε ανθρώπους, η αύξηση αυτή θα έφτανε τα 30 χρόνια.

Τεχνητοί υδατάνθρακες

Ο 'Αμερικανός επιστήμων Τζέρελντ Βέντ, σε μια διαλέξη που έδωσε τελευταία από το ραδιοφωνικό σταθμό της Νέας Υόρκης έταξε ότι σ' ένα πολύ προσεχές μέλλον δεν θα έχουμε ανάγκη από φυσικές τροφές για την διατροφή μας. Γιατί θα είναι δυνατόν να παρασκευάζουμε τεχνητούς υδατάνθρακες με τη χρησιμοποίηση του διοξειδίου του άνθρακος που βρίσκεται στον αέρα και τον ήλιο. Τα πειράματα που έγιναν προς την κατεύθυνση αυτή στο Πειραματικό 'Ινστιτούτο της Βασιλικής ανώγειας ικανοποιήτικα αποτελέσματα.

Στην περίπτωση αυτή, οι λαχανόκηποι και τα χωράφια μας θα ήταν τελείως περιττά. Γιατί, όπως προσέθεσε ο 'Αμερικανός επιστήμων, οι τεχνητοί αυτοί υδατάνθρακες θα ήταν νοστιμώτατοι!

Τελωτοθεραπεία

ΕΒΑΛΕ ΤΗ ΦΙΓΜΑ ΤΟΥ Ο ΥΠ' ΑΛΛΗΛΟΣ: Δίλωσις γεννιόσεως; Μα δεν ήταν ανάγκη να υπογράψετε Χαζόπουλος και Σία!...

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ — Με συγχωρείτε, δεσποινίς, που σας ζητώ να δοκιμάσετε τις κάλτσες μπροστά μου, αλλά η γυναίκα μου είναι πολύ απαιτητική...

— Πώς γνώρισε τον υπαυτά σου; — Επινύγμωνα ενώ κα λυμπούσε και μ' έρωσε... — Α! γι' αυτό δεν θέλει να μου μάθει κολλύμπι;...

Η Επιστολή

ΕΙΝΕ μιά επιστολή αποχαιρετισμού αὐ-
τῇ πού σοῦ στέλνω σήμερα, Πιέρ.

Διάβασέ την ἡρεμα καί προσπάθησε νά μὴν λυπηθεῖς πολὺ. Εἶνε προτιμώτερο νά χωρίσουμε τώρα, παρά νά συνεχίσουμε μιά ζωὴ, πού δὲν θά εἶχε πιά νόημα. Ζήσαμε ἐξ ὑπέροχα χρό-
νια, πού μοῦ φαίνονται σὰν μιά δολόκληρη ζωὴ. Πρέπει νά εὐγνωμονοῦμε τὴ μοῖρα γι' αὐτὸ τὸ ἀνεκτίμητο δῶρο πού μᾶς ἔκαμε. Ἄλλοι θὰ ἦσαν πολὺ εὐτυχημένοι ἂν μπορούσαν νά ζήσουν ὅπως ἐμεῖς ἐξ ἡμέρας, ἐξ ὥρες μόνο...

Ξέρω πὼς ἀπὸψε θά με περιμένεις με τὸ τρεῖνο τῆς Βρέστης. Ἀλλὰ δὲν θά ἔρθω. Θά φαντασθῇς ἴσως ὅτι ἔχασα τὸ τραῖνο καί ὅτι θά πάρω τὸ ἐπόμενο. Ἀλλ' ὄχι, Πιέρ. Δὲν θά ἔρθω οὔτε με τὸ ἐπόμενο, οὔτε με κανένα τραῖνο. Δὲν θά ἔρθω ποτέ! Ἐλπίζω, ἄλλωστε, ὅτι θά λάθῃς ἐγκαίρως τὴν ἐπιστολή μου, πού θά σὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν κόπο νά με περι-
μένῃς ἀσκοπα καί θά βγάλῃ κάθε ἀνησυχία ἀπὸ τὴν ψυχὴ σου... Ὡστόσο, εἶνε ἀλήθεια, πὼς θά σὲ λυπηθῇ λίγο. Ἀλλὰ δὲν μπορούσε νά γίνῃ διαφορετικὰ...

Θυμᾶσαι, ὅταν μ' ἔστειλες τὸ καλοκαίρι στὴ Βρετάνη; Οἱ ἀσχολίες σου δὲν σοῦ ἐπέτρεπαν ν' ἀπομακρυνθῇς ἀπὸ τὴ Παρίσι. Ἐρχόσουν μόνο κάθε Σαββατοκύριακο καί πολλές φο-
ρὲς ἔμεινες μαζί μου καί τὴ Δευτέρα... Πόσον ἦμουν εὐτυ-
χημένη τότε! Ἦμουν πάντα εὐτυχισμένη μαζί σου, Πιέρ... Καί θά ἦμουν ἀκόμη καί τώρα ἴσως, χωρὶς αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀπερισκεψία πού ἔκαμα...

Μιῶ γιὰ ἀπερισκεψία. Καί ὅμως δὲν ἦταν... Ἐμένα μόνον σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ χωριουδάκι κι' ἦταν φυσικὸ ὅτι αἰσθα-
νοῦμαι τὴν ἀνάγκη νά ἔχω κάποιον ἄνθρωπο κοντά μου... Σὲ παρακάλεσα τότε νά μοῦ ἐπιτρέψῃς νά καλέσω μιά παι-
δική μου φίλη, τὴν Ἀμαρυλλίδα, καί μοῦ ὠδύεκες πρόθυμα τὴ συγκατάθεσί σου γι' αὐτὸ. Ἀλλὰ νομίζω πὼς δοκίμασες μιά μικρὴ ἐκπληξὴ ὅταν μᾶς εἶδες μαζί. Ἰσὼς γιὰ τὴ φανταζόσουν πὼς ἡ Ἀμαρυλλὶς θά ἦταν ἀκόμη γερντοκόρη, ἐπειδὴ σοῦ εἶχα πῆ πὼς ἦταν ἀκόμη ἀνύπαντρη, ἴσως γιὰ τὴν περιμενε-
σιμώτερο διορφή ἢ περισσότερο σοβαρὴ... Ποιὸς ξέρει;
— Τί γελοῖο δνομα! μοῦ εἶπες, σὲ μιά στιγμή πού μέ-
ναμε μόνοι. Εἶνε τὸ δνομα ἐνὸς χοιδοκαμωμένου φυτοῦ, πού βγάζει πορτοκαλλία ἀν' ἡ. Ἀλλ' ἡ φίλη σου εἶνε κάτι τὸ ὁλό-
τελα διαφορετικὸ. Μοιάζει σὰν ἐξωτικὸ λουλουδί καί σὰ μά-
τια τῆς περνοῦν κάπου - κάπου κάτι περιέργες λάμψεις...

Εἶνε ἀλήθεια, πὼς ἡ Ἀμαρυλλὶς εἶχε πάντα ζωερὴ ἰδιο-
συγκρασία. Ἦταν τὸ ἀντίθετο ἀπὸ μένα. Γι' αὐτὸ ἴσως τὴν ἀγαποῦσα καί τὴν ξεχώριζα ἀπὸ τὶς ἄλλες φίλες μου... Καί σὺ ἐπίσης τὴν βρήκες πολὺ ἐνδιαφέρουσα... Πρόσεξα, μά-
λιστα, πὼς ἀπὸ τότε, ἔκανες πῶς συχνὲς τὶς ἐπισκέψεις σου στὸ μικρὸ χωριουδάκι...

Ἀλλὰ δὲν ἀπέδωκα καμμιὰ ση-
μασία σ' αὐτὸ τὸ γεγονός.
— Ἐπειτα, κύλησε ὁ καιρός.

Ἄν ἤξερες πόσο διορφα περνούσαμε με τὴ φίλη μου! Δὲν κάναμε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νά κακολογοῦμε τοὺς ἄνδρες. Βρί-
σκαμε πὼς εἶνε ἀναίσθητοι, ἐγω-
ιστές, ἀνύποφο-
ροι καί διασκε-
δάσαμε ἀπαρι-
μῶντας τὰ ἐλατ-
τώματά τους, στὰ ὅποια προσ-
θέταμε καί πολ-
λά πού δὲν εἶ-
χαν. (Ἔτσι εἶνε, φίλε μου, οἱ γυ-
ναῖκες. Βρίσκουν πάντα ἀπαίσις καί ἀ-
νύποφορο τὸν ἄνδρα, ἐνὼ μέσα στὴν
ψυχὴ τους δὲν ποθοῦν τίποτα περισσό-
τερο ἀπὸ τὸ νά βρεθοῦν κοντά του...)

Ξαφνικά, ἡ Ἀμαρυλλὶς ἄρχισε νά γί-
νεται πολὺ διαφορετικὴ. Πρῶτα - πρῶ-
τα, δὲν ξέρω τί προφάσεις εὗρεκε κά-
θε τόσο γιὰ νά φεύγῃ... Κι' ἔφυγε
πάντα τὶς ἡμέρες πού δὲν ἐπρόκειτο
ναρθεῖς... Ἐπειτα, ἀπὸ κάμποσον και-
ρὸ τώρα, με κύτταζε τόσο παράξενα! Καί γινόταν ὁλοένα πῶς συλλογισμένη.
— Μιά μέρα, πού περπατούσαμε μόνες

Συνκινητικὸ διήγημα

στὴν ἀμμουδιά — αὐτὸ ἔγινε προχθές — τὴν
πίεσα τόσο πολὺ με τὶς ἐρωτήσεις μου, πού,

στο τέλος, ἄρχισε νά κλαίῃ με λυγμούς.
— Μαρία, μοῦ φώναξε ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της, δὲν
μπορῶ πιά νά ζήσω ἔτσι, δὲν μπορῶ νά λέω ψέμματα! Κι'
ἂν αὐτὸ σὲ κάμῃ νά πονέσῃς, κι' ἂν μᾶς κάμῃ νά πονέσουμε
καί τοὺς τρεῖς μας... πρέπει νά σοῦ μιλήσω...

— Τῆς ἔκλεισα με τὸ χέρι τὸ στόμα.

— Ὄχι, τῆς φώναξα. Δὲν θέλω τώρα!

— Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε πολὺ δυνατὰ μέσα στὸ στήθος
μου κι' ἐνοιώθα τὰ γόνατά μου νά λυγίζουν...

— Σὲ λίγο, ἀφήσαμε τὴν ἀμμουδιά καί πήραμε ἕνα μικρὸ
λεωφορεῖο, πού θά μᾶς ξανάφερνε στὸ χωριουδάκι ὅπου μέ-
ναμε.

Ἦταν ἕνα σαραβαλισμένο αὐτοκίνητο, ὅπως ἐκεῖνα πού
κάνουν τὴ συγκοινωνία στὰ χωριά.

Τὸ δυστύχημα ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά. Σὲ μιά
στιγμὴ, τὸ αὐτοκίνητο ἀναποδογυρίσθηκε καί ὅλοι οἱ ἐπιβά-
τες βρεθήκαμε ἀνάμεσα στὰ συντρίμια του.

Θά πρέπει νά λιποθύμησα, γιὰτὶ ὅταν συνήλθα εἶδα πὼς
ἦμουν μέσα στὴ φωτεινὴ αἰθουσα ἐνὸς νοσοκομείου.

Ἦταν τὸ νοσοκομεῖο τῆς Βρέστης. Ἐκεῖ εἶχαν μετα-
φέρει ὅλους τοὺς τραυματίες. Τὰ δικά μου τραύματα δὲν ἦσαν
πολὺ σοβαρά. Καί τὴν ἄλλη μέρα σηκώθηκα κιόλας... Ἡ
πρῶτή μου σκέψις ἦταν νά σοῦ στείλω ἕνα τηλεγράφημα γιὰ
νά σὲ εἰδοποιήσω ὅτι θά ξαναγύριζα στὸ Παρίσι...

Λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ τηλεγραφήματος,
με ἐπισκέφθηκε μιά ἀπὸ τὶς νοσοκόμες. Ἀπ' αὐτὴν ἔμαθα πὼς
ἡ Ἀμαρυλλὶς εἶχε ὑποκύψει τὸ περασμένο βράδυ, στὰ τραύ-
ματά της.

Ἐπειτα μοῦ ἔδωσε τὴν τσάντα της.

Τὴ ἦταν ἐκεῖνο πού μ' ἔκαμε νά τὴν ἀνοίξω; Ξαφνικά,
ἐνὰς φάκελλος μοῦ κίνησε τὴν προσοχή. Τὰ γράμματα πού
ὕπρχαν πάνω σ' αὐτὸν μοῦ ἦσαν γνωστά. Ἦσαν τὰ δικά σου
γράμματα, Πιέρ...

Γιὰτὶ νά σοῦ πῶ ψέμματα; Ἐδιάβασα ὁλόκληρο τὸ γράμ-
μα σου... Κι' ἔμαθα ὅλα ἐκεῖνα πού ἦταν προτιμώτερο ἴσως
ν' ἀγνοῶ...

Τὰ λόγια πού μοῦ εἶχε πῆ ἡ Ἀμαρυλλὶς στὴν ἀμμουδιά
ξαναγύρισαν στὸ μυαλό μου. Καταλάβαινα τώρα ὅλη τὴ ση-
μασία τους. Καί καταλάβαινα ἀκόμη γιὰτὶ ἡ φίλη μου ἔφυγε
τόσο συχνὰ κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ. Ἐρχόταν γιὰ νά συναν-
τήσῃ σε, Πιέρ.

Ἀχ! ἂν ἤξερες, Πιέρ, πόσο μοῦ στοίχισε αὐτὴ ἡ ἀπο-
κάλυψις...

Τὸ μυαλό μου γύριζε... Πὼς δὲν τρελλάθηκα, εἶνε θαῦ-
μα!... Ὁ κόσμος γύρω μου μαύρισε, Πιέρ. Σκέφθηκα ν' αὐ-
τοκτονήσω. Τὴν ἤθελα πιατὶ τὴ ζωὴ ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ πού
συνέβη; Ἡ καρδιά μου, ἡ φτωχὴ μου καρδιά, πού ἦταν γεμάτη
ἀγάπη γιὰ σε, εἶχε γίνῃ κομματια, τὴν πλημμύρισε, τὴν ἔ-
πνιξε ὁ πόνος.

Ἄν ἤξερες, Πιέρ, πόσα δάκρυα ἔχυσα... Ἄν ἤξερες
πόσο ἔκλαια πᾶν ἀπὸ τὰ ἐρεῖπια τῆς εὐτυχίας μου! Δὲν πί-
στευα πιά σὲ τίποτε, εἶχα χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη μου στὸς
ἄνθρώπους. Ἐόλεπα τὴ ζωὴ μου μαύρη, χωρὶς φῶς, χωρὶς
καμμιὰ χαρά. Ὁ σπαραγμὸς μου ἦταν μεγάλος. Ἀπορῶ μά-
λιστα πὼς μπόρεσα ν' ἀνέξω, ἀπορῶ πὼς εἶμαι ἀκόμη ζων-
ταῖνη. Γιατὶ ὑπάρχουν συμφορὲς πού κεραυνόβολοι πού σκο-
τάνουν, σὰν τὸ πειρὸ φοβερὸ, τὸ πειρὸ σονικὸ ὄπλο...

Ἀλλὰ τώρα ὅλα τελείωσαν. Ὅλα... ὅλα... Εἰμαστε
δύο ξένοι, πρέπει νά τὸ καταλάβῃς αὐτὸ, πρέπει νά ἀναγνω-
ρίσῃς τὸ κακὸ πού ἔκανες σὲ μένα, ἀλλὰ καί στὸν ἑαυτὸ σου.
Ναί, Πιέρ, καί στὸν ἑαυτὸ σου, γιὰτὶ θά πονέσῃς καί σὺ ὅπως
πόνεσα, πονῶ καί θά πονῶ ὥς πὸς νά πεθάνω...

Πόσο σκληρὰ με τιμώρησε ἡ ἀδυσώπητη Μοῖρα!...

Δὲν ἦταν ἕνα ἀπλό πλατωνικὸ εἰδύλλιο τὸ δικό σας,
ὅπως εἶχα φαντασθῇ κάποιες φορές, ὅταν σὰς ἔβλεπα νά κου-
βεντιάζετε παραξένα ὁ ἕνας με τὸν ἄλλον. Ἦταν μιά ἐνοχλὴ ἀγέ-
στει. Καί αὐτὴ εἶνε ἐκεῖνη πού μᾶς χωρίζει γιὰ πάντα, Πιέρ.

Μιά ἀλλὴ στὴ θέσι μου, θά ἦταν εὐχαιρισμένη ἴσως
με ὁ,τι συνέβη. Γιατὶ θά ἔκανε τὴ σκέψι πὼς εἶχαν ἀπαλλαγῇ
ἀπὸ μιά ἀντίπαλο...

Ἀλλ' ἐγὼ δὲν σκέπτομαι με τὸν ἴδιο τρόπο. Ἡ Ἀμαρυλ-
λὶς μᾶς χώρισε γιὰ πάντα, Πιέρ. Τὴ σημασία ἔχει τὸ ὅτι εἶνε
τώρα νεκρή!

Ἐλπίζω ὅτι θά καταλάβῃς γιὰτὶ δὲν μπορῶ νά ξαναγυ-
ρίσω πιά κοντά σου. Αὐτὸ εἶνε καλλίτερο καί γιὰ τοὺς δύο μας,
Πιέρ... Χαῖρε γιὰ πάντα!...

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΚΑΡΝΙΕ

Το μαρτύριο μιας αθώας

19ον — Σας είπε, συνέχισε η 'Εοριέττα κάτω, ότι πλήρωσε το σφάσμα μιας άλλης γυναίκας...

— 'Εγώ πάλι ό γλύπτης κι έκαμε την ίδια κίνηση ανυπομονίας. — 'Η άλλη εκείνη ειμαι εγώ! είπε η 'Εοριέττα τονίζοντας τα λόγια της. — 'Ο Ριχάρδος Μπρότελ αναπήδησε. Δεν γελούσε πιά!

Κυττούσε με ανοιχτά μάτια τη γυναίκα εκείνη, που ύπομενε το βλέμμα του άταρσα. — 'Ενοιώθε κι' αυτός ό ίδιος κάτι να τον πνιγν...

— Ναι, εγώ! επάνελα η σύζυγος του Βουλετού. Βάζοντας το χέρι στο στήθος της. — 'Ο Ριχάρδος σηκώθηκε, σπρώχνοντας άπότομα το κάθισμά του, κι' έκαμε μερικά βήματα μέσα στο άτελιε, σφίγγοντας το μέτωπό του.

— 'Η 'Εοριέττα σηκώθηκε κι' αυτή και στάθηκε ακίνητη, δρόση, άσποη σαν πανί, με τα μάτια άσπαστεα. — Καί, καθώς εκείνος την πλησίαζε ξανά, του είπε: — 'Εγώ ήμουν ή έρωμένη του Λουδοβίκου 'Ανεβίλ!

— 'Ο γλύπτης κόρφωσε άπάνω της το βλέμμα του, βλέμμα τορραλλού. — Σεις! είπε.

— Τό σφάλμα το δικό μου πλήρωσε ή Αιυέ! απάντησε ή 'Εοριέττα, χαμυλώνοντας το κεφάλι.

— 'Ο Ριχάρδος κάθισε ξανά, μή μπορώντας να σταθή στα πόδια του. Του φαινόταν πως όλο του το αίμα έφαινε από το κεφάλι του για να μαζευτεί στην καρδιά του. Είχε καταληθθί από ήλινο.

— 'Η κυρία Σταραυβάλ έπεσε πάλι στο κάθισμα λιποθυμώντας. 'Αλλ' ή ήθική εκείνη άδυναμία δεν βάσταζε πολύ. Είχε τη δύναμη ν' άσπνηθή τα πάντα.

— 'Εδώ και τρία χρόνια — άοιχε, να λέν — άναπαύσα τον δυστυχισμένο εκείνο νέο... 'Αναπαύσατε μάλλον, γιατί μου έδωσε τέτοια δείγματα άγάπης που μόνο ένας άνθρωπος πραγματικά έρωτευμένος μπορεί να δώσει... Να σας πω τί προμερούς άνδρες κατέβαλε, ποσού ύποκύω; 'Ηταν από κείνους που μπορούν ν' άθώωσουν μία γυναίκα, όποιοςδήποτε κι' αν είναι όι συνέπειες του σφάλματός της... Φαίνεται ότι τρία χρόνια έωτος είναι όλα όσα μπορούν δυο άνθρωποι να δώσουν, χωρίς να πουν ψέμματα ό ένας στον άλλον, χωρίς να πουν ψέμματα στον έαυτό τους... 'Επειτα γνώρισε μίαν άλλη γυναίκα, μία νέα που την άγάπησε όσο ποτέ δεν με είχε άγαπήσει έμένα. 'Η στιγμή της διακοπής των σκέψεών μας είχε φάσει... Μου επέστρεψε τα γράμμάτά μου. 'Αλλ' όταν ήθε να του δώσω κι' εγώ τα δικά του, ένοιώσα μέσα μου ένα φοβερό σπασμό. 'Η θυσία εκείνη μου φάνηκε άδύνατη... 'Ηθελα να κρατήσω, λίγο διάστημα

ακόμη, τα γράμμάτά του... 'Εκείνος όμως μου τα έπαιρξε κι' έπιονή. Δεν άισθανόμουν πως είναι το θάρος να του δώσω ή ίδια τα γράμμάτά του. 'Η Αιυέ τα ήξερε όλα. Δέγτηκε να μεσολάβησε στις διαπραγματεύσεις μας. Αυτό ύπήρξε το μοναδικό της σφάλμα: ότι ήθελε να βοηθήσει μια φίλη της, για να βγν από τη δύσκολη θέση, στην όποία βρισκόταν. 'Αποφάσισα, τέλος, ν' άποχωριστώ από κείνα τα γράμματα και την παρακάλεσα να τα δώσει στον Λουδοβίκο 'Ανεβίλ με την πρώτη ευκαιρία.

— 'Η Αιυέ σκέφτηκε να του τα δώσει στο μέγαρο της κόμπσας Μορελλά, όπου θα μπορούσε εύκολα — άφοβή θάται κι' αυτός εκεί — να μιλήσει ιδιαιτέρως με τον Λουδοβίκο 'Ανεβίλ. Τη συνένεια την έξερε... Σώπασε, κάτω, σαν πεθαμένη, κυριολεκτικά συντομμένη.

— 'Όσο εκείνη μιλούσε, ό Ριχάρδος Μπρότελ άνακούσε την ψυραμία του. Όταν τελείωσε, την έκτύταξε με την ίδια παγερό έκφορα που είχε και πριν από λίγη ώρα.

Κι' όταν εκείνη, παραξενευμένη για τη σιωπή του, κατανικώντας τη συγκίνή της, σήκωσε τα μάτια και τον έκτύταξε, ένοιωσε ένα οίγος να της περνάει το κορμί.

— 'Ο σύζυγος της Αιυέ δεν την πίστευε! Σηκώθηκε άπάνω με το βλέμμα βλοσυρό. 'Η δύστυχη έβλεπε το θάρος που άνοιγόταν κάτω από τα πόδια της. Τα λόγια της φίλης της Βουδούσαν στ' αυτή της:

— 'Αν ό Ριχάρδος δεν σε πιστέψει, πείπει να τα ύπολογίσεις όλα στον κύριο Σταραυβάλ!

Να τα πν όλα στον άντρα της! Τα τσαυμένα της μάτια ήσαν καρφωμένα στα μάτια του κυρίου Μπρότελ. 'Εκείνος άνοιξε τώσα να μιλήσει και κάθε λέξη που έλεγε, έφευγε στην καρδιά της σαν γτύπος σφαυίου.

— Δεν υποψώ, κυρία μου, παρὰ να θσυμάσω την άσοςίωσί σας... της είπε. Δυστυχώς είναι πεοιτή. Δεν πιστεύω ούτε λέξη από την ιστορία που μου είπατε, ούτε μία λέξη!

— Είπε αλήθεια, σας το δοκίζουσι!

— 'Όχι!

— Μα σας το δοκίζουσι!

— 'Αναπάτε την κυρία Ζαοιέ σαν άδελφή σας! Συνεννοήκατε όι δυο σας και κατασκευάσατε αυτό το άπίθανο μυστήριον, στο όποιο παρσστήσατε τον έαυτό σας ως ήρωίδα... Αυτό είναι μεγάλο έκ

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ 'Αρχίζει το περίφημο περιπετειώδες κοινωνικό μυθιστόρημα του ANRI ZERMAIN ΑΠΟΚΛΗΡΟΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Είναι ή δραματική ιστορία ενός αθώου, που καταδικάζεται και στέλνεται στα κάτεργα για το έγκλημα που είχε κάνει ό άδελφός του... 'Ο αθώος κατηγορήθηκε να δροπετεύσει, και γυρίζει στη Γαλλία για να βοηθ τη γυναίκα του και το νιο. Που έχουν χαθή τα ίχνη τους. Και τότε αρχίζει μία δραματική πάλη, με άφάνταστες περιπέτειες, άνάμεσα στους δυο άδελφούς, τον αθώο και τον έγκληματη, γύρω από μία τεράστια κληρονομία... 'Ο μεγάλος έρωτας του νιού του αθώου με την κληρονόμη των έκατομμυρίων, το άπελπισμένο αίσθημα ενός άλλου δραπετού με τη γυναίκα του αθώου, το πάθος ενός άπαίσου τυχοδιώκτη για την ώραιότατη κληρονομία, που την άπαγάνει και την κλειώνει σε μία ύποψια φυλακή κάνουν το μυθιστόρημα αυτό τόσο συναρπαστικό, τόσο συγκινητικό, που ποτέ ως τώρα δεν διαβάσατε κάτι παρόμοιο...

μέρους σας, είναι ύπερογο, αλλά δεν το πιστεύω! Δεν με ξεγελάτε εύκολα...

Είπε αυτές τις τελευταίες λέξεις μ' ένα γέλιο σπασακτικό.

Τό αίμα φλόγισε το πρόσωπο της κυρίας Σταραυβάλ, κι' άπλωσε το χέρι της: — 'Ότι σας είπα είναι αλήθεια! ψιθύρισε. 'Ορκίζουσι στη ζωή των παιδιών μου!

Τα λόγια αυτά έπέφεραν στον Ριχάρδο Μπρότελ άποτέλεσμα αντίθετο από κείνο που περίμενε ή σύζυγος του Βουλετού.

— Δύστυχη! της είπε. Καί σεις, και σεις άκόμα δοκίζετε στα παιδιά σας!

Καί με τόνο πικρού σπασακμού, πρόσθεσε:

— Νά, όι γυναίκες! Κανένας όρκος δεν στοιχίζει σ' αυτές τίποτα... Δεν σκέπτονται πως αυτό είναι ήεροσύνη, που μπορεί να προκαλέσει τη δυστυχία... 'Όλες είναι ίδιες! Τα νείλη τους ψευδόνται και γι' αυτές και για τους άλλους... 'Ορκίζονται στη ζωή των παιδιών τους...

— Στη ζωή τίνος θέλετε να όρκιστώ; φώναξε έξαλλη ή κυρία Σταραυβάλ. Είσατε τορραλλός να νομίζετε πως θάρονομουν έδώ να κατηγορώ τον έαυτό μου για ένα τόσο σοβαρό σφάλμα, αν δεν το είχα κάνει! 'Όσο ή σύζυγός σας δεν είναι το μνημονικό της, σάπαινα, ζώντας με τις τύψεις της συνειδήσεώς μου, μν έχοντας παρὰ μία μόνον έλπίδα: πως θάδοκα κι' εγώ κάποτε τη λήθη! Κι' ήσαν σπασακτικές όι τύψεις μου... Μ' έκαναν να περνώ μέρες άσπασμίου, νύχτες σκληρές. Κυττάχτε με λοιπόν! Δεν βλέπετε, κάτω από την πούνη, τις ρυτίδες, που δεν θα φαινόταν στο πρόσωπό μου ούτε ύστερα από δέκα χρόνια, αν είναι τα συνειδήσι μου, ήρεμη: Κυττάχτε με, σας λέω: 'Ενέεσα!

Και προχώρησε προς το μέρος του. 'Ησαν τώσα ό ένας κοντά στον άλλον, με τα πρόσωπα το ίδιο τσαυμένα, το ίδιο γράδι.

— 'Ο τόνος, ό ζωπός μαζί κι' άπελπισμένος, με τον όποιο ή γυναίκα εκείνη μιλούσε, περνούσε το θάρος της άδισφορίας, που είχε φορέσει ό Ριχάρδος Μπρότελ.

— 'Εβναξε ή κυρία Σταραυβάλ κραυγές, που καταρρ'πτον και την πιο πεισνατική δυσπιστία. Την κυττούσε: 'Ελεγε την αλήθεια! Είχε γεάσει καταπληκτικά.

— 'Η 'Εοριέττα είδε πως εκείνος κλονίζονταν στην άπόλυτη πεποίθησί του. Κι' επάνελα με φωνή που την έκοβαν όι λυγμοί: — Ναι! 'Εγώ ειμαι ή ένοχος! 'Η γυναίκα σας είναι αθώα! Σας το δοκίζουσι!

— 'Ο Ριχάρδος έκανε μίαν άπότομη κίνηση. — Αυτό είναι άδύνατον! είπε. Νά, σκοτώσω έναν άνθρωπο χωρίς λόγο, παρ' όληγο να σκοτώσω κι' αυτόν... Νά διαπράξω δυο έγκλήματα... Νά γίνω δολοφόνος... όνι δά!

— 'Ακριδώς αυτό συμβαίνει όμως!

— 'Όχι, δεν συμβαίνει αυτό... Είπε τερατούργημα, που σε κανενός το μαλό δεν θα υποθή να περάσει... 'Ενας νοσπός έφιάλης... Δεν υποψώ να σας πιστέψω!

— Δεν με πιστεύετε, γιατί αυτό σας φαίνεται τερατούργημα... Κα, πραγματικά, αληθινό τερατούργημα ήταν ή έκδίκησι εκείνη για μίαν άτιμία, που δεν σας έθιγε καθόλου! Καί γι' αυτό το λόγο σας επιβάλλεται να έύσετε ήκανοποίησι...

— 'Ο Ριχάρδος έβρισε για μία στιγμή άφωνος, σκύβοντας το κεφάλι.

— 'Αν λένε την αλήθεια, είπε έσφικκά, ή έπαυρόθωσι εκ μέρους μου πείπει να είναι πρωτοφανές... Πείπει ό κόσμος να μάθ, το όνομα της ένοχης.

— 'Η 'Εοριέττα άπιθοχώρησε.

— 'Α! Αυτό όχι! τραύλισε. Εύχαρίστως κατηγορώ τον έαυτό μου έδώ, εύχαρίστως σας ύπολογώ την αλήθεια, αλλ' ύπό τον όρο να μν την μάθη κανείς εκτός από μας τους δυο και την Αιυέ. Δεν θα φώνα αν δεν μου ύποσπεθήτε ότι το πράγμα θα μείνει μυστικό... 'Εκείνη μου το ύποσπεθηκε ήδη.

— 'Ο κύριος Μπρότελ έβρισε πάλι ψυχρός. — Πως θέλετε, της είπε, να δικαιολογηθώ στον κόσμο, για να έξηγήσω τη συμφορά μου μ' εκείνη που ύπήρξε σύζυγός μου;

— Καί τί σας μέλλει για τον κόσμο; — Μ' ένδιάφερε, γιατί δεν θέλω να με νομίζουν άναγνός...

— 'Αν μόνο αυτός ό λόγος σας έμπόδιζε να έπαυρόθωσετε, τούλάχιστον άπέναντι

στα θύματα, το κακό που τους έκαματε, θα ήσαστε πραγματικά άναγνός!

— 'Ο γλύπτης δεν έγινε την παγερό ύδιαφορία, με την όποια είχε θωρακιστή.

— 'Όμολογήσατε στο σύζυγό σας το σφάλμα σας: την ώρτησε.

— 'Η 'Εοριέττα έκλεισε τα μάτια. Τα νείλη της σφίγτηκαν χωρίς να το θέλη.

— 'Ατάραχος ό Ριχάρδος Μπρότελ, έπερίμενε την άπάντησί της.

— 'Η κυρία Σταραυβάλ κατανίκησε τη συγκίνηση που την είχε κυριεύσει ξανά.

— Δεν θ' άπαίτησετε αυτή την όμολογία, του είπε άφοβή εκείνη δεν την άπαίτει...

— Κι' ώστόσο, είναι το μόνο πράγμα που θα μ' έκανε να πιστέψω ότι λένε την αλήθεια.

— Πως! Δεν με πιστεύετε άκόμα;

— 'Όχι!

— Θεέ μου! Τι άλλο πείπει να σας πω; Γί άλλο πείπει να κάνω;

— Τό έξερε...

— 'Αλλ' αυτό είναι βαροβρόπης! Είπε σκληρόπης άνηκουστή! Δεν έξιλέωσα άοκετά τα σφάλματά μου: Θέλετε να ύποστή κι' ό σύζυγός μου το ήθικό μαστούριο που ύποφέρατε σεις; Τι θα σας γορησιμύνη να του ύπολογήσω τα πάντα, σας γοιιάζεται άντεκδίκησι; Θα εύχαριστήσετε λοιπόν όταν ήδτε την οικογένειά μας να διαλύεται, τον πατέρα από το ένα μέρος, τη νητέσα από τ' άλλο, τα παιδιά πότε έδώ και πότε εκεί; Σας ένασπασώ! Δεν έξιλέωσα ήδη άοκετά το σφάλμα μου!

— 'Όχι! είπε ό Ριχάρδος με τόνο έσφικκά ήσοιμο. 'Όχι, κυρία, δεν επιδιώκω καμιάν άντεκδίκησι. Μετανοώ πολύ και μετανοώ άκόμα πικρό για την παρσφοά μου εκείνη, ώστε να μη θέλω να σπρώξω σ' αυτήν κανέναν άλλον... 'Αλλά για να πιστέψω, μου γοιιάζεται μιά άπόδειξι... Καί δεν βλέπω άλλην εκτός από αυτή...

— Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε εκείνη πλέκοντας τα νεία της.

— Έξω πως δεν θα μου τη δώσετε... Κατηγοράτε τον έαυτό σας ύποστά μου, με την έλπίδα να με κάνετε να συγκωρώσω ένα σφάλμα, που δεν το κάματε. 'Η φίλια σας έξηγει την άσοςίωσί σας. 'Αλλ' ή άφοσίωσι αυτή δεν θα προχωρήσει μέγοι του σπύμευ να πητε ψέμματα και σ' εκείνον, που σ' όλη του τη ζωή ύπόχετε μιά πιστή του σύνοτροφος...

— 'Η 'Εοριέττα κατέπνιξε τους λυγμούς της.

— 'Επειτα σηκώθηκε και, ήρεμη σγεδόν, ώρτησε:

— 'Όστε δεν με πιστεύετε λοιπόν; Δεν θέλετε να με πιστέψετε;

— Κάνω το πν για να το κατορθώσω. Μάλιστα: Τό πν σας διαβεβαίω...

— Δεν υποψώ παρὰ να σας έπαυρόθω τον όκο εκείνο στον όποιον έσεις δεν δίνετε καμιά πιστι, και που θάταν στο στόμα μου, προκλήσι προς το Θεό μιά έπίκλησι της δυστυχίας πάνω στα μοναδικά όντα που λατοεύω αν δεν ήταν αληθινός... Στη ζωή των παιδιών μου σας βεβαιώ πως σας λέω την αλήθεια!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

*'Εκδόσεις

ΠΡΟΣ ΕΙΔΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Με τον τίτλο αυτό ό γνωστός δημοσιογράφος και θεατρικός συγγραφέας κ. Θ. Συνεδινός έξεδωκε τις αληθινά συναρπαστικές έντυπώσεις του από την 'Αμερική σε κομψό πολυεπίδο τόμο. Προκειμένου για ένα έργο του κ. Συνεδινού δεν χρειάζονται ιδιαίτερες συστάσεις.

— Με τον τίτλο "Όταν έξερισε ν' άναπαρσι" έξεδόθη ένα νέο μυθιστόρημα της γνωστής λογοτέχνης Εύης Άποστειλίδου. Στο βιβλίο αυτό είναι δοσμένη με δυνατή ψυχολογία, μία συγκινητική ιστορία άγνης.

— Κυκλοφορεί εις τέχνη διά των έφημεροδωπών και των περιττέρων το πολυκρον άριστούργημα του 'Αλεξάνδρου Δουμά (πατρός) "Ο κόμης Μοντεκρηότου". Ένα βιβλίο, όπου το άνθρωπος πάθη ό έρωτας και ή εκδίκησις, ζωντανεύουν σε σκηνές που προκαλούν το άγνισμός ένδιαφέρον.

Ποιός είμαι;

Τα τρία είδη της άμνησίας.

Μιά νέα κι' όμορφη κοπέλλα έξαφάνισθηκε άπ' το σπίτι της, στο Γουέστερσπερ των 'Ηνωμ. Πολιτειών, και ξαναβρέθηκε μετά δυο βδομάδες ως σερβιτόρα σ' ένα ρεστοράν της Βιργινίας. Είχε ξεχάσει τ' όνομά της, την περασμένη ζωή της και τους γονείς της που την άναζητούσαν μ' άπόγνωση.

Μιά γυναίκα 31 έτών πληρώσε ένα πόλισμαν, σ' ένα δρόμο της Ν. 'Υόρκης, και του είπε: «Βοηθήστε με, σας παρακαλώ! Δεν ξέρω ποιά είμαι...» 'Η βέρα που φορδ, δείχνει πως είμαι παντρεμένη. Δεν θυμάμαι όμως τίποτ' άλλο».

Μιά νέα γυναίκα, 28 έτών, είχε ένα βάνασο σύζυγο, που την έδειρε, τη σήκωσε άρρωστο άπ' το κρεββάτι της και την πέταξε στο δρόμο. 'Εχασε τότε τη μνήμη της, ξεχασε το όνομά της και κατάντησε σαν παιδί 6 χρονών στο μασλό.

Καί όι τρεις αυτές γυναίκες έπασχαν από άμνησία, την παράξενη αυτή ψυ

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΑ ΤΕΡΑΤΑ ΑΠΟ ΧΙΟΝΙ

— 'Ο 'Ελβετός γλύπτης Σβέρζμαν, αντί για το νύφο, το μάρμαρο ή το χαλκό προτιμάει να φτιάχνει τα έργα του με χιόνι. Είπε βέβαια έσπ'εσα, γιατί διαλύονται με τις πρώτες άκτινες του ήλιου, αλλά το χιόνι — όπως έξερετε — είναι εξαιρετικά εύπλαστο και του επιτρέπει μιά άπειρά συνδυασμών. 'Η εικών παριστά δυο προϊστορικά μεγαθήρια, έρχα από χιόνι του Σβέρζμαν, στην περιοχή του Ντάνοιχν.

χική άρρώστεια, που εκδηλώνεται σε πολυάριθμες περιπτώσεις κι' έχει άπασχολήσει σοδορά τους ψυχιάτρους.

Διάφορα προβλήματα της ζωής, άνυπόφορα και κάποτε άλυτα, μπορούν να λυθούν με την άπλη μέθοδο της άμνησίας. 'Η άμνησία αυτή λέγεται ψυχολογική.

— Ένα χτύπημα στο κεφάλι, ένας όγκος στον έγκέφαλο ή ή φυσική φθορά των γηρατειών μπορούν να προκαλέσουν έναν άλλο τύπο άμνησίας, την όργανική.

Τέλος, ή έπιληψία ή ό άλκοολισμός μπορούν να φέρουν ένα τρίτο τύπο άμνησίας, κατά την όποια το άτομο είναι ήκανό να κάμη άκόμη κι' ένα έγκλημα δίχως να το άντιληφθή.

— 'Η μελέτη 71 περιπτώσεων άμνησίας στο άμερικανικό Νοσοκομείο Μπελθού άπέδειξε ότι όι 34 άπ' αυτές άνήκαν στην πρώτη κατηγορία και μπορούσαν γενικώς να θεραπευθούν με την ψυχοανάλυση, τον ύπνωτισμό ή τους θαυματουργούς όρρους της αλήθειας.

Πιο πρόσφατη άπ' όλες είναι ή περίπτωση της Πατρίσια Μπλάκ, μιάς φοιτήτριας 17 έτών, που χάθηκε άπ' το σπίτι των πλούσιων γονέων της και βρέθηκε μετά 9 ήμέρες σε μιά άλλη πόλι όπου είχε πιάσει δουλειά σ' ένα χαχαροπλαστείο. "Όταν την άνακάλυψε ή άστυνομία, είπε πως δεν μπορούσε να θυμηθή τίποτε για τον έαυτό της. 'Όσ τόσο βρέθηκε το πραγματικό όνομά της μέσα στην τσάντα της.

Θα μπορούσε, βέβαια, να άποτανηθί σ' ένα πόλισμαν και να ζητήσει τη βοήθειά του. 'Αλλά, σύμφωνα, μ' ένα διάσημο ψυχίατρο, σπάνια το ύποσυνείδητο επιτρέπει σ' έναν άμνησιακό να καταφύγει στον άπλο αυτό τρόπο.

— 'Ο δόκτωρ 'Ελιάσπεργκ, που έχει άσχοληθή πολύ μ' αυτό το θέμα, γράφει:

«Πολλές περιπτώσεις άμνησίας έχουν μιά ύστερική βάση. 'Η μνήμη και ή ύπερηφάνεια παλεύουν μεταξύ τους. 'Η μνήμη λέει: "Έκαμα κάτι άπαγορευμένο". Κι' ή ύπερηφάνεια λέει: "Όχι, δεν μπορεί να το έκαμα". 'Η άμνησία

λοιπόν λύνει προσωρινώς τη διαφορά μεταξύ τους.

Σε μία περίπτωση αμνησίας, θαυματουργήσε η κοινή λογική ενός αστυνομικού. Μία γυναίκα 45 ετών παρουσιάστηκε στην αστυνομία και ζήτησε βοήθεια, γιατί είχε ξεχάσει το όνομά της. Αφού οι ψυχίατροι δεν μπόρεσαν να κάμουν τίποτα γι' αυτήν, ένας ντετεκτίβ κάθισε κοντά της κι άρχισε ν' αναφέρει τα ονόματα των γειτονικών πόλεων και χωριών, με την ελπίδα ότι ένα απ' αυτά θα της θύμιζε κάτι. Πράγματι, η γυναίκα θυμήθηκε έτσι ότι έμενε στο Πέρθ Αμπού. Έπειτα ο αστυνομικός της έδωσε ένα μολύβι κι ένα χαρτί και της συνέστησε να γράψει ότι θα της έρχονται στο μυαλό καθώς θα την ρωτούσε.

—Γράψτε τ' όνομά σας! της είπε ξαφνικά.

—Εκείνη έγραψε πράγματι ένα όνομα.

—Επειτα το κύτταξε και φώναξε:

—Μά αυτό εινε το όνομά μου!

Όπως εξακριβώθηκε κατόπιν, ήταν

μία χήρα, που είχε πάθει αμνησία γιατί

είχε χάσει το γιοί της στον πόλεμο.

Κάποτε, ένας έγκληματίας προσποιεί

είται τον αμνησικό για να γλυτώσει.

Κάποιος είχε σκοτώσει ένα γειτονά του.

Κι' έπειτα βεβαίωσε ότι το μυαλό του

ήταν τελείως σκοτεινό. Ένας ψυχία

τρος ανέλαβε να εξακριβώσει αν έλεγε

την αλήθεια. Τον ανάγκασε έτσι με

τρόπο να παραδεχθεί πως ήξερε το ό

νομα του αμνησικού που τον έπιασε.

—Με συνέλαβε, πρόσθεσε ο φονιάς,

δυό ώρες μετά από...

Σταμάτησε απότομα, καταλαβαίνον

τας τη γκάφα του. Άλλα ο ψυχίατρος

έπεμεινε:

—Μετά από τί;

—Ο έγκληματίας δεν μπόρεσε πιά να

προσποιηθεί περισσότερο και τ' αμολό

γησε όλα.

Είμαι δική σου
εχρησιμοποίησε
στα μαχιά μου
To
Renaissance
και
εδαφένια
την νεότητά μου!

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΒΕΡΑΝΤΕΡ 13 ΑΡΘΡΟΣ ΑΡ. 108

Με χρειαίν ολίγων ημερών επαναφέ
ρει τα άσπρα μαλλιά εις το φυσικό
χρώμα. Μαύρο κοκκινό ή ξανθο
δύως ήτο άρχικώς.

Πώλησις λιανική: Διά τας Αθή

νας:

Φαρμακαποθήκη Ν. Βάκη: Κάνινγος

αριθ. 11.

Φαρμακαποθήκη Φάρματ: Κάνινγος

αριθ. 15.

Φαρμακαποθήκη Ίωσηφοπούλου και

Σια: Σωκράτους αριθ. 34 Α'.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗ

Κ. Ν. ΓΟΝΑΤΕΣ: Πάτρια Έμπορίου.

Μέγαρον Μιροίλογλου 16. Θεσσαλονίκη.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΒΟΛΟΝ

Ι. ΔΙΑΝΕΛΕΣ: Ίωλκω αριθ. 69

ΔΙΑ ΚΑΡΔΙΤΣΑΝ

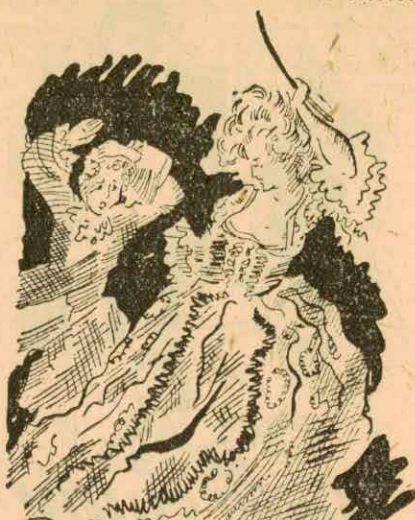
ΔΗΜ. Κ. ΠΑΠΑΤΖΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Φαρμακαποθήκη

ΔΙΑ ΘΗΒΑΣ

ΚΩΝΣΤ. ΠΑΥΛΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Φαρμακαποθήκη

Κατερίνα ΒΟΡΛΕ

Η σκανδαλώδης ζωή μιας
τυχοδιωκτρίως.

—Όμολογείς τότε τίση κυνικότητα ότι
αυτό το άτομο, αυτός ο γελοῖος Δόν Ζουάν,
ήταν εδώ, μέσα στο δωμάτιό σου, ποιν
μια ώρα και ότι σε έσφειγγε στην άγκα

λιά του;

—Ναι, το όμολογώ και περιμένω αφο

δα την απόφασή σου.

—Στ' αλήθεια, δεν σε άναγνωρίζω πιά!

Πού εινε, λοιπόν, η άθωα παιδούλα, που

ώδηγνα, πριν από ένα χρόνο μόλις, υπο

στά στο βήμα της έκκλησις; Πώς κατόν

ησες τώρα μία γυναίκα, που κοιζει τα

πάντα στον πρώτο τυγόνά;

—Ο σέο Φίλιπ Φράνσις δεν εινε ο πρώ

τος τυγών. Και όσο για σένα, θα σου πώ

καθώς τη γνώμω μου. Είσαι τόσο κωμ

ικός, που μου ένοηται να γελάσω κάθε φο

ρά που σε βλέπω.

—Δεν έρω, γιατί κρατιέσαι άκόμη και

δεν σου σπάω τα κόκκαλα!

Λέγοντας αυτά, ο Τζώρτζ Γκράντ ω

ρυσε μανιώδως εναντίον της συζύγου του.

—Άλλ' αυτή άρπαξε ένα μαστίνιο, που

βρόθηκε υποστά της και το έωωσε άπει

λητικά.

—Τόλησε να με πλησιάσεις! είπε.

Ο σέο Τζώρτζ άπιστοχώρησε άμέσως.

Δεν ήταν, βέβαια, κανένας Δόν Ζουάν και

ή κοωότης δεν άποτέλούσε το κυριώτε

ροασκοπικό του. Άλλ' είχε ένα ευά

ριστο παρουσιαστικό, μιά αξιόλογη περι

ουσία και μιά άνώτερη θέσι στην ιερα

ρχία της άγγλικής διοικήσεως των Ίνδι

ών. Πριν από ένα χρόνο, είχαν έρωτευθ

άφορα τη μικρή Κατερίνα Νόελ Βορλέ

—ήταν τότε μόλις δεκάξη χρόνων— κόρη

του διοικητού της Καντεονγκό. Έωσκε

Νόελ Βορλέ και την είχε παντρευτή ά

έως, χωρίς να ζητήσει καμιά προίκα από

τον πατέρα της.

—Άλλ' η άμορη Κατερίνα δεν έδειξε καμ

μιά διάθεσι να παραμείνι πιστή στον

άντρα της κι' άρρισε δέ λίγο να έρωτο

τοπία πότε με τον ένα και πότε με τον

άλλον.

Τα φλέρη αυτά δεν είχαν, εύτυχως, συνέ

πειες. Άλλά δεν συνεβη το ίδιο και με τον

«Δόν Ζουάν της Καλκούτας», όπως άπο

καλούσαν τον σέο Φίλιπ Φράνσις. Ένα νε

αρό Άγγλω, που ήταν περίφημος για τις

κατακτήσεις του.

Η Κατερίνα δεν άργησε να ύποκύπ

Ο σέο Φίλιπ ανέθηκε στον κοιτώνά της
Κατερίνας με μιά σκόλα από υπαυπού.
Άλλ' έκαμε την άπονοησία να την άφήσ

στη θέσι της. Ένας ύπνέτης που περπα

τούσε στον κήπο την είδε τότε και είδο

ποίησε και τους άλλους συναδέλφους του.

Έτσι, όταν ο Δόν Ζουάν κτέθηκε από τη

σκόλα βρόθηκε περικυκλωμένος από τους

ύπνέτες του σπιτιού, που τον έδεσαν σφ

γιά και τον ώδηγησαν σ' ένα μικρό πε

ρίπτερο.

Έπειτα, ένας από τους ύπνέτες έσε

ξε να είδοποίησιν τον άπατηθέντα σύζυγο.

Άλλ' όταν ο σέο Τζώρτζ έφτασε στο

σπίτι του, βρόκε δεμένος, αντί για τον Φ

ίλιπ Φράνσις, έναν άλλον Άγγλω, που λε

γόταν Σέλ.

Ένας από τους ύπνέτες του έξήγησε

τότε τί είχε συμβή.

Ο Φράνσις, που ήταν πάντοτε προνοη

τικός, είχε κούρει μερικούς ανθρώπους του

γύρω στο σπίτι του Γκράντ. Αυτοί άντε

λήθησαν τη σύλληψή του και έπετέθησαν

εναντίον των ύπνέτων.

Επακολούθησε μιά άνοια συμπλοκή και

το άποτέλεσμα ήταν ότι οι μὲν άνθρω

ποι του Φράνσις κατώδωσαν να τον άπε

λευρώσουν, οι δὲ ύπνέτες του Γκράντ συν

έλασαν... ένα διαδότη που πασακού

βούσε από περιέργεια τη σκηνή, νομίζον

τας τον για τον Φράνσις.

Ο σέο Τζώρτζ Γκράντ έτρεξε τότε στο

δωμάτιο της συζύγου του, άποφασισμένος

να την σκοτώσιν. Άλλ' η στάσι της τον

αφώπλισε. Και, έπειτα από ώριμώτερη

σκέψι, προτίμησε να καταφύγιν στα δικ

αστήρια.

Η Κατερίνα έγκατέλειψε το ίδιο βωδύ

τη συζυγική έστία και πήγε στο σπίτι του

πατέρα της στο Καντεονγκό. Έπειτα

από λίγο, όμως, έαναγύρισε στην Κα

κούτα κι' έζησε έναν δολόκληρο γόννο μαζί

με τον σέο Φίλιπ Φράνσις.

Η άγάπη της για τον δόν Ζουάν, εινε

έξαμνησθη σιγά-σιγά. Η Κατερίνα έβου

ε τότε από την Καλκούτα και πήγε στο Πα

ρίσι, όπου έζησε για πολλόν καιρό μιά

άκόλαστη ζωή, άλλόζοντας με μιά κατα

πληκτική εύκολια τους φίλους της. Ένας

νοσηκοδόφος της έπονής αναφέρει ότι

κάποτε κάποτε σε γεύμα το στρατηγ

Ντίλλον, που σμιζόταν για το άράκλει

νάστημα και την άρεσκωπή φυσιογνωμία

του και ότι τον δέγθηκε έγοντας για μον

αδικό ένδυμα τα μακρού και άδεδεσ

μαλιά της...

Άλλά, στο μεταξύ, έέσπασε η Έπαν

στας. Η Κατερίνα κατέβουε τότε στην

Άγγλια, όπου συνέχισε την ίδια άκό

λαστη ζωή.

Άρνότερα έαναγύρισε στο Παρίσι και η

τύχη την έφερε μιά μέρα υποστά στον

Ταλλεϋράνδο.

Ο παλός έρίσκοπος του Όνεν, που ε

χε πετάξει τα ράσα του, για να ριγθ στην

πολιτική και την κοσμική ζωή ήταν περί

φημος για την άσάβεια και τον κυνισμό

του απέναντι των γυναικών.

—Άλλ' η Κατερίνα τον γοήτευσε τόσο πολ

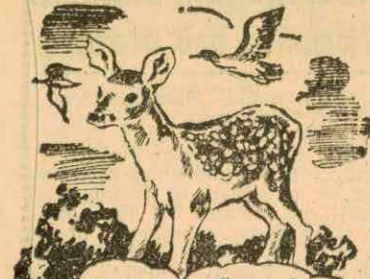
ύ, που έγινε άληθινος σκλάβος υποστά

της. Και σε λίγο την έκαμε γυναίκα του.

άδισσορόντας για τις άντιρρήσεις του Ν

απολέοντος και την έντύπωσι που ο γά

μος αυτός προκάλεσε μεταξύ της κοινωνίας της

Τα περίεργα της φύσεως

ΜΩΡΑ ΠΟΥ ΤΡΩΝΕ
την παραμύνη τους

Δεν ύπάρχει έγκωμιο που δεν έ

λέγθη προς τιμήν της φύσεως, αλλά

δεν ύπάρχει και όνειδος που δεν

είπώθηκε εις βάρος της. Μπότερα φι

λόστοργη των πλασμάτων της την

είπαν, άλλα και μπουιά σκληροί,

προστάτιδα θαυμαστή κάθε νέας γε

νεάς την είπαν, άλλα και διαφθο

ρα, Άγαθοποιόν άστυαγώνιστη

των άδικημένων την είπαν, άλλα και

κακούργο χωρίς έλεος.

Το περίεργο εινε ότι έχουν δλο

δικη, γιατί πραγματικά αυτή η συ

στηματική άντινομία στα φερίματά

της εινε δόγμα άκατάλυτο για τή

φύσι.

Μιά από τις άπειρες περιπτώσεις,

που συγκεντρώνονται κατά τρόπο

έμφαντικό «έπί το αυτό» όλα μαζί

τα «ανάθε και τα φαύλα αυτά γιν

οίσματα, εινε η περίπτωση ίγνυ

μονος του μικρογαστρονός, ενός εί

δους σφήκας, λίγο μικρότερος από

τη μινία με λεπτότατη μυτερή κοι

λιά. Εξ λεπτά πόδια και τέσσερες

ύμενόςες πτερυγες που άνήκει στην

τάξι των υμενοπτερόν.

Αυτή λοιπόν η σφήκα σαν ν' άν

τιπροσωπεί άριστοκρατία γαλα

αίσματα δεν καταδέχεται ν' άποδέσ

η' αυγά της σε νεκρές όργανικές ή

άνόργανες ύλες όπως κάνει ο «νύ

δην δολος» της συνομοταξίας της,

άλλά έχει άνάγκη ζωντανού πλά

σματος που η κακή μπουιά, ή φύ

σις, το έχει τάξει ως παρυσάν που

δεν διαθέτει όμως το γάλα της άλ

λα την ίδια τη σάκα της, για να

θρέψη τα δένα παιδιά.

Αυτή η παρυσάν εινε μιά στρου

μπούλη καστανοπή κάμπια με τρι

έκοιτινες γραμμές κατά μήκος του

σώματός της και γοντό και δυνα

τό κεφάλι, που συνάγει στα κουνυ

πία, στα μάτια, στα υποκόλα και

σ' άλλα δυοια, η κάμπια τέλος της

άσπρη πεταλούδας (οικοκράβου

πτερόδος).

Η σφήκα λοιπόν που είπαμε, δ

τον προέκλει να γεννήσιν σπο

οίσει με άνάλογη για την περισ

τοφύλαξι στο λαγονόκηπο και πλη

σάξει άπαλά άπαλά με το σκο

πο να παρσώσιν τα παιδιά της στην

παρυσάν που μ' άφαστη υκα

οίση Βόσκει επάνω στα φύλλα των

λαγονικών.

Κοπτική-Ραπτική
Β. ΝΙΚΟΛΕΑ

Άγίου Μάρκου 18-Τηλ. 32.620

Το μόνον Έργαστήριον το όποιον
λειτουργεί από 18 έτίας με θετικά
άποτελέσματα χάρις εις την μέθο

δον της κ. Β. ΝΙΚΟΛΕΑ διπλω

ματούχου της μεγαλτέρας Σχολής

των Παρισίων PIGIER, ΕΓΓΡΑ

ΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ.

Μόλις όμως έπιχειρήσιν να καθή

σιν στη σάνι της, η κάμπια σαν να

καταλαβαίνει τη συμφορά που την

περιμένει, όδώνει τρομοκρατημένη

το μπροστινό μέρος του σώματός

της και έκολλώντας τα πόδια της

που ώπλισμένα με γερά νύχια τη

συγκρατούσαν επάνω στα φύλλα,

άογίζει να γυτπάει με το κεφάλι

προς τα πίσω, όσο μπορεί πιο δυ

νατά.

Αυτή η άμυνα δίνει το σύνθημα

της εξέγερσεως και στις άλλες κά

μπιες που βόσκουν κοντά και τότε

δλεις μαζί άογίζουν άμέσως στον

αυτόματο μ' όδωμένο το κορμί να

παρσώδωνουν ρυθμικά και άπει

πτικά ως που να τρώουν τον έπι

δομένο σ' έπονείδιστη φυγή. Ός τόσο

αυτός καρδοκεί να βρή καινούργια

</

Θρύλοι και παραδόσεις

Ο πόθος του βασιληά

Γονατισμένος διά της βίας στα πόδια του σκληρού άρχοντα ο γέρος αλλά γενναίος κόμης Ανδρέας με το σκρίνι στο λαιμό, με τα κέρια σφικτοδεμένα πίσω, κίωνα και τα μαλλιά του κυλισμένα από λαοπά, δεν έννουσε πορ' όλα τα βασανιστήρια που του δώσαν την απάντησι που περίμενε έκεινος.

— Κόμη Ανδρέα, του είπε ο άρχοντας, κόμη πεισματάρη και επαναστάτη, είσαι πάντοτε άποφασισμένος να μην υπακούσας;

— Ήμουν πεισματάρης, άπάντησε ο κόμης μόνο στην άμεταλλη άφορισίσι μου στο να σας υππρετώ πιστά. Κι αν επαναστατώ τώρα αυτό συμβαίνει γιατί θέλετε να με ρίξετε στην άτιμία και στη ντροπή.

— Κόμη υπέρβανε, είπε πάλι ο άρχοντας, άτιμία θα ήταν τάχα για σένα, αν η κόρη σου γινόταν δική μου;

— Θα ήταν άτιμία και πολύ μεγάλη, μάστιχα, αποκρίθηκε ο κόμης κι αν άκούει άκείνη τον δεχόταν αυτό παρά την θέλησί μου. Θα ήταν όμως πολύ πιο μεγάλη άτιμία αν, όπως απαιτείτε, τον δεχόμουν εγώ γι' αυτήν.

— Και όμως εγώ το απαιτώ αυτό ως άποδείξι της ύπαταγής σου.

Άλλ' ο κόμης Ανδρέας, ο γέρος και γενναίος κόμης, ο άλλοτε δοξασμένος άρχοντας έπέμενε στις απόψεις του και με το σκρίνι της κρεμάλας στο λαιμό όδηγήθηκε και πάλι στη μύρη του φυλακή, μία σκατελή τρύπα που δεν την έβλεπε ποτέ ο ήλιος. Έκει πλαγισιασμένος, ύγρο κίωμα και φρουρούμενος από άκαρδους δεσμοφύλακες έμεινε τρία μερόνυχτα νηστικός και άτυπος.

Στο μοναστήρι των Καλονοοαίων όπου ήταν κλεισμένη η πεντάμορφη Κοντοίτα η κόρη του κόμη Ανδρέα, το θαυμασιώτερο λουλούδι της όμορφιάς που άνθισε ποτέ στην Ισπανία ήταν άπαντορεμένο να πατήση ανδρικό πόδι. Παρ' όλα αυτά όμως ο άρχοντας υπήκε μ' εύκολία εκεί μέσα και ζήτησε να ιδη την νέα.

— Ο πατέρας σου βρίσκειται σε μεγάλο κίνδυνο της είπες, θα πεθάνει αν έξασκοιούσιν να μου άρντηται αυτό που του ζητώ. Δεν τρώγει πεία σκεδόν τίποτε

και δεν κοιμάται. Άκούσε με λοιπόν κόρη υπάκουη. Άναγας βέβαια τον πατέρα σου και δεν έλέεις να πεθάνει. Παρακάλεσε τον λοιπόν να με υπακούση. Γιατί είμαι βέβαιος ότι αν έκεινος με υπακούση, τότε θα τον υπακούσης κι έσύ.

— Βέβαια αποκρίθηκε πρόθυμα η Κοντοίτα. Ξέρω τι χρωστάει ένα παιδί στον πατέρα του. Έτσι ό,τι και να με πρόσταζε να κάνω θα το έκτελούσα άμέσως.

Όταν η Κοντοίτα όδηγήθηκε μπροστά στον σκατεμένο άπ' την πείνα, τη δίψα και την άτυγνια πατέρα της έπεσε κλαιόντας στην άγκαλιά του και του είπες:

— Πατέρα... πατέρα, τόσο πιστά άφοσιώμενη στον άφέντη μας γιατί δεν θέλετε να υποταχθήτε στην θέλησί του και να κατανύσσετε την δικαιολογημένη όργη του;

— Προσπαθώ να κατενύσω τη δική μου όργη, παιδί μου, και όχι τη δική του, απάντησε έκείνος. Ξέρεις τι απαιτεί από μένα ο άρχοντας; Απαιτεί την πατρική μου άδεια για να γίνης φιλενάδα του.

Τα δάκρυα της πεντάμορφης Κοντοίτας έτρεχαν τώρα ποτάμι από τα μάτια της. Και πνιγμένη άπ' τους λυγμούς φώναζε στο τέλος:

— Ότις μου πατέρα που με αγαπάτε και σας λατρεύω. Μισώ τον άρχοντα με όλη τη δύναμή της καρδιάς μου και θέλω βέβαια να διατηρήσω την άγνότητά μου. Μα για να γλυτώσω την πολυαγαπημένη μου ζωή σας, θά...

— Όταν! την διέκοψε ο κόμης. Ούτε λέξι παραπάνω. Μη με κάνης να πεθάνω από πείνα και δίψα και τα πείδι φρικτά βασανιστήρια παρα να μάθω ότι έγινες δική του. Κι αν άκούει δεχθής την άτιμία αυτή από στοργή για τον πατέρα σου ζέρε το καλά πως θα με σκοτώσει ο πόθος κι η ντροπή!

Η Κοντοίτα ζαναυούσε καταλυπημένη, στο μοναστήρι των Καλονοοαίων. Έκει δέχθηκε και δεύτερη επίσκεψή του άρχοντα που της είπες:

— Άκούσα τα λόγια που είπες στον πατέρα σου. Με συγκινεί η θυσία σου είσαι πρόθυμη να κάνης. Εγώ όμως δεν θέλω να ρε κάνω

δική μου με το ζόρι αν κι έχω τη δύναμη ως βασιληάς. Έκείνο που θέλω είναι να νικήσω το πείσμα του πατέρα σου και να ταπεινώσω την υπεργηφάνειά του. Αν δεν του πάρης και τώρα τη συγκατάθεισί του, θα διατάξω να σε βασανίσουν μπροστά στα μάτια του.

Γυρίζοντας κατόπιν στο παλάτι πέρασε άπ' την φυλακή του κόμητος, επανέλαβε και ο' αυτόν τα ίδια πράγματα κι έφυγε άφου διατάξε τους φυλάκες να τον άφήσουν χωρίς τροφή και νερό άλλα τρία μερόνυχτα.

Την τρίτη μέρα, ο γέρος κόμης ήταν τόσο άδυνατισμένος ώστε δεν μπορούσε ούτε καν να μιλήσει. Ζήτησε μοιολατού να τον μεταφέρουν μπροστά στον άρχοντα και του είπες:

— Δεν θέλω η κόρη μου να βασανιστή για χάρη μου. Θα κάνω το θέλημά σου, αλλά...

— Άλλά τί; τον διέκοψε ο άρχοντας γελώντας με κακια.

— Άλλά θα ήθελα για τη δική σας πάλι δοξα και το δικό σας μεγαλείο, να μη φανή πως πηρατε την άδεια μου με τη βία. Προτιμώ να φανή πως έκείνος που ζητάτε το κάνω από καλή διάθεσι, όχι στην φυλακή, αλλά μέσα στο σπίτι μου.

Ο άρχοντας κατεχωρίστημένος που είχε κατορθώσει να ταπεινώσει τόσο τον περήφανο κόμητα χαμογέλασε ειρωνικά και μοχθήρα και του είπες:

— Προσπαθήσε όμως να είναι όλα έτοιμα στο σπίτι σου για την ύποδοχή που πρέπει να βρη έκει η τιμή που σου κάνω παίρνοντας για φιλενάδα μου την κόρη σου!

Στο παλάτι του γενναίου κόμητος Ανδρέα έφτασε την άλλη μέρα ο άρχοντας. Στο κατώφλι στεκόταν ο κόμης φορώντας την στολή των μεγάλων τελετών. Φαινόταν τώρα ζαναυωμένος. Το πρόσωπό του έλαμπε.

Ο κόμης υποκλίθηκε και του είπες:

— Η τιμή που μου κάνετε άρχοντα μου, θα δοξάση για πάντα το φτωχικό μου. Η κόρη μου η Κοντοίτα, το ώριμότερο της όμορφιάς λουλούδι της Ισπανίας είναι στο δωμάτιό της και περιμένει με σεβασμό τη μεγάλη χαρά να γίνη δική σας.

Εμπρός ο γέρος πίσω ο άρχοντας άνευσαν την ψηλή μαρμαρένια σκάλα. Στο πρώτο πατώμα στάθηκαν μπροστά σε μία πόρτα που ήταν διαπλάτα άνοιγμένη. Είνε η πόρτα του δωματίου όπου η Κοντοίτα περιμένει πλαγισιαμένη το βασιλιά. Ο άρχοντας μπαινει μέσα μ' όλη την μεγαλοπρέπεια κι ο γέρος κόμης τον ακολουθεί κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Μα η Κοντοίτα δεν είχε πλαιγιασμένη στο κρεβάτι. Βρισκεται όλογυμνη μέσα σ' ένα νεκροσέντουκο μ' ένα στίχθε βυθισμένο ως τη λαιή στο παρθενικό στήθος της.

— Τι σημαίνει αυτό; φώναξε ταραγμένος ο άρχοντας.

— Αυτό σημαίνει αποκρίθηκε άταράχος ο κόμης πως είμαι πάντο ο πιστός κι άφοσιωμένος δούλος σας που δέχεται να σας δώση την μονακριβή κόρη του για έρωμένη σας. Εγώ ο ίδιος θα σας βάλω να πλαγιάσετε μαζί της!

Και λέγοντας τα λόγια αυτά βυθίστηκε στο στήθος του σκληρού άρχοντα το ζίφος του!

Η σειρήνα που κωτώνει

Το «θαύμα» δυο Άμερικανών φυσικών

Άν σας ρωτήσουν πόσο πρέπει να μιλήσετε... σ' ένα υποίκι με κούφο καφέ, για να το κάμειτε να βράση, υπήτά γάστετε, μη νομίζετε ότι σας κοροϊδεύουν, αλλά δώστε τη σωστή επιστημονική απάντησι: Άπό 75 ως 20.000 γράμια, άναλόγως της άποστάσεως του στόματος άπ' το υποίκι του καφέ!

Πράγματι, τόσος καιρός χρειάζεται για ν' άποδώση ο ήχος της φωνής σας την ποσότητα της ένεργείας που απαιτείται, για να βράση ο καφές. Έπιπλέον, πρέπει να υπάρχει μία κατάλληλη συσκευή, που θα μεταβάλλη την κινητική ένεργεια του ήχου σε θερμότητα.

Με μία μικρή δυας σειρήνα, που έπινοήθηκε και κατασκευάσθηκε άπ' τους Άμερικανούς φυσικούς Άλλεν και Ρούντινγκ, του ένοστασιού άκουστικής του Κολλέγιου της Πενσυλβανίας, ο καφές άσβίζει να βράση σε 5 λεπτά της ώρας. Γιατί η σειρήνα αυτή παράγει ήχους δευτέρους, που δεν μπορεί να τους αντίληφθ η ανθρώπινη αούτι. Άλλά που περικλείουν τερασσία ποσότητα ένεργείας, ίκανής να μεταβληθ σε θερμότητα.

Η λειτουργία της είναι σχετικώς απλή: Ένα ρεύμα πεπιεσμένου αέρος περνάει από 100 μικρές κωνικές τρύπες ενός δίσκου και προκαλεί την περιστροφή ενός όδοντωτού τροχού με 100 δόντια, με ταχύτητα 18.000 στροφών στο λεπτό. Καθώς κυλίζει ο τροχός, το ρεύμα του αέρος διακόπτεται κι έπασχάλαυδάνεται ταχύτατα, κι έτσι δημιουργούνται ήχητικοί, ή μάλλον «ύπερ-ήχητικοί» παλμοί.

Κάθε τέτοιος παλμός είναι ένα μικρό ήχητικό κύμα. Κι' όλα αυτά τα κύματα μαζί αποτελούν ένα ήχο, που μπορεί να θεωρηθ στην ποάει ως συνεχής.

Η ένεργεια του ήχου αυτό σκωτώνει σε λίγα δευτερόλεπτα κοινούτι ή άλλα έντομα καθώς και ποντίκια μέσα σ' ένα λεπτό της ώρας. Δεν αποκλείεται λοιπόν να κατασκευασθ για τέτοια σειρήνα άσκατά μεγάλη, ώστε να σκωτώνη και ανθρώπους από ακουρά, με τον «άδουδο» ήχο της!

Για να δείξουν τη δύναμη της σειρήνας τους σ' ένα συνέδελφό τους που την άμεισθησε, ο Άλλεν κι ο Ρούντινγκ την πλίσσισαν στη νεύατή αλλά σδυστή πίπα του κι' έδωσαν φωτιά στον καπνό με τη ήχητική κύματα. Τα ίδια κύματα κάνουν χαλάλους βόλους να σκωτώνται στον αέρα και ψυσάτα να νοσοπιδούν!

Γίνονται τώρα πειράματα, για να έξασκοιωθ ή ένεργεια τους πόνων στα διάφορα μικρόδια. Έλπίζεται ότι θ' άποδείξουν ως ένα όριστο αντίσηπτική για την ιστοική, τη βιολογική και την άποστείρωσι και διατήρησι των τροφών.

Προβλέπεται έξ άλλων να χρησιμοποιηθ τα κύματα αυτά για την «κατεργασία» των σπόρων των φυτών και την αύξησι της βλαστικής τους ικανότητας, καθώς επίσης για την έπιτάγυνσι διαφόρων νηκικών αντιδράσεων.

Άν η σειρήνα των Άλλεν και Ρούντινγκ άποκτήση τη δύναμη να σκωτώνη ανθρώπους θα γίνη ένα άληθινό σκευό και ύπουλο πολεμικό όπλο. Έν τώ μετσού, δεν κάνει κακό στον άνθρωπο. Μπορεί μόνο να του κινή λίγιο το νεύρι, αν το άφήση λίγη ώρα μέσα στο ήχητικό πεδίο που σκωσιάζεται στο στόμαό της. Το πειρογότερο είναι ότι, αν κωστήση τα δάντυλά του άνοιγνά, κι' όνι κολλημένα το ένα με το άλλο, δεν σκωθάνεται καθόλου! Οί δυο επιστήμονες προσπαθούν να βρούν μία λογική έξήγησι του παράξινου αυτού φαινομένου.

Η σειρά

της Κοντοίτας

Κουβεντιούλες

Ένας νεαρός άγνωστός μου έξιστορεί τον πόνο του γιατί ο πατέρας του θέλει καλά και σώνει να τον κάνει μπακάλη ενώ αυτός αισθάνεται ότι έχει όλα τα προσόντα να γίνει ένας πρώτος τάξως έπισημην. «Τί κι' αν μεγαλώσω μέσα στο φασόλια και στα τυριά; μου γράφει. Το υπακόλιό του πατέρα μου δεν μου λέει τίποτα. Όχι πως περιφρονώ αυτή τη δουλειά, μα βρίσκω πως είναι κριμαία για που είμαι πρώτος στο γυμνάσιο κι' έχω τέτοια μανία με τα γραμμάτα να περιοριστώ σε κατάρτικα και σε ζύγια. Θέλω τη γνώμη σας καλή μου κυρία, θέλω ν' άκούσω και κάποιον άλλον να μου πη πως δεν είμαι τρελλός ούτε φιλόδοτος, γος που άρνούμαι ν' άκολουθήσω το επάγγελμά του πατέρα μου. Τι διάβολο δεν έχω δικαίωμα να κανονίσω όπως θέλω τη ζωή μου; Ζούμε στην εποχή των σκαθών!»

Όχι, νεαρέ μου φίλε, δεν ζούμε στην εποχή των σκαθών και έχετε κάθε δικαίωμα να κανονίζετε μόνοι σας τη ζωή σας και το μέλλον σας. Δεν έχει δικίο ο πατέρας σας να έπιμένη να άκολουθήσετε το επάγγελμά του, γιατί όταν δεν έχετε κίσις γι' αυτό δεν θα κάνετε τίποτ' άλλο από να σπαταλήσετε τα χρήματα που με τόσο κόπο έκερδίσε για σας. Άποτέλεσμα: θα στυφώσετε. Ένώ αν άκολουθήσετε την κίσι σας άσφαλώς θα γίνετε ένας καλός έπιστήμιος που και τον έαυτό σας θα ώφέλησετε, και την οικογένειά σας και την πατρίδα σας. Δεν είμαι της γνώμης ότι πρέπει οι γονεΐς να έξαναγκάζουν τα παιδιά τους να πέρνουν το δικό τους επάγγελμα, αλλά του νεντίον να τους άφήνουν τελείω ανεξάρτητα να διαλέγουν μένα τους το επάγγελμα για το όποιον αισθάνονται κάποιος κίσις.

Έως να θυμώση ο πατέρας σας με τα γραφόμενά μου, άλλα άφου μου ζητάτε την γνώμη μου σας την γράφω με βλη την ειλικρίνεια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Το ζήτημα της ήμερας είναι και θα έξασκοιούθ να είναι το μακρως της φούσας.

Συνέβη και άλλο, γε να τεθ ζήτημα μακρως της φούσας αλλά σήμερα συμβαίνει κάτι πολύ περίεργο. Οί ρούστες είναι και μακρως και κοντές, ή μάλλον για ν' άκούσολογησης υμεις: Όσο ανεξήγητοι οι άρως τόσο κοτεβαίνουσ οι φούστες. Άλλαζή όσο προχωρούμε προς το βράδυ οι φούστες μακραίνουν και τις νύχτες άποκτούν κάποτε και ούρα.

Με τη νέα αυτή ιδιοτροπία της μόδας θα μπορη ή κάζε γυναίκα να ικανοποιήσ το γούστο της γιατί δε θα θεωρη

ρηή καθυστερημένη αν προτιμήσ την κοντή φούστα μία που ή μόδα εγκρίνει και τις μακρως φούστες και τις κοντές. Θα προσέχη μόνον να προσαρμόζη το μακρως με την ώρα.

Τα πρώινα της θα φορη κοντές φούστες (λίγιο μακρύτερες από πέρσι). Το άπόγευμα φούστες που θα πέρνουν το μεσον της ώρας και τα βράδυά να φασόλια και στα τυριά; μου γράφει. Το υπακόλιό του πατέρα μου δεν μου λέει τίποτα. Όχι πως περιφρονώ αυτή τη δουλειά, μα βρίσκω πως είναι κριμαία για που είμαι πρώτος στο γυμνάσιο κι' έχω τέτοια μανία με τα γραμμάτα να περιοριστώ σε κατάρτικα και σε ζύγια. Θέλω τη γνώμη σας καλή μου κυρία, θέλω ν' άκούσω και κάποιον άλλον να μου πη πως δεν είμαι τρελλός ούτε φιλόδοτος, γος που άρνούμαι ν' άκολουθήσω το επάγγελμά του πατέρα μου. Τι διάβολο δεν έχω δικαίωμα να κανονίσω όπως θέλω τη ζωή μου; Ζούμε στην εποχή των σκαθών!»

Το ντύει. Γαίτα

Είναι τόσο προκλητικές οι περισσότερες βιτρίνες μας με τις ώραιες τάντες που μας δείχνουν! Αυτό το είδος της βιτρίνας έχει τόσο πολύ προοδευσει στον τόπο μας που άλλοι έξενες διακρίνουν ότι οι έλληνικές τάντες δεν ύστερουν διόλου άπ' τις εύρωπαϊκές.

Εκουν θαυμάσια έργασις και είναι καμωμένες με πολλή τέχνη. Τα μεγέθη και τα σχήματα είναι πάμπολλα. Με κρουάλες, τετραγώνες, ορθογώνιες, οβάλ, μακρόστενες. Είναι σε όλες τις κομψότητες και πρακτικότητας.

Όσο γι' ατην έπινες όμως δεν είναι γιατί αν έξαιρέσου, με τις νάυλον και τις μουσαδένιες πρέπει να δώσετε πάνω από 100 χιλιάδες για ν' αγοράσετε μία καλή δερματινή τάντη. Έν συγκρίσει όμως με άλλα μέρη της Ευρώπης οι έλληνικές τάντες είναι φτηνές.

Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για τα γάντια. Κι' αυτό το είδος παρουσιάζει μεγάλη πρόοδο και βλέπουμε γάντια δερματινά που δυσκολεύομεθα να πιστέψουμε ότι είναι έλληνικά.

Τα γάντια που φαίνονται να έχουν την εύνοια της φετεινής μόδας είναι τα δίχονια δερματινά με το σκούρο γερο κίωμα από πάνω και το άνοιχτότερο από κάτω.

Ετσι βλέπουμε όλους τους συνδυασμούς χρωμάτων: Μαρόν με πράσινο, μαρόν με κίτρινο, μαρόν με μπλε, ή μαρόν με άσπρο. Και διαφόρους συνδυασμούς με μαύρο: μαύρο με άσπρο, μαύρο με κόκκινο, μαύρο με κίτρινο, μαύρο με άσπρο κτλ.

Μη φαντομάτε δε ότι τα χρώματα των γαντιών ταίριαζουν πάντα με το κίωμα του φορέματος. Κάποτε άποτελουν την πιο φανταχτερή αντίθεσι. Όταν ή αντίθεσις να είναι αρμονική

με το σύνολο. Μη ξεχνούμε δε πως για τα βράδια ζαναφθαν στη μόδα τα παλιά δανιέλλενια (Μπέντν).

Φούστες

Η φούστα κυρίως είναι έκείνη που δίνει την έντυπωσι του μοντέρνου στα φετεινά μοντέλα, γιατί ή φούστα έχει ύποστή τις μεγάλες μεταβολές. Βλέπουμε πρώτα τη φούστα κλός, που όπως το λέει το όνομά της θυμίζει καμπάνα. Έπειτα έρχεται ή φούστα «τονώ» που θυμίζει βαρέλι, δηλαδή στενεύει στα δυο άκρα και φαρδύζει στο μέσον.

Έπειτα έρχουμε τις φούστες που είναι καμωμένες με λώρες και αυτές που έχουν πιέτες ή λισές.

Ετσι ή φούστα δίνει άμέσως τον τόνο που θέλει ή φετεινή μόδα και άσκαπρον το φόρεμα ή η τουαλέτα παρουσιάζονται νέα. Υπάρχουν και μερικές φούστες που έχουν άμπισσημάν στους γοφούς και τότε το άμπισσημάν αυτό γίνεται ά ν φόρη άλλα, δηλαδή φαρδύζει προς τα κάτω ανάλογα με το πλάτος της φούσας. Όσο για την χρησιμοποίηση της μιας ή της άλλης φούσας άπ' όσες άναβρασε παρά πάνω αυτό θα έξαρτηθ από το ύφασμα.

Συνήθως για τις ταφτοδένιες φούστες χρησιμοποιούμε το σκίμα που γίνεται με όχτω πλατύσ πανά. Το κορσάκι είναι μάλλον εφάρμοστο με μανίκια κίμων ή τρούα κάρ και μεγάλο ντεκολτέ.

Θυμάκι ή ταφτοδένια αυτή τουαλέτα είναι για κοκτέιλ ή για βράδυ, μπορεί δε να γίνη και από βελούδο μεταψωτό ή λάμαυρ ή πρόσινο έμπερω ή τέτ-ντέ-νέγκρ.

Η φούστα «τονώ» μπορεί να γίνη από μαύρο ντρέ και να φορη μ' ένα βελούδινο κορσάκι, πράσινο σκούρο με μικρό ντεκολτέ και μανίκια κολλημένα πολύ κομψά. Κλός έπισης φούστα από ντρέ μπορεί να γίνη και να φορη με κορσάκι από σάτεν μπλε ρουανιά ή απλή γιατί με κοντά μανίκια και αρκετά μεγάλο άνοιγμα στο λαιμό.

Μερικές μεταποίσεις

Άν το πέρσινο σας φόρεμα σας φαίνεται «ντεμοντέ» μην απελιάζεσθε. Υπάρχουν ένα σωρό τρόποι που θα σας δώσουν να το μεταποιήσετε ζοδεύοντας λίγα σχετικά κρημάτα. Πέρνετε λίγιο ύφασμα σκωσιέζικο και κάνετε μία φούστα ή μέρος της φούσας, δηλαδή τοποθετείτε λώρες για το κορσάκι δε χρησιμοποιείτε το ύφασμα του πέρσινου σας φορέματος. Χωρίς να ζοδεύετε πολλά άποκτάτε άμέσως ένα νέο στυλ φορεματάκι που δεν θα φαίνεται διόλου ότι είναι μεταποίσις.

Άλλα μεταποίσεις πιο φτηνές είναι να κάμουμε το μισό

Το κομψόμα ήσω έξασφρε στη μόδα καθώς δείχνει ή πλάτη αυτή του ώραιου «άναμπελ»

κορσάκι (έπάνω μέρος) και μανίκια) από ένα ύφασμα και για το υπόλοιπο να χρησιμοποιήσ ή με το παλιό μας φόρεμα. Όσο για τη φούστα μία, δυο λώρες από το καινούργιο ύφασμα της δίνουν άμέσως νέα μορφή. Η αν προτιμούμε κάμουμε τη φούστα μονοκόμια, τη και με το καινούργιο ύφασμα κάμουμε μία μπόσα στους γοφούς.

Πολλοί, πάρα πολλοί τρόποι υπάρχουν για να μεταποιηθ το πέρσινο σας φόρεμα, φτάει να έχετε λίγη έπινοια και γούστο. Η μόδα άλλως τε, που προσέπει για όλα αυτά λανσάρει τόσα σκεδιά που γίνονται με άναμίζι δυο ύφασμάτων: Βελούδο και μάλλινο μεταψωτό και βελούδο, λαινό μονόχρωμο και λαινάς φανταζί κτλ.

Η άλλη λογαρία μου

Λίαν ν - Λέλη: Χάριστε του μία ώμορφη αγιασθήκη ή έναν άναπηρη. Όσο για το μαλλιά σας χρησιμοποιήστε Πετρώλ Κανν.

Πετρώλ Κανν: Άν δεν μπορείτε να κατοικήτε κορόκο άνου να τον τρώτε χτυπημένον με ζάχαρη και στο τέλος να προσθέτετε μία κουταλιά της σούπας κονιάκ. Για τα σπυράκια χρησιμοποιήστε αψη την πομάδα τα βράδια: Πούδρα κάμφορας 2 γρ. θειάφι σκηνή 2 γρ. άσιν ασκίωλκ 1 γρ. όδυντ ντέ ζέγκ 20 γρ. βάζε λην 30 γρ. Όταν έξασκίωθον τότε χρησιμοποιήστε αυτή την πομάδα για τα μπιμπικια: Λαδι της κάμφορας 30 γρ. βάλυα με βελζόνς 15 γρ. κολλώνια 60 γρ.

Νίκον Γ.: Δεν σάς συνιστώ να έπικερήσετε τίποτε γιατί οι ένδοφλεβίες ένεσεις γίνονται μόνον από γιατρο. Προσέχτε.

Έριέτταν: Έθούμασα το φασίο σας γράψιμο και διόλου δεν με έκούρασε. Θα χαρώ πολύ αν σας έξιπρησθή. Λοιπόν να ντεμικινιάρεσθε με αυτή τη λουάν: γλυκερίνη 20 γρ. νερό βρασμένο 20 γρ. κολλώνια 10 γρ. όδυντ 5 γρ. Όσο για τα σπυράκια πέρνετε λίγιο θειάφι το πρωί νυστική ή κουταλιά γλυκού με λίγιο νερό άφου δεν βρισκετε ύπνισα. Για το σπυράκι της πύρας χρησιμοποιήστε αυτή την κρέμα: Beurre de cacao 10 gr. Cire vienne 10 gr. Huile d'amel-des saoues 60 gr. Essence de roses 10 gouttes.

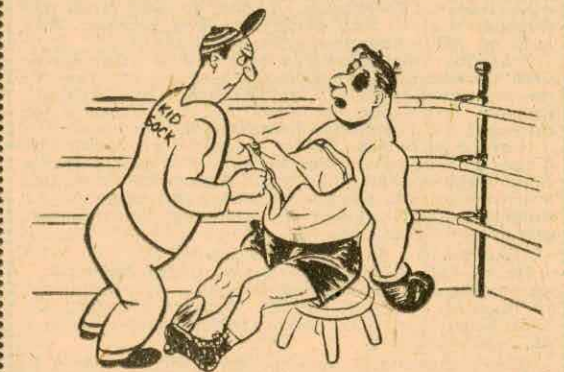
Μαλβίνα ν: Το καλοκαίρι αν μπορείτε, κούρευθήτε έντελώς και μ' αυτόν τον τρόπο θα ζαναφωτρώσουν τα μαλλιά σας σαν πρώτα. Άλλος τρόπος δεν υπάρχει.

Δυστυχισμένη ν κ ό ρ η ν: Θα ρητώ τη διεύθυνσι του «Θεσσαυρού» και θα σας πληροφορήσω. Θα έπιθυμούσα όμως να μάθω ποιά είναι ή παθούσι του πατρός σας.

Γελαστίν ν: Να έπικερήσθε έναν είδικό γιατρό κι' έκείνος θα σας πη τι πρέπει να κάμει. Πάντως δεν πρέπει ν' άνησυχίτε. Δεν είναι τίποτε σοβαρό, όπως καταλαβαίνω.

Π. Π. Π.: Η άσλοφή αυτή είναι πολύ καλή για το πόσσο, αλλά δεν πρέπει να κάμει και κατάχρησι. Πάν μέτρον άριστον έλεγαν οι άρχαίοι πρόνοοί μας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

— Για κύτταξε, μωρέ τί μπήκε μέσα στο μάτι μου!

ΘΑ ΕΧΩΜΕ πόλεμο τὸ 1951;

Οι προβλέψεις τῶν Ἀμερικανῶν
ἐπιστημόνων

Τὸ «Κοσμικὸ Ἰνστιτούτο» τῆς Βασινγκτόν, πού εἶνε τὸ ἀνώτερο Ἰδρυμα τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, γιὰ τὴ μελέτη τῶν κοσμικῶν φαινομένων, ἀνακοίνωσε τελευταία μιὰ καταπληκτικὴ πρόβλεψη γιὰ τὸ 1951.

Κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ὑποστηρίζουν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες, ὑπάρχουν σοβαρώτερες πιθανότητες ὅτι θὰ ἐξαπλάσι μιά καινούργια σύρραξι μεταξὺ τῶν λαῶν τοῦ πλανήτου μας.

Ἡ πρόβλεψις αὐτὴ στοίχίζεται σὲ σειρὰ μαζῶν καὶ ἐπιστημονικὰ ἐξακριβωμένων παρατηρήσεων, γιὰ τὴ σέξι πού ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἡλιακῶν κηλίδων καὶ διαφόρων γεγονότων πού συμβαίνουν περιοδικὰ πάνω στὴ γῆ, ὅπως ἄλλοτε ἐνάρχασαι.

Οἱ ἡλιακὲς κηλίδες, πού εἶνε πελώριες μάζες στορβοῦζομένων ἀερίων, παρατηρήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ, τὸ 1611. Ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα πυρῆνα καὶ μιὰ στεφάνη πού ἔχει γκριζόλευκο χρώμα. Γιὰ τὰ γήινα τηλεσκόπια, εἶνε δραστὲς μόνον ὅταν ἔχουν διάμετρο 30.000 χιλιομέτρων. Μερικὲς ἔχουν, ὅμως, τεράστιες διαστάσεις. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς πού παρατηρήθηκε τὸ 1898, εἶχε διάμετρο 230.000 χιλιομέτρων, πράγμα πού σημαίνει ὅτι ἡ συνολικὴ ἐπιφάνειά της θὰ ἐποστὲ νὰ εἶνε ἑκατὸ τοιλάστον φορές μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειά της γῆς.

Ἡ παρατήρησις τῆς σέξεως πού ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἡλιακῶν κηλίδων καὶ τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος καθὼς καὶ διαφόρων φαινομένων τοῦ πλανήτου μας εἶνε ἀρκετὰ πάλια.

Ἐτοί ἔχει ἐξακριβωθῇ ὅτι οἱ ἡλιακὲς κηλίδες ἐπηρεάζουν τὴ μαγνητικὴ περὶδα καὶ ὅτι ἔχουν μιὰ ἀμεση σέξι μὲ τὴ βαρομετρικὴ πίεσι, τὴν εὐφορία τῶν αὐτῶν, τὸν αἰσθητὸν καὶ τὴν πορεία τῶν πανοβίων, τὶς ἐκρήξεις τῶν ἡφαιστειῶν, τὶς μετα-

ναστεύσεις τῶν πωλιδίων, τὸν αἰσθητὸν τῶν ναυαγίων, τοὺς πολέμους, τὶς κοινωνικὲς ἐπαναστάσεις κτλ.

Ἀξιόλογη συμβολὴ στὴ μελέτη τῶν ἐπιδράσεων τῶν ἡλιακῶν κηλίδων ἀποτελεῖσαν οἱ παρατηρήσεις τοῦ δόκτορος Μαίλντον Μάιντνι καὶ τοῦ Γάλλου ἀστρονόμου ἀββᾶ Μορέ.

Οἱ ἡλιακὲς κηλίδες διαγράφουν, ὡς γνωστὸν, ἕνα κύκλο πού διασπείνεται 11 χρόνια. Κατὰ τὰ τέσσερα ἢ πέντε πρῶτα χρόνια, ἡ δραστηριότης τῶν αὐτῶν συνεχῶς, γιὰ νὰ φτάσῃ σ' ἕνα μέγιστο ὅριο κατὰ τὸ πέμπτο πρῶτο ἔτος. Ἐπειτα, οἱ κηλίδες ἀνιχνεύουν νὰ ἐξαφανίζονται.

Παρατηρήθηκε, λοιπὸν, ὅτι ὠριμασμένα γεγονότα ἀντιστοιχοῦν μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴν περίοδον τῆς ἐντάσεως τῶν, ἐνῶ ἄλλα σχετίζονται μὲ τὴν περίοδον τῆς ἐξασθενίσσεως τῶν.

Παρατηρήθηκε, λοιπὸν, ὅτι ὠριμασμένα γεγονότα ἀντιστοιχοῦν μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴν περίοδον τῆς ἐντάσεως τῶν, ἐνῶ ἄλλα σχετίζονται μὲ τὴν περίοδον τῆς ἐξασθενίσσεως τῶν.

Ἐξ ἄλλου, οἱ μεγάλες λαϊκὲς κινήσεις (1912, 1923, 1933) συμπίπτουν πάντα μὲ τὴν περίοδον τῆς ἐξασθενίσσεως, τὰ «ἐπικρινὰ ἔτη» (1907, 1918, 1928) μὲ τὴν περίοδον τῆς ἐντάσεως τῆς ἐντάσεως τῶν ἡλιακῶν κηλίδων καὶ οἱ πόλεμοι μὲ τὴν περίοδον τῆς μεγίστης ὑφέσεως τῶν.

Τὸ 1951 θὰ εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ ἡλιακὲς κηλίδες θὰ βρισκονται στὴ μεγίστη ὑφέσι τῶν, δηλαδὴ στὸ καλούμενον «νεκρὸν σημεῖον». Καὶ γι' αὐτὸ οἱ ἐπιστήμονες τοῦ «Κοσμικοῦ Ἰνστιτούτου» προβλέπουν ὅτι κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ θὰ ἐξαπλάσι μιά καινούργια θύελλα πάνω στὸν πλανήτη μας.

Ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις σχετικὰ μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἡλιακῶν κηλίδων ἔχουν γίνῃ καὶ ἀπὸ τὸ Ρώσσο μετεωρολόγο Τσιζήφσκι.

Ἐνας Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Χάρολντ Μπουρ ἐπεχείρησε, ἐξ ἄλλου, νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐπίδρασι πού οἱ ἡλιακὲς κηλίδες φαίνονται νὰ ἔχουν στὸν ἀνθρώπινο ὁργανισμό.

Ὁ δόκτωρ Μπουρ μὲ μιὰ σειρὰ πειραμάτων του, πού ἔχουν μείνει ἀνεκρίτως, ἀπέδειξε ὅτι κάθε κύτταρο τοῦ ὁργανισμοῦ μας παραμένει γύρω τοῦ ἑνα ἡλεκτρικοῦ πεδίου. Στὸ ἴδιο συμπέρασμα κατέληξε καὶ ὁ δόκτωρ Χάλλουελ Ντὼλ προκειμένου γιὰ τὸν ἐγκέφαλο. Ὁ ἀνθρώπινος ὁργανισμὸς, λοιπὸν, νὰ θεωρηθῇ ὡς ἕνα ἄσπασμα ἡλεκτρονίων, πού βρισκονται σὲ ἀέναο κίνησι.

Νὰ τώρα πῶς ἐξηγεῖται ἡ ἐπίδρασις τῶν ἡλιακῶν κηλίδων στὸν ἀνθρώπινο ὁργανισμό;

Τὰ ἡλεκτρόνια τοῦ ἀνθρώπινου ὁργανισμοῦ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸ γήινο ἡλεκτρικὸ πεδίου, πού, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασι τῶν ἡλιακῶν κηλίδων. Πραγματικὰ, ὅταν οἱ ἡλιακὲς κηλίδες βρισκονται στὸ ὑψιστὸ σημεῖον τῆς ἐκτάσεως τῶν, ἐκπέμπουν γύρω τῶν ἀκτινοβολίες πού ἐπιδρῶν στὴν ἰονόσφαιρα, ἡ ὁποία περικυκλᾷ τὸν πλανήτη μας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ ἐπίδρασις τῶν ἀκτινοβολιῶν τὰ διαδυναμικὰ στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρῆς καὶ τῆς τοποσφαιρῆς φτάνει ὡς τὴ γῆ.

Ἐτοί ἐξηγεῖται ἡ ἐπίδρασις τῶν ἡλιακῶν κηλίδων στὸν ἀνθρώπινο ὁργανισμό καὶ γενικώτερα στὶς διάφορες ἐκδηλώσεις τῶν ἀνθρώπινων κοινωγιῶν καὶ τῶν λαῶν.

Ἀλλ' ἂς ἀναμνησκῶμε τὸ 1951, γιὰ νὰ ἴδουμε ἂν θὰ πραγματοποιηθοῦν οἱ ἀπαισιόδοξες προβλέψεις τῶν Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων.

ἰὰ παράξενα ἀποτελέσματα τῶν μετὰ τῶν ΠΙΕΣΕΩΝ

Τὶ ἀποδεικνύουν τὰ σχετικὰ πειράματα

Ἀκόμη κι' ὅταν πετοῦμε μὲ τὸ ἀεροπλάνο σὲ μεγάλη ὕψι ἢ ὅταν κατεβαίνουμε στὰ βαθύτερα πηγάδια ὁρυχείων, στὴν πράξι δὲν ἀπομακρυνόμεθα οὐσιωδῶς ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς. Οἱ οὐσίες πού συναντοῦμε στὴν καθημερινὴ ζωὴ μας, βραδύνονται ὑπὸ τὶς συνθήκες θερμοκρασίας καὶ πίεσεως πού ἐπικρατοῦν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου μας.

Ἐπομένως, μόνον ἕνα ἀπειροελάχιστο ποσοστὸ τῆς ὕλης τοῦ Σύμπαντος βραδύνεται στὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς καὶ τῶν ἄλλων οὐρανίων σωμάτων. Ὄλη ἡ ὑπόλοιπη ὕλη εἶνε θαμμένη βαθυά μέσα στὸ ἔδαφος, ὅπου ἐπικρατοῦν συνθήκες τελείως διαφορετικὲς. Ἐπομένως, καὶ οἱ ἰδιότητες τῆς δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ διαφέρουν πολὺ ἀπ' αὐτὲς πού ἔχουμε.

Οἱ ἐπιστήμονες χρησιμοποιοῦν ὡς μονάδα μετρήσεως πίεσεως τὴν «ἀτμοσφαίρα», δηλαδὴ τὴν ἀτμοσφαιρικὴν πίεσι στὸ ὕψος τῆς ἐπιφάνειας τῆς θαλάσσης. Στὸ βαθύτερο λοιπὸν σημείον τοῦ ὕψους (περίπου 10 χιλιομέτρα κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια) ἡ πίεσι εἶνε 1.000 φορές μεγαλύτερη. Μέσα σ' ἕνα μεγάλο κομμάτι, ἀναπτύσσεται πίεσις διπλάσια ἢ τοιπλάσια ἀπ' τοῦ βυθοῦ τοῦ ὕψους. Τέλος, ἡ πίεσις στὸ κέντρον τῆς Γῆς εἶνε περισσότερη ἀπὸ 1.000 φορές μεγαλύτερη ἀπ' τοῦ κανονικοῦ: περίπου 3½ ἑκατομμύρια ἀτμοσφαίρες!

Στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια δὲν ἔχουν κατορθώσει ἀκόμη νὰ σπάσουν ὡς ἐκεῖ, ὑπόρσαν ὅμως νὰ παραγάγουν πίεσις 400.000 ἀτμοσφαιρῶν, δηλαδὴ κατὰ περισσοτέρου ἀπ' τὸ ἕνα δέκατον τῆς πίεσεως τοῦ κέντρου τῆς Γῆς. Σὲ τὴν ἡ μικρότερη πίεσι βραδύνεται στὴ Φύσι, τὸ ἕνα τρίτον τῆς ὕλης τοῦ πλανήτου μας. Συνεπῶς, τὰ πειράματα αὐτὰ στὸ ἐργαστήριο ἀναπαριστᾶν τὴν κατάστασι ἐνὸς μεγάλου μέρους τοῦ ὕλικου τῆς Γῆς.

Τέτοιες τεράστιες πίεσεις ἐπιτυγχάνονται μὲ εἰδικὰ ὑδραυλικά πειστήρια. Χορηάζονται, φυσικὰ, μέταλλα ἐξαιρετικὰ ἀνθεκτικὰ γιὰ τὴν κατασκευὴ αὐτῶν τῶν πειστηρίων. Προπάντων χρησιμοποιοῦνται τὸ «καρμπολύ», ἕνα μίγμα βολεφραμίου καὶ ἀνθρακός ὑπερδιπλάσις ἀντοχῆς ἀπ' τὸ ἀτσάλι. Ἐπιπλέον, τὸ δοχεῖο τῆς μεγάλης πίεσεως κλείνεται μέσα σ' ἕνα ἄλλο ὅπου ὑπάρχει μικρότερη πίεσις, οὕτως ὥστε ἡ δεύτερη αὐτὴ πίεσις νὰ ἐξουδετερώνη ἀπ' ἑξῆς ἕνα μέρος τῆς πρώτης.

Ἐχομε μᾶθῃ στὸ σχολεῖο ὅτι τὸ νερὸ εἶνε ἀσυμπίεστο. Σὲ πίεσι ὅμως 400.000 ἀτμοσφαιρῶν, ἀλλάζουν τὰ πράγματα: Συμπιέζεται τότε τόσο πολὺ, ὥστε γάνει τὸ μισὸν ὄγκο του. Ἀλλὰ κι' ὁ ὄγκος τοῦ σιδήρου ἐλαττώνεται ἔτσι κατὰ 10%. Ὑπολογίζεται ὅτι ὁ σιδηρὸς πού ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ὕλικου τοῦ κέντρου τῆς Γῆς, ἔχει ὄγκο μισὸ ἀπ' τὸν κανονικὸ του.

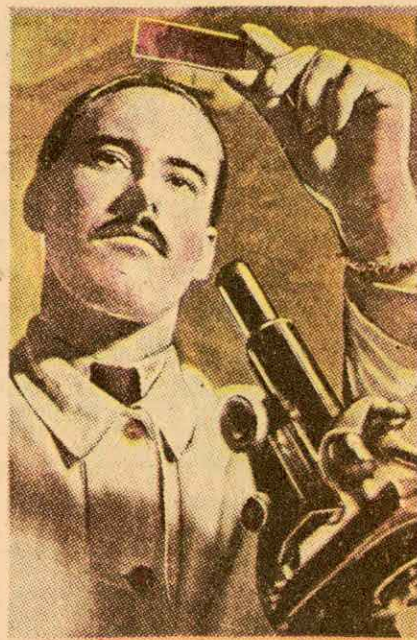
Μαζὶ μὲ τὸν ὄγκο, ἡ πίεσις ἀλλάζει καὶ τὴ θερμοκρασία ὅπου λυώνει κάθε οὐσία. Τὴν κάνει δηλαδὴ ὑψηλότερη. Ὁ ὕδραν ὅμως π. γ., πού μένει συνήθως ὑγρὸς μέχρι θερμοκρασίας πολλῶν βαθμῶν ὑπὸ τὸ ὑπὲν, ἀν ὑποστῇ πίεσι 12.000 ἀτμοσφαιρῶν γίνε-ται στερεὸς στὴ θερμοκρασία τοῦ δωματίου.

Ἐξαιρεσι ἀπ' τὶς ἄλλες οὐσίες ἀποτελεῖ τὸ νερὸ: Ὅσο περισσότερο συμπιέζεται, τόσο χαμηλώνει ἡ θερμοκρασία πού γίνεται πάγος. Μὲ πίεσι 2000 ἀτμοσφαιρῶν, μένει ὑγρὸ ἕως τοὺς 22 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ ὑπὲν. Κατόπιν παθαίνει μιὰ ἐξαιρετικὴ μεταβολή: Γίνεται πάγος — ἀλλὰ ἕνα διαφορετικὸ εἶδος πάγου. Βαρυτέρου ἀπ' τὸ νερὸ, ἐνῶ ὁ συνηθισμένος πάγος εἶνε ἐλαφρότερος. Αὐτὸς μπορεῖ πιά νὰ ζεσταθῇ πολὺ, χωρὶς νὰ λυθῇ, ἀρκεῖ ν' αὐξάνεται συγχρόνως ἡ πίεσις. Μὲ πίεσι 40.000 ἀτμοσφαιρῶν, ὁ πάγος αὐτὸς λυώνει στὴν θερμοκρασία πού λυώνει συνήθως τὸ καλὰ! Εἶνε δηλαδὴ... ζεστὸς πάγος!

Ἡ μεγάλη πίεσις κάνει ἐξ ἄλλου τὰ ὑγρά πιὸ ἱξώδη. Στὶς 12.000 ἀτμοσφαίρες, τὰ ὑγρά δὲν μποροῦν πιά νὰ τρέξουν ἀπὸ ἕνα σωλῆνα, γιὰτὶ ἔχουν γίνῃ 10.000.000 φορές πιὸ ἱξώδη ἀπ' τὸ συνηθισμένο. Κι' ὅμως διατηροῦν ἀκόμη τὴν ὑγρὴ μορφή.

Τὰ στερεὰ σώματα γίνονται ἀσυγκρίτως πλαστικώτερα, ἱκανὰ νὰ ὑποστοῦν τὶς μεγαλύτερες παραμορφώσεις χωρὶς νὰ σπάσουν. Ἐνα κομμάτι ἀτσάλι π. γ. στὶς 12.000 ἀτμοσφαίρες μπορεῖ νὰ τεντωθῇ τόσο ὥστε ν' ἀποκτήσῃ 300 φορές μεγαλύτερο μήκος. Συγχρόνως αὐξάνεται σημαντικὰ ἡ ἀντοχή του. Τὰ περιεργότατα αὐτὰ πειράματα ἐπιτρέπουν στοὺς ἐπιστήμονες νὰ βγάλουν πλούσια συμπεράσματα γιὰ τὴν ἀντικειμενικὴ διαμόρφωσι καὶ τὶς γεωλογικὲς μεταβολές τῆς Γῆς.

Π. ΜΠΡΙΝΤΓΚΑΜ

Ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς μέσας στὸ ἐργαστήριό του.

Ἄρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν ἐπιστημόνων, παρὰ τὸν λυσοσάλεον ἀγῶνα πού διεξάγεται ἀπὸ μερικὲς δεκαετηρίδες ἐναντίον τοῦ καρκίνου, ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ πάντοτε μιὰ ἀληθινὴ μάστιγι γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ δημιουργεῖ ἀναρίθμητα θύματα.

Καὶ αὐτὸ συνέβαινε γιὰτὶ ὁ ἐχθρὸς ἦταν ἀγνωστος ὡς χθὲς ἀκόμη. Ἀλλὰ τώρα δὲν εἶνε πιά. Ὁ καρκίνος, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες ἀσθένειες, οφείλεται καὶ αὐτὸς σ' ἕνα εἰδικὸ μικροβίον, ὁ ὅταν βράκκεται. Ἐνας Γερμανὸς ἐπιστήμων κατάρθωσε ὅχι μόνον νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὸ τὸ βάκιλλο, ἀλλ' ἐπίσης νὰ τὸν χρωματίσῃ, σὲ τρόπο πού νὰ τὸν κάμῃ ὁρατὸ στὸ μικροσκόπιο, νὰ τὸν ἀπομονώσῃ καὶ νὰ τὸν «καλλιεργήσῃ» ἐξῆς ἀπὸ τὸ συνηθισμένο περιβάλλον του, πού εἶνε τὸ αἷμα.

Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἐπιστήμων; Μποροῦμε νὰ σὰς δώσουμε τὴν φωτογραφία του πού δημοσιεύεται στὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «Πουὰν ντὲ Βύ», ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ σὰς ἀποκαλύψωμε τὸ ὄνομά του, πού κρατεῖται ἀκόμη μυστικὸ. Γιατὶ γύρω ἀπ' αὐτὸν τὸν Γερμανὸ ἐπιστήμονα διεξήχθη ἕνας ἀληθινὸς ἀγῶν.

Οἱ τρεῖς αὐτὲς φωτογραφίες δείχνουν τὸν ἐξέλιξι τοῦ μικροβίου. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ: Οἱ σπῆραι εἰς πυλῆνες καὶ τὰ βακτηρίδια τοῦ καρκίνου.

μεταξὺ τῶν δυνάμεων πού κατεχοῦν σήμερα τὴν Γερμανία καὶ ἐδημιουργήθηκαν διάφορα διπλωματικὰ ζητήματα, πού θὰ βραδύνουν κάπως νὰ διακανονισθοῦν.

Ὑπάρχει, λοιπὸν, ἕνα μυστήριον σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ καθηγητὴς Χ — ὅς τὸν ἀποκαλέσαμε ἔτσι — γεννήθηκε κοντὰ στὸ Ἀννόβερο καὶ ἐπορεύσασε στὴ Γερμανία. Ἀργότερα, προσελήφθη στὸ Ἰνστιτούτο «Γκρόν - Γκλιούμπεκ» κοντὰ στὸ Βερολίνο, καὶ ἀφοσιώθηκε ὁλοκληρωτικὰ στὴν ἀνακάλυψι τοῦ μικροβίου τοῦ καρκίνου.

Εἶχε κάμῃ κιόλας σημαντικὲς προόδους, ἀλλ' ἡ κατάρρευσις τῆς Γερμανίας ἐπεμαρτίσθη ἀπρόοπτα τὶς ἐργασίες του.

Ὁ καθηγητὴς Χ περιήλθε τότε στὴν ἐξουσία τῶν Ρώσων, πού ἐνδιαφέρθηκαν ἀμέσως γιὰ τὶς ἐργασίες του καὶ τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ τὶς συνεχίσῃ στὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον τοῦ Ροντλεμπεν.

Ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐργασίες προέκυψεν ὁ σοβιετικὸς ὁρρὸς Ρ. Κ., ἐναντίον τοῦ καρκίνου. Ἀλλὰ, στὴν πραγματικότη-

τῇ, ὁ καθηγητὴς Χ ἀποφάσισε τότε νὰ ἐγκαταλεῖψῃ τὸ Ἀμβούργο. Πραγματικὰ, κατάρθωσε νὰ φθάσῃ σὲ λίγο στὸ Μπάντεν - Μπάντεν, πού ἀνήκει στὴ γαλλικὴ ζώνη. Οἱ Γάλλοι τὸν δέχθηκαν πρόθυμα.

Ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων μένει σήμερα σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι, σ' ἕνα προάστειον τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας. Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις τοῦ διέθεσε ἕνα ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον, ὅπου συνεχίζει τὶς ἐργασίες του.

Τελευταία, ὁ καθηγητὴς Χ ἔκαμε στὴ Γαλλικὴ Ἰατρικὴ Ἀκαδημία μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀνακοίνωσι σχετικὰ.

Κατὰ τὴν γνώμη τῶν Γάλλων ἐπιστημόνων, ἡ ἀνακοίνωσις αὐτὴ ἀφήρεσε ὀριστικὰ τὸ προσεπείον ἀπὸ τὸν καρκίνον, πού ἔπαψε πιά νὰ εἶνε μιὰ μυστηριώδης ἀσθένεια, ὅπως συνέβαινε ὡς σήμερα. Γιατὶ εἶνε γνωστὸ τὸ εἰδικὸ μικροβίον πού τὸν προκαλεῖ.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει, βέβαια, ὅτι κατέχομε κιόλας τὰ μέσα τῆς καταπολέμησης του.

Ἐπομένως, ὁ καθηγητὴς Χ ἔχει κάμῃ σημαντικὲς προόδους καὶ σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον. Εἶνε, πράγματι, ἐφευρέτης ἐνὸς εἰδικοῦ ἐμβολίου, πού φαίνεται ὅτι θεραπεύει τὸν καρκίνον.

Ἀλλὰ προτοῦ κάμῃ γνωστὴ τὴν ἀνθρωποσωτήρια συνταγὴ αὐ-

Ἄνεμαλύφθη ΤΟ ΜΙΚΡΟΒΙΟ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Ὁ ἄλλος ἐνὸς Γερμανοῦ ἐπιστήμονος

τα, ὁ ὁρρὸς αὐτὸς ἦταν μιὰ ἀνακάλυψις τοῦ καθηγητοῦ Χ.

Ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων, δυσαρρεστημένος γιὰ τὴν οἰκειοποίησι τῶν παραπειθῶν του, ἀπεφάσισε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴ ρωσσικὴ ζώνη, καὶ, ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες, κατάρθωσε νὰ φθάσῃ στὸ Ἀμβούργο, στὴ βρετανικὴ ζώνη.

Οἱ Ἀγγλοὶ διευκόλυναν τὴν παραμονήν του στὸ Ἀμβούργο καὶ ζήτησαν νὰ τοὺς φανερῶσι τὸ μυστικὸ του.

Ὁ καθηγητὴς Χ ἀνήχηκε. Δέχθηκε, ὅμως, νὰ συζητήσῃ τοὺς δρους τῆς μεταθάσεως του στὴν Ἀγγλία.

Ἀλλ' οἱ Ἀγγλοὶ ζήτησαν καὶ πάλιν νὰ τοὺς φανερῶσι τὸ μυστικὸ του.

τοῦ τοῦ ἐμβολίου, ὁ καθηγητὴς Χ θέλει ν' ἀναθεωρήσῃ τὸν ἀριθμὸ ἐκείνων στοὺς ὁποίους θὰ πειραματισθῇ σὲ πειρήματα. Ὅς σήμερα ἔχει πειραματισθῇ σὲ εἰκοσι μόνον καρκινοπαθεῖς βαρυτάτης μορφῆς. Ἀπ' αὐτοὺς, οἱ ὀκτὼ θεραπεύθηκαν τελείως. Οἱ ὑπόλοιποι παρουσίασαν μιὰ αἰσθητὴ καλλιτέρεσι.

Τὸ σημαντικό εἶνε, πάντως, ὅτι ἀνακαλύφθηκε ὁ βάκιλλος τοῦ καρκίνου. Τὸ γεγονός αὐτὸ παρέχει βάσιμες ἐλπίδες ὅτι δὲν θ' ἀρνήσονται ν' ἀνακαλυφθοῦν καὶ τὰ μέσα τῆς καταπολέμησης του. Γιατὶ — ὅπως εἶπαμε — σήμερα ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς εἶνε γνωστὸς πιά. Καὶ δὲν θὰ εἶνε εὐκόλο πιά νὰ διαφύγῃ.

«R. N.»
ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΔΗΖΕΛ
ΞΗΡΑΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ΑΠΛΑΙ - ΚΑΘΕΤΟΙ - ΤΕΤΡΑΧΡΟΝΟΙ
Με ἐκκίνησιν ἐν πυρὶ
ΕΙΔΙΚΑΙ ΔΙ' ΑΡΔΕΥΣΕΙΣ
ΑΓΡΟΚΗΤΗΜΑΤΩΝ κινῶν
Ἐλαιοτριβείων Ἀλευρομύλων
κ.λ.π.
ΕΚΘΕΣΙΣ - ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ 8 ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 55-821

19ον
Ο ποίγκνυ είχε κεράσει δυό
ώρες. Έβλεπε τώρα με ικανοποι-
ση ότι όλα πήγαιναν καλά, ότι
θα περνούσε εγχείριση τα σύννορα.
Έκανε όμως τους λογαριασμούς του γω-
ρικό τη Θεία Δίκη...

Έξαφνα, ο ούρανός συννέφισε βαριά.
Και έξοψαν με τρομερή θύελλα, με σα-
γυαία βροχή, άστραφές, βροντές, κεραυ-
μούς... Η λάσπη άνοιξε να δυσκολεύει το
τρέξιμο του άμαξιού.

Σ' ένα σημείο του δρόμου, μερικοί γω-
ρικοί στεκόνοισαν μαζεμένοι έξω από μια
έξοχική ταβέρνα και φλυαρούσαν κουτσοπι-
νώντας.

Βλέποντας να προχωρή το άρχοντικό έ-
κείνο άμαξί, μέσα στην καταιγίδα, άρπασε
έμπρός απ' τα άλογα, για να το σταμα-
τήσουν.

— Σταθήτε! Σταθήτε! φώναξαν.
Ο άμαξάς τσάβηξε άπότομα τα γαλινά-
ρια. Τα άλογα σταμάτησαν, άγνίζοντας
απ' το τρέξιμο.

Ο ποίγκνυ φοβήθηκε ότι έπρόκειτο για
έπιθεση των έγχθών του. Έσφιξε λοιπόν
στά γόνα του τα δυό πιστόλια του, έπει-
τα πρόβαλε το κεφάλι του απ' το προα-
θυράκι του άμαξιού και ρώτησε:

— Τι τσάβει; Τι συμβαίνει;

— Ένας απ' τους γωρικούς που είχαν τσά-
βει να σταματήσουν τ' άμαξί, βλέποντας
στο παραθύρακι την άπειλητική έκείνη φω-
σιονγκυμία και καταλαβαίνοντας άμέσως
πως δεν χωρούσαν πολλά άστεία μ' αυτόν
τόν άνθρωπο, έβγαλε το σκούφο του, πή-
γε πιο κοντά και έιπε στον ποίγκνυ μ'
σεβασμό:

— Δεν μπορείτε να περάσετε, άρχοντ'
μου!

— Και για ποιά λόγο;

— Το ξεροπόταμο που κατεβαίνει απ'
το βουνό, φούσκωσε τρομερά, μ' αυτή τη
νεροποντή θάταν τσέλλα να έπιχειρήση
να το διαβήτε.

— Δεν υπάρχουν γέφυρες;

— Όχι! Έδώ γύρω δεν υπάρχουν άσφα-
λισμένα περάσματα. Μά, αν ή έξοχότης
σας θάγη την καλωσύνη να περιμένη ως
μισή ώρα θα κατεβή κάπως το νερό και
τότε θάνε εύκολο να περάσετε άντίκω.

Ο ποίγκνυ έμεινε συλλογισμένος μερι-
κά λεπτά. Πώς μπορούσε να περιμένη; Ο
κίνδυνος που τον άπειλούσε, ήταν άμεσος...
— Πάμε ως εκεί να ιδούμε, — διέταξε
τόν άμαξά.

Έκείνος μαστίγωνε τα άλογα, για να
διατρέξουν τα λίγα νηλιόμετρα δρόμου που
χωρίζαν την ταβέρνα απ' το ποτάμι.

Όταν έφτασαν κοντά στην όγνη, το ά-
μαξί σταμάτησε.

Όπως είχαν πη οι γωρικοί, το ποτάμι,

είχε φουσκώσει υπερβολικά. Το νερό κυλού-
σε, άορυπτικό και άφορμένο, μουνκίζοντας
άπειλητικά.

Η υπόρα λυσσομανούσε πάντα. Βροχή
και άνεμος άσποαπές που σπάζιζαν τον
ούσανό και βροντές που έκεούβαιναν...

Αυτή ή μανία των στοιχείων της Φύσεως
εφούσε μιά άντήχησι στην τοικυμία που
μουνκίζε στην ψυχή του ποίγκνυ...

Βλέποντας το καινούργιο κι' άποδύλε-
πτο έμπόδιο που δροώνόταν άνάμεσα σ'
αυτών και τη σωτηρία του, ο Πέκτορ άνοι-
ξε να κυριεύεται από ένα ξεσπάσμα άκατα-
λόγιστου θυμού, που τον έκανε σαν
τρολλό...

Πήδησε έξω απ' το άμαξί και, άδιαφο-
ρώντας για την καταιγίδα, έτρεξε ως την
όγνη του ποταμιού, για να κυττάει από
κοντά τον έγχθό εκείνο που τον έμπόδιζε
να συνεχίση το δρόμο του.

— Έπειτα ξαναγύρισε στο άμαξί, όπου
ζήτησε καταφύγιο απ' τη σαγυαία βροχή.

— Είμαστε άναγκασμένοι να περιμένου-
με εδώ, ως ότου περάση ή μεγάλη όρη...
έιπε σφίγγοντας τα δόντια του.

— Αν δέχεσθε μιά συμβουλή, έξοχώτα-
τε... τάλμυσε να τη δ άμαξάς.

— Ποιά; φώναξε ο ποίγκνυ, πεισιω-
μένος.

— Μπορούμε να γυρίσουμε στην ταβέρ-
να, για να ξεκουραστούν και να φάνε τα
άλογα, ώστε, γάνε έτοιμα όταν θα συνεχι-
σούμε το ταξίδι.

— Όχι! ούλλιασε ο ποίγκνυ. — Όχι!
Μπορεί να βρεθούμε στην άνάγκη να τα
παίξουμε όλα για όλα, αν μας φτάσουν
αυτά τα παληόσκυλα απ' τη Βενετία.

Συμμαζεώθηκε στο βάθος του άμαξιού
κι' έμεινε άκίνητος για πολλή ώρα. Το πο-
τάμι εξακολουθούσε να μουνκίζει άνοις...

ΚΣΤ'

Πόσην ώρα έμεινε ο ποίγκνυ σ' αυτή
την άγωνιώδη άναυοή;
Δύσκολα θα μπορούσε κανείς να το κα-
θάρη.

Φάνηκε πως είχε ναρκωθεί, γιατί είχε
πάψει πια να δίνει σημαία ζωής.

ΟΙ ΕΞΩΡΕΝΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ένα νέο μοντέλο χειμωνιάτικου
βραδυνοφρέματος, που λανθάνει
ό παρισινός οίκος Ρουβέρ Πινέ. Το
φάσμα αυτό άπαρτίστηκε από τρία
μέρη: ένα «σεμιζιέ» από μακρύ δαν-
τέλλα «βαλανιέν» μιά φούστα από
οστέν κρώματος «αίγκ- μαρίν» και ά-
πό ένα μακρύ πανταλόνι από μαύρη
μουσελίνα.

Ξαφνικά έξυπνησε, μ' ένα άπότομο τι-
ναγμα. Του είχε φανή πως άκουγε από μα-
κριά φωνές και καλπασμό άλόγων.

Σηκώθηκε περίτομος, τέντωσε το ατί
του, για ν' άκούση καλύτερα, και ρώτησε
τόν άμαξά:

— Άκούσεις... Τι είν' αυτό;
— Μου φάνηκε και μέσα πως άκουσα
κάτι...

— Πρός ποιά μέρος;
— Μά... μου φαίνεται απ' τη διεύθυνση
της ταβέρνας.

Ο ποίγκνυ πήδησε έξω απ' το άμαξί
φωνάζοντας:

— Καταραμένη βροχή! Δέσνει τόσο δυ-
νατά τη σκεπή του άμαξιού, που δεν άκού-
γεται τίποτε...

Σφίγγοντας πάντοτε στα γόνα τα δυό
πιστόλια του, έτρεξε ως την πρώτη στοο-
φή του δρόμου, απ' όπου φαινόταν ή τα-
βέρνα.

Έκείνο που υπόρεσε τότε να διακρίνη
μακριά, άνάμεσα στη βροχή, δεν ήταν τέ-
ποιο που να τον καθυστάσει. Έκανε μιά
γειρονομία μανίας και άπελπίσας.

Ξαναγύρισε τρέχοντας στο άμαξί και φώ-
ναξε με άγανά:

— Πρόπει όπωσδήποτε να περάσουμε το
ποτάμι!

Τι καινούργια τσέλλα τον είχε πιάσει;
Πώς ήταν δυνατόν να περάσουν το άνοιε-
μένο εκείνο ποτάμι, που θα παρέσυρε δί-
γως άλλο άλογα, άμαξί και ανθρώπους...
Και γιατί ήθελε να έπιχειρήσουν αυτή την
άπελπισμένη προσπάθεια, που ίσοδυναμού-
σε με βέβαιο θάνατο;

Γιατί, απ' τη στοοφή του δρόμου, είχε
ιδή μακρυά, προς την ταβέρνα, πολλούς
καβαλλάρηδες που είχαν σταθή για να πά-
ρουν πληροφορίες.

Άναγνώρισε τις μαυρές στολές τους,
κατάλαβε ότι ήταν οι άνθρωποι της 'Ιεράς
Έξετάσεως, που είχαν άνακαλύψει τα ίχνη
του και τον κυνηγούσαν.

Πρόσγυατι, δεν είχε γελασθή.

Οι διώκτες του είχαν φθάσει στο Μέσσο
σχεδόν μιά ώρα έπειτα απ' αυτόν. Είχαν
όμως υπορρίξει κατοπίν να κεράσουν και-
ρό, γιατί ή υπόρα έμπόδιζε το τρέξιμο του
άμαξιού. Έξ άλλου γάριε στη λάσπη που
σκέπαζε το δρόμο και που διατηρούσε τα
ίχνη των ποδιών των άλόγων και των το-
γών του άμαξιού, υπόρεσαν εύκολα ν' άκο-
λουθήσουν τη διαδρομή του.

Όταν έφτασαν καλπάζοντας στην τα-
βέρνα, κοντά στο ποτάμι, ρώτησαν τους
γωρικούς κι' έμαθαν ότι το άμαξί είχε πε-
ράσει από κεί που είκοσι λεπτών της ώρας
κι' ότι δεν θα μπορούσε άσφαλώς να δια-
βή το όρυπτικό ρεύμα.

Άφού βεβαιώθηκαν ότι δεν ύπνοχαν άλ-
λοι πλάνιοι δρόμοι, απ' όπου θα μπορού-
σε να ξεφύγη ο Πέκτορ, συνέχισαν την
καλπασμό τους προς το ποτάμι, που ά-
κουγαν από μακριά το μουνκρητό του.

Ο ήγος του καλπασμού αυτού έβραζε
στ' αυτιά του ποίγκνυ μέσα στ' άμαξί
του. Και μεγάλωσε την άγανά του...

— Έυπρός! φώναξε με μεγαλύτερη μα-
νία. Πρόπει να περάσουμε, με κάθε θυσία!

Ο άμαξάς μαστίγωνε τα άλογα. Άλλά
τα ζωα γλυμίντρισαν και σταμάτησαν στην
άκρη του νερού. Δεν έννοούσα με κανένα
τρόπο να προχωρήσουν.

— Έυπρός! ξαναφώναξε ο ποίγκνυ, που
άκουγε πίσω του να πλησιάζη ο καλπα-
σμός των διωκτών του. Έυπρός!

Και για ν' άναγκάση τον άμαξά να ύ-
πακούση όπωσδήποτε, κόλλησε στο σβό-
κο του τις κάννες των δυό πιστολιών του.

— Δεν μπορούμε να περάσουμε, έξοχώ-
τατε! τσαύλισε ο άμαξάς Θά πνιγούμε!...

— Έυπρός είπα! Άλλοιώς σου τινάξω
η ύναλά! ούλλιασε ο Πέκτορ.

Ο άμαξάς σκέθηκε, άσφαλώς, ότι ήταν
ζτωσδήποτε ναυμένος. Ή πνιγόταν στο πο-
τάμι, ή τον σκότωνε ο Πέκτορ, θα ήταν
τό ήδιο...

Μαστίγωνε λοιπόν τα άλογα άκόμη δυ-
νατώτερα. Μά εκείνα άονήθηκαν να κινη-
θούν. Ένας κεραυνός που έπεσε εκεί κον-
τά, φώτισε άπείσια την τρανική σκηνή...

— Έυπρός! φώναξε πάλι ο ποίγκνυ
μανιασμένος.

Ο λύκος των δυό πιστολιών, καθώς άνα-
σκηώθηκε, έκανε ένα κρότο στ' αυτιά του

άμαξά, που δεκαπλασίασε τη δύναμη της
άπελπίσας του.

Δεύτερος κεραυνός έπεσε σε μικρή άπό-
σταση. Τα άλογα τρέμασαν κι' έκαυαν έ-
να πήδημα προς τα έμπρός, προχωρώντας
μέσα στο νερό.

Ο άμαξάς τα ξαναμαστίγωνε με μανία.
Μιά άπελπισμένη φωνή άντήχησε ξαφνι-
κά απ' το έσωτερικό του άμαξιού. Κι' ήταν
ή τελευταία...

Την είχε βγάλε ή ποίγκνυ, όταν αισθάν-
θηκε το νερό ν' άνασκηώνη και να παρα-
σύνη το βαρύ άμαξί. Τα άλογα έγασαν κι'
αυτά την ίσοροπία τους. Και το ποτάμι
τα παρέσυρε όλα μαζί.

Οι έπιβάτες του άμαξιού προσπάθησαν
να γλυτώσουν με κάποιον τρόπο. Άλλά το
ρεύμα τους σκέπασε, τους κατάπιε...

Οι άνθρωποι της 'Ιεράς Έξετάσεως εί-
γαν φθάσει στην όγνη έγκαιρώς για να
ιδούν στο φώς των άστραπών, το φοικτό
έκείνο τέλος του Πέκτορ...

— Η Θεία Δίκη! μουμούρισε ο άρχη-
γός τους.

Κι' έννοωσε ένα οίγος να διατρένη την
πλάτη του.

Πραγματικά, ή δικαιοσύνη του Θεού εί-
γε θελήσει να τιμωρήσει μ' αυτό τον τρο-
μερό τρόπο τον άνθρωπο που είχε βαρυν-
θή με τόσα έγκλήματα.

ΚΖ'

Ήταν μιά απ' τις πρώτες βραδιές του
Ιουνίου.

Ο κόμης Γουιάνι, κι' ή κοή Ζαννέτα,
ζούσαν ήσυχα κι' εύτυχισμένα στο σπίτι
τους στο Παρίσι.

Δεν λάβαιναν καμιά είδησι απ' τη
μακρινή πατρίδα τους. Τη θυμούντοσαν ό-
μως κάθε τόσο με συγκίνηση.

Εύρισκαν μιά εύλαστοπή βασιανίζοντας
την καρδιά τους με την αναπόλησι της ώ-
μορφιάς της Βενετίας, όπως την είχαν γα-
ρή στα πρώτα τους νιάτα. Πριν άνοιχούν
τα βάσανα τους με τις καταδίκες έναν-
τιόν τους.

— Ουάσαι τη γοητεία που είχαν τα
γλυκοναράματα στη λιμνοθάλασσα:

— Συλλογίζεσαι ποτέ τις ήσυγες και
γλυκές φεγγασόλουστες νύχτες, που είνε
τόσο άωροφα να νανουρίζεται κανείς πάνω
στα νερά, άνάμεσα στην σιωπή των ψηλών
μυσοσρόντιστων παλατιών;

— Και τη φαντασμογορία των φώτων, μ'
όλα εκείνα τα πολύχρωμα φανασάκια και με
τις αντρίχνες που ξεγύνομαι απ' τα με-
γάλα τζαυατά και που καθρεφτίζονται στα
κανάλια σαν γουα έλάσματα;

— Και την έπιδητική μεγαλοπρέπεια
του Άνιου Μάσκου μας!

— Είνε ένα όνειρο!

— Άδύνατον να τα ξεγάση κανείς
όσο ζή!

Αυτές ήταν οι συνεχείς αναπολήσεις,
που έκαναν οι δυό άζύνοι, κάθε φορά που
έννοιασαν μιά μεγάλη θλίψη στο βάθος της
καρδιάς τους. Τα μάτια της Ζαννέτας
βουκόωναν τότε και δυό δάκρυα κυλούσαν
στά μάγουλά της...

Αυτή ή θλίψη κι' ή μελαγχολία μεγάλω-
ναν άκόμη πιο πολύ, γιατί δεν είχαν πια
οι δυό τους καμιά έλπίδα πως θα υπο-
ρούσαν να ξαναβλεπών την πατρίδα τους.

Μετά το θόρυβο της αντίδράσεως κι'
άφού είχαν μάθει για τα τόσα θύματα που
είχαν βρή το θάνατο για να νωστήσουν την
αίμοδιψα του Μεγάλου 'Ιεροεξετάστου, ή-
εσαν καλά ο Γουιάνι κι' ή Ζαννέτα ότι
δύσκολα θα μπορούσε να έπικοστήση στη
Βενετία ένα καθεστώς μεγαλύτερης έλευθε-
ρίας και δικαιοσύνης.

Έπειτα από τόσες συμφορές, ποιάς θα-
νε άκούη το θάρος να έπιχειρήση μιά
καινούργια έπίθεσι;

Οι γενναίότερες ψυχές είχαν πια γαθή
ήσαν καταδικασμένες να ζούν στην πο-
λεμένη έξορία. Ποιάς θα μπορούσε να ξε-
νέιση το λαό της Βενετίας;

Κι' αν άκούη κάποιος το άποφάσιζε,
ποιάς θα βρισκόταν να τον ύπακούση, έφ'
όσον είχαν όλοι έμπρός τους την τοανική
άπάτσια των τουρωρωτέρων υαυτηρών και
των άμειλικτών εκτελέσεων που είχαν δια-
τάξει οι τυράννοι του λαού;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Το άνατριχιαστικό έγκλημα ένός
παρκατρατημένου

Το άπόγευμα μιάς άνοιτιάτικης ήμέ-
ρας του έτους 1934, οι διαβάτες της ό-
δοϋ Κεντέν Μπωσάρ, στο Παρίσι, άκού-
σαν ξαφνικά θόρυβο φωνών από ένα
μικρό ξενοδοχείο που βρισκόταν εκεί
και σε λίγο είδαν έναν ύπηρέτη με λευ-
κή μπλούζα να τρέχη έξω, φωνάζοντας:

— Γρήγορα! Την άστυνομία!...

Τί είχε συμβή;

Το βράδυ της προηγούμενης ήμέρας,
ένα ζευγάρι είχε ζητήσει ένα δωμάτιο
στο ξενοδοχείο. Ο άνδρας θα ήταν ως
είκοσι πέντε χρόνων. Ήλός, μελαχροι-
νός, είχε ένα παράστημα άθλητο και
πολύ κομψή εμφάνισι. Η γυναίκα θα
πλησίαζε τα σαράντα, άλλ' ήταν άκόμη
πολύ όμορφη και το ντύσμά της φανέ-
ρωνε πως θάπρεπε ν' άνήκη στην άνώ-
τερη κοινωνική τάξη.

Από τη στιγμή που μπήκαν στο δω-
μάτιο όπου τους ώδήγησαν δεν ζήτη-
σαν τίποτε και δεν χτύπησαν ούτε μιά
φορά το κουδούνι.

Άλλ' ή σιωπή αυτή συνεχίστηκε και
όλο το άλλο πρωί. Όταν πέρασε το

μεσημέρι, άρχισαν ν' άνησυχούν στο ξε-
νοδοχείο. Και κατά τις τρεις, τέλος, ο
ιδιοκτήτης του έδωκε έντολή σε μιά κα-
μαριέρα ν' άνοίξη το δωμάτιο και να
ιδή τί συνέβαινε.

Πόση ήταν, όμως, ή έκπληξις της κα-
μαριέρας, όταν, μπαίνοντας μέσα στο
δωμάτιο, το βρήκε κενό. Μόνο μερικά
γυναικεία ρούχα ήταν πεταμένα έδώ
κι' έκεί.

Προχώρησε τότε στη συνεχόμενη αί-
θουσα του λουτρού. Άλλ' όταν άνοίξε
την πόρτα, άντίκρουσε ένα άνατριχιαστι-
κό θέαμα: Μέσα στο λουτρό, που ήταν
γεμάτο ως άπάνω με νερό, βρισκόταν
το πτώμα μιάς γυναίκας, έκείνης που
είχε πάει στο ξενοδοχείο το περασμένο
βράδυ μαζί με το μελαχροινό νέο. Το
κεφάλι της ήταν γυρμένο προς τα έξω
και το πρόσωπό της είχαν άρχειει να
πρασινίση. Ο σύνδοξός της είχαν έξαφα-
νισθή.

Οι άστυνομικοί δεν δυσκολεύθηκαν
ν' άνακαλύψουν την ταυτότητα αυτής
της γυναίκας. Ήταν ή κυρία Χερέλ,
σύζυγος ένός πλουσίου βιομηχάνου. Τα
άποτυπώματα που ύπήρχαν στο λαϊμό
της έδειχναν καθαρά πως ο σύνδοξός
της την είχε πνίξει με τα χέρια του. Ο
δολοφόνος είχε κατορθώσει κατόπιν να
γλυστρήση κρυφά έξω από το ξενοδο-
χείο και να εξαφανισθή.

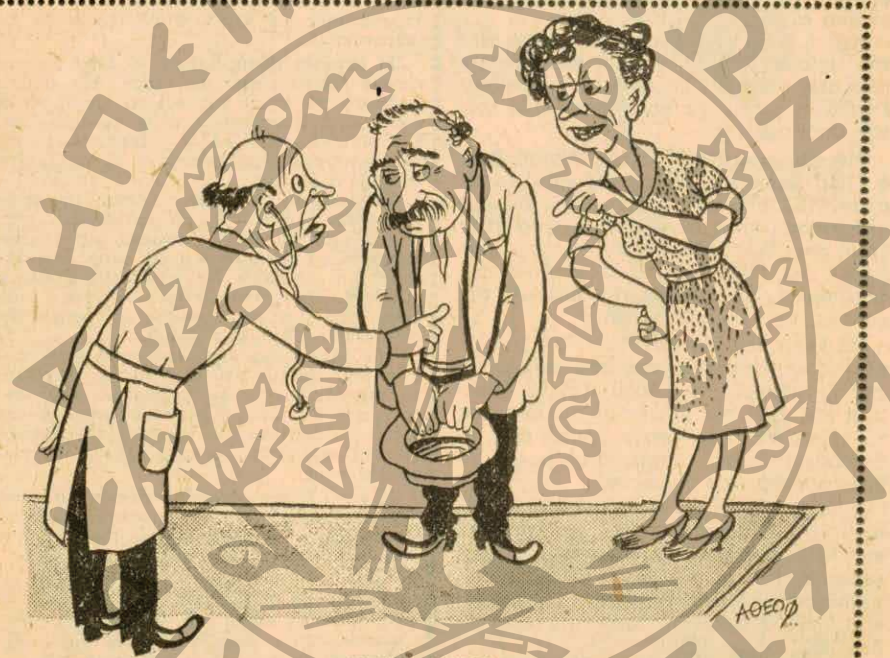
Άλλά γιατί είχε κάμει αυτό το έγ-
κλημα;

Η άνάκριξις κατατοπίσθηκε πολύ
σύντομα πάνω σ' αυτό το σημείο. Η
κυρία Χερέλ συνήθιζε να φορή πάντα
βαρύτιμα κοσμήματα. Το περασμένο
βράδυ, σύμφωνα με τη βεβαίωσι της
καμαριέρας της, φορούσε ένα μαργα-
ριταρένιο κολλιέ, δύο δαχτυλίδια με
μπριγιάν, ένα βραχιόλι και ένα χρυσό
ρολόγι. Όλα αυτά είχαν έξαφανισθή,
όπως και τα χρήματα που είχε μέσα
στη τσάντα της.

Το έλατήριο του έγκλήματός θάπρε-
πε, λοιπόν, να είνε ή ληστεία.

Άλλά ποιάς ήταν ο δολοφόνος;

Μιά λεπτομέρεια ώδήγησε την άτυ-
νομία ν' άνακαλύψη τα ίχνη του. Το
περασμένο βράδυ, μιά νέα είχε παρου-

ΡΙΖΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

— Γιατρέ, να του βγάλης το σφουγγάρι που έχει στο στομάχι, μπας και
κόψη το κρασί!...

(Σκίτσος Α. Θεοφιλοπούλου)

σιασ... η σπύτι της κυρίας Χερέλ και είχε ζητήσει το από «βιζόν» παλτό της, λέγοντας πως η σύζυγος του βιομηχάνου θ' άργουσε πολύ τη λύση. Η καμαριέρα της, που ήταν συνηθισμένη στα καπρίτσια της κυρίας της, της το έδωσε, χωρίς να υποπτευθεί τίποτε.

Υπήρχε, λοιπόν, μία συνένοχος σ' αυτό το έγκλημα. Κι' η αστυνομία, βασιζόμενη στην περιγραφή της καμαριέρας, δεν δυσκολεύθηκε ν' ανακαλύψει ότι επρόκειτο για τη Μαρία - Λουίζα Γκερέν, που ήταν πιά πολύ γνωστή μεταξύ των ευθύμων κύκλων της Μονμάρτρης με το όνομα Μαλού.

Άλλ' αν η Μαλού ήταν η γυναίκα που πήρε το από «βιζόν» παλτό της κυρίας Χερέλ, τότε ο δράστης του εγκλήματος θα πρέπει να είναι ο φίλος της Πέτρος Νατάν.

Το αξιοσημείωτο ήταν ότι είχαν εξαφανισθεί και οι δύο από το Παρίσι. Άλλ' η αστυνομία τους ανακάλυψε έπειτα από λίγον καιρό στις Βρυξέλλες. Και τότε έγιναν γνωστές όλες οι λεπτομέρειες του δράματος.

Ο Πιέρ Νατάν ήταν γυιός ενός πλούσιου εμπόρου των Βρυξελλών. Άλλ' παρ' όλες τις προσπάθειες του πατέρα του, δεν θέλησε να μορφωθεί και από πολύ ένωρίς ρίχτηκε στη ζωή των διασκεδάσεων. Άργότερα, πήγε στο Παρίσι, όπου γνωρίστηκε με την Μαλού και την αγάπησε παράφορα.

Κατόπιν αυτού ο πατέρας του έπαψε να του στέλνει χρήματα.

Ένας Θεός ζέρει πως ο Πιέρ κατώρθωσε να τα βγάλει πέρα. Έπαιζε χαρτιά, σύχναζε στις κούρσες, έκανε λαθρεμπόριο ναρκωτικών και σιγά-σιγά συνηθισε και ο ίδιος να κάνει χρήση των προϊόντων που πουλούσε.

Παρ' όλα αυτά, ήταν ημέρες που δεν είχαν να παραίτηται χρήματα ούτε για να φάνε. Ο Πιέρ πήρε τότε μία τολμηρή απόφαση: θα συνδεόταν με μία πλούσια γυναίκα και θα προσπαθούσε να της αποσπά χρήματα, για να μπορέσει να συντηρή τη φίλη του και τον εαυτό του. Μήπως, άλλωστε, δεν είχε όλα τα φυσικά χαρίσματα για να επιτύχει στο στάδιο αυτό;

Και η τύχη είχε φέρει στο δρόμο του την κυρία Χερέλ, που ήταν αρκετά πλουσία και που ζούσε μία ζωή πολύ ελεύθερη χωρίς να πολυσκοτίζεται για την υπόληψή της.

Με τα χρήματα που της αποσπούσε, ο Πιέρ βελτίωσε σημαντικά την κατάστασή του. Άλλ' ο πειρασμός του εγκλήματος μπήκε σιγά-σιγά μέσα στην ψυχή του. Γιατί έβλεπε πάντα την κυρία Χερέλ να έρχεται στα ραντεβού των φορτωμένων με κοσμήματα και με την ασάνια της γεμάτη λεπτά.

Ο Πιέρ δεν δίστασε τότε. Σε μία από τις συναντήσεις των την παρέσυρε στο ξενοδοχείο της οδού Κεντέν Μπωσάρ και εκεί την έπνιξε με τα ίδια του τα χέρια. Έπειτα έφυγε κρυφά από το ξενοδοχείο αφού πήρε, διτ' πολύτιμο βρήκε πάνω στο θύμα του.

Είπε άγνωστο αν η Μαλού ήξερε από πριν το έγκλημά του ή το έμαθε κατόπιν και κατέφυγε στο τέχνασμα που γνωρίζουμε για να πάρει το πολύτιμο γούνο παλτό του θύματος. Το βέβαιο είναι ότι φορούσε όταν την συνέλαβαν.

Η δίκη του έρωτικού ζεύγους έγινε στις Βρυξέλλες και το δικαστήριο έκρινε και τους δύο ένοχους. Ο Πιέρ Νατάν καταδικάστηκε σε ισόβια δεσμά και η Μαλού σε δεκαπενταετή ελκία.

Οι γυναίκες ως κατασκοπείς

Το μυθιστόρημα της ζωής της Λούσυ Μπριούερ

Η ναυμαχία βοήθησε στο κοιμώμενο σπυρίο της. Τα μεγάλα κανόνια ξερονούσαν φωτιά. Τα δύο πλοία κανόνιζαν μέσα στους καπνούς...

Ένας Αμερικανός άδειαζε το μουσκέτο του, κάθε φορά που διέκρινε αντίκρουση με άγγλικη στολή. Έξακολουθούσε να πυροβολάει κι' όταν ακόμη ένα έγχρωμο βλήμα κομμάτιασε τον υποκόπανο του όπλου του.

Ένας σύντροφός του τον γτύπησε τότε στον ώμο και του φώναξε: — Φτάνει πιά, Τζωρτζ! Έχεις κερδίσει αρκετές δόσεις. Ωπτε να ξερολλοθούν μαζι σου τα δώροφα κορίτσια. Όταν γυρίσουμε στην πατρίδα!

Ο Τζωρτζ άναυχεσε τους ώμους του. Δεν τον ένοιαζαν καθόλου τα δώροφα κορίτσια. Γιατί — πράγμα που δεν τόλμαζε κανείς στο Αμερικανικό Ναυτικό — ο Τζωρτζ ήταν γυναίκα!

Λεγόταν Λούσυ Μπριούερ, καταγόταν απ' το Πλύμουθ της Μασαχουσέτης και υπηρέτησε στο Ναυτικό των Ηνωμ. Πολιτειών σ' όλο τον πόλεμο του 1812. Έλαβε μέρος σ' όλες τις ναυμαχίες του κι' αποστροτεύθηκε με τιμές όταν τελείωσαν οι ένοπλες επιχειρήσεις.

Η ιστορία αυτή άρχισε μ' έναν αποτυχημένο έρωτα, που ανάγκασε τη Λούσυ ν' αφήσει το σπίτι της και να ζήσει επί 3 χρόνια στη Βοστώνη με το ψευδώνυμο Λουίζα Μπαίκερ. Το 1812, δανείστηκε μία στολή ναύτου, αποφασισμένη να πολεμήσει για τη χώρα της.

Στην άσχημη, οδύνη που την αναγκάζουν, κάτω απ' τη μεταμφίεσή της. Ήταν ωστόσο ένθουσιασμένη γιατί μπορούσε τώρα να συνάξει σε μέρα ακατάληπτα για γυναίκες. Κι' απόκτησε απόλυτη αυτοπεποίθηση στη μεταμφίεσή της, όταν μίλησε σε μία νέα κοπέλλα κι' εκείνη της απάντησε: «Μάλιστα κυρία».

Την άλλη μέρα παρουσιάστηκε στο γραφείο που μάζεσε ναύτες για τα πληρώματα των Αμερικανικών πολεμικών πλοίων ναυλογούσαν στο λιμάνι της Βοστώνης. Μ' ένα «έξιπνο στρατηγικό» απέφυγε την ιατρική εξέταση που επέβλεπε ο σ' όλους τους νεοσυλλέκτους.

Έγινε λοιπόν δεκτή, πήρε τη σχετική προκαταβολή και τον ιματισμό και την άλλη μέρα επιβιβάστηκε στο πλοίο της, τη φορεγιά «Ολντ Άϊσονσάιντ».

Όπως διηγείτο αργότερα, την είχαν ενθαρρύνει στο σχέδιό της και την είχαν διδάξει πως να κρύψει το φύλο της τα απομνημονεύματα της συμπατριωτισσάς της Μπέμπορα Σάμσον, που είχε πολεμήσει άλλοτε επί 3 χρόνια υπό τις διαταγές του Ουάσιγκτον, ως Ρούπερτ Σουτλφ.

Δεν άργησε να γίνει έτσι ένας από τους καλύτερους ναύτες της φορεγιάς. Είχε μά-

θει όλα τα σχοινιά και τα πανιά, σαν παλός θαλασσιός.

Ο στόλος ξεκίνησε τον Αύγουστο του 1812. Μέσα σε λίγες μέρες, το πλοίο της Λούσυ συνάντησε την άγγλική φορεγιά «Πολεμιστής» κι' έτοιμάσθηκε άμέσως για ναυμαχία. Η Λούσυ πολεμούσε γενναία.

Το άγγλικό πλοίο, μισοκατεστραμμένο, κυριεύθηκε απ' τους Αμερικανούς. Το Δεκέμβριο το πλοίο της έδωσε κι' άλλη ναυμαχία με το άγγλικό πολεμικό «Ιάβας» και νίκησε και πάλι. Αυτή τη φορά, η Λούσυ άδειασε 19 φορές το μουσκέτο της — εκτός εξαιρετικού για τα έμπροσθογευθ όπλα της εποχής εκείνης...

Έπειτα όμως απ' τη ναυμαχία αυτή, λίγο έλειψε ν' ανακαλυφθεί τυχαίως το φύλο της. Καθώς κατέβαινε από ένα κατάρτι, παραπάτησε κι' έπεσε στη θάλασσα. Κινδύνεψε η ζωή της, γιατί δεν ήξερε κολύμπι κι' είχε πιά χάσει τις αισθήσεις της. Όταν τη διέσωσε μία δούκα που είχε σταλή, άμέσως για να τη βοηθήσει. Την ανέβασαν στο πλοίο, την ξάπλωσαν σε μία καμπίνα κι' άρχισαν να της ξεσπίζουν τα ρούχα, για να της φορέσουν άλλα, στεγνά. Ευτυχώς, προτού προχωρήσουν, πιά μέσα απ' την έξωτορική στολή της κι' ανακαλύψουν το μυστικό της, συνήλθε και τους παρακάλεσε να την άφισουν να τελειώσει μόνη της την αλλαγή των ρούχων της...

Η θητεία της έληξε λίγο μετά τη ναυμαχία αυτή. Ξανακατατάχθηκε όμως κι' έκαμε άλλα δυο ταξίδια, ως δούοι ο Αμερικανός κέρδισαν τον πόλεμο.

Μόνον τρία χρόνια αργότερα φανέρωσε το μυστικό του φύλου της και δημοσίευσε μία λεπτομερή αφήγηση των περιπετειών της.

Ωστόσο μεταμφιέθηκε ακόμη μία φορά σε άντρα, για να δώσει στη θέση του ένα μεθυμένο ναύτη. Ταξίδευε τότε με το λεωφορείο απ' τη Βοστώνη για τη Ν. Υόρκη. Ο ναύτης προενοχλούσε μία νέα συνταξιδιώτισσά της. Κακομεταχειρίστηκε ένα γέρο κύριο κι' έβρισε τη Λούσυ, γιατί έπιπαινούσαν να έπεφτον. Όταν το λεωφορείο σταμάτησε σ' ένα πανδοχείο του Νιού-πορτ, η Λούσυ δανείστηκε ένα άνδρικό κοστούμι και δυο άδεια πιστόλια. Κατάφερε να χαλάρει με το νέο ναύτη — ο οποίος δεν την είχε αναγνωρίσει — και του πρότεινε να διαλέξει το ένα απ' τα πιστόλια για να ναυομαχήσουν.

Εκείνος κοκκίνισε, πράσινισε... προσπάθησε να ξεφύγει με διάφορες προσφορές, κι' επιτέλους αναγκάστηκε να ζητήσει συγγνώμη απ' τη νέα ταξιδιώτισσα κι' απ' το γέρο κύριο. Δεν έμαθε ποτέ ότι είχε δεχθεί το καλό εκείνο μάθημα από μία γυναίκα.

Το λουτρό και ο ύπνος

Οι Αμερικανοί έχουν τη μανία των στατιστικών. Άκούστε, λοιπόν, μερικούς καινούργιους αριθμούς που δημοσιεύει το μεγάλο Αμερικανικό περιοδικό «Λαίφ». Από μία έρευνα που έκανε μεταξύ των άναγνωστών του διεπίστωσε τα εξής:

20% των γυναικών κλειδώνουν την πόρτα του λουτρού των, ενώ οι υπόλοιπες θεωρούν περιττή αυτή την προφύλαξη.

69% των ανθρώπων που παίρνουν τακτικά το λουτρό τους το κάνουν για διασκέδαση και όχι από ανάγκη να πλυθούν. Ένα «λουτρό διασκεδάσεως» διαρκεί 25 λεπτά. Ένα «λουτρό καθαριότητας» μόλις διαρκεί ένα τέταρτο της ώρας.

34% των γυναικών διακόπτουν στη μέση το γούσιμο των το βράδυ για να πλύνουν τις κάλτσες των. 41% τις πλένουν κατάπιν.

Όλοι σχεδόν οι άνδρες ξυρίζονται όρθιοι. Το ξυρίσμά τους διαρκεί πέντε περίπου λεπτά.

Τώρα να και για τον ύπνο: Οι άνδρες κοιμούνται περίπου 7 ώρες και 45' το εικοσιτετράωρο. Οι γυναίκες 7-8 1/2 ώρες.

25% των καπνιστών καπνίζουν στο κρεβάτι τους.

66% των γυναικών φορούν νυχτικά 30% πιτζάμες και 4% κοιμούνται ολόγυμνες.

1/3 των γυναικών κοιμούνται μπρούμυτα και 1/4 με το ένα χέρι έξω από το κρεβάτι.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΩΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

Θρύλος και πραγματικότητα

Από την εποχή της Μάτα Χάρι και της Μάρθας Ρισάο πόσα πράγματα δεν έχουν γραφεί για το ρόλο των γυναικών ως κατασκοπών! Πόσες αξιοσημείωτες διήγησες δεν τέλεσαν, όπως η Γκρέτα Γκάρμπο, η Μάρλεν Ντρίτχλινγκ ή η Ίνγκριντ Μπέργκμαν, δεν έχουν γυριστεί πάνω στο ίδιο θέμα!

Μην πιστεύετε τίποτε από όλα αυτά. Όλες οι ιστορίες αυτές του είδους απέχουν πολύ από την πραγματικότητα, που — αλλοίμονον! — είναι πολύ πεζή.

Άλλα ποιος είναι ο ρόλος των γυναικών στις υπηρεσίες κατασκοπείας των διαφόρων κρατών; — Ας δούμε από τις Ήνωμένες Πολιτείες.

Οι Αμερικανοί προτιμούν την ποσοπία από την ποιότητα. Μ' απλόστερα λόγια, δυσπιστούν από ιδιοσυμφορία στους καλούμενους «άσους» και προτιμούν αντί για έναν καλό κατασκοπο πενήντα, εκατό και κάποτε περισσότερους πληροφοριοδότες.

Το σύστημα αυτό έχει βέβαια τα πλεονεκτήματά αλλά και τα μειονεκτήματά του. Μέσα από το πλήθος των πληροφοριών που παρέρχονται από αναριθμητούς πληροφοριοδότες, οι προϊστάμενοι των υπηρεσιών κατασκοπείας κατορθώνουν ν' ανακαλύψουν την αλήθεια και δεν εξασπώνται αποκλειστικά από τις Ικανότητες, τις προσηλώσεις ή τις κοίσεις ενός μόνον ανθρώπου.

Οι Αμερικανοί δεν αποκλείουν τις γυναίκες. Άλλ' ο ρόλος των είναι αναγκαστικά περιορισμένος.

Να π.χ. η περίφημη μίαν νεαρή Αλσάθης, που έγνωριζε άριστα τη γεωγραφική γλώσσα και που προσελήφθη το 1942 στην Αμερικανική

ΣΤΑΣ

ΕΚΠΩΣΕΙΣ ΠΡΩΤΟΙ.

Η ΑΠΟΘ. Εμμ. Μαθακού

ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ 1 (Παλαιόν Άγιου Μάρκου)

Γυναίκες μεταξωτές δρχ. 5.800

Γυναίκες ρήνες με- 6.000

ταξωτές 3.000

Γυναίκες μαρσέλες 6.500

Κομπινισόν 9.000

Ζέρου 2.000

Κιλόπτες 5.000

Μεταξωτές 19.500

Κασκορές γυναικεία 1.300

μάλινα 1.200

Σορόνια λευκά 6.000

Καλαόκια παιδικά 1.800

Κασκόλα μοντέρνα 1.600

Καλτσες ανδρών ριγέ 1.500

Μοντέρνα ανδρών 5.000

Εσώρροκα κοντά 15.000

Υποκάμισα μοντέρνα 28.000

Υποκάμισα ποπλιν 28.000

Και πολλά άλλα είδη με μικρά ελαττώματα στη μισή τιμή.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
Τα έκλεκτοτερά που υπάρχουν • ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ - ΠΑΤΗΣΙΩΝ

υπηρεσία κατασκοπείας. Η νέα αυτή έμενε στο Βερολίνο και έλαβε μία μέρα τη διαταγή να προσπαθήσει με κάθε τρόπο να γίνει φίλη ενός εξέχοντος Ναζί.

Η Άλσάθης αυτή, που είχε διαβάσει πολλά μυθιστορήματα κατασκοπείας και είχε σφηνώσει ν' αυτήν μία έντελως «ρωμαντική» ιδέα, σανταζόταν ότι είχαν έρθει η στιγμή για να διαδραματιστεί έναν επικίνδυνο αλλά και άραιο πόλο. Άλλ' αλλοίμονο! Οι πληροφορίες που της έπαιρναν οι άντρες της ήταν πολύ πεζές και η κυριότερη απ' αυτές συνίστατο στο εξής: έπρεπε να εξακριβωθεί αν στις καντίνες των αξιωματικών γινόταν γρήγες κοινοεσών με λαγανικά και τι μάσκες έφεραν.

Και ένα παιδάκι θα μπορούσε βέβαια, με λίγη προσοχή να κάνει αυτή τη δουλειά. Η Άλσάθης όμως τα θαλάσσωσε με το ρωμαντισμό της. Ωστόσο, η πληροφορία που της έπαιρναν ήταν εξαιρετικά πολύτιμη για τους Αμερικανούς. Γιατί θα τους επέτρεπε να κάνουν διάφορες συγκρίσεις και να δώσουν συμπεράσματα για την έπισιτιστική κατάσταση του Ράιχ, τη λειτουργία ή το στασιμότητα διαφόρων έργοστασίων, το συγκοινωνιακό δίκτυο της χώρας κτλ.

Η μόνη υπηρεσία κατασκοπείας, στην οποία μία γυναίκα μπορεί να διακριθεί και μάλιστα να καταλάβει καλύτερες θέσεις είναι η άγγλική «Ίντελλιτζενς Σέρβις».

Άλλ' οι γυναίκες που υπηρετούν στην περίφημη άγγλική υπηρεσία κατασκοπείας μεταβάλλονται σε σκλάβες, πράγμα που συμβαίνει σε πολύ μικρότερο βαθμό στους άνδρες.

Πραγματικά ένας άνδρας μπορεί να παντρευτεί όποτε θέληση, άκοι μόνω να ζητήσει την απαιτούμενη ν' αυτό άδεια και να περιμένη το αποτέλεσμα της έρευνής που θα διενεργηθεί σχετικά με την ύποπτη σύζυγό του. Μία γυναίκα, πράκτωρ της «Ίντελλιτζενς Σέρβις», όμως δεν μπορεί να παντρευτεί παρά μόνο ένα συνάδελφό της.

Και το χειρότερο είναι ότι δεν μπορεί να αποσυρθεί ποτέ απ' την υπηρεσία εκτός μόνο αν οι προϊστάμενοί της την άγοποτεύσουν, κινώντας την ως άδικη.

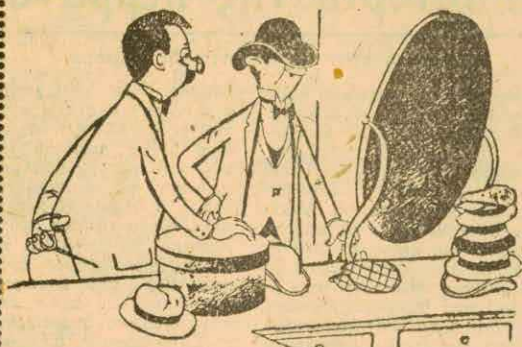
Η Σοβιετική Ρωσία δεν χορηγεί ως κατασκοπείς δεδηλωμένες κομμουνίστριες. Και αυτό είναι λογικό. Γιατί θα έnéπνεαν από την πρώτη στιγμή τη δυσπιστία. Αντίθετα, χορηγούν οι κοίτες της αίστοκρατίας, καλλιτέχνιδες, ηθοποιούς κτλ, που δεν έμπνουν ύποψιες.

Δύο από τις κυριότερες κατασκοπείς των Ρώσων κατά την διάρκεια του πολέμου ήταν η Ζάρα Λεόντοβα και η Όλγα Τσένοβα. Και οι δύο ήταν άσπρες πρώτου μεγέθους του νεοανακού κινηματογράφου.

Η Ζάρα Λεόντοβα ήταν έρωμένη του Ρόζενμπεργκ κι' η Τσένοβα του Γκαίμπελς.

Όπως βλέπετε, μεταξύ του μυθιστορήματος και της πραγματικότητας υπάρχει μεγάλη διαφορά. Και θα μπορούσε να τη κάνει ότι οι γυναίκες δεν έπαιξαν ποτέ σημαντικό ρόλο στην κατασκοπεία. Η μόνη χώρα που ένοσημοποίησε σε μεγάλη κλίμακα τις γυναίκες ως κατασκοπείς ήταν η προπολεμική Γερμανία. Άλλα σήμερα η νεοανακή υπηρεσία κατασκοπείας δεν ύπόσκει πλέον.

ΛΟΥΣΙΕΝ ΚΟΡΟΖΙ

Αυτό το καπέλλο σας πνιγνίει... θαυμάσια! — Με τη διαφορά ότι θα πρέπει να του ανοίξετε δυο τρύπες για τα μάτια!

Ευτυχώς που δεν πήρα και τη γυναίκα μου να δει αυτό το φιλμ!

Η ιστορία της περμανάντ

Από την αρχαιότητα ως σήμερα

Μέσα στην καρδιά κάθε γυναίκας υπάρχει ο έμφυτος πόθος να έχει κατσαρά, με όμοιες «σκάλες» ή υπούλες. Αυτό τουλάχιστον πίστευε ένας άσπιος Γάλλος κομμωτής, ο Μαρσέλ Γκραντ, απ' τα πρώτα βήματα του επανγεννατικού σταδίου του Σινεπέριου, δε ότι θάκανε την τύχη του εκείνος που θάβρισκε κάποια μέθοδο διαρκούς κατασώματος των ίδιων νυφαικών μαλλιών.

Πρόγματι, άρχισε τις σχετικές δοκιμές. Πειραματίσθηκε επί πολλά χρόνια με μαλλιά κάθε προέλευσης και γεωγραφισμού κι' επί τέλους επέτυχε στο κεφάλι μιας πελάτισσας του ένα βαθύ και ώριο κατασώμα, που δεν έβρισκε πια με το απλό βρέξιμό των τριχών. Αυτή ήταν η πρώτη «όντουλασιόν Μαρσέλ».

Ο έφευρτος της είχε καθορίσει τότε την αμοιβή του σε 1 γαλλικό φράγκο. Λίγα χρόνια όμως αργότερα, είχε αποκτήσει πια τόσο φήμη, ώστε ζήτησε και πήρε 3.000 φράγκα για το όντουλασιόν των μαλλιών μιας πλουσίας Άγγλίδας.

Όταν πέθανε, σε ηλικία 84 ετών — και τελείως... φαλακρός, αυτός που ζούσε απ' τα μαλλιά — είχε μαζέψει μεγάλη πλουσία. Ίδιος δε είχε εξασφαλίσει την άθανασία του όνδωτός του στο λεξιλόγιό της γυναικείας κριμωσέας.

Όστόσο, χιλιάδες χρόνια πριν γεννηθεί ο Μαρσέλ, οι καλλονές κάθε γλώσσας κι' έποχής έπαιζαν με κάθε τρόπο να κάνουν ώραιότερα τα μαλλιά τους με το κατασώμα. Οι Αιγύπτιας της

έποχής της Κλεοπάτρας, για να όντουλαρίσουν τα μαλλιά τους τα τύνιαν γύρω από μικρά καλάμια μπαμπού και τα άλειφαν με λάσπη απ' τον ποταμό Νείλο. Άφου ό ήλιος έξορισε κι' έψηνε το έπιχρίσμα αυτό της λάσπης, το έσπαζαν. Κι' οι τοιχες διατηρούσαν ένα κατασώμα, που έστρωσε με το γτένισμα, αλλά δεν ήταν μενάλως διαρκείας.

Στην άραγία Έλλάδα και τη Ρώμη, άντρες και γυναίκες προτιμούσαν τα κατασώμα μαλλιά. Άκόμη κι' οι άνδρες του Όμηρου τα θεωρούσαν ζηλευτά στόλισμα της κεφαλής. Έτσι φανταζόντουσαν οι άναγίοι Έλληνες και τούς θεούς και τις θεές των. Οι Σπαρτιάτες άρχιζαν να διατηρούν μακρούς μαλλιά απ' την έφηβική ηλικία τους. Τα γτένιζαν δε με έπιμέλεια και τα κατασώμασαν όχι μόνο στις γιοιότες, αλλά και πανηγύρεις, αλλά και πριν απ' τη μάχη. Οι 300 Σπαρτιάται του Λεωνίδα στις Θεομουλές ήταν όλοι καλογτένισμένοι, προτού αντιμετώπισουν τη μάχη. Κι' όταν ο Ξέρξης άπόρησε γι' αυτό, ό Δημάρατος του έδήγησε ότι «ο νόμος τους ήταν να κομμούν το κεφάλι τους, όταν έπρόκειτο να κινδυνεύσει η ψυχή τους».

Την ίδια έπιμέλεια έδειχναν για τα μαλλιά τους κι' οι Άθηναίοι. Σύνταξαν τακτικά στα κούρεία και περνούσαν όλόκληρες ώρες συζητώντας για τα πολιτικά, ενώ περιέμεναν τη σειρά τους για να περιποιηθεί ο κούρεας τα μαλλιά. Τα νένεια και τα μυστάκια τους να τους κάνουν... μακίου και τους κόψη τους κάλους και τις

τοίνες της υψής και των αυτιών, κλπ.

Οι γυναίκες πάλι κατασώμασαν τα μαλλιά τους με ζεστά σίδερα, όμοια στο σήμα με τα νεότερα ψαλίδια. Τα ώραιότερα γυναικεία γτένισμα της έποχής μας είναι έμπνευσμένα απ' τα άναγία έλληνικά, όπως έχουν διατηρηθεί σε ζωγραφικές παραστάσεις νομισμάτων και έργα πλαστικής. Άλλα και τα «φίλες» που συγκρατούν το γτένισμα, δεν είναι παρό ό άναγίος έλληνικός «κεκούφαλος», που άπειλείτο από γουστό νήματα. Άπ' την «καλύπτρα» δε των άραγίων Έλληνίδων που σκέπαζε το κεφάλι τους κι' έπεφτε με νάοι στους ώμους, προέχεται η σημερινή σόαπα.

Η πρώτη όμως πραγματική «περμανάντ» που άναφέρει η ιστορία, έγινε από μια κυρία της Αύλης του Ρωμαίου Αυτοκράτορα Νέρωνος. Η κομψή αυτή Ρωμαία δέσποινα είχε την ύποψη να μείνει επί 3 έβδομάδες μέσα στο λουτρό της, περιμένοντας να στεγνώσουν σιγά-σιγά οι γούτες πλείδες της, διπλωμένες σφιγτά γύρω από ένα έίδος «υπινκούτι» και άλειμένες με υιά έιδική λάσπη!

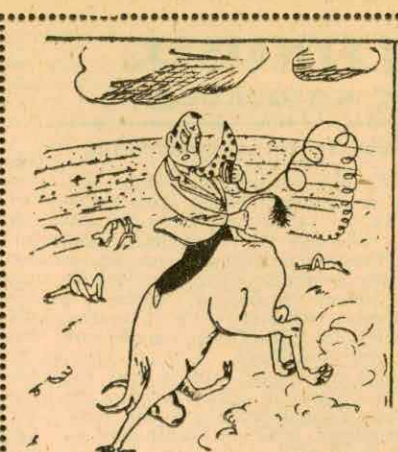
Αργότερα, το 14ο αιώνα, το κατασώμα των μαλλιών θεωρήθηκε ένδειξή άματωλής ματαιοδοξίας και καταδικάσθηκε απ' την εκκλησία.

Φαίνεται δε ότι η αντίληψη αυτή διατηρείται και στην έποχή μας σε ώσιμέντες γλώσσες. Προάγματι, το 1933, οι γυναίκες όργανώσαν της Κίνας ζήτησαν απ' τις κρατικές άρχες να κλείσουν όλα τα κομμωτήρια που έκαναν όντουλασιόν, περιορίζοντάς τις... ενίσχυαν την ανηλικιότητα!

Όστόσο σήμερα όλες σγείδον οι γυναίκες των πόλεων κάνουν περμανάντ — έκτός αν έχουν μαλλιά κατασάρια ή σπασμένα με υιά στατιστική που έγινε ποσάφωτος στην Άγγλία, ύπασχόπι του όρους Ουίλσον, που είχε έγκυκλοπαιχμό στην Καλλιφόρνια, κοντά στο Χόλλυγουντ. Έχει διάμετρο 2½ μέτρων και μπορεί να φωτογραφίσει άστέρια ένα έκατομμύριο φορές πιο αυθόρα από αυτά που βλέπει το μάτι μας. Και είναι αυτό σαν να φωτονογραφίσει ένα άναμμένο σπασμαστέριο από έπττα χιλιάδες υίλλια μακρούς!

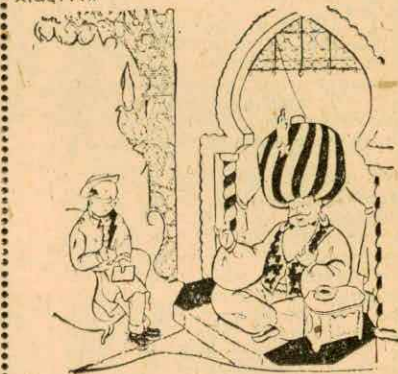
Σημειώτουν ότι, το 1920, οι Άγγλιδες έπληθύναν για περμανάντ υόνον 1.500.000 λίρες έν έλν.

Έννοείται ότι η μέθοδος Μαρσέλ έχει τελειοποιηθεί καταπληκτικά κι' έχουν έπινοηθεί και διάφορες άλλες, με ήλεκτροισμό ή υι με υημικά υνάα. κλπ. Ο μεγάλος κομμωτής είναι σήμερα ό περίφημος Άντουάν. Σ' αυτόν όφείλεται η άναβίωση του γτένισματος Πουπαδού. Αυτός περαιοιήθηκε τα μαλλιά των περαιοστέων κυριών της άγγλικής άριστοκρατίας για τις έσοτες της στέψως του σημερινού βασιλέως Μολονότι δέ πληρώνεται πανάκριβα έχει πελάτισσες που καταφεύνουν όχι υίό υόνον άλλα πολλές φορές την ήμερα στη «υαγική» έπιδεδιότητα των νεριών που για «υιζανπιά»

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ

Ο σπῆκερ: «Αγαπητοί άκροαταί από το νοσοκομείο, θα σας μετρώσω σε λίγο το αποτέλεσμα της ταυρωμαχίας...»

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΣΤΟ ΧΑΡΕΜΙ

Ο σουλτάνος: Είναι πολύ εύχαριστο να έχω 70 γυναίκες... Το δυσάρεστο όμως είναι οι 70 παρθένες!

— Παίξε συνέχεια ως ότου φύγει όλοι οι καλεσμένοι της μαμάς σου!

— Και... δεν δίνεις προίκα στην κόρη σου;
— Γιατί να της δώσω; Δεν μου είπατε πως είναι θησαυρός;

ΟΙ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Οι παρατηρήσεις των άστρονόμων

Οι σύγχρονοι άστρονόμοι, νοσεί σ' ένα άμερικανικό περιοδικό, ο ασθματικός Φράνσις Μπέλλο, θάπορευε να όνομασθούν «άστρονόμοι ντετέκτιβς». Γιατί πραγματικά, όπως οι άστρονόμοι ντετέκτιβς προσπαθούν να έξιγνίσουν τα πιο σκοτεινά και μυστηριώδη έγκλήματα, έτσι και αυτοί δεν κάνουν άλλη δουλειά παρά να έρευνούν τις νύχτες το σκοτεινό άπειρο του ούρανού και να προσπαθούν να άνακαλύψουν κάθε κίνησι και κάθε έκφρασή του, εισδύνοντας στα άδυτα των άστων, που κοσμικοί μυστήριου, που μας περιβάλλει.

Η μόνη ίσως διαφορά είναι ότι ενώ οι άστρονόμοι ντετέκτιβς τοέχουν πραγματικά οι ίδιοι παντού, οι άστρονομικοί «συνάδελφοί» των, έρευνούν το σύμπαν, υόνον πάνω στις φωτογραφικές τους πλάκες. Γιατί στην πραγματικότητα είναι φωτογράφοι του σύμπαντος: Βάζουν τα τεράστια σύγχρονα τηλεσκόπια και παίρνουν φωτογραφίες, πρώτα-πρώτα γιατί βλέπουν μακρύτερα σ' έκτασεις, που δεν μπορούν άλλοι να φανούν και κατά δεύτερο λόγο γιατί η φωτογραφία μένει και δίνει τη δυνατότητα στην έπιστήμη να τη μελετήσει περισσότερο, για να άποκαλύψη τα μυστήρια του ούρανού.

Ένα τέτοιο μυστήριο, το μεγαλύτερο αίνιγμα των αιώνων, που βάλεθηκαν να διαλευκάνουν οι σύγχρονοι αυτοί ντετέκτιβς του ούρανού, είναι το έξης: Υπάρχει κανένα όριο στο σύμπαν, ή εκτείνεται στο άπειρον; Είναι υυσιαστικά άκίνητο ή κινείται με άπίστευτη ταχύτητα;

Στα έρωτήματα αυτά δεν υπόρεσαν ως τώρα να δώσουν άπάντησι με το μεγάλο τηλεσκόπιο του όρους Ουίλσον, που έδωσαν έγκυκλοπαιχμό στην Καλλιφόρνια, κοντά στο Χόλλυγουντ. Έχει διάμετρο 2½ μέτρων και μπορεί να φωτογραφίσει άστέρια ένα έκατομμύριο φορές πιο αυθόρα από αυτά που βλέπει το μάτι μας. Και είναι αυτό σαν να φωτονογραφίσει ένα άναμμένο σπασμαστέριο από έπττα χιλιάδες υίλλια μακρούς!

Ός την ήμερα, που άρχισε να λειτουργή το τηλεσκόπιο Ουίλσον, οι άστρονόμοι μετρούσαν άστέρια που άπείχαν 500 χρόνια φωτός απ' τη γη. Κάθε χρόνο φωτός ή άπόσταση δηλαδή που διανύει το φως μέσα σ' ένα χρόνο, είναι 5.880 δισεκατομμύρια υίλλια. Διηλαδή τα άστέρια που άπείχαν 500 χρόνια φωτός, ήταν 294.000 δισεκατομμύρια υίλλια μακρούς από τη γη!

Με το τηλεσκόπιο όμως του όρους Ουίλσον, υπόρεσαν να ίδουν πολύ πιο μακρούς και να άνακαλύψουν πολλά άλλα άγνωστα σημεία του ούρανού.

Ός τότε ή έπιστήμη νόμισε ότι ο Γαλαξίας, το φωτεινό αυτό νεφέλωμα, που άποτελείται από 200 δισεκατομμύρια άστέρια και καταλαμβάνει στο στερέωμα έκταση, που ή άπόσταση από τη υιά ως την άλλη άκρη του είναι 78.000 χρόνια

φωτός, δηλ. 458.640.000 δισεκατομμύρια υίλλια, ήταν ένας και μοναδικός στο σύμπαν. Με το τηλεσκόπιο όμως του όρους Ουίλσον, άνακαλύφθηκαν κι' άλλοι μακρυνότεροι και πολύ μεγαλύτεροι, από τον γνωστό μας Γαλαξία. Το σπουδαιότερο όμως είναι ότι έδωσε την άφορη και τη δυνατότητα να γίνουν δυο περίεργες και άντιφατικές μεταξύ τους άνακαλύψεις. Η πρώτη είναι ότι κάθε Γαλαξίας «έτρενε» μακρούς από τη γη και όσο πιο άπομακρυσμένος ήταν, με τόσο μεγαλύτερη ταχύτητα έφευγε μακρούς μας. Γαλαξίες που άπείχαν 250 δισεκατομμύρια χρόνια φωτός, έφευγαν με το 1/7 της ταχύτητας του φωτός. Όλο το σύμπαν, μέσα από το τηλεσκόπιο Ουίλσον, όπως παρατηρεί ο διεθυντής του δρ Έντβιν Χιούμπλ, έμοιαζε να φεύγει όσο υπορεί από τη γη, μακρούς από τη γη και να την αφήνει υόν και έρημη στην άβυσσότητα της. Σ' αντίθεσι όμως προς την κίνησή τους, οι Γαλαξίες δεν φαινόταν να είναι άνομοιόμορφα σκορπισμένοι στο σύμπαν, αλλά σαν να ήταν όλοι τοποθετημένοι σε μια άπόσταση 100-500 έκατομμυρίων χρόνων φωτός. Το γεγονός αυτό δημιούργησε την έντυψη ότι το σύμπαν είναι ένα τεράστιο υπαλλόγι, με καφωμένα στην έπιφάνειά του τα άστέρια και κινούμενο σαν σύνολο. Αυτό όμως έσήμαινε ότι το σύμπαν ήταν «επετασμένο» και μια τέτοια αντίληψη έαγόνταν σε άνθεση με την κίνησή των Γαλαξιών που έδειχνε ότι ήταν διαρκώς έπεκτεινόμενο.

Στα δύσκολα αυτά προβλήματα, δεν υπόρεσε να δώσει λύσι το τηλεσκόπιο Ουίλσον, γιατί δεν είχε όρατότητα πέρα από 500 έκατομμύρια χρόνια φωτός. Το νέο τώρα γινόμενο τηλεσκόπιο Παλουμα, που ο καθένας του έχει διάμετρο διπλάσια, δηλ. 5 μέτρων, θα έχει και διπλή όρατότητα, μέγιστος άποστάσεως ενός δισεκατομμυρίου χρόνων φωτός. Έκει στον καθέσθι του, κατά το έτος 1948, που θα γίνουν οι πρώτες παρατηρήσεις, έχουν έδωσει «σαντιδού» υεσικά άόρατα κύματα φωτός, που έκίνησαν από τα πιο μακρούς άστέρια με ταχύτητα 186.000 υίλλιών το δευτερόλεπτο, πόν από ένα δισεκατομμύριο χρόνια για να φτάσουν στη γη. Από τα φωτεινά αυτά κύματα, οι άστρονομικοί ντετέκτιβς, περιμένουν ν' άνακαλύψουν το μέγα μυστήριο του σύμπαντος.

Όά πήτε, τί ενδιαφέρει τον κόσμο μας αν το σύμπαν είναι στατικό ή έπεκτεινόμενο, ή περασμένο ή άπειρο; Κι' αν λυθεί το μυστήριο αυτό κανείς άλλος εκτός από τους άνωτέρους μαθηματικούς, δε θα καταλάβει τη λύσι του. Για τας έπιστήμονες όμως το πράγμα έχει και «πρακτική» σημασία: Άν το σύμπαν είναι πεπερασμένο, τότε πρέπει να διατηρούμε την άναπνοή μας πιστά ότι ο κόσμος μας βρίσκεται στο άνωτερο έπίπεδο ζωικής άναπτύξεως. Άν όμως είναι άπειρο, ίσως να υπάρχουν και άλλοι κόσμοι καλλίτεροι από τον δικό μας και άππαλγόμενοι ίσως από τις μικρότερες και άβυσσότητες.

Άλλά μήπως δεν υπορούν να κατοικούνται και άρκετοί πλανήτες του δικού μας συστήματος; Όλα είναι πιθανά στο μυστηριώδες σύμπαν.

ΝΟΡΤΟΝ ΚΑΙ ΣΙΑ

Η Μάργκαρετ ήταν ένα απ' τα πιο έξυπνα και νοητευτικά σύγχρονα κορίτσια. Ψηλή και έαυθή, με ώριο όδάλ πούσωπο και γαλανά έκφραστικά μάτια, ήταν από τους τύπους εκείνους που άρέσουν εξαιρετικά και που οι άντρες τους κυνηγούν ως ότου τους φέρουν στα νερά τους. Γι' αυτό όταν πήγαινε στο δόμο, καλοντυμένη και άρωματισμένη, έβλεπε όλους τους άντρες να την κυττάζουν και να της φωνάζουν γλυκόλογα. Αυτή όμως δεν τους έδινε και πολλή σημασία, υολονότι στο βάθος κολακευόταν ό έγωισμός της.

Μια μέρα, καθώς πήγαινε περπατώντας, έβλεπε η υιοιστία... συνάντησις.

— Δεσποινίς!...
— Κύριε...
— Μου έπιτρέπετε να σας προσφέρω κάτι;
— Εύχαριστώ, κύριε... Είστε πολύ ευγενικός...
— Παρακαλώ, δεσποινίς...
Ο Ζάκ Ντυράν — έτσι λεγόταν ο νέος — υαγεύτηκε άμέσως απ' τη Μάργκαρετ, αλλά κι' η Μάργκαρετ, νοητευμένη από την... άσχήμια του.

— Σας παρακολουθώ τόσο ώρα, είπε ο Ζάκ, με δεν τολμούσα να σας πλησιάσω και να σας υιλίσω.
— Για ποιο λόγο, κύριε;
— Νά, μου δίνετε την έντυψη πώς έστε λίγο άγριοκατάκι.
— Εγώ; Κάθε άλλο, κύριε...
— Έπειτα, έγω την ύπόνοια πώς δεν είσαστε Γαλλίδα.
— Όσο γι' αυτό ναι... είμαι Άγγλίδα.

— Για ποιο λόγο, κύριε;
— Νά, θα το παίρναμε μαζί στην έξοχ...
— Εγώ δεν σε λατοεύω άκόμα! Άπλως σε συμπαθώ!
Κάποια μέρα, που περιέμεναν το λεωφορείο για να πάνε έκδρομη, η Μάργκαρετ άναστέναξε και είπε:
— Άν είχαμε ένα φορητό σαρόφάνο...
— Διηλαδή, άγάπη μου;
— Νά, θα το παίρναμε μαζί στην έξοχ...
— Εγώ δεν σε λατοεύω άκόμα! Άπλως σε συμπαθώ!
Κάποια μέρα, που περιέμεναν το λεωφορείο για να πάνε έκδρομη, η Μάργκαρετ άναστέναξε και είπε:
— Άν είχαμε ένα φορητό σαρόφάνο...
— Διηλαδή, άγάπη μου;
— Νά, θα το παίρναμε μαζί στην έξοχ...
— Εγώ δεν σε λατοεύω άκόμα! Άπλως σε συμπαθώ!

— Μια βίτρινα περιποιημένη πάντα τρώει τους πελάτες... και η γυναίκα μου ξέρει τον τρόπο να παρουσιάσει καλά το έμπορεύμα!

ζυγκάλια του άλλου και θα φιλιώσαστε.
— Αλήθεια, αγάπη μου! Δεν το είχα σκεφθεί.
Κι' ο Ζάκ Ντυσάν είδε, σά να ήταν στον κινηματογράφο, δηλαδή τη σκηνή.

— Λοιπόν, λατρεία μου: ορώπτε ο Ζάκ.
— Γιατί να μην αγοράσεις ένα φορητό ραδιόφωνο;
— Έγώ; Ένας μισθωτός υπάλληλος;

— Τα δίνουν με δόσεις. Με μικρές δόσεις. Θα μπορούσε εύκολα να διαθέσεις κάτι την εβδομάδα απ' το μισθό σου.
— Μα, Μάργκαρετ...

— Δεν έχεις, μα και ξεμά, αν θέλεις να γίνω μια μέρα δική σου, θ' αγοράσεις το ραδιόφωνο. Ξέρω μάλιστα ένα κατάστημα που θα σου κάνει μεγάλες ευκολίες πληρωμής.

Η Μάργκαρετ φυσικά, έπεισε στο τέλος το νεαρό Ζάκ. Την άλλη μέρα ο κ. Ντυσάν πήγε στην 'Εταιρεία Νότον και Σίς' κι' έδωσε μια προκαταβολή.

— Πότε θα μπορέσω να πάρω το ραδιόφωνο; ορώπτε.

— Σε δυο μέρες.

Το ίδιο βράδυ, η Μάργκαρετ συναντήθηκε μαζί του.

— Λοιπόν; ορώπτε ανύπομνα η νέα.

— Έδωσα την προκαταβολή.

— Και πότε θα το πάρεις;

— Σε δυο μέρες.

— Λοιπόν, αγάπη μου, είπε η Μάργκαρετ χαμογελώντας, μεθαύριο το πρωί, να με πειμώνεις στα γραφεία της εταιρείας «Νότον και Σίς». Μόλις παραλάβεις το φορητό ραδιόφωνο, θα τραβήξουμε για την έξοχη στον έγκλειστο γίγαντα, θα νοσήσουμε και... θα φιληθούμε.

Ο Ζάκ έπλεε σε ώκεανους ελπίδων κι' εκείνο το βράδυ δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι...

του να το αγοράσω. Μοι έππε πως θα γίνω δική μου...

— Και μένα!...
— Και μένα!...
— Και μένα!...
— Πώς τη λένε;
— Μάργκαρετ! άκούστηκε μια φωνή.

— Μάργκαρετ;... "Α! την κατσίκα! "Α! την ψεύτρα!

— Θα την πνίξω!...

— Έχω την κάρω κομπάρια!

— Θα την γδάρω ζωντανή!...

Την ώρα εκείνη παρουσιάστηκε από μέσα από τα γραφεία της 'Εταιρείας «Νότον και Σίς» η Μάργκαρετ που τη συνόδευε ένας ψηλός και ώριμος νέος.

— Φίλοι μου, είπε γελώντας η Μάργκαρετ, να σας παρουσιάσω τον κ. Νότον, τον άρραδωνιστικό μου. Τον βράδυ λιγάκι στην 'Εταιρεία παρασώσαντας τα φορητά ραδιόφωνα του έργοστασίου του μάρκας «Νότον και Σίς». Σας ένωτά συνώνυμη για την κωμωδία που σας έπαιξε! Αυτά έχει το ευπόριο!...

Κι' εκείνοι δεν είπαν λέξη.

ΠΩΛ ΑΡΕΝ

♦♦

Η μύτη εκπέμπει βραχεία κύματα

Πώς δοφοραίνουμε τις διάφορες όψεις:

Σύμφωνα με την έπικρατούσα αντίληψη, ώριμους ούστε σκοτεινών γύρω των αναθυμιάσεων, με τη μορφή μικροτάτων μορίων ύλης που ποσοβάλλουν τον βλεννογόνο της μύτης και προκαλούν εκεί ένα νημικό «έρεθισμό». Αυτός ο έρεθισμός μεταφέρεται από τα νεύρα στον εγκέφαλο και έτσι έχουμε την αίσθηση της δοφορήσεως.

Όλοι οι "Αγγλοι έπιστήμονες Βάλτερ Μιλ και Λούις Μπέκ απέδειξαν ότι η θεωρία αυτή δεν ήταν σωστή. Ποσυματικά, έβαλαν μέλι μέσα σε δοχεία, έρωπτικά κλεισμένα και τα έτοποθέτησαν πίσω από μια νυαλίνη προθήκη. Το τζάμι αυτής της προθήκης έπέτοπε τη δίοδο των υπερύθρων ακτίνων, όχι όμως και των άερών, που ύποτίθεται ότι θα μετέφεραν την ειδική όσμη που έχει το μέλι. Και όμως οι μέλισσες συγκεντρώθηκαν πάνω σ' αυτές τις νυαλίνες προθήκες, μ' όλο που καμιά όσμη δεν αναδινόταν από πονθή. Έπειτα από αυτό το πείραμα και πολλά άλλα που έκαμαν με διάφορα ζώα και διαφορετικές ούστες την κάθε φορά οι "Αγγλοι έπιστήμονες κατέληξαν στα ακόλουθα συμπεράσματα:

Η αίσθηση της δοφορήσεως όφειλεται αποκλειστικά στο ότι η μύτη μας εκπέμπει υπέρυθρες ακτίνες ώρισμένου μήκους, που απορροφώνται από μια κατηγορία ουσιών, ενώ από άλλη δεν απορροφώνται. Η απορρόφηση αυτή προκαλεί ψύξη του πομπού της μύτης μας και έχουμε τότε την αίσθηση της δοφορήσεως. Για τα σώματα που απορροφούν τις εκπέμπόμενες από τη μύτη μας υπέρυθρες ακτίνες λέμε ότι έχουν μια ώρισμένη όσμη, ενώ για τα άλλα ότι δεν έχουν. Η απορρόφησης είναι πιο έντονη στα άσώματα.

Έτσι, η δοφορήσεως κατατάζει ένα φυσικό φαινόμενο, ενώ ως τώρα έθεωρείτο ως νημικό φαινόμενο.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

"Αγγελον Δημόπουλον, Ένταθα: Πρέπει να έχετε ύπνιν σας ότι οι διευθύνσεις άστέρων που δίνουμε από της στήλης αυτής δεν είναι πάντοτε οι ίδιες. "Αλλάζουν συχνά, όταν οι "άστερες" άρχίζουν το γύρισμα νέας λογισμολής άλλης έταοίας. Αυτό μπορεί να μη συμβαίνει με όλους τους "Αμερικανούς ήθοποιους, αλλά συμβαίνει με όλους, ανεξαιρέτως, τους Γάλλους. Γράμμα τσσημόφιλον, Θεογνίκη: Ευχαριστούμε... "Αλλά δεν ύπαρχει καμιά άναγκη. Κωνστ. Α. Κασσαν, Λάρισα: Ευχαριστούμε για τα παιγνίδια που μας στείλατε. Ξεχάσατε όμως να μας δώσατε και τις λύσεις τους. Έχομε ήδη δημοσιεύσει παρόμοια προβλήματα. Τα δικά σας είναι κάπως δύσκολα. Τακτικόν άναγνώστην Ν. Θ. Γ. Α.: Δεν είναι εύκολο να σας δώσουμε μια συμβουλή, γιατί η στήλη της είναι τελείως άνεξηγητη. Φαίνεται όμως από τα λόγια που σας έπε ότι η νέα αυτή δεν ενδιαφέρει για σας. Καλύτερα να απομακρυνήτε απ' αυτήν, έφ' όσον είναι ακόμη καιρός. Στέλιον Μπουλμετήν, Ένταθα: "Αγνοούμε δυστυχώς, την διευθύνσιν του άναδόχου σας. Αυτά που διαβάσατε στο περιοδικό μας είναι όλα όσα γνωρίζουμε γι' αυτόν. Λέττα Γ. Γρηγοράτου, Κεφαλληνία: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασίες άναγνωστών, όσο καλά κι' αν είναι. Λέτε ότι μας στείλατε κι' άλλα γράμματα. Δεν τα λάβαμε όμως, γιατί θα σας απαντούσαμε. Καμένα γράμμα δεν μένει άναπάντητο. Ι. Π. Πετρούδου: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασίες άναγνωστών. "Ασθηρ-Λέων, "Αρτα 1111: Δυστυχώς, δεν γνωρίζουμε τέτοιες διευθύνσεις. Δεν έρωμε δέ για ποιά ζητήμα χρειαζόσε μια τέτοια διευθύνσιν για να σας ποίμε πού ν' άπευθυνήτε. Σωκράτην Παπανικολάου, Σ.Τ.Γ. 913 Β. Το βιβλίο που κ. Παπανικολάου σας άποστέλεται, κλειδί Κωνσταντίνου, Πάτρας: Το άρθρο έδημοσιεύθη σε έξο περιοδικό και ύπαρχει στο 474 τεύχος μας. Δεν γνωρίζουμε τίποτε περισσότερο. Σ. Στασινόπουλον: Τα δυο άποκομμένα που μας στείλατε δεν παρουσιάζουν κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Γιατί άραγε μας τα στείλατε; Αύδσ: "Αν γράφατε άμέσως στην Ingrid Bergman, άπευθύνετε το γράμμα σας στην κάτωθι διευθύνσιν: R. K. O. Radio Pictures Films Studios, Hollywood, Calif., U.S.A. Γ. Κ., Ναυπλίου: Παρ' όσας μας τις προσπάθειες δεν βρήκαμε πονθή να το όνομα του φίλου, ούτε το όνομα του ήθοποιού. Το μόνο που έρωμε είναι ότι πρόκειται περί περιπετειώδους ταινίας που πρωτοπαίχθηκε σε άθηνατικό κινηματογράφο γ' κατηγορίας. Κίτρινη Πεταλούδα, Ένταθα: "Η Μέρλε "Όμπερον γεννήθηκε στην Ταμάνια στις 14 Φεβρουάριου 1911. Το τελευταίο φίλμ που γύρισε ήταν η «Εξίλεως» που είδατε ήδη. Έχει παντρευτή τις παραμονές του πολέμου τον "Αλέξανδρο Κόρνα, χωρίς όμως και τώρα είναι σύζυγος του Λουσιέν Ματτάλαρ. "Η διευθύνσιν της είναι: United Artists Films Studios, Hollywood, Calif., U.S.A. "Α. Π. Πετρούδου, Θεογνίκη: Με το σχέδιο σας χωρίζετε το σταυρόλεξο σε 8 κομμάτια. Έκτος αυτού, οι λέξεις με τις οποίες το συμπληρώνετε δεν είναι καθόλου διαλεκτικές: ΠΜΟ, ΣΙΣ, ΑΥΓ, ΑΕΤΟ, ΣΙΕΝΣΕ, ΣΑΒΑΣ, ΕΧΤΕΣ και πολλές άλλες παρόμοιες. "Η λίαν Α. Παπαναστασάοπουλον: Οι λέξεις ΛΑΣΟ, ΣΚΑΦΙ, ΙΚΕΣΕ, ΣΟΝΙ και ΛΑΚΟΣ δεν ταιριάζουν καθόλου σε ένα καλό σταυρόλεξο. Μη σας άπογοιεύση πάντως η πρώτη αυτή άποτυχία. "Αλλοτε όμως να συμπληρώσετε το σχέδιο με τις λέξεις της λύσεως για να είναι πιο εύκολος ο έλεγχος. Νικόλαον Κ. Αλαμιάτην: "Ο σκοπός του σταυρολέξου δεν είναι μόνο διασκεδαστικός, αλλά είναι και μορφωτικός. Συνεπώς οι λέξεις που θα χρησιμοποιηθούν για την κατασκευή του πρέπει να είναι όρθογραφικώς και διαλεκτικώς, όχι όσως οι: ΑΚΡΗΟΣ, ΣΗΜΑΝΑΣ, ΚΑΛΦΑΔ, ΛΙΜΩ, ΕΧΟ και άλλες παρόμοιες που χρησιμοποιείτε έσως. Το δεύτερο πάλι των 13 Χ 13 τετραγωνίδων δεν ταιριάζει σε καμιά από τις στήλες μας. Τα παιγνίδια θα δημοσιεύουν. Στείlate μας όμως, όσως μας το ύπόσχεσε έξ' άλλου, πιο περιτομένη έρνασία. Μάξιμον Ζορέγκον, Θεογνίκη: Δεν είναι άριστο το σταυρόλεξό σας, αλλά θα το δημοσιεύουμε με μερικές διορθώσεις. "Αν μας στείλετε άλλο, προσπαθήστε να είναι πιο περιτομένο. Πελαγίαν Κουμογιάση, Θεογνίκη: Δες λέξεις: ΑΩΤΕΙΑ και ΥΛΑΚΤΙ-ΚΟΣ καταστρέφουν το κατά τα άλλα καλό σταυρόλεξό σας. "Αν μπόρεσαμε να το διορθώσαμε θα το δημοσιεύουμε. Βρίσκονται όμως σε τέτοια θέση που το πράγμα είναι κάπως δύσκολο. Κωνσταντίνον Λαγογιάννην, Νεάπολην Θεογνίκη: Καλό το σταυρόλεξό σας. Θα ήταν όμως πολύ καλό, αν δεν ύπαρχαν οι λέξεις: ΜΤΡ, ΜΟΒ, ΡΕΣΑΤ, ΟΤ. Πιστεύουμε να καταρθώσαν να τις αντικαταστήσωμε και να το δημοσιεύσωμε με τη σειρά του. Γεώργιον Ε. Χατζηγιάνην, Ένταθα: "Ο Ράιτολφ Σκότ δεν εργάζεται πάντοτε για λογαριασμό της ίδιας έταιρίας, και γι' αυτό δεν μπορούμε να σας δώσουμε την ακριβή διευθύνσιν του. Μόλις άρχισή το γύρισμα ενός νέου φίλμ θα σας πληροφορήσωμε. Ενενήση στην "Αμερική στις 23 "Ιανουάριου 1903 και δεν έχει καμιά συγγένεια με τον Ζάκαρο Σκότ. Σ. Κασορέ: "Η διευθύνσιν της Betty Grable είναι: 20th Century Fox Films Studios, Hollywood, Calif., U.S.A. Μικρούλαν Α. Μ., Ένταθα: Θα ξαναδείτε σε πολλά φίλμ τον άγαπημένο σας Φερναντέλ, αλλά όχι έφετος. Πάντως εξακολουθεί να γυρίζει φίλμ και να θριαμβεύη. Δεν άλλάξε καθόλου. "Η διευθύνσιν του είναι: Latino-Consortium de Cinéma, 6 rue Lincoln, Paris. "Αγγελικήν Λουκά, Πλασριά Θεοπρωτίας: "Η διευθύνσιν των Ann Sheridan, Bette Davis, Laureen Bacall και Ida Lupino είναι: Warner Bros Studios, Burbank, Calif., U.S.A. Τών δέ Tyrone Power, Gene Tierney, Maureen O' Hara, Betty Grable και June Haver: 20th Century Fox Films Studios, Hollywood, California, U.S.A. Για άλλες διευθύνσεις, παρακολουθείτε τις διαφόρες από της στήλης αυτής απαντήσεις μας. Ματρήν-Μάρθα και Μία φανατική θαυμαστρία: "Εκτός των φίλμ που άποφέρετε, ο άγαπημένος σας Ρόμπερτ Στάκ έπαιξε σημαντικό ρόλο και στα έργα «Νά ζή κανείς ή να μη ζή» και «Σμηνσυχία των άστών». Βιογραφία του άγαπημένου σας ήθοποιού θα βρήτε σε προσέχες μας τεύχος. Δεν έχουμε δυστυχώς την διευθύνσιν του, γιατί δεν έρωτάται μοιώς σε καμιά έταρία και δεν έρωσε κανένα φίλμ μετά το «Νά ζή κανείς ή να μη ζή». Έρωμόνη: "Αν γράφατε άμέσως στον Τζόν Γκάρφιλντ, άπευθύνετε το γράμμα σας στην έξης διευθύνσιν: 20th Century Fox Films Studios κλπ. Την άλλη διευθύνσιν που ζητάτε δεν την έρωμε. Νάθαν Ν. Σαλάτην, Πύργον "Ηλείας: Ζήτησε την διευθύνσιν της "Ελληνίδος καλλιτέχνιδος από τους οικείους της, που μένουν εδώ στην "Αθήνα. Την διευθύνσιν της "Ανν Σέρνταν θα την βρήτε πιο πάνω. "Αν δεν άπαντήσωμε στο φίλο σας αυτό σημαίνει ότι δεν έλάβαμε το γράμμα του. "Ας μας ξαναγράψη λοιπόν. Γεώργιον Κοροφύλην: "Η διευθύνσιν του Humphrey Bogart είναι: Warner Bros Films Studios κλπ. και του Robert Taylor: Metro-Goldwyn-Mayer, Culver City, Calif., U.S.A.

"Ένας περάξενος ήθοποιός της όδόνης

ΕΝΑΣ... ο τούς πιο παράξενους ήθοποιούς του κινηματογράφου είναι άσφαλώς ο Χένου Φόντα. Τον έχομε δέ σε πένητα περίπου φίλμ και στους πιο διαφορετικούς ρόλους. Το ύφος του είναι πάντοτε το ίδιο, κουρασμένο, θα μπορούσε να πη κανείς, γιατί ο ήθοποιός αυτός είχε μια τοικιμωδή ζωή που κανείς άλλος ήθοποιός, ούτε κι' αυτός ο "Ερρολ Φλίν, δεν έχει να έπιδείξη.

Άφου έμεινε μερικά χρόνια έργνης ο Φόντα, άποφάσισε μέσα σε δυο άρες να παντρευτή με την Μάργκαρετ Σούλλυβον.

Ο Χένου μελετούσε τώρα τον όλο που θα έπαιζε σ' ένα νέο φίλμ, όταν του έπρότειναν να παίξη στο θέατρο «Φάλμουθ» της Μασσαχουσέτης.

Στη δεύτερη πράξι του έργου, η Μάργκαρετ έπαιξε ένα μικρό όλο νοσοκόμου που περιποιούν τον πληγωμένο άεροπόρο, τον Φόντα δηλαδή. "Η Μάργκαρετ του έλεγε σε μια στιγμή:

— Και τώρα, αγαπτή μου, θα σας σκεπάσω και θα σας άψω ν' άναπαυήτε!

Άφου έπε και το βράδυ εκείνο τα λόγια αυτά η Μάργκαρετ, γύρισε να πάρη την κουβέτα, αλλά κουβέτα δεν ύπληξε, γιατί είχαν άμελήσει να την βάλουν δίπλα της. Ο Χένου το πρόσεξε αυτό και κατατρόμαξε, μα η έξυπνάδα της Μάργκαρετ έρωσε την κατάσταση. Χωρίς να τα χάση, κύτταξε τον πληγωμένο άεροπόρο και πρόσθεσε:

— "Ας σας άψω καλύτερα έσοκάπαστο, γιατί κάνει πολλή έστνη!...

Το πλήθος δεν κατάλαβε τίποτα. Στον Χένου όμως έκανε τόση έντύπωση η έξυπνάδα της νεαφής νοσοκόμου, ώστε το ίδιο βράδυ την έρωτεύθηκε.

Φεύγοντας για το Χόλλυγουντ, ο Χένου πήρε μαζί του την Μάργκαρετ και ζήτησε να του την δώσουν για παρτενάρ στο φίλμ που θα «γυρίζε». Έπαιξαν έτσι το όλο δυο μελαγχολικών έρωτευμένων και τον έπαιξαν τόσο ζωντανά, ώστε δεν άμεβάλλαν πια για τα αίσθήματά τους.

Ποτού τελείωση το γύρισμα του φίλμ παντρεύτηκαν, αλλά — ποιος θα το πίστευε! — ύστερα από δυο χρόνων θυελλώδη συζυγική ζωή χώρισαν.

Μετά το διαζύγιο ο Χένου για να ξεχάση, έγκαταστάθηκε σ' ένα έξοχικό σπίτι μαζί με τον άγώιστο φίλο του Τζαίμς Στιούαρτ περικυκλωμένος από ένα άληθινό ζωολογικό κήπο από σκύλους γάτες, πουλιά γελώνες κι' άλλα ζώα.

Το συμβόλαιο του τον έφερε μια μέρα στην "Αγγλία, για να γυρίση εκεί μαζί με την "Αννατέλλα το έγνωμο φίλμ «Ποιγκήπισσα Τσινγάννα». Μόλις γνώρισε την Γαλλίδα ήθοποιό ο Φόντα την έρωτεύθηκε παρόφωρα. Έκείνη όμως ήταν πιστή στον τότε σύζυγό της Ζαν Μυρά.

Γιά να παρηγορηθή ο Φόντα άγόρασε μια βενζινακτο και άδωσε να κάνει μ' αυτή μακρινούς περιπάτους στον Τάμεσι. Μια μέρα το έλαφός του σκάφος συνεκρούσθη μ' ένα άλλο, στο όποιο βοισκόταν μια κατωμένη νέα, η Φόανσις Σέυμου Μπουκάου μαζί με υερικούς νεαρούς ένας από τους όποιους ήταν φίλος του Φόντα.

Ο ήθοποιός γνώρισε τη ν' α, νοπευθήκε από την άωροφία της και ζήτησε να την ξαναδίδ. Έκείνη όμως τον πληροφόρησε, ότι θα έφευγε για τους "Ολυμπιακούς άγώνες του Βερολίνου.

Μόλις ο Φόντα τελείωσε το γύρισμα του φίλμ πήρε το πρώτο άεροπλάνο που έφευγε για το Βερολίνο κι' άδωσε ν' αναζητή εκεί την Φόανσις.

Δεν άωρησε να την άνακαλύψη και από τότε οι δυο νέοι ήταν παντρεμένοι μαζί. Γρήγορα άνακάλυσαν σε λίγο ότι είχαν ένα κοινό πάθος: την άναλη ποας τις νιονοδομίες!

Όταν μετά το πέρας της "Ολυμπιάδος γύριζαν στο Λονδίνο, πέρασαν από το Παρίσι. Εκεί άποφάσισαν να παντρευτούν και το άνήγγιλαν στους δημοσιογράφους τόσο εύκολα και με τόσο ένθουσιασμό ώστε... κανείς δεν τους πίστεψε...

Το ότι δεν έλεγαν όμως ψεύματα άποδείχθηκε ύστερα από μερικές μέρες όταν παντρεμένοι πλέον, άντ' να πάνε στο Λονδίνο, έδωσαν κατ' εύθειαν για τη Νέα "Υόρκη, γιατί ο Χένου είχε κληθή έπεινόντως στο Χόλλυγουντ.

Σήμερα ο Χένου και η Φόανσις εξακολουθούν να άποτελούν ένα καλλιτεχνικό ζεύγος που θεωρείται από τα πιο άουονικά του Χόλλυγουντ. Την άουονία αυτή έγιναιουν τα τρία παιδιά του ζεύγους άπ' ούδ-

ποία το μεγαλύτερο το έχουν υιοθετήσει.

Ο Χένου Φόντα γεννήθηκε στο Γκραντ - "Αϊλαντ της Νεβράσκας στις 16 Μαΐου 1908 και γνώρισε κατά τα παιδικά του χρόνια πολλές στεοήσεις, γιατί οι γονείς του ήταν πολύ φτωχοί. Κατάρωσε με γλία βόσσανα να παρακολουθή τα μαθήματα μιας εκτενούς σχολής, έρωτάόμνος συγγώνος την ήμερα σκληρά... "Ηταν όμως έξυπνος κι' έρωτικός και κατάρωσε να βοηθ' μια θεσί ρεπτόσε σε μια έφημερίδα. Τού άνέθεσαν ένα δύσκολο ρεπορτάζ στο Μπουσνγουαί. Ο Χένου φυσικά το δένθηκε... μα έρωσε για να μη ξαναγυρίση στα γραφεία της έφημερίδος.

Το θέατρο τον κράτησε για πάντα κοντά του, όχι όμως άποκλειστικά δικό του, γιατί δεν άωρησε να τον διεκδικήση και ο κινηματογράφος.

Έτσι οι θαυμαστές του υποοούν να τον άπολαυδώνουν και στη σκηνή και στην θάση.

Τα φίλμ του θα ήταν δύσκολο να άναφερθούν έδω λόγους του μεγάλου άοιβού των "Ανασώωμε μόνον δυο από τα τελευταία του: «Ο Λυτωτής» με την Λίντα Ντάνιελ και «Εί-σαι δική μου» με την Βαρβάρα Στάνουϊτ. Θα τον ίδουμε σιμ- τώως σε πολλά ακόμη φίλμ του μεταξύ των όποιων «Η έπιστολή του έκδικτού» και «Φτώνη άπάτρες» με την Τζίν Γίονεϊ. «Κρέωσμο ά- βάσις» και «Μένάλος δόδο».

Π. ΛΑΙΟΝ

ΕΞΑΛΕΙΨΑΤΕ

τις ρυτίδες και τας άνεπιθυμήτους γραμμές του δώματος με την πανκομώς γνωστήν κρέμαν

«EYE and THROAT»

της μεγάλης ήθοποιού

«Constance Bennett»

Hollywood U. S. A.

Πωλείται στα μεγάλα καταστήματα και φαρμακεία. Παρακαταθήκη: Κ. ΜΠΕΡΑΧΑΣ, Κτενά 10 Τλ. 22-707

Όταν ξυπνάει η συνειδήσις

Μήνες τώρα, η ιδέα αυτή βασάνιζε το μυαλό του επιθεωρητού Σόμερσον. Τού ήταν πια αδύνατον να την διώξει... Είπε η αλήθεια ότι είχε κουρασθεί λίγο απ' τη δουλειά του. Κέρδιζε ελάχιστα και περίμενε τόσον καιρό προαγωγή! Ο πειρασμός να δοκιμάσει κι' αυτός να διαπράξει ένα έγκλημα, τον δελιάζε. Δεν τον άφαινε να ησυχάσει.

Δεκάξη γούνα, παρακολουθούσε τη δασύ των έγκληματων και μελετούσε τις μεθόδους των. Ήξερε τα σφάλματα που έκαναν, κι' έτσι θα του ήταν εύκολο να τ' αποφύγει. Οι προϊστάμενοί του του είχαν τυφλή εμπιστοσύνη και θ' ανέβηταν πιθανότατα σ' αυτόν να διαλευκάνει το έγκλημα που θάγε διαπράξει ο ίδιος — το τέλει έγκλημα!

Ένα πρωί, κάποιος συνάδελφός του του έφανεσε αυτή την ιδέα και τον έσπρωξε περισσότερο πρὸς την πραγματοποίησή της, σάν να τον είχε βάλει ο διάβολος.

Υπάρχουν άνθρωποι, του είπε, τόσο ήλθιοι, ώστε νοιώθει κανείς τον πειρασμό να δικαιολογήσει τους κλέφτες! Λόγου γάριν, οι διευθυνταί του

εργοστασίου Πέρσλεϋ... Κάθε Παρασκευή, στέλνουν και παίρνουν απ' την Τράπεζα τα λεφτά για τις πληρωμές του Σαββάτου: κάπου εκατό γιλιάρδες δολάρια... Και τα μεταφέρουν δυο υπάλληλοι, μ' ένα ταξί... Έπειτα σου λένε πως σφαιρίσ' ο κλέφτης!... Την ίδια μέρα, ο Σόμερσον πήρε την απόφασή του.

Το έπομένο βράδυ, μεταμφιεσμένος καταλλήλως, κατάφερε να γνωρισθ' σ' ένα υπάτο με κάποιον Χέρμπερτ Σμιθ. Αυτός ήταν άλλοτε σεσημασμένος λωποδύτης, αλλά κάμποσα γούνα τώρα δούλευε ως σωφύ σε μια εταιρία ταξί. Ο Σόμερσον ήξερε καλά το παρελθόν του.

Σε λίγες ημέρες, είχαν γίνει στενοί φίλοι. Κι' ο αστυνομικός πρότεινε στο Χέρμπερτ:

— Θα περνάς κάθε Παρασκευή, στις 11 το μεσημέρι, έμπρός απ' την είσοδο του εργοστασίου Πέρσλεϋ, ως ότου σε φωνάξουν οι δυο υπάλληλοι που πηγαίνουν στην Τράπεζα για γούνατα. Στην επιστροφή, θα πάθης δίδην κάποια βλάβη ή ηγνάνη σου. Θα σταματήσει στη γωνιά της Στίν Στρίτ, που είναι έρημη. Θα δομήσω τότε εγώ, με το περιστοφό στο νεύο, θα πάρω τα λεφτά κι' έπειτα θα τα μοιραστούμε.

— Αν δεν σε πάρουν τη μιά Παρασκευή, θα σε πάρουν την άλλη. Χοιιάζεται η υπόμνη... Μόλις εξαφανισθ' με τα γούνατα, έσύ θα τρέξεις στο πλησιέστερο τυήμα και θα καταγγείλεις τη ληστεία. Δεν θα σε

υποπτευθ' κανείς. Περνούσε τυγαίως και σε κάλεσαν επίσημα τυγαίως...

Ο Χέρμπερτ δέχθηκε. Γιατί κι' αυτός δεν ήταν ικανοποιημένος απ' τη δουλειά του...

★
Ότ'ω Βδουάδες τώρα, ο Σόμερσον φύλαγε μεταμφιεσμένος στη γωνία. Ότ'ω Βδουάδες, κάθε Παρασκευή στις 11, ο Χέρμπερτ περνούσε με το ταξί του, δίγως αποτέλεσμα.

Την ενάτη Παρασκευή, ο επιθεωρητής παρατήρησε πως δεν ήταν ο μόνος που καιροφύλακτούσε: Δυο αζύριοι, υποπτιοί τυποι, είχαν εγκατασταθ' στην αντίκρουη γωνία. Ο Σόμερσον κούφθηκε σε μια πόρτα, έτσι ώστε να βλέπει χωρίς να φαίνεται. Στις 11 παρά 10', οι δυο αλήτες φάνησαν ανήσυχοι, νευρικοί. Τέλος, φάνηκε το ταξί με τους δυο υπαλλήλους. Δεν ήταν του Χέρμπερτ.

Οι δυο αλήτες άλλαξαν μιά ματιά ικανοποίησε. Πέρασε ως μισή ώρα. Έπειτα το ταξί εξαφανήκε, απ' την αντίθετη διεύθυνση.

Αφού έσριξαν μιά ματικά γύρω, οι δυο αλήτες δωρησαν, με τα περ στορφα στο χέρι, και σταμάτησαν το αυτοκίνητο.

Ο Σόμερσον κατάλαβε: Το σχέδιό του το έφουοζαν αλλοί! Τα έγκληματικά μυαλά λειτουργούν κατά τον ίδιο τρόπο...

Συννώντας όμως ένοιωσε να ξυπνήσει κάτι μέσα του: τα είκοσι γούνα της επανφυλατικής του συνειδήσεως!

Τρέφει το περιστοφό του και, καθώς οι δυο αλήτες έσκυβαν, για να πάρουν τα γούνατα, άκούσθηκε βροντοή ή φωνή του:

— Ψηλά τα χέρια, αν άναπατε το τυμάρι σας! Ένα άλλο ταξί πέρασε. Ήταν ο Χέρμπερτ.
— Τρέξε να ειδοποιήσης το

τυήμα! του είπε ο Σόμερσον. Ποτέ του δεν υπόρεσε να καταλάβ' ο Χέρμπερτ τί νόημα είχε δλη εκείνη η «εξωφρενική ιστορία»...

★
Η υπόθεση αυτή ήταν ο θρίαμβος του Σόμερσον. Οι έφιμεριδες αφοίωσαν ολόκληρες στήλες στον καταπληκτικό του άθλο. Πως είχε κατορθώσει να βρεθ' επί τόπου...

Στη δική, ο πρόεδρος έπλεξε το εγκώμιο του επιθεωρητού. — Κανείς άλλος αστυνομικός, είπε, δεν καταλαβαίνει τόσο βαθειά τη νοοτροπία του έγκληματιού...

Ο Σόμερσον έγινε ο ήως της ημέρας. Τον προδίδασαν κατ' έκλογην. Ο διοικητής του τον συνεγάση έμπρός σ' όλους τους συναδέλφους του.

— Αποτελείς τιμή για το 'Αστυνομικό Σώμα! του είπε. Κι' ο Σόμερσον ναυονέλασε παράξενα, δίγως ν' απαντήσει, Ρ. ΚΟΥΚ

ΓΑΛΑ ΠΡΟΣΟΠΟΥ
KISS-ME
VITAMIN D

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΛΕΥΚΑ ΜΑΛΛΙΑ

Η μοναδική συνταγή γνωστή δια το θαυματουργό της αποτελέσματα από τοιακονταετίες εις γιλιάρδας ανά την 'Ελλάδα πελάτας, για να διατηρηθούν τα μαλλιά σας στο φυσικόν των γούνα. Εάν τα μαλλιά σας είναι ήδη λευκά θα επανακτήσουν το φυσικόν των γούνα με δλίνας έπαλειψεις με το θαυματουργό

JEUNESSE

(46081)

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ

ΔΩΡΟΥ 3 και ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (ΟΜΟΝΟΙΑ) ΤΗΛ. 53-291

ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ - ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σπύρος Μαυρίκος, 88ος 'Αγίας Σοφίας 24.
ΚΡΗΤΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ): Ευάγγελος Γκίκας 'Αρματοπωλείον.
ΚΡΗΤΗ (ΧΑΝΙΑ): Κουμωτήριον Πέτρου Φραγκουλάκη.
ΓΡΙΚΚΑΛΑ: Κουμωτήριον «ΖΑΝ» 'Α-δελ. Ζαφειρόπουλοι.

ΠΑΤΡΑΙ: Α. Π. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
Φαρμακείον 'Υψηλάντου - Γεροκωστό-πούλου.
ΒΟΛΟΣ: 'Αδελ. 'Αλεξόπουλοι 'Ιάσω-νος 59.
ΑΝΔΡΟΣ: Α. Κασσιμάτης Φαρμα-κείον.

ΧΙΟΣ: 'Αδωνάντιος Χατζόπουλος, Κα-τάστημα Νεοτελισμίων.
ΛΑΡΙΣΣΑ: Κουμωτήριον Φανή 'Αν-τωνούλη 88ος Κοδύα 11.
ΝΑΥΠΛΙΟΝ: Κουμωτήριον Στρατή Γόσια.
ΑΓΡΙΝΙΟΝ: Κουμωτήριον Παύλου Γε-ορσσιμίδη.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΥΠΟΛΟΙΠΟΥΣ ΠΟΛΕΙΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Γράψατε: Γ. ΒΡΟΝΤΙΣΗΝ - ΑΓ. ΔΑΜΑΛΛΑΝ - Φαμ. Κ. Λεμπέση Δώρου 3 - ΑΘΗΝΑΣ

ΜΙΑ σύστασις που δίνουν πολύ συχνά οι σημερινοί γιατροί στους ασθενείς των είναι να περιποιηθούν, εκτός από την κυρίως πάθησίν των, τα δόντια κατ'.

Πραγματικά, οι νεώτερες επιστημονικές έρευνες αποκάλυψαν ότι ένα χαλασμένο δόντι μπορεί να προκαλέσει αναρίθμητες ασθένειες και να επηρεάσει σημαντικώτατα την δλη κατάστασι της υγείας μας.

Αλλ' ας δούμε ποιές είναι οι κυριώτερες απ' αυτές τις παθήσεις.

Συμβαίνει σε πολλούς ανθρώπους τα δόντια της επάνω και της κάτω σιαγόνας να μην αντιτοίχουν άκριθώς το ένα με το άλλο κατά τη μάσησι. Στην περίπτωση αυτή, τα δόντια της κάτω σιαγόνας βρίσκονται στην ανάγκη να κάμουν διαφορές ακανόνιστες κινήσεις, που είναι δυνατόν να προκαλέσουν σημαντικές βλάβες στα τοιχώματα της άρθρώσεως των γνάθων. Πρώτη συνέπεια αυτής της καταστάσεως είναι μια ειδική αρθρίτις των γνάθων, που συνοδεύεται από αφορητούς πόνους σ' ολόκληρη την περιοχή της κάτω σιαγόνας, από φλεγμονές των ούλων κτλ. Αλλ' όχι σπάνια προσβάλλεται επίσης το ακουστικό σύστημα.

Αυτό συμβαίνει λόγω της μεγάλης γεινιάσεως μεταξύ των τραπεζιτών και του αυτιού.

Όπως φαίνεται στα σχήματα 1 και 2, η απόστασις που χωρίζει τους τραπεζίτες της κάτω σιαγόνας από το αυτί είναι ελάχιστη. Όταν, λοιπόν, ο τραπεζίτης κινείται ακανόνιστα, θα πλήττει κατ' ανάγκην συνεχώς το λεπτότατο τοίχωμα που τον χωρίζει από το αυτί. Οι μικροί αυτοί τραυματισμοί δούν άσχημανται και αν είναι, προκαλούν διαταραχές της κυκλοφορίας και επηρεάζουν τον λεπτότατο μηχανισμό της μεταδόσεως των ήχων. Επακολουθούν τότε βόμβυ, ήλιγγοι, βαρηκοΐα και, στο τέλος, κωφότης.

Ο 'Αμερικανός γιατρός δόκτωρ Γκούντφρηντ, έπειτα από πολυετείς παρατηρήσεις, διαπίστωσε ότι μεταξύ των 10.000.000 ανθρώπων, που υποφέρουν από διαταραχές της ακοής στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, τα 40% οφείλουν την πάθησίν των στην αίτια που αναφέραμε.

Μόλις εξαφανισθ' αυτή η αίτια, μόλις, δηλαδή, διορθωθ' η θέσις των τραπεζιτών, παρατηρείται άμέσως καλύτερευσις της καταστάσεως του άσθενούς. Η διάγνωσις και η θεραπεία πρέπει, όμως, να γίνουν ένωρίς, γιατί, αργότερα, η διόρθωσις της θέσεως των τραπεζιτών δεν φέρνει κανένα σχεδόν αποτέλεσμα.

Ας δούμε τώρα μιά άλλη πάθησι, που οφείλεται επίσης στα δόντια.

Όλοι ξέρομε πως ο προορισμός των δοντιών είναι να μασούν τις τροφές, δηλαδή, να τις κόβουν σε μικρά κομματάκια και να τις αλέθουν, αναμιγνυόντας τις με το σάλιο, που τις μεταβάλλει σ' ένα είδος χυλού.

Όταν όμως η μάσησις δεν είναι πλήρης, οι τροφές

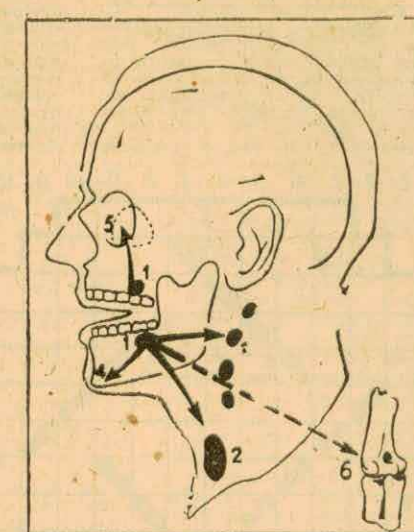
κατεβαίνουν στο στομάχο χωρίς να έχουν ύποστή την απαιτούμενη επεξεργασία. Και το αποτέλεσμα είναι ότι ο στομάχος αγωνίζεται για να τις χωνέψη και η προσπάθειά του αυτή προκαλεί ένα αίσθημα βάρους και κάποτε ισχυρούς πόνους, έμετους, ανίστες γαστρεντερίτιδες κτλ.

Πόσοι άνθρωποι δεν παρουσιάζουν όλα τα συμπτώματα του έλκους του στομάχου, χωρίς το στομάχι των να έχη τίποτε!

Εκείνο που προκαλεί όλες αυτές τις ανωμαλίες είναι η ελαττωματική μάσησι των τροφών, που οφείλεται στο ότι ένα ή περισσότερα δόντια είναι χαλασμένα.

Αλλά το χαλασμένο δόντι δεν παρεμποδίζει μόνον τη μάσησι. Είναι το ίδιο μιά έστια μόλυνσεως. Μέσα σ' αυτό εμφωλεύουν αναρίθμητα μικρόβια και το εύκολότερο πράγμα του κόσμου είναι να περάσουν στους γειτονικούς ιστούς.

Νά ποιοι είναι οι κυριώτεροι δρόμοι που μπορούν να ακολουθήσουν:

1. Μολυσμένη έστια του δοντιού. 2. Θυρεοειδής άδην. 3. Λυμφατικά γάγγλια. 4. Ούλα και γλώσσα. 5. Κόλπωμα του τραπεζιτού. 6. Άρθρωσις ενός μέλους.

β) Μπορεί να προχωρήσουν βαθύτερα και να προκαλέσουν άμυγδαλίτιδες και σιτηγάγχες.

γ) Μπορεί επίσης να προσβάλουν τον θυρεοειδή άδηνά και να διαταράξουν την ισορροπία ολόκληρου του οργανισμού.

δ) Τέλος — και αυτό συμβαίνει σνηθέστερα — τα μικρόβια διευθύνονται πρὸς τα λυμφατικά γάγγλια του λαιμού και δημιουργούν εξοιδήσεις, αποστήματα κτλ.

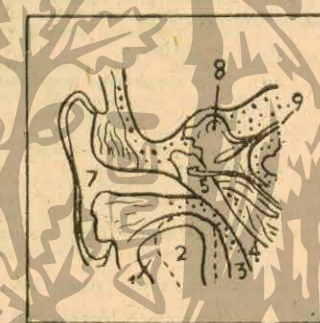
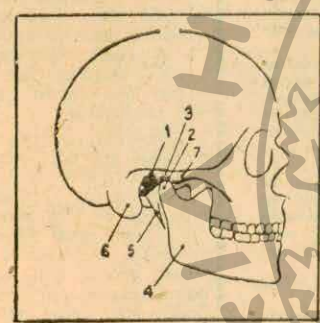
Τα χαλασμένα δόντια μπορούν να προκαλέσουν, τέλος, ρευματισμούς, που εξελίσσονται σνηθέστερα σε χρόνιας. Αυτό συμβαίνει γιατί τα μικρόβια που βρίσκονται μέσα στα χαλασμένα δόντια περνούν γρήγορα μέσα στο αίμα και κατόπιν εγκαθίστανται σε διάφορες αρθρώσεις (ώμους, γόνατα, αστράγαλο κτλ.).

Στις περιπτώσεις αυτές, τα πιο δραστικά αντιρρευματικά φάρμακα δεν φέρνουν κανένα αποτέλεσμα, έφ' όσον δεν εξαλειφθ' η βασική αίτια που προκαλεί όλες αυτές τις παθήσεις, έφ' όσον, δηλαδή, δεν καθαρισθ' το χαλασμένο δόντι ή δεν αφαιρεθ'.

Το δόντι δεν είναι, λοιπόν, ένα απλό στόλισμα, που βρίσκεται μέσα στο στόμα. Είναι ένα ζωντανό όργανο, που συνδέεται στενά με την οίκενομία όλου του οργανισμού και που παίζει ένα σημαντικότατο ρόλο στη γενική κατάσταση της υγείας μας.

Υ. Γ. "Ας το έχω αυτό υπ' όψιν των πρό πάντων οι Έλληνες που σπάνια επισκέπτονται τον δοντιολόγο τους και που τους χαρακτηρίζει, δυστυχώς, μιά κλασική αδιαφορία για την κατάστασι και την υγεία των δοντιών τους.

Και όμως από τα δόντια εξαρτάται και η υγεία του οργανισμού μας γενικώς. Γερά δόντια — γερό σώμα.

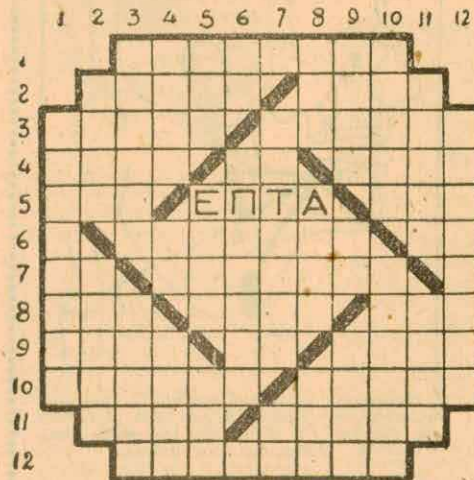
ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Πλαγία όψη του κρανίου. 1. Έξωτερικός ακουστικός άγωγός. 2. Κόνδυλος του τραπεζιτού της κάτω σιαγόνας. 3. Άρθρωσις μεταξύ του τραπεζιτού και του κρανίου. 4. Τραπεζίτης της κάτω σιαγόνας. 5. Στολιδής απόφυσις. 6. Μαστοειδής απόφυσις. 7. Ζυγωματική άνω που σχηματίζει τη δεύτερη άρθρωσι με τον τραπεζίτη. ΔΕΞΙΑ: Σχηματική παράστασις των σχέσεων μεταξύ των τραπεζιτών και του ακροστικού συστήματος. 1. Κόνδυλος του τραπεζιτού της κάτω σιαγόνας στην κανονική του θέσι. 2. Ο ίδιος κόνδυλος σε μη κανονική θέσι. 3. Τοίχωμα διαχωρίζον την άρθρωσι του μένου ώτός και την Εωσταχιανή σάλπιγγα. 4. Εωσταχιανή σάλπιγξ. 5. Μέσον όδς. 6. Έσωτερικόν όδς. 7. Έξωτερικόν όδς. 8. Σύστημα ισορροπήσεως (ημικυκλικόι αόλακες). 9. Άκουστικόν νευρόν.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

"Ανυπότακτοι" σε χαρτί

Αντι να σας δώσουμε καλύτερες τις εξηγήσεις των λέξεων που πρόκειται να τοποθετηθούν μέσα στο σταυρόλεξο, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις κατ' αλφαβητική σειρά.

Έχοντας υπ' όψιν σας τα γράμματα

της λέξης «ΕΠΤΑ» που τοποθετήσαμε ήδη, προσπαθήστε να συνεχίσετε χρησιμοποιώντας όλες τις λέξεις μία και μόνη φορά.

ΑΕΡΙΑ — ΑΜΩΣ — ΑΝΑΡΧΙΑΙ — ΑΝΙ — ΑΝΙΑΝ — ΑΣ — ΑΣΤΑΡΤΗ — ΑΤΙΑ — ΑΧ

ΒΟΡΕΙΩΣ

ΕΛΟΣ — ΕΜΩ — ΕΤΟΣ — ΕΩΣ

ΕΠΤΑ

ΗΩ

ΙΝ — ΙΝΩΝ — ΙΩΝ

ΜΑΙΝ — ΜΑΛΙΝ — ΜΑΡΩ

ΜΟΗΜΑ — ΝΟΤΑ — ΝΥΝ

ΟΔΙΝ — ΟΔΟΣ — ΟΝ — ΟΡΟΙ — ΟΣΑ — ΟΣΙΡΙΣ — ΟΣΤΡΕΟΝ

ΠΑΡΙΣΑ — ΠΕΡΙΣΣΟΣ

ΡΙΣ

ΣΑΝΙΔΩΜΑ — ΣΑΡΟΣ — ΣΒ — ΣΕΡΡΑΙ — ΣΙ — ΣΙΤΟΣ — ΣΜΗΝΟΣ — ΣΟΡΟΙ — ΣΟΣ — ΣΠΑΡΤΟΣ — ΣΣ — ΣΤΕΦΑΝΟΣ — ΣΤΟΛ — ΣΥΡΜΑ

ΤΕ'ΙΑ — ΤΡΑΜ — ΤΡΙΣ

Φτερωτές συλλαβές

Παίρνοντας τέσσερα συνεχόμενα γράμματα από καθεμία των κάτω δημοσιευμένων τεσσάρων λέξεων σχηματίζετε κάτι που έχει σχέση με τη δικαιοσύνη.

Οι λέξεις είναι οι εξής:

ΑΠΑΙΣΙΤΟΣ — ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ — ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ — ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ

Λογοπαίγνιον

— Με ποιο μέρος του πλοίου διατάσσουμε μία πόλη της Γαλλίας να πηδήσει;

Οπτική άπατη

Ποιά από τις δυο γραμμές Β και Γ είναι η προέκτασις της Α; Αφού αποφαν-

τηθείτε, σημειώστε τη λύση.

Α

Β

Γ

Θέτε με το μάτι, μπορείτε να εξακριβώσετε μ' ένα χάρακα αν επιτύχατε τη γω-

λασθήκατε.

53

Γιά να μαντεύσετε την ηλικία

Λέτε σ' ένα φίλο σας να γράψει τον αριθμό του τηλεφώνου του. Έπειτα να γράψει τον ίδιο αριθμό, αλλά με ανακατεμένα τα ψηφία του. Κατόπιν να αφαιρέσει τον μικρότερο απ' τους δυο αριθμούς από τον μεγαλύτερο. Να προσθέσει τα ψηφία του υπολοίπου της αφαίρεσης, κι αν βρή διψήφιο άθροισμα, να ξαναπροσθέσει τα ψηφία του, ως όταν βρή τελικά έναν αριθμό μονοψήφιο. Σ' αυτόν να προσθέσει το έτος της γεννήσεώς του και τον αριθμό 13 και να σας πη τέλος το άθροισμα που θα βρή. Αμέσως του λέτε πόσων ετών είναι.

Για να το κατορθώσετε, δεν έχετε παρά ν' αφαιρέσετε 22 απ' το άθροισμα που θα σας πη, και θα βρήτε έτσι το έτος της γεννήσεώς του, συνενώ και την ηλικία του.

Παράδειγμα: Αριθμός τηλεφώνου: 54.632. Με ανακατεμένα ψηφία: 26.354. Υπόλοιπο αφαίρεσης: 28.278. Άθροισμα ψηφίων υπολοίπου: 27. Κατόπιν 27+9=36 (Με όποιον αριθμό άθροισμα κι αν γίνουν οι παραπάνω πράξεις, το τελικό άθροισμα είναι πάντοτε 9). Έτος γεννήσεως: 1913. 9+1913+13=1935. Μείον 22=1913. Άρα ο φίλος σας είχε 35 ετών.

Παράδειγμα

Ο Άνδρέας κάνει τρεις φορές το ίδιο ταξίδι. Την πρώτη φορά με αεροπλάνο και με ταχύτητα 60 χιλιομέτρων την ώρα. Τη δεύτερη φορά με ποδήλατο και με μέση ταχύτητα 20 χιλιομέτρων την ώρα. Τέλος μία τρίτη φορά κάνει τον δρόμο με τα πόδια και με γρήγορο βήμα μέσης ταχύτητας 10 χιλιομέτρων την ώρα.

Μπορείτε να βρείτε ποιά είναι η μέση ταχύτητα και για τα τρία αυτά ταξίδια; Προσπαθήτε! Μην βιαστείτε ν' απαντήσετε.

Τα σχήματα

Τα γεωμετρικά σχήματα με τους αριθμούς, που οι αριθμοί είναι από 1 μέχρι 9, πρέπει να γράφονται μέσα στο διάγραμμα τετραγώνου, αλλά έτσι ώστε να μην υπάρχουν δύο αριθμοί με τον ίδιο αριθμό σε καμία οριζόντια, κατακόρυφη ή διαγώνια γραμμή. Τα τέσσερα αριθμημένα τρίγωνα έχουν ήδη τοποθετηθεί στις σωστές θέσεις, για διευκόλυνσή σας.

Πώς το κατάρτισε;

Το βράδυ εκείνο του Ιανουαρίου είχε πέσει σ' όλη την Ελλάδα άφθονο χιόνι. Στα γραφεία μιας εφημερίδας οι δημοσιογράφοι έτοιμαζον άρθρα να φύγουν για τα σπίτια τους, όταν ξαφνα γτύπησε το τηλέφωνο.

— Εμπρός, έδω ένας αναγνώστης σας. Ένα τρομακτικό δυστύχημα έλαβε χώραν μέσα στο τούνελ Β. Μία κούρα που μετέφερε 5 επιβάτες, συνεκρούθη με ένα ελκυστήρα που οδηγούσε με δυο κυρίες κι έναν άνδρα. Τέσσερις έφονεύθηκαν και δυο...

Ο δημοσιογράφος που είχε πάρει το ακουστικό δεν μπόρεσε ν' ακούσει περισσότερο. Η τηλεφωνική επικοινωνία διεκόπη απότομα. Έτρεξε άμέσως στον αρχισυντάκτη του και του ανέφερε όλα είχε μάθει.

— Έκείνος τότε, χαμογελώντας, του απάντησε:

— Όλη αυτή η ιστορία του δυστυχήματος έγινε ψευτική!

Κι όπως εξακριβώθηκε σ' λίγο, είχε δίκιο. Αλλά πώς τώρα το είχε καταλάβει ο αρχισυντάκτης;

Μαγική εικόνα χωρίς εικόνα

— Όταν θα πιάς τα δέματα αυτά στη γιαγιά σου, Γιαννάκη, θα σου δώσει εκείνο που σου υποσχέθηκε την περασμένη εβδομάδα...

— Τι μου υποσχέθηκε, μαμάκα; Δεν θυμάμαι!

— Μά δεν άκουσες που σου το είπα; Οι λύσεις στη σελ. 70

Μία φορά κι έναν καιρό ήταν ένας γέρος φτωχός κι είχε τρία κορίτσια ωμόρεφα σαν το κρύο νερό. Μία μερα που ο γέρος μάζεσε γάτα στο βουνό, ξεριζώσε κι έναν αγριόκοινο. Αμέσως τότε η γη άνοιξε από κάτω και πετάχτηκε από μέσα ένας Άραπης.

— Πρέπει να τιμωρηθείς, γιατί μου γάλασε την ησυχία μου! Μεθαύριο λοιπόν να μου φέρεις εδώ τη μικρή πεντάμορφη κορη σου, του φώναξε.

Γύρισε το ξέροντας ο γέρος σπίτι του και είπε τί έπαθε στις κόρες του. Κι όταν έφτασε η συμφορημένη ημέρα αναγκάστηκε να πάρει τη μικρή πανώρη θυγατέρα του και να την πη στο βουνό. Μόλις φτάσανε εκεί, νάσαν ξεπετιέται κι ο Άραπης, απάει την κοπέλλα στην αγκαλιά του και χάνεται.

Όταν έφτασαν στα σπλάχνα της γης, που είχε το βασίλειό του ο Άραπης, η κοπέλλα τάχαζε. Πρώτη φορά έβλεπε τόσα πλούτη και χρυσάφι γύρω της. Ο Άραπης την κράτησε εκεί και την περποϊότανε, μα εκείνη νοσταλγούσε τον άπανάω κόσμο.

Μία μερα ο Άραπης της λέει:

— Εγώ θα βγώ στον άπανάω κόσμο και σε λίγο θα γυρίσω. Έσύ πάρε αυτά τα κλειδιά κι άνοιξε όλες τις κάμαρες του παλατιού. Μα το υπόγειο που είναι στην άκρη του περιβολιού να μην το άνοιξης. Το υπόγειο εκείνο, η κοπέλλα, μα άόλις έφανε, καθώς ήταν και θαροσέτη έτρεξε στο περιβολί. άνοιξε το σκεπινύ υπόγειο κι άνατοίχισε σύγκορη.

Ήταν γεμάτο από κομμάτια ανθρώπων αίματωνά!... Εμπρός-εμπρός κοιτόσαν ένα βασιλόπουλο που δεν του είχε πη όλο το αίμα ο Άραπης κι ήταν άκόμα ζωντανό και βογγούσε.

— Τι θέλεις έσύ κυρά μου έδώ; τη ρώτησε. Εκείνη του είπε τα δικά της.

— Φρόντισε να δυνατώσω και να γιστροεύω, και τότε θα σ' έλευθερώω απ' τον καταραμένο Άραπ. της λέει το βασιλόπουλο.

Έτσι κι έγινε. Απ' την ημέρα εκείνη όταν ο Άραπης έφανε, η κοπέλλα πήγαινε κοντά στο βασιλόπουλο, τούδινε ώραια φαγητά και το γιάτρονε.

Έφτασε πιά η μερα που έγινε έντελως καλά το βασιλόπουλο κι άποφάσισαν να φύγουν. Για καλή τους τύχη πην ημέρα εκείνη ο Άραπης άφανε λυμένο το φτερωτό του άλογο κι έτσι, μόλις έφανε, το καβάλλησαν και πέτασαν για τη γώρα του βασιλόπουλου. Κι όταν έφτασαν εκεί, έκαναν άμέσως τους νάμους των και ζούσανε ζωή ευτυχισμένη.

Μόλις γύρισε ο Άραπης και δεν βόηκε ούτε τη γυναίκα του, ούτε το φτερωτό άτι του, ούτε το βασιλόπουλο, τα κατάλαβε όλα άφαισε απ' τη λύσσα του κι άποφάσισε να εκδικηθή.

Μία και δυο λοιπόν ανέθηκε στον Άπανάω Κόσμο κι άβινε να τριγυρίζη γύρω και πολιτείε για να βόη τη γυναίκα του.

Πεονώντας από μια πολιτεία, είδε τον κόσμο να νλευτάν.

— Τι συμβαίνει έδώ; ρωτάει κάποιον.

— Το βασιλόπουλό μας ήταν χαμένο τόσον καιρό και τώρα γύρισε. φέροντας μαζί του και μια γυναίκα, σαν τα κρύα νερά που τη στεφανώθηκε.

— Τώρα τους έπιασε, λέει αγνά ο Άραπης.

Κι άμέσως πάει σ' έναν χρυσικό και παραγγέλνει μια γουλή κασέλλα με μια τούπα στη θέσι της κλειδαριάς.

Μόλις η κασέλλα έτοιμάστηκε φωνάζει δυο βαστάχους και τους λέει:

— Να ρήθε σε λίγο να πάρετε αυτή την κασέλλα και να την πουλήσετε στο παλάτι για έκατο φλωριά, που θα είναι όλα δικά σας.

Έτσι, όταν πήγαν οι βαστάχοι να πάρουν την κασέλλα, ο Άραπης είχε τρυπάσει μέσα σ' αυτή, μόλις πήγαν στο παλάτι η βασιλοπούλα την άνόρασε άμέσως και την πηνε στο δωμάτιό της. Και το βράδυ που έκανε την προσευχή της είπε:

— Σ' εύχαριστώ. Θεέ μου, που με γλύτωσε απ' τον κακό Άραπ!

Μόλις την άκουσε ο Άραπης άβινε να τριζή τα δόντια του απ' το θυμό του. Τον άκουσε η βασιλοπούλα, μάντεψε τι συμβαίνει κι έτρεξε και το είπε στον άντρα της.

Αμέσως το βασιλόπουλο διάταξε να καρφώσουν και να ριζουν την κασέλλα στη μέση της θάλασσας.

Έτσι γλύτωσε για πάντα η άμορη κοπέλλα απ' τον τρομερό Άραπ κι έζησε ευτυχισμένη με το λατρευτό της βασιλόπουλο.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Χ. ΟΥΛΕΣ

Καθώς διασχίζαμε μια ακάλυπτη έκταση, είδα πως αποτελούσαμε μια ακατάστατη γουλή.

— Η Γαίνα-Γουρούνα έτρεξε πάντοτε πλάι μου, παραμονεύοντάς με διαρκώς, και γουλλίζοντας κάθε τόσο απειλητικά.

Όταν δροήθηκε στην άκρη των δρόμων, ο Άνθρωπολέοπαδος κατάλαβε πως πήγαινε ολόγρια στο άκρωτήριο, όπου μ' είχε κυνηγήσει το πρώτο δρόμο του έρογομού μου, κι έκαμε μια στροφή, μέσα στους βάλκους, για να γυρίση πίσω.

Αλλ' ο Μοντγκόμερ που είδε και τον άνάγκασε να στραφή και πάλι.

Έτσι, λαχανιάζοντας, τακλίζοντας και παραπατώντας μέσα στους δρόμους, κυνηγούσα κι' εγώ τον Άνθρωπολέοπαδο, που 'είχε καταπατήσει το Νόμο, κι' η Γαίνα-Γουρούνα, γουλλίζοντας άνα, έτρενε πλάι μου.

Το κεφάλι μου στριφογύριζε, η καρδιά μου γτυπούσε δυνατά μέσα στο στήθος μου, ήμουνα σχεδόν έξαντλημένος, αλλά δεν τολμούσα άώτσο να παρατήσω το κυνηγητό, γιατί φοβόμουν να μείνω μόνος κι' εκείνο το φοιχτό τέρας. Έτρενα λοιπόν, σ' όλη μου τη φοβερή κούραση και την άνυπόφορη ζέστη του τροπικού δειλινού.

Τέλος, κυκλώσαμε το άπαισιο τέρας σε μια γωνία του νησιού.

Ο Μορώ, με το μαστίγιο στο χέρι, μας τοποθέτησε όλους σε μιά άκανόνιστη γραμμή, σε προνομήσεις, με προφυλάξεις τώρα, είδοποιώντας ο ένας τον άλλον με φωνές, και στενεύοντας τον κύκλο γύρω από το θύμα μας, που κουδούνε, σιωπηλό κι' άόρατο, μέσα στους θάμνους.

— Προσπαθήτε, φώναξε ο Μορώ, καθώς τριγυρίζαμε τις τούφες με τους ψηλούς θάμνους.

Ήμουνα πάνω στην πλαγιά, και ο Μοντγκόμερ με τον Μορώ έρόγνουναν από κάτω.

Το τέρας δεν κουνιότανε.

— Στο σπίτι του πόνου, στο σπίτι του πόνου! φώναζε με τη διαπεραστική φωνή του ο Άνθρωπολέοπος σε μιά απόσταση είκοσι μέτρων, προς τα δεξιά.

Ακούγοντας αυτά τα λόγια λυγώρεσα, μέσα μου, το δυστυχίο έκείνο, για όλο όλο μου έινε προεγνίη το πρώτο δρόμο, όταν μ' έκυνηγεσε...

Προς τα δεξιά μου, άκουγα τα βαριά βήματα του Άλγόνου—Ρινόκερω, που έσπαζε με θόρυβο το κλαριά, καθώς περνούσε.

Έπειτα, έαφνικά, μέσα σε

Καταστροφή

Έξη βδομάδες πέρασαν, και, στο διάστημα αυτό, ένοιωθα, για τ' αποτελέσματα των πειραμάτων του Μορώ, άπδια. Η μόνη μου σκέψη ήταν, πως να ξεφύγω απ' αυτές τις φοιχτές καικοιταξέρες της εικόνας του Διμυροπού, για να ξαναγυρίσω άνάμεσα στους ανθρώπους.

Η φίλιά μου με τον Μοντγκόμερ δεν προχώρησε καθόλου: η πολυλογία άπομάκυνσε του άπτο τον πολιτισμό, το μυστικό πάθος του για το ποτό, η άφανή συμπάθειά του για τους ύπαρχους μού τον έκαναν ύποπτο.

Πολλές φορές τον έπιασα να πηγαίνει προς το έσωτερικό του νησιού, ενώ εγώ άπόφευγα με κάθε τρόπο ναών την παραμονή έπασθ με τα τέρατα...

Σιγά-σιγά, κατάφερα να περνάω το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας στην άκρογιαλιά, κυττάζοντας ήπως άνακαλύω κανένα πανί, που δεν φαινόταν ποτέ στον όρίζοντα.

Έσθ'ά ή όντά βδομάδες μετά την άφίξή μου στο νησί, έγινε η καταστροφή. Έγινε πρσί, κατά τις έξη, ύποβέτο. Είνα σκωή κι' είχα προγευματίσει γωρίς, γιατί μ' είχε ευπνήσει ο θόρυβος, που έκαναν τρία δίποδα, που κευθαλούσαν εύλα μέσα στη μαντρα.

Όταν προγευματίσα, πήγα και στάθηκα στην είσοδο της άντρας καννίζοντας ένα τσιγάρο και άπολαυθάνοντας την άγνιή δροσιά.

Σε λίγο φάνηκε στη γωνία ο Μορώ και καλημεριστήκαμε. Πέρασε γωρίς να σταματήσει και τον άκουσα, πίσω μου, ν' άνογη κι' έπειτα να κλείνη την πόρτα του έροαστηρίου του.

Είνα γίνε τόσο σκληρό απ' όσα έβλεπα γύρω μου, όστε άκουσα, γωρίς την παραμικρή συγκίνηση, το θέμα του, τη θη-

— Θεέ μου! φώναξε, γωρίς

στο κατόπιν ο Μοντγκόμερ, με το περίστροφο στο χέρι.

— Είπα, έπειτα, ο πόνος του σπασμένου γεοιού μου μ' έκα-

με να βογγάω δυνατά.

Εκείνη τη στιγμή, φάνηκε στο κατόπιν ο Μοντγκόμερ, με το περίστροφο στο χέρι.

— Θεέ μου! φώναξε, γωρίς

στο κατόπιν ο Μοντγκόμερ, με το περίστροφο στο χέρι.

— Είπα, έπειτα, ο πόνος του σπασμένου γεοιού μου μ' έκα-

με να βογγάω δυνατά.

Εκείνη τη στιγμή, φάνηκε στο κατόπιν ο Μοντγκόμερ, με το περίστροφο στο χέρι.

— Θεέ μου! φώναξε, γωρίς

στο κατόπιν ο Μοντγκόμερ, με το περίστροφο στο χέρι.

— Είπα, έπειτα, ο πόνος του σπασμένου γεοιού μου μ' έκα-

με να βογγάω δυνατά.

Εκείνη τη στιγμή, φάνηκε στο κατόπιν ο Μοντγκόμερ, με το περίστροφο στο χέρι.

— Θεέ μου! φώναξε, γωρίς

στο κατόπιν ο Μοντγκόμερ, με το περίστροφο στο χέρι.

— Είπα, έπειτα, ο πόνος του σπασμένου γεοιού μου μ' έκα-

με να βογγάω δυνατά.

Εκείνη τη στιγμή, φάνηκε στο κατόπιν ο Μοντγκόμερ, με το περίστροφο στο χέρι.

— Θεέ μου! φώναξε, γωρίς

στο κατόπιν ο Μοντγκόμερ, με το περίστροφο στο χέρι.

— Είπα, έπειτα, ο πόνος του σπασμένου γεοιού μου μ' έκα-

με να βογγάω δυνατά.

Εκείνη τη στιγμή, φάνηκε στο κατόπιν ο Μοντγκόμερ, με το περίστροφο στο χέρι.

— Θεέ μου! φώναξε, γωρίς

στο κατόπιν ο Μοντγκόμερ, με το περίστροφο στο χέρι.

— Είπα, έπειτα, ο πόνος του σπασμένου γεοιού μου μ' έκα-

με να βογγάω δυνατά.

Το θαύμα του Αγίου

Ο κύρ Άναστάσης, αδιόρθωτος γκονιάρας, πησε τη γυναίκα του την κυρά Άσπασία κι' ήρθαν στην Άθήνα για το στομάχι του.

Όταν γυρίσαν πίσω στο χωριό τους ο κύρ Άναστάσης — που είχε ψήσει το ψάρι στα νιλά της Άσπασίας του — κούρασε τα πέταμα του λεωφορείου ήσαν σπασμένα και πήρε πούτα γερά. Το στομάχι φοδόνει και έσπασε το κακό στούς πνεύμονες!

Ο γιατρός του χωριού όταν πήνε και τον εξέτασε, είδε ότι είχε διπλή περιπευμονία και ότι η κατάσταση του ήταν πολύ σοβαρή.

— Δεν κάνει κυρ Άσπασία, κομμά λειτουργία στον Άγιο Παντελεήμονα ήμετος τον λυπηρό ή χάρι του!... συμβούλεψε τη γυναίκα του μια γειτόνισσα.

Η κυρά Άσπασία δεν πολυσυμπαρούσε τον σύζυγό της ήταν όμως βροχόβουρη. Φρόντισε λοιπόν άμέσως να κανη τη λειτουργία στον Άγιο.

Τα πράγματα όμως πήγαν άλλον δρόμο. Την τριτή μερα, ύστερ από τη λειτουργία, ο κύρ Άναστάσης πέθανε!

Η γυναίκα του τότε έτρεξε στη γειτονιάς της και με ύφος λυπημένο της έλεπε:

— Τι καλός Άγιος ο Άγιος Παντελεήμονας. Του ζήτησ' μια φέτα ψωμί και σου στέλνει ένα ταυί παντεσπάνι!...

— Τι καλός Άγιος ο Άγιος Παντελεήμονας. Του ζήτησ' μια φέτα ψωμί και σου στέλνει ένα ταυί παντεσπάνι!...

— Τι καλός Άγιος ο Άγιος Παντελεήμονας. Του ζήτησ' μια φέτα ψωμί και σου στέλνει ένα ταυί παντεσπάνι!...

— Τι καλός Άγιος ο Άγιος Παντελεήμονας. Του ζήτησ' μια φέτα ψωμί και σου στέλνει ένα ταυί παντεσπάνι!...

— Τι καλός Άγιος ο Άγιος Παντελεήμονας. Του ζήτησ' μια φέτα ψωμί και σου στέλνει ένα ταυί παντεσπάνι!...

— Τι καλός Άγιος ο Άγιος Παντελεήμονας. Του ζήτησ' μια φέτα ψωμί και σου στέλνει ένα ταυί παντεσπάνι!...

— Τι καλός Άγιος ο Άγιος Παντελεήμονας. Του ζήτησ' μια φέτα ψωμί και σου στέλνει ένα ταυί παντεσπάνι!...

— Τι καλός Άγιος ο Άγιος Παντελεήμονας. Του ζήτησ' μια φέτα ψωμί και σου στέλνει ένα ταυί παντεσπάνι!...

— Τι καλός Άγιος ο Άγιος Παντελεήμονας. Του ζήτησ' μια φέτα ψωμί και σου στέλνει ένα ταυί παντεσπάνι!...

— Τι καλός Άγιος ο Άγιος Παντελεήμονας. Του ζήτησ' μια φέτα ψωμί και σου στέλνει ένα ταυί παντεσπάνι!...

— Τι καλός Άγιος ο Άγιος Παντελεήμονας. Του ζήτησ' μια φέτα ψωμί και σου στέλνει ένα ταυί παντεσπάνι!...

— Τι καλός Άγιος ο Άγιος Παντελεήμονας. Του ζήτησ' μια φέτα ψωμί και σου στέλνει ένα ταυί παντεσπάνι!...

— Τι καλός Άγιος ο Άγιος Παντελεήμονας. Του ζήτησ' μια φέτα ψωμί και σου στέλνει ένα ταυί παντεσπάνι!...

— Τι καλός Άγιος ο Άγιος Παντελεήμονας. Του ζήτησ' μια φέτα ψωμί και σου στέλνει ένα ταυί παντεσπάνι!...

— Τι καλός Άγιος ο Άγιος Παντελεήμονας. Του ζήτησ' μια φέτα ψωμί και σου σ

να προσέξω, ότι ήμουνα πληγωμένος. Τό άνοιξι έξυγνε! Ξεκόλλησε την άλυσίδα, που ήταν στερεωμένη στον τοίχο. Τους είδατε; Τί σας συμβαίνει; πρόσθεσε απότομα. Βλέποντας πως κρατούσα τό μπράτσο μου.

— "Ημουν εκεί, στην πόρτα, άνοιξα να λείω."

Προχώρησε και μου έπιασε τό γέρι. "Έπειτα έβαλε τό περίστροφο στην τσέπη του, έξέτασε τό μπράτσο μου, που με πονούσε πολύ, και με πήνε στο δωμάτιο."

— Είπε σπασμένο, είπε. Πέστε μου ακριβώς τί συνέβη; Τού διηγήθηκα ό,τι είχα ιδί, ενώ εκείνος μου επέδενε, νοήγωνα κι' επιδέχια, τό μπράτσο. Όταν τελείωσε, μου τό κρέμασε σε μία σάπια και με κύταξε προσεχτικά.

— Έν τάξει, έ; με ρώτησε. Και τώρα...

Σκέφτηκε μία στιγμή, έπειτα βγήκε κι' έκλεισε την είσοδο της μάντρας. Έλειψε λίγη ώρα.

Έκείνη τη στιγμή δέν άνησυχούσα παρά μόνο για την πληγή μου κι' όλα τ' άλλα μου φαινόταν ένα άσπαστο γεγονός.

Ξαπλώθηκα στην πολυθρόνα κι' άνοιξα να βολίξω και να κατορέυμαι αυτό τό υψί.

Όταν ξαναγύρισε ό Μοντγκόμερυ, τό πρόσωπό του ήταν κάταγχο.

— Δέν τόν βλέπω ούτε τόν άκούω πουμενά, μου είπε. Σκέφτηκα πως ίσως με χροιάζοτανε... Ήταν ένα άνοιξι πολύ δυνατό... Είπε ξεκολλήσει την άλυσίδα του μ' ένα τσάδηνμα.

Με κύταξε καθώς μιλούσε, με τ' ανέκφραστο μάτι του. Πήγε στο παράθυρο, έπειτα στην πόρτα και ξαναγύρισε προς τό μέρος μου.

— Πάω να τόν βρώ μου είπε. Υπάρχει άλλο ένα περίστροφο και θα σας τό άφίσω. Για να σας μιλήσω ειλικρινά, είμαι κάπως άνήσυχος.

Πήρε τό όπλο και τ' άκούσπησε κοντά μου, πλάι στο τσάπέζι, κι' έπειτα βγήκε άφίνοντας με άνησυχο.

Δέν υπόρσκα να μείνω πολλή ώρα καθισμένος, μετά που έβυγε, και, με τό περίστροφο στο γέρι, σπκώθηκα και πήγα ως την πόρτα.

Τό πρωινό εκείνο ήταν ήρεμο σαν τό θάνατο. Δέν άκούγόνταν ούτε ό παρσιικός ψίθυ-

ρος άνέμου, ή θάλασσα λαμπακούσε σαν καθρέφτης, ό ουρανός δέν είχε κανένα σύννεφο, κι' ή ακρόγιαλιά φαινόταν ήρεμη. Μέσα στην υπερδιέγερση και στον πυρετό, που μ' έκυρίευαν, αυτή ή ήσυχία μου πλάκωνε την καρδιά.

Δοκίμασα να σφουρίξω, να τραγουδήσω, άλλ' οι ήχοι έσβυναν στα γέιλη μου. Ξανάνοιξα να βολίξω, για δεύτερη φορά, εκείνο τό ποί.

Έπειτα πήγα ως τη γωνία της μάντρας κι' έμεινα μία στιγμή κυττάζοντας προς τό καταπράσινο δάσος, όπου είχαν εξαφανιστή ό Μορώ κι' ό Μοντγκόμερυ. Πότε θα ξαναγύριζαν; Και πως;

Τότε, μακριά, στην ακρόγιαλιά, φάνηκε ένα μικρό κωικό δίπλοδο, έτοξε προδώντας ως τό κύμα, κι' άογισε να σκαλίξη την άμμουδιά.

Έπέστρεψα στην πόρτα, έπειτα ξαναγύρισα στη γωνία της μάντρας, κι' άνοιξα έτσι να πηναινοέογμαι σαν σκοπός.

Έξαφνα, σταμάτησα, άκούγοντας από μακριά τό θοήν τό Μοντγκόμερυ, που φώναζε: — "Εί!... Μορώ!..."

Τό μπράτσο μου με πονούσε λιγώτερο, αλλά με είχε πιάσει πυρετός κι' ή δίωα άογισε να με βασανίξη.

Παραμύνηνα από κεί που στεκόμουνα τό δίπλοδο, ως που έξαφανίστηκε. Δέν θα ξαναγύριζαν λοιπόν ό Μορώ κι' ό Μοντγκόμερυ;

Τέλος, άκουσα, από μακριά, πίσω από τη μάντρα, μία πιστολιά. Κι' έπειτα από μία μεγάλη σιωπή και δεύτερη, Κατόπιν, πιο κοντά, ένα ούρλιασμα, που τ' άκούοησες μία βαρεία σιωπή. Και έαφνικά άλλη μία πιστολιά, πολύ κοντά αυτή.

Πήγα ως τη γωνία της μάντρας, κι' είδα τόν Μοντγκόμερυ, με τό πρόσωπο κατακόκκινο, τό μαλλιά άναστατωμένα, και τό παντελόνι σχισμένο στο ένα γόνατο. Στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη μία βαρεία κατάπληξη.

Πίσω του, έβάδιζε άδέξια ό Μ' λίνγκ, πού, στα γέιλη του φαινόταν κάτι κοκκινωπά άπαίσια σημάδια...

— Ξαναγύρισε, με ρώτησε ό Μοντγκόμερυ.

— Ό Μορώ; "Οχι! άπάντησα.

— Θεέ μου! Ό δυστυχής κοντανάσινε.

— Ας υπούμε μέσα, μου είπε, πιάνοντας με από τό μπράτσο. Είπε τρελλός. Τρέχουν παντού ξεφρονισμένοι! Τί να συνέβη άραγε; Δέν έξέρω... Πού είναι τό κονάκι;

Μπήκε κουτσαίνοντας μέσα στο δωμάτιο και κάθισε στην πολυθρόνα. Ό Μ' λίνγκ έαπλώθηκε έξω, στο κατόφλι της πόρτας, κι' άογισε να λαχανιάζη σαν σκύλος.

Έδωσα στον Μοντγκόμερυ ένα ποτήρι κονιάκ, άνακατεμένο με νερό. Έμεινε έαπλωμένος, κυττάζοντας με τό σκυθρωπά μάτι του στο κενό. Ύστερα από λίγο, άογισε να μου λείπ τί είχε συμβή.

Είπε άκολουθήσει, για ένα διαστήμα, τά ίγνη του Μορώ και τού άνοιξιού. Ήσαν στην άσχη καθαρά, γάριε στα σπασμένα κλαδιά, στα κομμάτια τών επιδέσμων, που είχαν έσβυστή, και στις σταλαγματιές τό αίμα πάνω στα φύλλα. Στοματσάσαν όμως, στο πεταρώδες

έδαφος, που άπλωνόταν από την άντικουνη όγνη του σακκιού, όπου είχαν ιδί τόν Άνθρωπο-παρσοδό να πίνει νερό. Άογισε να γυρνάη στην τύχη, προς τό δυτικά, φωνάζοντας πάντα τό Μορώ.

Τότε τόν άντάμωσε ό Μ' λίνγκ, που ήταν ώπλισμένος με τό τσεκούρι του. Ό Μ' λίνγκ δέν είχε ιδί τίποτε από την υπόθεση του πούμα, γιατί βρισκότανε στο δάσος, όπου έκοβε ξύλα, κι' είχε άκούσει μονάχα τις φωνές.

Συνέχισαν την έρευνα, φωνάζοντας, μαζί.

Δυό δίπλοδο είχαν προχωρήσει, έρποντας, άνάμεσα απ' τά δέντρα, και τους παρσιόνησαν, με κάτι παρόξενες κινήσεις, που άνησυχούσαν τόν Μοντγκόμερυ. Τά φώναζε, άλλ' εκείνα φύγανε, σαν να τί είχε πιάσει να κάνουν καμιά βοιωδοουλεία.

Σταμάτησε τότε να φωνάζη, κι' άφού πλανήθηκε για λίγη ώρα έδώ κι' εκεί, άποφάσισε να πάη στις καλύδες. Βοήκε όμως τη γαστέρα έρημη.

Πιο άναστατωμένος τώρα, ξαναγύρισε πίσω.

Τότε συνάντησε δυό "Άνταρ-Γουρούνια που είχαν αίμα γύρω από τό στόμα τους και φαινόταν σε τρωμερή υπερδιέγερση. Προχωρούσαν με θόρυβο μέσα σ' αυτά τά κλαδιά, και σταμάτησαν με μιά άνοια έκφραση, όταν τους είδαν.

Κάπως τρωμοκρατημένος, γύμνησε στον άέρα τό μαστίγιό του, και, άμέσως ώρησαν άπάνω του.

Ποτέ ως τότε ένα απ' αυτά τά άνθρωποποιημένα κτήνη δέν είχε τολμήσει ένα τέτοιο πράγμα. Έτίναξε τά μυαλά του πρώτου, κι' ό Μ' λίνγκ πήδησε πάνω στο δεύτερο. Οι δυό ζωάκια, ό Μ' λίνγκ βόηκε από πόνος και βύθισε τό δόντι του μέσα στο λαιμό του αντίπαλου του. Ό Μοντγκόμερυ τό άποτελείωσε με μία πιστολιά, μ' άδυσκολήττικη κατόπιν να πάρη τόν Μ' λίνγκ μαζί του.

Γύρισαν τρέχοντας, προς τη μάντρα. Στο δρόμο, ό Μ' λίνγκ, ώρησε έαφνικά μέσα σ' ένα σάβανο, απ' όπου έβγαλε ένα από τούς άνθρώπους — αίλουροειδείς που ήταν γεμάτος αίματα και κούτσανε από μία πληγή, που είχε στο πόδι. Τό άνοιξι έβυγε μία στιγμή κι' έπειτα σταμάτησε για να έπιτεθή, μ' ό Μοντγκόμερυ τού σφίγανε με σφάισα στο κρανίο.

— Τί σημαίνουν όλα αυτά; τόν ρώτησα. Κούνησε τό κεφάλι, κι' ήπιε άλλο ένα ποτήρι κονιάκ.

Όταν είδα τό Μοντγκόμερυ να πίνει και τοίτο ποτήρι, γεμάτο, άποφάσισα να επέμβω.

Ήταν ήδη μισομεθυμένος. Τού είπα ότι κάτι τό σοβαρό θα εί-

γε συμβή άσφαλώς στο Μορώ, άφού δέν είχε έπιτρέψει, κι' ότι έπρεπε να πάμε να ιδούμε τί έπαθε. Ό Μοντγκόμερυ στην άογή θέλησε να τό άποφύγη, αλλά, στο τέλος δέχθηκε, Φάγαμε λίγο κι' έβύγαμε μαζί με τόν Μ' λίνγκ.

Ό Μ' λίνγκ βάδιζε μπροστά, με τούς ώμους καμπουριασμένους, κοινώντας γρήγορα τό παρσοδό μαύρο κεφάλι του, ένα κυττούσε γύρω του. Ήταν άσπλος, γιατί τό τσεκούρι τού είχε πέσει, όταν τάβαλε με τόν "Άνταρ-γουρούνη". Όταν πιανότανε με κάποιον, τό δόντι του ήσαν τό παρσιατικά του όπλα.

Ό Μοντγκόμερυ πήγαινε πίσω του, τρεκλίζοντας με τά γέλια στις τσέτες και τό κεφάλι κατεδασμένο. Ήταν θυμωμένος μαζί μου, έξ αίτίας τού κονιάκ, που τό άνένηκα.

Είπα τό άοιστερό μου γέρι κρεμασμένο σε μία σάπια — εύχυντο μία μένα ήτανε τό άρριστερό — και στο δεξιό γέρι: έαφινγα τό περίστροφο.

Άκολουθούσαμε ένα στενό μονοπάτι, άνάμεσα από την άνοια Βλάστηση τού υψιού, τραδώντας προς τά βορειοδυτικά. Έαφνικά, ό Μ' λίνγκ σταμάτησε, παραμυνημένος. Ό Μοντγκόμερυ σκόνταψε άπάνω του, κι' έστάθηκε κι' αυτός. Άκούσαμε κι' οι τρεις μας καθαρά, μέσα από τά δέντρα, ήχο μιάς φωνής και βήματα που πλησίαζαν.

— Είπε πεθαμένος, έλέγε ή φωνή, βούθα και τσεμουλιαστή. Δέν είναι πεθαμένος δει είναι πεθαμένος έμείλιξε κάποιος άλλος.

— Είπαμε, είδαμε, άπαντού σαν πλάτες φωνές μαζί.

— "Ε... φώναζε έαφνικά ό Μοντγκόμερυ, "Εί!... εκεί πέρα!"

— Ό διάολος να σας πάρη! ψιθύρισα έτοιμάζοντας τό περίστροφό μου.

Άπλώθηκε σιωπή έπειτα άκούστηκε θόρυβος κλαζιών πολ' σπάνε και φάνηκαν έξη παρά-ένα πρόσωπα. Ό Μ' λίνγκ γούλλισε βραγιά.

Άναγνώρισε τόν Άνθρωπο-πίθκο και δυό από τά τέρατα εκείνα, τά σπαγονωμένα που είχε ιδί στη μασούνα. Ήταν άκούη άλλοι δυό Ζωάνθρωποι, καθώς και τό κωικό κακοφτιαγμένο εκείνο όν, που διδάσκε τό Νόμο, με τις μακρές του τούγες, πούπεταν από τό μάγουλά του τά πυκνά φούδια του, τά μαλλιά που κυματίζαν στο μετωπό του, ένα όν βαρύ, γωρίς πρόσωπο, με άλλόκοτο κόκκινα μάτια, που μέσα απ' τά καταπράσινα φυλλάδια, μάς παρσιόνησαν περίεργα.

Για μία στιγμή, κανένας δέν μίλησε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Η Κ^α Μπλόιντ

και έφ'ετος διδάσκει τάς μαθητριάς της αυτοπροσώπως **ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ** με την **γνωστήν έπιστημονικην μέθοδόν της** επί τη συμπληρώσει 20ετίας 1926-1948 **έκπτωσης 10%**

Blonde
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 21052

ΧΡΥΣΟΥΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ
L'enseigne Supérieure
d'enseignement pro-
fessionnel PARIS

III - ΧΕΙ σημειώθη τόν τελευταίο καιρό μιά αλήθεια... επιδημία γάμων έξωτικών ποικίλων και ήγεμόνων με θελκτικές Ευρωπαϊκές ή Άμερικανικές. Ένα άκούη τέτοιο έρωτικό ρομάντσο, που κατέληξε στον υμέναιο, έπειτα από πολλά εμπόδια, είναι τού 'Ινδού ποίγκηπος Σαχιμπζαντά Χαρουν έλ Ρασίδ 'Αγιέτ 'Αμπασί ήλικίας 22 έτών, με τη νεαρωτάτη Άγγλίδα Κάθρην Σκόντ, 16 έτών.

Ό ποίγκηπος είναι ό μεγαλύτερος υιός και διάδοχος τού πλουσίου μαγαριανί τού Μπαγαβαλπού και άπογόνος τού περιφήμου Καλίφη της Βαγδάτης Χαρουν έλ Ρασίδ, που άναφέρεται στα παρσιούβια της Χαλιφας. Σαν παρσιούβι λοιπόν μοιάζει κι' ή γνωριμία του κι' ό έως του με την Κάθρην...

Ή κοπέλλα αυτή, σημειωθή ποικίλησσε, ζούσε ήσυχη και άσπνη σε κάποιο προάστιο τού Λονδίνου. Ό πατέρας της εργαζόταν στα νοσοφεία των σιδηροδρόμων, με 6 γάστινες λίρες τή βδομάδα. Ή υπέρα της ξενοδούλευε κάπου-κάπου, για να ίσοσκελίση τόν οικογενειακό προϋπολογισμό.

Μιά μέρα, έτυχε να δημοσιεύθη σε κάποια έφημερίδα μιά φωτογραφία της Κάθρην. Την παρίστανε να τηλεφωνή σε κάποια φίλη της και να της αναγγέλλη ότι είχε καταφέρει να πλησιάση τό γνωστό ήθοιο τού κινηματογράφου Ρέυ Μίλλαντ κι' ότι θα γυρίζε ένα μικρό δοκιμαστικό φίλμ.

Τό άλλο πρωί, έλαβε ένα νοάμμα απ' τόν ποίγκηπα. Της ένορασε ότι είχε ιδί τη φωτογραφία της, της έστελνε συγχαρητήρα και διευτύπωνε την έπιθυμία να τη γνωρίση. Δέν της φάνεσαν όμως ποίος ήταν παρσιατικός. Παρσιαζόταν ως ταγματάογης τού Ινδικού στρατού.

Ή Κάθρην είχε λάβει κι' άλλα παρσιούβια γράμματα. Τά κρυπλιμένα δέν της έκαναν κα μιά άπολύτως έντύπωση.

Έστειλε λοιπόν ένα τυπικό εύχαριστήριο στον ποίγκηπα και τόν έξαχε. Έκείνος όμως δέν την έξαχε. Της έαναγראה και την παρσάκαλεσε να τόν τηλεφωνήση στο ξενοδοχείο «Σαβόι».

Ή Κάθρην άκέφτηκε τότε ότι ένας άνώτερος άξιωματικός θα υποορούσε ίσως να την βοηθήση να βνή στον κινηματογράφο, όπως όνειρευόταν. Τόν πήρε λοιπόν στο τηλέφωνο. Κι' ή φωνή της εύάγεψε τόν ποίγκηπα, άκούη περισσότερο απ' τό πορτραίτο της.

Άφού μίλησαν πολύ για τις κινηματογραφικές φιλοδοξίες της, της ζήτησε να την ιδί.

Εκείνη έπιφυλάκθηκε να τού άπαντήση άφού ωτοούσε τη υπέρα της.

Ή Κ, Σκόντ δίστασε στην άογή έπειτα όμως παρσάδενθηκε ότι ό ταγματάογης θα υποορούσε να βοηθήση την κόρη της να παίξη στον κινηματογράφο, και της επέτρεψε να τόν συναντήση.

Ή Κάθρην έπήνε στο πρώτο ραντεβού, ντυμένη όσο καλλίτερα της επέτρεπαν τά φτωγά οικονομικά της μέρα. Μ' τά νεύατά ή δροσά κι' ή ώμορφία της άναπλήρωναν με τό παρσάπάνω τά κομμά φρούματα που της έλειπαν. Ένας κερασνοβόλος έως έωσσε άμέσως τις καρδιές τών δυό νέων. Ξαφασυνητήθηκαν σιγά.

Ότ'όσο στην άογή ή Κάθρην δέν απέβλεπε στο γάμο, Έξακολουθούσε να όνειρεύεται κινηματογραφικές δόξες.

Τέλος ό έως της φούντωσε τόσο, ώστε ώμολόγησε στον πατέρα της ότι όναπούσε, για πρώτη και τελευταία φορά, κι' ότι σκόπευε να παντρευτή τό διαλεχτό της.

— Παιδιάστικες άγάπες, είπε εκείνος, άνασπκόνοντας τούς ώμους τους.

Ή υπέρα όμως καταλά-

Μία ημέρα, δημοσιεύθηκε σε κάποια έφημερίδα μιά φωτογραφία της Κάθρην Σκόντ...

Ένα σύγχρονο παρσιούβι

Τό ειδύλλιο τού Σαχιμπζαντά και της ώραιας Κάθρην

ταξίδι τού μέλιτος στην Ίταλία. Από κεί θα πάνε στο Μπαγαβαλπού — ένα Ινδικό μουσουλμανικό κρατίδιο με έκταση 17.494 τετραγωνικών μιλίων και με 1.000.000 περίπου κατοίκους.

Ή Κάθρην δέν δίνει πιά πεντάρα για τόν κινηματογράφο...

Όσο για τόν ποίγκηπα, της είχε άρσασινωμένος δώλυντα. Όταν τό ταιριασμένο αυτό ζευγάρι άνεδι τό θόνο, σκοπεύει να μεταμορφώση ολόκληρο τό Μπαγαβαλπού να φτιάξη δρόμους και άρδευτικά έργα, χάριν τών ίθαγενών.

Τά γούματα που άπαιτούνται γι' αυτά τά σχέδια, θα ύπάγουν με τό παραπάνω, αν βοήθ' ένας κομμμένος θησαυρός, που ύπάγει κατά τό θούλο, στο Μπαγαβαλπού.

Πρόκειται για ένα θησαυρό από γουράβι διαμάντια και ρουμπίνια που έθαψε εκεί ό Μέγας Άλέξανδρος πρ'ό 227 έτών, κατά την έκτασσεια του στις Ίνδίες και που άπετελείται απ' τά πλούτη τών Περσών βασιλέων. Εκείνοι που πιστεύουν στην ύπαρξη τού υπολόνιζου τη σημειωθή άία του σε 250.000.000 δολάρια. Πρόκειται τώρα να γίνουν συστηματικές έρευνες για την άνέωσή του, με όλα τά νεώτερα έπιστημονικά μέσα. Αν βοήθ' ό θησαυρός θα διατεθ' για τήν καλλιέργειά της ζωής τών υπηκόων τού μαγαριανί. Ό ποίγκηπος έχει δηλώσει ότι δέν θέλει να πάση ό ίδιος τίποτε. Δέν τού νομίζονται άλλα πλούτη, έσ' όσον έχει έτήσιο εισόδημα 100.000 λιρών.

Ό 'Ινδός πρίγκηπος Σαχιμπζαντά Χαρουν έλ Ρασίδ με την ώραία και νεαρωτάτη σύζυγό του την ευχαρή Άγγλίδα Κάθρην Σκόντ, που έγινε πρίγκηπισσα τού Μπαγαβαλπού!

Ό 'Ινδός πρίγκηπος Σαχιμπζαντά Χαρουν έλ Ρασίδ με την ώραία και νεαρωτάτη σύζυγό του την ευχαρή Άγγλίδα Κάθρην Σκόντ, που έγινε πρίγκηπισσα τού Μπαγαβαλπού!

βαινε καλλίτερα τό αίσθημα της κόρης της. Είπε έκτιμώη ήδη τόν Χάρου (μ' αυτό τό όνομα ήξερε τόν ποίγκηπα). Και πήνε με τό μέρος της Κάθρην.

— Είπε καλό παιδί ό Χάρου, είπε στον άντρα της.

— Είπε ένας 'Ινδός! παρσάτρησε εκείνος. Μπορεί νάχη και ναοείμ! Δέν τού δίνω την κόρη μου!

Έν τώ μεταξύ, ό ποίγκηπος είχε γράψει στον δικό του πατέρα για τόν έρωτά του. Κι' ό μαγαριανίς — άνώτερος με μωτέρες άντιλήψεις — πήνε ό ίδιος στο Λονδίνο για να γνωρίση την Κάθρην. Όταν την είδε, έμεινε κατενθουσιασμένος. Τότε μόνον ό Χάρου φανέρωσε στην άγαπημένη του τό μυστικό του και της ζήτησε να γίνη γυναίκα του και ποίγκηπισσα.

Ότ'όσο ό τίτλος και τά πλούτη δέν έκαναν καμιά έντύπωση στον Σκόντ. Έξακολουθούσε ν' άοητήη τη συγκατάθεσή του για τό γάμο της κόρης του.

— Αυτό με πείθει περισσότερο ότι ή Κάθρην είναι ή κοπέλλα που κάνει για ύψη μου! δήλωσε ό μαγαριανίς. Ή άδιαφορία τού πατέρα για τό πλούτη μου και τη θέσι μου δείχνει ότι ή κόρη έχει στις αλέδες της αία κατάλληλο για μία ποίγκηπισσα τού Μπαγαβαλπού!

Κάλεσε κατόπιν την Κάθρην και τούς γονείς της στο μέγαρο όπου έγινε εγκατασταθή. Ό πεισματάογης Σκόντ φάνηκε άδιάφορος στη βασιλική ύποδοξη που τούς έκαναν. Έμεινε ένα Σαββατοκύριακο φιλοξενούμενος τού μαγαριανί... κι' όταν έβυγε έξακολουθούσε να λείπ «Όχι!».

Τότε έπενέβη ή γυναίκα του και, με τό καλό ή με τη γκόνια, τόν άνάγκασε να ύποχωρήση. Ό Σκόντ έδωσε τη συγκατάθεσή του, αλλά δέν έπήνε από γάμο της κόρης του, γιατί ή υπερβολική εύσυνειδησία του δέν τού επέτρεπε να λείψη απ' τη δουλειά του!

Οι νεόνυμφοι έβγαν κατόπιν για τό ταξίδι τού μέλιτος στην Ίταλία. Από κεί θα πάνε στο Μπαγαβαλπού — ένα Ινδικό μουσουλμανικό κρατίδιο με έκταση 17.494 τετραγωνικών μιλίων και με 1.000.000 περίπου κατοίκους.

Όσο για τόν ποίγκηπα, της είχε άρσασινωμένος δώλυντα. Όταν τό ταιριασμένο αυτό ζευγάρι άνεδι τό θόνο, σκοπεύει να μεταμορφώση ολόκληρο τό Μπαγαβαλπού να φτιάξη δρόμους και άρδευτικά έργα, χάριν τών ίθαγενών.

Τά γούματα που άπαιτούνται γι' αυτά τά σχέδια, θα ύπάγουν με τό παραπάνω, αν βοήθ' ένας κομμμένος θησαυρός, που ύπάγει κατά τό θούλο, στο Μπαγαβαλπού.

Πρόκειται για ένα θησαυρό από γουράβι διαμάντια και ρουμπίνια που έθαψε εκεί ό Μέγας Άλέξανδρος πρ'ό 227 έτών, κατά την έκτασσεια του στις Ίνδίες και που άπετελείται απ' τά πλούτη τών Περσών βασιλέων. Εκείνοι που πιστεύουν στην ύπαρξη τού υπολόνιζου τη σημειωθή άία του σε 250.000.000 δολάρια. Πρόκειται τώρα να γίνουν συστηματικές έρευνες για την άνέωσή του, με όλα τά νεώτερα έπιστημονικά μέσα. Αν βοήθ' ό θησαυρός θα διατεθ' για τήν καλλιέργειά της ζωής τών υπηκόων τού μαγαριανί. Ό ποίγκηπος έχει δηλώσει ότι δέν θέλει να πάση ό ίδιος τίποτε. Δέν τού νομίζονται άλλα πλούτη, έσ' όσον έχει έτήσιο εισόδημα 100.000 λιρών.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

Πανκοσμίου λήψεως

ΡΑΔΙΟ - ΕΛΛΑΣ

Πλατ. Άν. Θεοδώρων 7.
(παρά την Πλατείαν
Κλαυθμώνος)
Τηλ. 20 695

MENTIUM
ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ
ΣΟΛΩΜΟΥ 621 ΤΗΛ. 53-156

Δραματικό διήγημα

Συναντήθηκαν τυχαία. Μὰ ήταν μοιραῖο ν' ἀγαπηθοῦν, ν' ἀγαπηθοῦν μ' ὅλη τὴ φλόγα τῆς καρδιάς των.

— Ένας κοινὸς φίλος τους τοὺς σύστησε σὲ μιά φιλικὴ συνάντησή.

— Ἐκεῖνος, ὁ ζωγράφος Γκουίντο Μονταρόνι, ἦταν ὡραίος καὶ ἀρρενωπός.

— Ἐκεῖνη, ἡ κόμισσα Νούντσια Παλιέρι, ἦταν μιά ἀπ' τὶς πειὸ γοητευτικὲς γυναῖκες τοῦ τόπου.

— Ἡ κόμισσα συνοδεύονταν σ' αὐτὴ τὴ γιορτὴ καὶ ἀπὸ τὸ μικρὸ γιὸ τοῦ Πάολο, ἕνα χαριτωμένο παιδάκι.

Χῆρα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, ἡ Νούντσια ἦταν ὡστόσο, πολὺ νέα ἀκόμη καὶ ἡ ὁμορφιά τῆς δὲν ἀφῆνε ἀσυγκίνητο κανένα ἀπὸ ἐκείνους πού τὴν πλησίαζαν. Ἀλλ' ἡ κόμισσα δὲν ἔδινε προσοχὴ στὶς ἐκδηλώσεις τοῦ θαυμασμοῦ, πού προκαλοῦσε ἡ ἐμφάνισίς τῆς κι' ὅλοι ἤξεραν πὼς ἦταν ἀπόλυτα ἀφωσιωμένη σὲ τὸ παιδί τῆς.

Τὶ ἦταν ἐκεῖνο, λοιπόν, πού τὴν ἔκανε νὰ ἐπιτρέψῃ κάποια μεγαλύτερη οικειότητα σὸν Γκουίντο Μονταρόνι;

— Ἡ Νούντσια δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ πῇ. Κι' ὅμως αἰσθανόταν μιά κρυφὴ χαρὰ κάθε φορὰ πού βρισκόταν κοντὰ του. Ἡ ἀλήθεια, εἶνε, μάλιστα, πὼς μηχανευόταν ἕνα σωρὸ προσηχήματα, πού τὴν ἔκαναν κατόπιν νὰ ντρέπεται, γιὰ νὰ κἀνὴ πῶς αὐτὴς τὶς συναντήσεις τους.

— Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ ζωγράφος εἶχε προσκολληθῇ σὰν σκιά στὰ βήματα τῆς. Κι' εἶχε πάρει τὸ θάρρος νὰ πηγαί- νη κάπου-κάπου καὶ σὲ σπιτὶ τῆς.

— Οἱ συζητήσεις τους περιστρέφονταν πάντα σὲ ζητήματα φιλολογίας ἢ τέχνης. Ὡστόσο, μ' ὅλο πὺ δὲν εἶχαν ἀ-

νοίξει τὶς καρδιές τους, ἤξεραν καὶ οἱ δύο πὼς τὸ αἶσθημα πού τοὺς ἐσπρω- χνε τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον ἦταν κάτι πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο πού ἀποκαλοῦμε συνήθως μὲ τὸ ὄνομα τῆς φιλίας.

— Τέλος, ἕνα βράδυ, πού ἦσαν μόνοι, ὁ ζωγράφος ἄφησε τὴν καρδιά του νὰ μιλήσῃ.

— Νούντσια, τῆς εἶπε, σὰς ἀγαπῶ. Σὰς ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ μπορούσα ν' ἀγαπήσω ποτὲ καμμιὰ ἄ- λη γυναῖκα ἐκτὸς ἀπὸ σὰς. Πέστε μου πὼς δὲν σὰς εἶμαι ἀδιάφορος.

— Ὁχι, Γκουίντο, δὲν μοῦ εἰσατέ ἀ- διάφορος.

— Μόνον αὐτό;

— Σὰς ἀφῆνω νὰ μαντέψετε ὅλα ἐ- κείνα, πού μιά γυναῖκα δυσκολεύεται πάντα νὰ πῇ...

— Ὁ ζωγράφος τῆς φίλησε μὲ συγκίνη- σι τὸ χέρι.

— Πόσο μὲ κάνετε εὐτυχισμένον! εἶπε.

Καὶ πρόσθεσε σὲ λίγο:

— Νούντσια, θὰ ἤθελες νὰ γίνῃς γυ- ναῖκα μου;

— Θὰ τὸ ἤθελα μὲ ὅλη μου τὴν καρ- δια, Γκουίντο.

— Δὲν μένει τότε παρὰ νὰ ὀρίσωμὲ τὴν ἡμέρα τῶν γάμων μας.

— Ἐνα μικρὸ χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χεῖλῃ τῆς κόμισσης.

— Ἀλλοῖμονο!... εἶπε. Αὐτὸ δὲν μπο- ρεῖ κι' οὔτε πρέπει νὰ γίνῃ ποτέ, Γκουίντο.

— Δὲν καταλαβαίνω, Νούντσια...

— Ἡ ζωὴ μου ἀνήκει σὲ κάποιον ἄ- λον, Γκουίντο...

— Στὸν Πάολο;

— Στὸ παιδί μου!

Σώπασαν καὶ οἱ δύο.

— Ὅταν ὁ ζωγράφος σηκώθηκε, σὲ λί- γο, γιὰ νὰ φύγῃ, ἡ Νούντσια δὲν ἔκαμε καμμιὰ κίνησι γιὰ νὰ τὸν συγκρατή- σῃ. Ἀλλ' ὅταν ἔμεινε μόνῃ, ἔπεσε σὲ μιά πολυθρόνα καὶ ἔξωπασε σὲ λυγμούς.

— Ὡστόσο, ὁ Γκουίντο Μονταρόνι ἔα- ναγύρισε τὴν ἄλλη μέρα. Τὸ ὄψος του ἦταν περλίνο, ἀλλ' ἡ φωνή του εἶχε πάντα τὴν ἴδια θέρη καὶ τὸ βλέμμα του ἔλαμπε ἀπὸ ἀγάπη καὶ στοργή.

— Ὡ, Θεέ μου! σκέφθηκε ἡ Νούντσια. Πόσο θὰ πρέπει νὰ μ' ἀγαπᾷ! Καὶ πό- σο θὰ πρέπει νὰ ὑποφέρῃ!...

— Ἀλλ' οἱ παρακλήσεις του δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα οὔτε ἐκείνη τὴν ἡ- μέρα, οὔτε καμμιὰν ἄλλη.

Εἶχαν πάρει τὴ συνήθεια σιγὰ - σιγὰ νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν ἀγάπῃ τους σὰν γιὰ κάτι πού ἦταν ξένο ἀπ' αὐτοὺς. Κι' ὅ- μως ὑπέφεραν καὶ οἱ δύο, γιὰτὶ, μ' ὅλο πὺ ἦσαν τόσο κοντὰ, δὲν εὑρίσκαν τὴ δύναμι νὰ ριχτοῦν ὁ ἕνας στὴν ἀγκα- λιά τοῦ ἄλλου.

— Ἀλλ' ἕνα βράδυ, φεύγοντας, ὁ ζω- γράφος κατάρθωσε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὴ Νούντσια τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ πῇγαί- νε τὸ ἄλλο πρωὶ σὲ σπιτὶ του κι' ὅτι θὰ περνοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί του.

— Ὁ Γκουίντο Μονταρόνι ἔμεινε σὲ μιά ἐξοχικὴ ἐπαυλὶ. Θὰ ἀπομάκρυνε τὴν ὑ- περήτρια πού τὸν περιποιόταν κι' ἔτσι κανεῖς δὲν θὰ ἔβλεπε τὴ Νούντσια νὰ μπαίνει.

— Ἀλλὰ, τὴν ἄλλη μέρα, τοῦ κάκου πε- ρίμενε τὴν ἐμφάνισι τῆς ἀγαπημένης του.

— Σιγὰ - σιγὰ - πόσον ἀτέλειωτες φαί- νονταν οἱ ὥρες σὸν Γκουίντο! — ἔφτα- σε τὸ μεσημέρι. Κι' ἔπειτα, ὁ ἥλιος ἀρ- χισε νὰ γέρνῃ πρὸς τὴ δύσι...

— Ἡ Νούντσια δὲν εἶχε ἐμφανισθῇ. Κι' ὁ ζωγράφος ἤξερε πὼς δὲν θαρχόταν.

Μιά ἀπέραντη λύπη ἀπλώθηκε τότε στὴν ψυχὴ του.

— Στ' ἀλήθεια, τί τοῦ χρησίμευε πιά ἡ ζωὴ; Εἶχε ζήσει ὥς τότε μὲ τὸ ὄνειρο πὼς ἡ Νούντσια θὰ γινόταν μιά μέρα

δική του. Ἀλλὰ τώρα ἤξερε πὼς αὐτὸ δὲν θὰ γινόταν ποτέ.

— Ἦταν καλύτερο, λοιπόν, νὰ τελειώ- νῃ μιά γιὰ πάντα μ' αὐτὴ τὴ μαρτυρικὴ ζωὴ.

Κάθισε τότε σὲ γραφεῖο του, ἀνοι- ξε ἕνα συρτάρι κι' ἔβγαλε ἕνα περί- στροφο ἀπὸ μέσα.

— Ἐπειτα ἐσπλώθηκε σ' ἕνα ντιβάνι, πού βρισκόταν πῶς πέρα καί, τὴ στιγμὴ πού ἐφευγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ἡ τε- λευταία ἀκτὶνὰ τοῦ ἡλίου, στήριξε τὴν κἀνήν τοῦ ὅπλου σὸν κρόταφό του...

— Ἀλλὰ, ξαφνικά, ἄκουσε ἕνα κουδού- νισμα στὴν πόρτα.

— Ἐκρυσσε τότε τὸ περιστρόφο ἀνάμε- σα στὰ μαξιλάρια κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

— Ἦταν ἡ Νούντσια.

— Ἀλλὰ δὲν εἶχε ἔρθει μόνῃ της. Εἶ- χε φέρι μαζί της καὶ τὸ μικρὸ Πάολο, σὰν νὰ ζητοῦσε ἀπ' τὸ παιδάκι τῆς νὰ τὴν προστατεύσῃ ἐναντίον τῆς ἴδιας τῆς ἀδυναμίας τῆς.

— Ὁ Γκουίντο Μονταρόνι ἤθελε νὰ πε- θάνῃ μιά στιγμὴ πρωτύτερα. Ἀλλὰ τὸ μόνο πού λαχταροῦσε τώρα ἦταν νὰ φι- λήσῃ τὰ κόκκινα χεῖλῃ τῆς ἀγαπημέ- νης του καὶ νὰ σφίξῃ τὸ λυγερὸ κορμί τῆς μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Εἶχε συγ- ωρεῖσιν τὴν ἀργοπορία τῆς, εἶχε ξαναγα- πήσει τὴ ζωὴ κι' εἶχε ξεχάσει σχεδὸν τὴν παρουσία τοῦ μικροῦ Πάολο...

— Δὲν θὰ εἶχα ποτὲ τὸ θάρρος νὰρθῶ μόνῃ μου, ψιθύρισε ἡ νεαρὴ γυναῖκα.

— Ὡ! Ἀν ἤξερες πόσο εἶμαι δυστυχισμέ- νη, Γκουίντο!...

— Ὁ ζωγράφος τῆς φίλησε μὲ συγκίνη- σι τὰ χέρια. Ἐπειτα, τὴν παρέσυρε σ' ἕνα γειτονικὸ δωμάτιο...

— Ὁ μικρὸς Πάολο ἔπαιξε μέσα σὲ ἀ- τελιέ.

— Ἦσαν ὁλότελα μόνοι τώρα καὶ ρί- χτηκαν μὲ ὀρμὴ ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

— Γιὰ μιά στιγμὴ, ἡ ἀγάπη τους εἶχε νὰ ὑπερίσχυῃ. Κι' ἡ Νούντσια, ζαλισμένη ἀπὸ τὰ ὁλόθερμα φιλιὰ τοῦ ζωγράφου, εἶχε ξεχάσει τοὺς διατάγμους τῆς.

— Ὁ Γκουίντο τὴν σήκωσε τότε στὰ στι- θαρὰ χέρια του καὶ τὴν ἀπόθεσε ἀπαλὰ πάνω σ' ἕνα ντιβάνι.

— Ἀγάπῃ μου!... Λατρεῖά μου!... τῆς ψιθύρισε.

— Ἡ Νούντσια εἶχε κλείσει τὰ ὡραῖα, φωτεινὰ μάτια τῆς.

— Τὰ χόδια του, τὰ λόγια του, ἡ ἀνα- τινόη του τὴν μεθοῦσαν.

— Τὰ φιλιὰ του, τὰ φλογερά, τὴν ἔκα- ναν νὰ μὴ σκέπτεται πιά τίποτε. Τὴν ποθοῦσε καὶ τὸν ποθοῦσε. Οἱ διαταγ- μοὶ τῆς εἶχαν πιά χαθῇ. Ὁ πόθος, πού τόσο καιρὸ τὸν συγκρατοῦσε εἶχε ξε- σπάσει τώρα σὲ μιά τρικυμία, εἶχε γί- νει μιά πυρκαϊὰ πού οἱ φλόγες τῆς τὴν ἔκαιγαν, τὴν πυρπολοῦσαν...

— Ἀγάπῃ μου!... τῆς ψιθύρισε πάλι ὁ Γκουίντο.

— Πολυαγαπημένῃ μου!...

— Εἶσαι δική μου... πές μου πὼς εἶσαι δική μου.

Ὁ μικρὸς Πάολος ἦταν ἐσπλωμένος ἀνάσκελα. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀφθονο ἀπὸ μιά πληγὴ πού εἶχε σὲ τὸ στήθος...

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΖΩΑ

Οἱ φήμες καὶ ἡ πραγματικότητα

Οἱ παρακάτω γνώσεις γιὰ τὰ ζῶα, ὑπὸ τύπον ἐρωτοποικριῶν προέρχονται ἀπὸ ἕνα ἐνδιαφέρον ἀμερικανικὸ σύγγραμμα πού ἐξεδόθη τελευταίως μὲ τὸν τίτλο «Ἐ- νὰ βιβλίο γιὰ χίλια πράγματα».

1) Γιὰτὶ τὰ σκυλιὰ στριφογυρίζουν ἐπὶ τόπου, πρὶν ἐσπλωθῶν νὰ κοιμηθοῦν; Ὅχι, ἀπὸ τὸν φόβο, ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια, ἀπὸ τὴν συν- ἡθειά τους. Ὁ Ντάβιν διηγείται ὅτι εἶδε κάποτε ἕνα σκυλὶ νὰ κἀν 20 τέτοιες στροφές, πρὶν πᾶρῃ ἐπιτελοῦν μιά ἀνε- τη θέσι. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι πρόκειται περὶ ἑνὸς ἐνστικτοῦ, πού κληρονόμησαν τὰ σκυ- λιὰ ἀπ' τοὺς προγόνους των, τοὺς ἀγρίο- σκυλους ἢ τοὺς λύκους. Αὐτοὶ οἱ προγόν- νοι, πού ζούσαν στὰ δάση, ἔπρεπε νὰ πο- δοπαθῶν καὶ νὰ ἐσπεδῶν τὸ ἔδαφος, γιὰ νὰ μπόρουν νὰ κοιμηθοῦν ἀνετα. Τὸ ἴδιο λοιπὸν κάνουν ἀκόμη σήμερὰ τὰ σκυ- λιὰ, μολοντὶ δὲν ὑπάρχει πιά ἀνάγκη.

2) Ὑπάρχουν ψάρια πού τρῶν πούλια; Ἡ ἀντιστροφή αὐτὴ τοῦ φυσικοῦ κανό- νος παρατηρεῖται σ' ἕνα μεγάλο ψάρι, σὸν «σילוρ», πού πιάει καὶ τρώει πούλια, καθὼς κολυμποῦν πάνω σὲ νερό. Ἀλλὰ κι' ἕνα ἄλλο ψάρι, πού λέγεται κοινὸς «διά- βολος τῆς θαλάσσης», καταπίνει κάποτε χήνες, πάπιες κι' ἄλλα ὑδροβία πούλια. Τὸ ψάρι αὐτὸ εἶχε στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλοῦ του τρία ἐξαστῆματα, σὰν νύματα, μὲ λίγη σάρκα στὴν ἀκρῃ, καὶ τὰ χρησιμοποιοῦσε ὡς δόλωμα γιὰ νὰ προσελκύσῃ ἄλλα ψάρια καὶ νὰ τὰ καταβροχθίσῃ. Κάποτε τὸ δόλωμα αὐτὸ εἶνε φωτεινὸ, καὶ τὸ ψάρι μπορεῖ νὰ τὸ ἀναβοδύσῃ.

3) Μποροῦν τὰ ἄλογα νὰ κοιμηθοῦν ὄρθια;

Ὅπως ἀπέδειξαν σχετικὰ πειράματα, ἀναπαύονται καλλίτερα ὄρθια, παρὰ πεσμέ- να σὲ πλευρὸ. Τὰ πόδια τους ἔχουν ἕνα εἰδικὸ μυϊκὸ μηχανισμό, πού τὰ διατηρεῖ τετατωμένα ὅσο κοιμᾶται τὸ ζῶο. Εἶνε δὲ σπανιότατα νὰ πεσοῦν, ὅταν κοινοῦνται ὄρθια. Μπορεῖ νὰ μὴν ἐσπλωθῶν καθόλου κάτω ἐπὶ μήνες καὶ τοὺς ἀρκεῖ ἐλάχιστος ὕπνος. Ὅταν ὅμως μποροῦν, κοιμοῦνται 8-10 ὥρες τὴν ἡμέρα. Τὰ μάτια τους μέ- νουν ἀνοιχτὰ ἢ μισανοιχτὰ, ὅταν κοιμοῦν- ται ὄρθια, κι' ὁ παραμικρὸς θόρυβος τὰ ἐγυπνᾷ.

4) Ποιὸ ζῶο λέγεται πὼς ἔχει δύο καρ- διές;

Αὐτὸ πιστεῖται ὁ πολὺς κόσμος γιὰ τὸ χέλι. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἔχει μιά μόνον καρδιά.

Ἐχει ὅμως ἐπίσης, στὴν ἀκρῃ τῆς οὐ- ρᾶς του, ἕνα μακρόστενο καὶ κιτρινωπὸ σάκκο, πού συσπᾶται ρυθμικά. Μέσα ἀπ' αὐτὸν περνᾷ τὸ αἷμα μιάς φλέβας. Ἀν τρυπήσωμε αὐτὸ τὸ σάκκο, τὸ χέλι φο- φάει, σὰν νὰ τοῦ τρυπήσαμε τὴν καρδιά.

5) Πόσο μῆκος εἶχε ἡ μεγαλύτερη γνά- σθη φάλαινα;

Ἡ «κυανὴ φάλαινα» κρατεῖ τὰ πρωτεῖα τοῦ μεγέθους. Φτάνει συνήθως τὰ 25 μέ- τρα. Κάποτε ὅμως, στὶς δυτικές ἀμερικαν- κὲς ἀκτὲς, πιάσθηκε μιά τέτοια φάλαινα μῆκος 28½ μέτρων καὶ βάρους 147 τόν- νων! Ἡ φάλαινα μεγαλύνει γρηγορώτερα ἀπ' ὅλα τὰ θηλαστικά, φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ζῇ περισσότερο ἀπὸ 30-40 χρόνια. Τὰ παιδιὰ τῆς κυανῆς φάλαινας ἔχουν μῆκος 7 μέτρων καὶ βάρος 2½ τόννων, κατὰ τὴ γέννησί τους. Κατόπιν τὸ βάρος τους ἀν- ἔλνει κατὰ 100-150 κιλά τὴν ἡμέρα. Στὸ τέλος τοῦ δευτέρου ἢ τοῦ τρίτου ἔτους, ἔ- χουν πιά ἀναπτυχθῇ τελείως.

6) Γιὰτὶ οἱ πῖθηκοι ψάχνουν ἀνάμεσα σὲ τριγῶμα τους;

Ὅχι γιὰ νὰ πιάσουν τὰ παράσιτα τοῦ σώματός τους, ὅπως πιστεύουν πολλοί. Δὲν ἔχουν ἄλλωστε παράσιτα, ἐκτὸς ἀν εἶνε παραμελημένοι ἢ κλεισμένοι σὲ ἀκά- θαρτα κλουβιά. Τρελαίνονται ὅμως γιὰ τὸ ἀλάτι καὶ ἀναζητοῦν ἀνάμεσα στὶς τρίχες τὰ κρυστάλλα του, πού ἔχουν σχηματισθῇ πάνω σὲ δέρμα ἀπ' τὴν ἐξάτμισι τοῦ ἰ- δρώτους.

7) Γιὰτὶ τὰ κοπάδια ἀπὸ ἀγρίοχηνες πετοῦν σὲ σχῆμα τριγώνου;

Ὅχι γιὰ νὰ ἐλαττώσων τὴν ἀντίστασι τοῦ ἀέρος, ἀλλὰ γιὰ νὰ βλέπῃ εύκολότε- ρα καθεὶ πούλι τὸν ἀρχηγὸ πού πετᾷ ἐν- μπροστά, στὴ μέτῃ τοῦ τριγώνου.

Τὰ «τρυκ» τῶν μεγάλων ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ

Πῶς καθρίζει ἡ φωνή

Παρ' ὅλη τὴ νεαρότατη ἀ-
κούη ηλικία της, ἡ Ντόρις
Ντόρε ἐνὶ γυνίει κι' ὅλας δι-
ασπρὴ στὸν κόσμο τὸν τρα-
γουδιού. Ἐμφανίζεται πα-
κτικά στὴ «Μετροπόλιταν
Όπερα» τῆς Ν. Υόρκης κι'
ἐνὶ τραγουδιῇ ἐπαρκελνυ-
μένως στὴ Βασιλική Όπερα
τοῦ Λονδίνου, πάντοτε με
θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία.

Κι' ὅμως, πρὸ ὀλίγων ἀ-
κούη ἐτῶν, θὰ νομίζε, ὅτι
τὴν κορόιδευαν, ἀντὶ τῆς ἑλε-
γαν πῶς θὰ γίνῃ μεγάλη
τραγουδίστρια. Ἦταν τότε
ἀκούη ἀπλὴ χορεύτρια υπα-
λέτου ὀπερέττας. Μιὰ νύχτα
ὅμως, στὴ Φιλαδέλφεια, ἐ-
νὼ ντυμένη γιὰ τὸ νουμέρο
της, μπῆκε στὸ καυσαίνι της
ὁ θιασάρχης, τραγουδῶσα.
Μιὰ ἀπ' τὴς τραγουδίστρι-
ας τοῦ εἶπε πᾶσι ξαφνικὰ πο-
νόλαιμο, καὶ δὲν ὑπῆνε ἀλ-
λῇ στὴ θέσι της. Πάνω λοι-
πὸν στὴν ἀπελπισία του, ὁ
θιασάρχης πρότεινε στὴ Ντό-
ρις ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν
ἀρρωστή.

—Μὰ ἐγὼ δὲν τραγου-
δῶ. Εἶμαι χορεύτρια! εἶπε
ἐκείνη.

—Τί πειράζει; Δὲν τὸ
ξέρει αὐτὸ καθεὶς, ἐδῶ στὴ
Φιλαδέλφεια...

Κι' ἔτσι, ἀφ' οὗ «δὲν τὸ ἤ-
ξερε κανεὶς», ἡ Ντόρις τρα-
γουδῶσε. Φαίνεται δὲ ὅτι τὰ
κατὰφρε, περισσότερον ἀπὸ
καλὰ, κι' ἀποφάσισε νὰ ἐ-
πιδῶθῃ στὸ ἐξῆς σ' αὐτὸ τὸ
στάδιον. Πῆρε μαθήματα
τραγουδιού κι' ἐνῆνε νηγά-
ρα διδασκῆναι, πρὸς τὴν Ἀ-
μερικὴ καὶ κατόπιν σ' ὁλό-
κληρον τὸν κόσμο. Συγγενεὶς
δὲ τὸν ἐαυτὸ της γιὰ τὴν ἀ-
πόφασί της αὐτή, γιατί ἔ-
χει ἀνοίσει νὰ παγαίνῃ τὸν
τελευταῖον καιρὸ κι' ἐστὶ θά-
μενε γοοὶς δουλεῖα, ἀν ἦ-
ταν ἀκόμη χορεύτρια.

Ὡστόσο οἱ Ἀμερικανοὶ

δημοσιογράφοι, μυρίσθηκαν
ὅτι, ἐνὶ κάποιον μουσικῶν,
ποῦ συντελεῖ στὸ τόσο ὡ-
ραῖο τραγουδῆ, τῆς. Ἐπεί-
ναν λοιπὸν νὰ τὸ μάθουν, κι'
ἐπιτέλους τὴν ἔκασαν νὰ μι-
λήσῃ: Τὸς ἐκμυστηρεύθηκε
ὅτι... μασαίει τσι-
γκας, ἐνῶ τραγουδᾷ, πάνω
στὴ σκηνή! Μ' αὐτὸν τὸν
τρόπον — λέει — διατηρεῖ-
ται ὁ λαϊκὸς της πάντοτε ὡ-
ρὸς, παύματα ἀπαραιτήτο,
γιὰ τὸ καλὸ τραγουδί.

Εἶνε ἀνεξήγητο ὅμως πῶς
δὲν ἀντιλαμβάνονται οἱ θε-
αταὶ αὐτὸ τὸ μυστήριον καὶ τί
γίνεται καὶ τὴς τσιγκας, ὅταν ἡ
μὴς Ντόρε βγάλλῃ τίς ψῆλές
νοτέες!...

Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ ἐδῶ-
σε ἀφορμὴ στοὺς σεπότερον
νὰ κάνουν μιὰ δημοσιογρα-
φικὴ ἐρευνα μεταξὺ τῶν ἀλ-
λων «αστρῶν» τοῦ τραγου-
διού, ποῦ μεσουρανοῦν τώρα
στὴς Ἡνωμ. Πολιτεῖες. Ρώ-
τησαν δηλαδὴ κάθε «τραγου-
δίστρια» τί κάνει ποῖν ἀπ'
τὴν παρὰστάσι, γιὰ νὰ κα-
θαρίσῃ καὶ νὰ καλυτερεύῃ
τὴ φωνή της.

Ἡ Ράιζ Στῆβενς, τῆς
«Μετροπόλιταν Όπερα» πι-
στεύει ἀκλόνητα, ὅτι ἐνῶ
ἀλυτῶνι ζεστὸ τσιγὰ με-
μὸνι εἶνε τὸ καλύτερον πράγ-
μα τοῦ κόσμου γιὰ μιὰ
τραγουδίστρια, ποῖν ἀπ' τὴν
παρὰστάσι.

Ἡ συνάδελφός της Ντό-
ροθυ, Κίρστεν σουφάει τὸ
χυμὸ ἑνὸς λεμονίου, γοοίς
νὰ τὸ τσιπῇ, πρὸς τὴν βῆ-
σιν σκηνῆς. Φροντίζει μόνον
νὰ μὴν τὴν ἴδουν οἱ μουσι-
κοὶ τῆς ὁρχήστρας ποῦ παί-
ζουν πνευστὰ ὄργανα, γιὰ
νὰ μὴ νευρίσῃ τὸ στόμα τους
σάλια κι' ἀναγκασθῶν νὰ
διακόψουν τὸ παίξιμό τους!

Ἡ Μάρθα Λίπτον βάζει

στὸ στόμα της μιὰ παστί-
λια ἀπὸ γλυκερίνη καὶ «κᾶς-
...

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

Ἡ ὁδὸς Φωκίωνος Νέγρη ὀνομάστηκε ἐστὶ ἀπ' τὸν
ἀριστοκρατικὸ Φωκίωνα Νέγρη ποῦ ἔζησε ἀπ' τὸ 1846 ὡς
τὸ 1928. Ἦταν περιφημὸς μεταλλεσιολόγος καὶ πολι-
τευτής, κι' ἐνῆνε πολλὰς φορές ὑπουργός.

Ἡ ὁδὸς Σπυριδωνος Τριανταφυλλοῦ ὀνομάστηκε ἐ-
στὶ ἀπ' τὸν Σπ. Τριανταφυλλοῦ ἱερομόναχον τὸν ὁποῖον
ἀποκεφαλίσαν οἱ Τούρκοι κατὰ τὸν Ἀγῶνα τοῦ 1821.

Ἡ ὁδὸς Τριπόδων ὀνομάστηκε ἐστὶ ἀπ' τοὺς ἀνοση-
ματικούς τριπόδους ποῦ σπινθηρούσαν στὴν ἀρχαία Ἀθ-
ῆνα ἀπ' τοὺς νικητὰς οὗς δραματικούς ἀγῶνες.

Ἡ ὁδὸς Τσακάλωφ πῆρε τὸ ὄνομά της ἀπ' τὸν Ἀθα-
νάσιον Τσακάλωφ ποῦ γεννήθηκε τὸ 1788 καὶ πέθνε
τὸ 1852. Ὁ Τσακάλωφ ἦταν ἡπειρώτης καὶ ἰδρυτὴς τῆς
ὀδικῆς Ἑταιρείας, πολέμησε δὲ στὴ Ρουμανία.

Ἡ ὁδὸς Κολωνοῦ ὀνομάστηκε ἐστὶ ἀπ' τὸν Κολων-
ῶνα τριῶν ὁδῶν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, ἀπ' τοὺς ὁ-
ποῖους ὁ πρὸς περιφημὸς ἦταν ὁ Ἱππῖος διπλὸ στὴν
Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος.

Ἡ ὁδὸς Κόκραν πῆρε τὸ ὄνομά της ἀπ' τὸν Ἀν-
γλο ναυτικὸ Θωμά Κόκραν ποῦ ἔζησε ἀπ' τὸ 1775 ὡς
τὸ 1860. Ὁ Κόκραν ἀνέλαβε τὸ 1827 τὴ γενικὴ ἀρχη-
γία τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου.

Ἡ ὁδὸς Θεάτρου ὀνομάστηκε ἐστὶ ἀπὸ τὸ θέατρο
Μπούκουρα, τὸ πρῶτον ποῦ ἱδρύθηκε στὴν Ἀθήνα, καὶ
τὸ ὁποῖον βρισκόταν ἐκεῖ ποῦ εἶναι σήμερὰ ἡ Βιοτεχνι-
κὴ σχολή.

Ἡ ὁδὸς Μάρκου Ρενιέρη πῆρε τὸ ὄνομά της ἀπ' τὸν
ἀπὸ τὸν ὁμώνυμον Ἑλληνα γομορμαθὴ ποῦ γεννήθηκε
τὸ 1815 καὶ πέθανε τὸ 1897. Ὁ Ρενιέρης διετέλεσε
ἐπίσης ἀρεοπαγίτης καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἡ ὁδὸς Σανταρόζα πῆρε τὸ ὄνομά της ἀπ' τὸν
Ἰταλὸ κόμητα Σανταρόζα, στρατιωτικὸ καὶ πολιτικόν,
ποῦ κατέβηκε στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔπεσε ἡρωικῶς στὴ
Σφακτική τὸ νησάκι ποῦ βρίσκεται κοντὰ στὸ λιμὲν
τῆς Πύλου.

σις» καὶ τὴν ἀφίνει νὰ λυώ-
σῃ σιγὰ-σιγὰ. Τὴν κατα-
τίνει ὅμως ἡ τὴν πετρεῖ, ἂν
δὲν ἐνὶ λυώσει τελείως
ὡς ποῦ νὰ βγῇ στὴ σκηνή.

Ἡ Ἐβελὺν Κέλλερ προ-
τίμα νὰ τῶν «γκοῖπ-
φοῦτ» (ἐνα εἶδος κίτρων),
ποῖν τραγουδῶσα.

Ἡ Βίβιαν Ντέλα Κιέζα
... δανκάνει τὴ γλῶσσα
της!

Ἡ Νᾶν Μέρριμαν, τρα-
γουδίστρια συναυλιῶν, ἐ-
φασιάζει μιὰ ἀλλήν μεθόδον:
Χασμουριέται, ὅσο περισ-
σότερον μπορεῖ! Ἐστὶ —
λέει — ἀνοίγει ἡ φωνή της
καὶ ὑψαίνεται ὁ λαϊκὸς
της.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ἀρσενικά
«αστρά» τοῦ τραγουδιῶ
γουν τὰ δικά τους «τούκ».

Ὁ «ὕπασος» τῆς ὀπερας
ἔτσι ὀνισσα κάνει μιὰ
ναοῦσα με ἀλατόνερο, λί-
γα ὅσον ποῖν ὅσῃς ἡ σει-
ρά του νὰ βγῇ στὴ σκηνή.

Ὁ Τόντ Ντόνικαν, ποῦ
τραγουδᾷ σὲ συναυλίες,
πίνει λίγο ζεστὸ νερὸ ἀσ-
ματισμένον με μέντα.

Ὁ Λορέντζο Ἀλδάρνι με-
ταγείρεται ἐνα μίγμα ἀπὸ
μελί, λεμόνι καὶ ἀσπράδι
αὐτοῦ.

Ὁ τενόρος τοῦ θεάτρου
καὶ τοῦ ραδιοφώνου Ντό-
ναλντ Ντέιμ ἐνὶ ἐπινοήσει
μιὰ μεθόδον ἀληθινὰ ἐξωφε-
ρική: Ποῖν ἀντὶ τὸ τρα-
γουδί του, μασαίει... ἐνα
σπιστόδουλο, ἀφ' οὗ βέβαια
κάμῃ προηγουμένως τὸ κε-
φάλι του (τοῦ σπῆτου δη-
λαδὴ, ὅχι τὸ δικό του!).

Βεβαιώνει, ὅτι μ' αὐτὸν τὸν
τρόπον διευκολύνεται ἡ λει-
τουργία τῶν σιελογόνων ὁ-
δῶν καὶ ὑψαίνεται ὁ λαϊ-
κός. Κατὰ τὴ γνώμη του
δὲ, τὸ ἔγλο περιέχει ἴσως
καὶ κάποιες βιταμίνες, γι-
ὰ νουθετῇ γενικὰ πολὺ κα-
λύτερα τὸν ἑαυτὸ του μετὰ
τὸ μᾶσθαι τοῦ σπῆτου!...

Ἀπ' τὴς παλῆς διασημ-
ότητες τοῦ τραγουδιῶ, ἡ Τε-
ρσάζινι συνήθιζε νὰ τρώῃ
καλὰ ποῖν τραγουδῶσα. Ἡ
δὲς δὲ κατόπιν μαινεύ-
μεν με εἰδικὸν τρόπο, ποῦ
ἐξοκολοῦθι νὰ φέρῃ τὸ ὁ-
νομά της.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

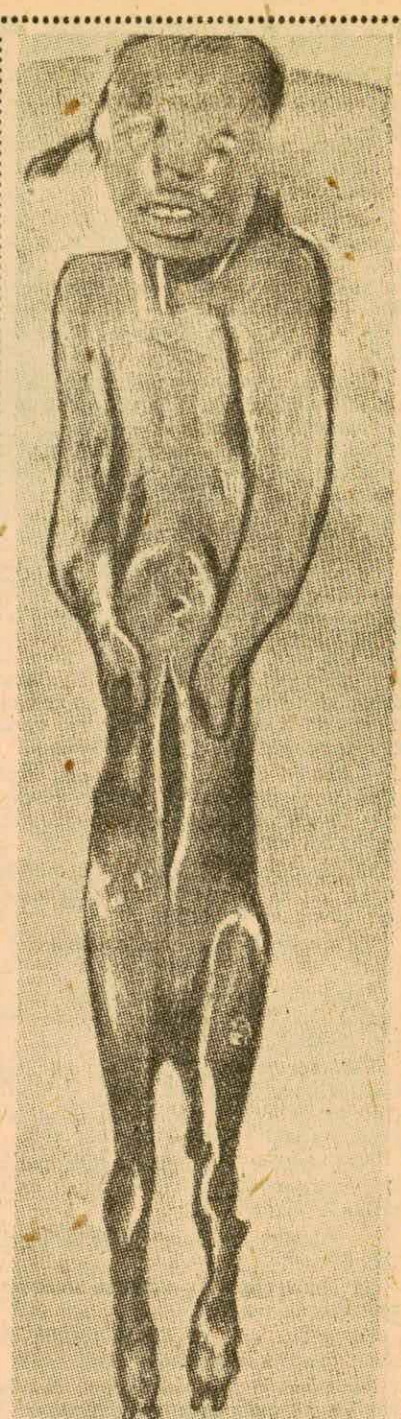
Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

Ἡ Λιλή Λέγαν ἐπῆνε με-
ρικὰ πότηρια μύσας. Ὁ πε-
ρίφημος Καρόλζο, ἐψ' ἔκασ-
τὸ ἐρωτηρικὸν τοῦ λαικοῦ
του μ' ἑνα εἰδικὸ φάρμακον.
Κι' ὁ Γκιόζεππε ντὲ Λεύκ-
κα — ποῦ ἀποτασσάμενος
τελευταίως ἔπειτα ἀπὸ
στάδιον 50 ἐτῶν σὲ μεν-
ῆς ὀπερες — ἔπῆνε κα-
τακλινόμενος με νερό γιὰ νὰ
τραγουδῶσῃ καλύτερα.

ΕΝΑ ΑΡΝΑΚΙ ΜΕ ΚΕΦΑΛΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥ!

Στὴν περιοχή τῆς Καστορίας, μιὰ
προβάτινα γέννησε πρὶν ἀπὸ μερικὰς
ἡμέρας, ἑνα ἀρνάκι ποῦ παρουσιάζει
τὸ ἐξῆς περίεργον χαρακτηριστικόν: ὅτι
ἐνῶ ὅλο τὸ ὑπόλοιπον σώμα του εἶνε κα-
νονικὸ τὸ κεφάλι του εἶχε καταπλη-
κτικὴ ὁμοιότητα μετὰ τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀν-
θρώπου.

Τὸ κρανίον του εἶχε ἀκριβῶς τὴν δια-
μόρφωσιν ἑνὸς ἀνθρώπινου κρανίου. Ἐ-
πίσης ὅλα τὰ ὀργανά του, μύτη, αὐτιά,
μάτια εἶνε τοποθετημένα μετὰ τὸν ἴδιον
τρόπον καὶ στὶς ἴδιες θέσεις ὅπως καὶ
σ' ἑνα ἀνθρώπινον πρόσωπον.

Τὸ κρανίον τοῦ εἶχε ἀκριβῶς τὴν δια-
μόρφωσιν ἑνὸς ἀνθρώπινου κρανίου. Ἐ-
πίσης ὅλα τὰ ὀργανά του, μύτη, αὐτιά,
μάτια εἶνε τοποθετημένα μετὰ τὸν ἴδιον
τρόπον καὶ στὶς ἴδιες θέσεις ὅπως καὶ
σ' ἑνα ἀνθρώπινον πρόσωπον.

Τὸ κρανίον τοῦ εἶχε ἀκριβῶς τὴν δια-
μόρφωσιν ἑνὸς ἀνθρώπινου κρανίου. Ἐ-
πίσης ὅλα τὰ ὀργανά του, μύτη, αὐτιά,
μάτια εἶνε τοποθετημένα μετὰ τὸν ἴδιον
τρόπον καὶ στὶς ἴδιες θέσεις ὅπως καὶ
σ' ἑνα ἀνθρώπινον πρόσωπον.

Τὸ κρανίον τοῦ εἶχε ἀκριβῶς τὴν δια-
μόρφωσιν ἑνὸς ἀνθρώπινου κρανίου. Ἐ-
πίσης ὅλα τὰ ὀργανά του, μύτη, αὐτιά,
μάτια εἶνε τοποθετημένα μετὰ τὸν ἴδιον
τρόπον καὶ στὶς ἴδιες θέσεις ὅπως καὶ
σ' ἑνα ἀνθρώπινον πρόσωπον.

Τὸ κρανίον τοῦ εἶχε ἀκριβῶς τὴν δια-
μόρφωσιν ἑνὸς ἀνθρώπινου κρανίου. Ἐ-
πίσης ὅλα τὰ ὀργανά του, μύτη, αὐτιά,
μάτια εἶνε τοποθετημένα μετὰ τὸν ἴδιον
τρόπον καὶ στὶς ἴδιες θέσεις ὅπως καὶ
σ' ἑνα ἀνθρώπινον πρόσωπον.

Τὸ κρανίον τοῦ εἶχε ἀκριβῶς τὴν δια-
μόρφωσιν ἑνὸς ἀνθρώπινου κρανίου. Ἐ-
πίσης ὅλα τὰ ὀργανά του, μύτη, αὐτιά,
μάτια εἶνε τοποθετημένα μετὰ τὸν ἴδιον
τρόπον καὶ στὶς ἴδιες θέσεις ὅπως καὶ
σ' ἑνα ἀνθρώπινον πρόσωπον.

Τὸ κρανίον τοῦ εἶχε ἀκριβῶς τὴν δια-
μόρφωσιν ἑνὸς ἀνθρώπινου κρανίου. Ἐ-
πίσης ὅλα τὰ ὀργανά του, μύτη, αὐτιά,
μάτια εἶνε τοποθετημένα μετὰ τὸν ἴδιον
τρόπον καὶ στὶς ἴδιες θέσεις ὅπως καὶ
σ' ἑνα ἀνθρώπινον πρόσωπον.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ τῆς ἀστυνομίας

Οἱ γυναικὲς ντ' ἐτεκτιῇ τῆς
Σκὸτλανδὸς Γυαρόδ

Εἶνε παρὶννωστὴ ἡ Σκὸτ-
λανδὸς Γυαρόδ, ἡ ἀγγλικὴ ἀστυ-
νομικὴ ὑπηρεσία ποῦ ἀσφολο-
εῖται μετὰ τὸν κυνήγι των ἐγκλημα-
τιῶν. Λίγοι ὅμως ἔξωρον τὴν
προέλευσιν τοῦ ὀνόματός της,
ποῦ σημαίνει, κατὰ λέξιν «Σκω-
τικὴ Αὐλή».

Ὅταν λοιπὸν ἰδρῶθηκε, τὸ
1829, ἐγκαταστάθηκε ἀνοικτὰ
σ' ἑνα κτίριον τῆς πλατείας, ὁ-
ποῦ ἐμεναν ἄλλο

τρέ!... "Όσοι καιρός κι' αν περάσει, θα το πληρώσει!... Δέν έδωσα σημασία. Σή- κωσα τους ώμους μου διάφο- ρα. "Έξασνα ένα απόγευμα, έ- πειτα από λίγους μήνες, έφασα πώς ο αριθμός 218 είχε κατο- θώσει να διασπερσεί μαζί με δυο άλλα καθάρματα του είδους του.

» Πέσσε καιρός... » Μία νύχτα, νύχια απ' τις φυλάκες στο σπίτι μου. Ο και- ος ήταν άπαισιος. Ο βορρικός ούρανος και η ουρανόγειος το προσώπο με μανία σαν βού- νευρο. Όλα τα στοιχεία της Φύσεως είχαν εξαπολυθεί άφ- νισμένα...

» Έξασνα, τοείς σκιές ώου- σαν έναντιόν μου. Προτού προ- λάβω καν ν' αντιληφθώ τον κί- νηνο και να τασθώ το πιστό- λι μου, βρέθηκα δεμένος και φι- ωμένος. Μία άπαισία φωνή μου πόνωσε τότε το αίμα στις φλέβες:

» — Μ' άναγνωρίζεις, για- τρέ;... Είμαι ο Τζών Γκούν, ο αριθμός 218! Ουάσσαι τί σου' ύποσέθηκαν;... Τώρα θα ίδεις λοιπόν αν ο Τζών Γκούν έξερ ή όχι να κρατάει τις ύπο- σέσεις του!

» Κράτησα την ψυχραιμία μου και τού είπα:

» — Σκότωσέ με γρήγορα!

» Μα έκείνος γέλασε σαρκασ- τικά και μούγκρισε:

» — Ναί, θα σ' σκοτώσω, αλλά σιγά-σιγά!

» Οι τοείς κακούργοι μ' έ- δεσαν τότε κάθετα πάνω στα σίδερα της σιδηροδρομικής γραμμής, έτσι ώστε να ου κόψη το κεφάλι ή πρώτη άνα- έστονία που θα περνούσε!

» — Η ώρα είναι 10 και τέ- ταρτο, γιατρέ, πρόθεσε ο Τζών Γκούν μέσα στο σκοτάδι. Στις

12 και 37', θα περάσει από πάνω σου ή ταχεία Βοστώνης — Νέας Υόρκης. Έχεις λοιπόν έκτοτε σαράντα δυο λεπτά στη διάθεσί σου για ν' άπολαύ- τησης τη γλυκειά ζωή!

» Έπειτα έφυγαν, γάθκι μέσα στο σκοτάδι, άφροντας με μόνον, όρεμένο πάνω στις γραμμές.

» Τότε έννοιωσα όλη τη φοί- κη της θέσεώς μου! Σε λίγο θα περνούσε το τσάινο και θα με διαμέλιζε!

» Στις 12 και 37'!

» Ω, Θεέ μου!... Αρχισα να τυττώ το κεφάλι μου πάνω στα σίδερα, για να το άπασω. Μα δεν το κατώρθωσα... Μουγ- κοίκα μέσα στο σκοτάδι, σαν τρελλός, ή μετρούσα τα δευτε- ρόλεπτα.

» Η μόρα εξακολουθούσε να λυσσομανά... Η ώρα περ- νούσε. Κάθε τόσο, νόμιζα πως άκουγα το βαρύ κύλισμα του τσάινου...

» Δεν ξέρω πόση ώρα πέρα- σε έτσι. Στο τέλος έξανημέ- νος, έφασα τις αισθήσεις μου...

» Η ταχεία Βοστώνης — Νέας Υόρκης δεν έφτασε έκείνη τη νύχτα στη Νέα Υόρκη. Κάποιο ποτάμι είχε πλημμυρίσει και μία γέφυρα είχε γκρεμισθί... Με είχε σώσει ένα θαύμα!

» Την αύρι, οι άνδρες του συναγείου που έπιθεωρούσε τη γραμμή, με βοήκαν κι' έλυσαν τα δεσμά μου... Τά κάταπρα όμως μαλλιά μου είχαν άσπρί- σει μέσα σε μία νύχτα!...

ΝΤΕΝΙΣ ΚΙΓΚΣΕΥ

Πίστες από γυαλί!

Οι έπιστήμονες του Ίνστι- τούτου του Πιτσιπουρκ έμε- λτησαν ένα νέο σύστημα φω- τειών αεροδρομίων, που θα διευκολύνουν τις προσγειώσεις των αεροπλάνων κατά τη νύ- χτα ή όταν ο καιρός είναι συν- νεφιασμένος και ομίχλωδες.

Οι πίστες αυτών των αερο- δρομίων θα κατασκευάζονται από μικρές γυάλινες πλάκες, που θα συναρμολογούνται πά- νω σ' ένα σκελετό από χα- λυβά.

Κάτω από τις γυάλινες πλά- κες θα βρίσκονται μικρές ή- λεκτρικές λάμπες που θα σκορπίζουν ολόγυρα ένιν έν- τονο φωτισμό. Η θερμότης που θα εκπέμπεται απ' αυτές τις λάμπες θα διαλύη τα σπρώματα της ομίχλης που θα βρισκώ- νται πιθανόν πάνω στο έδαφος κατά την ώρα της προσγειώ- σης.

Μία πίστα αυτού του είδους θ' άρχισή να κατασκευάζεται συντόμως στις Αλεούτιες νή- σους. Το μήκος αυτής της πι- στας θα είναι 2.000 μέτρα.

Ο καθηγητής Φοντόρ έδήλω- σε ότι ή άντοχή που θα έχουν αυτές οι γυάλινες πίστες θα είναι πολύ μεγάλη. Έξ άλλου, θα είναι άφθαρτες σε τρόπο που δεν θα παρουσιάζεται ά- νάγκη συχνών έπισκευών, όπως συμβαίνει σήμερα στις πίστες που κατασκευάζονται από τε- μέντο.

Ταχύτερα απ' τον ήχο

Ένα είδος πυραυλοκινήτου αεροπλάνου, δίχως φτερά και πιλότο, ανέπτυξε ταχύτητα 1.600 — 2.200 χιλιομέτρων την ώρα, δηλαδή σχεδόν διπλάσια απ' την ταχύτητα του ήχου. Η καυσίμος ύλη που το κινεί, καί- γεται με πεπιεσμένο αέρα ο οποίος συμπιέζεται με την ίδια την κίνηση του αεροπλάνου. Συνεπώς δεν μπορεί να κινήθι με ταχύτητα λιγότερη από 650 χιλιομέτρα την ώρα.

Βιτάλιουμ, ένα ανθρωποσωτήριο ΣΥΝΘΕΤΙΚΟ ΜΕΤΑΛΛΟ

Αντικαθιστά τις άρτηριες και τους χοληδόχους πόρους

Σε μία ανακοίνωσή του, ο Άμερικανός έπιστήμων Ντάβιντ Ρ. Νόσθ, αναφέρει ότι πολυάριθμοι τραυματίες του τελευταίου πολέμου, γλύτωσαν από άκρωτηριασμούς χάρις σ' ένα λευκό συνθετικό μέταλλο, το Βιτάλιουμ.

Κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, 3.000 τραυματίες έφασαν τα γέρια ή τα πόδια τους, συνεπεία άποκοπής των άρτηριών και άπώλειας αίματος. Οι χειρουργοί είχαν προσ- παθήσει να σώσουν τα μέλη των τραυματιών ένώνοντας τα άκρα των κομμένων άρτηριών και όταν δεν το κατώρθωσαν, είσήγαγαν στο σώμα λεπτούς μεταλλικούς σωλήνες, με τους όποιους έλπιζαν να γεφυρώσουν το κενό που σχηματίζονταν στις κομμένες άρτηριες.

Αλλά και ή μέθοδος αυτή απέτυχε, γιατί τα μέταλλα, που γοσημοποιήθηκαν για την κατασκευή των σωλήνων, όξειδω- νονταν και προκαλούσαν σοβαρές περιπλοκές.

Στόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, οι χειρουργοί άντιτε- τώπισαν το ίδιο πρόβλημα σε πολυάριθμες περιπτώσεις τραυ- ματιών. Τη φορά όμως αυτή επέτυχαν γιατί είχαν στα γέρια τους ένα νέο περ σφυο μέσον, το μέταλλο Βιτάλιουμ, χάρις στο όποιο κατώρθωσαν στις περισσότερες περιπτώσεις να ά- ποτρέψουν τον άκρωτηριασμό. Οι λεπτοί μεταλλικοί σωλήνες, που είσήγαγαν στον ανθρώπινο όργανισμό και άναπλήρωσαν το κενό των κομμένων άρτηριών ήσαν κατασκευασμένοι από Βι- τάλιουμ.

Αντίθετως προς ό,τι συμβαίνει με άλλα σύγχερονα έπιστη- μονικά θαύματα, το Βιτάλιουμ, δεν είναι καθόλου νέα έφευ- ρέσις. Προέκυψε περί ενός συνθετικού μετάλλου, που ή σύνθεσί του δεν έχει άποκαλυφθί και πού μία πρώτη φορά γοσημο- ποιήθηκε ως πρώτη ύλη σε οδοντιατρικές ένογασες.

Το 1929 οι ειδικοί γνηικοί Πράνκε και Έρντλε κατε- σκεύασαν το συνθετικό αυτό μέταλλο, κατάλληλο για τεχνικά δόντια και το άνωσαν Βιτάλιουμ. Οι οδοντίατροι το γοση- μοποίησαν άμέσως γιατί παρουσίαζε έξαιρετική άθεκτικότητα. Ήταν πάντοτε πολύ εφικτότερο από τον γούρο, έντέλως άνοξεί- δωτο και πολύ ελαφύτερο από τον άνοξείδωτο χάλυβα.

Στη γενική ιατρική εισήχθηκε το 1932 από τον δρ Τσάρλς Βένανιπλ, όδοποδικό χειρουργό του Τέξας, κατά σύστασιν του φίλου του οδοντίατρου δρος Τάιπλορ Ουήτ.

Ο δρ Βένανιπλ βοήκε το Βιτάλιουμ, τέλειο μέταλλο για όδοποδικές ένογασες ως θαυμασία προσαρμολούμενο στους ιστούς του ανθρώπινου σώματος και έλυσε μ' αυτό ένα πρό- βλημα, που από παλαιότητα έπείχε άπασπολούσε τους όδο- πεδικούς.

Από των άνογών γόνων οι έπιστήμονες έψαχναν να βρούν ένα μέταλλο, που να υπορούσε να γοσημοποιηθί για την συ- γκόλλησι στασιμένων όστών. Στην άραία Ράμψ οι πρακτικοί διαπίστωσαν ότι οι διάφορες μεταλλικές ύλες που γοσημο- ποιούσαν δηλητηρίαζαν το αίμα. Κατά των μεσάνων οι για- τροί, διαπίστωσαν επίσης ότι τα συνθή μέταλλα ήσαν πρακτι- κώς άνοσημοποίητα λόγω της σκληρότητός των και των πόν- νων που προκαλούσαν στον άσθινη. Οι σύγχρονοι τέλος όδο- πεδικοί, διαπιστώνουν ότι γάσις στο Βιτάλιουμ, έπειδή είναι άνοξείδωτο, εύπλαστο αλλά και άθεκτικό, υπορούν να διορ- θώσουν πολλά... στοσά πόδια.

Ο δρ Σιθ Πέτερσεν, όδοποδικός χειρουργός του Γενί- κου Νοσοκομείου της Μασαχουσέττης γράφει στην 'Ιατρική Έφημερίδα της Μασαχουσέττης, ότι μπορούν θαυμάσια να αντικατασταθούν με Βιτάλιουμ οι κλειδώσεις των γονάτων και άνασθεί ότι ο ίδιος έκαμε έκοντάδες τέτοιων όδοποδικών γοσημονικών έπεμβάσεων. Τυπική από της άπώσεως αυτής είναι ή περίπτωση ενός ταχυδρομικού υπαλλήλου της Βοστώ- νης. Καί τα δυο του γόνατα είχαν βλαδθί από, σδαοσας μορ- φής, άσθιρίδια. Με το Βιτάλιουμ, αντικαταστάθηκαν οι βλαυ- μένες άσθιρώσεις και ο ταχυδρομικός έπαλέαβε κανονικά την ένογασί του.

Εκτός αυτού, το Βιτάλιουμ χρησιμοποιείται τώρα και σε πλείστες άλλες γοσημονικές θεραπείες: αντικαταστάσεις κλειδώσεων των δακτύλων αντικαταστάσεις όστών σε περιπτώ- σεις καταγμάτων για κρανικές πλάκες αντί της πλατίνης και σε πολλές άλλες γοσημονικές έφαυογές.

Στόν πόλεμο οι υγανικοί γοσημοποίησαν άκούη, το Βι- τάλιουμ για την κατασκευή ώοισμένων έξαστομάτων ύπερδα- ρέων αεροπλάνων, για τα όποια ήσαν πολύ καταλληλότερα από τα συνθή σφυρηλατημένα μέταλλα, λόγω της μεγάλης άνθε- κτικότητός του.

Η σπουδαιότητα όμως γούσις του Βιτάλιουμ γίνεται στην Ιατρική και συγκεκριμένα σε δυο έξαιρετικές περιπτώσεις. Η μία από αυτές είναι έκείνη που άνασθείσας στην αρχή των «μεταλλικών άσθιριών» της συνδέσεως δηλ. των κομμένων άρ- τηριών με λεπτότατες σωληνώσεις κατασκευασμένες από Βι- τάλιουμ. Η δεύτερα περίπτωση άφορά τις παθήσεις της νο- ληδόγης κύστεως. Σε πολλές περιπτώσεις καταστροφής του νοληδόγην πόρου από τον όποιον έκκρίνεται το πολύτιμο υγρό της νολής στα έντερα για να συντελεσθί πλήρως ή πέσις, ο νοληδόγος πόρος αντικαταστάθηκε από λεπτότατο σωλήνα κα- τασκευασμένον από Βιτάλιουμ. Κατασκευαστής του ειδικού αυ- τού σωλήνος είναι ο δρ Πησε Ρότσερτ, ο όπ.ος τον έφάουσε σε πολλούς άσθενείς και διετήρησε σ' αυτή ζωή πολλές έ- θαύματες ύπαρξεις.

Οι Πρωταίτες της Έφταλίας

Μουτσούνες

Η σεμνή κι' άσχημη γυναικογειτονιά άναστατώθηκε με το ρόλο που έτοιμά- στηκε να παίξη τ' άντρου της ή Έφταλία.

Πετάξε αλσζοδένειες φοούτες και ποδιές, ντύθηκε σφανταχτερά, με τα πιο παρδαλά κολόρια ήδαλε ασυρμέ, ραστίκι και κοκκινάδι, με την φούχτα, και τούκανε ή πανούργα την κοκκέ- τα και την σκερτσάει με πολύ ύστα- ληκι και τσακπι- νιά.

— Ηθοί καλέ Έφταλία μου, έσύ πούχες έφτά πα- πόων γνώσι, τί καμώματα είναι αυτά; Ρεντίκουλα γέννηκες! της είπε ή Κανελλιώ ή καρωνή της.

Κι' ή Έφταλία άρουτί μπουρούτι ξεφώνισε:

— Άς όφεται ο κακούργος, ο προ- δότης, ο Νικολά- κης μου.

— Έχεις δικόη Έφταλία μου, το έ- ρω, και λέω πως τον νταγιαντάς τον άνταγιαντίστο!

— Άχ να μη σε ντροπιά Κανελλιώ μου, ούτε με πλησιάζει πιά! Είναι λω- λος και παλαδός μες ια ζωντοχήσα. Μου τον ήδαλε απ' τα καυκάλα του ή σουρουλούμε!

— Γεούλη μου!...

Κι' αυτό σκέφτηκε πως για να τον φέρω πάλι στα νερά μου, πρέπει όπό- ψε στην ταβέρνα, που θάνη κι' αυτή να του περσάψω την ασμπουκαλού. Θέλω ούτως να μου κάντε γινιρντίμι, να βρώ ένα γιαδουκλού, να τού πάω γινιρντινά να τον κάνω να ζουλεύψη.

Κι' έτσι έτοιμάστηκε διορθώθηκε μεταμορφώθηκε, τάλε κουάλε σαν λω- λοκούδουνα, και ξεπότησε.

Ο Νικολάκης, μόνο σαν μπήκανε στην ταβέρνα πρόσεξε το μεταμορφω- μένο πρόσωπο της γυναικάς του και της είπε περίεργος:

— Μπα ήδαφες και τα μούτρα σου;

— Ναί, μου το ζήτησε ο δικός μου και δεν μπουρ, πρέπει να τού κάνω ούλα του τα γούστα.

— Και ποίος είναι ο δικός σου; ρώ- τησε και μούγκρισε σαν θείο ο Νι- κολάκης.

— Τί σε μέλλει;... Μπάς ζουλεύ- εις;...

Ο Νικολάκης πετάχτηκε να κάνη την ταβέρνα ζαρκανά!

— Κάτσε μωρέ στ' εύγα σου... ντρο- πής είναι... τούπανε κάτι, που κάνανε πλάτες τ' Έφταλίας.

Κι' έτσι ο καυγάς άπεσαθή και στρωθηκαν στο γλέντι ζανά. Μα ο Νικολάκης όσο βλέπει την νυναικά του να νταλαθερίζεται μ' ούλο τσοί μου- στερήδες έκεί μέσα δεν έχει ντεμά- νι και νταγιαντίστο.

Τέλος περσάμενα μεσάνυχτα φύγα- νε πιά απ' την ταβέρνα, και βρεθή- κανε έπιτέλους οπί τους.

— Άπόψε Έφταλία μου σε υπεγέ- ντισα! της είπε και γύρεψε να την σφί- ξη στην άγκαλιά του.

Κι' ή Έφταλία που τούκανε άκόμο θέατρο, ξεφώνισε:

— Κάτω τα κουλά σου, άσκημάντρα.

— Βρέ γυναικα, φτάνει πιά, με μπαι- ντισες! φώναξε τρυφερά, κι' αληθινα ο Νικολάκης.

Γελούνε και τα μουστάκια τ' Έφ- ταλίας όσο βλέπει την θαμμένη μου- ρη της, μουτσούνια που κρύβει την πα- λιά Έφταλία απ' τα μάτια τ' άσφρο- μυαλού σύζυγού που πέφτει τώρα ά- πάνω της σαν ρομαζανλής Τούρκος στο πλάφι! Το κόλλο πέτυχε. Κι' έ- ται την άλλη μέρα πρωί-πρωί βηθήκε ή Έφταλία και φώναξε:

— Προσοχή! Προσοχή! Άν παραστρα- τήση ο άντρας σας κάνετε ό,τι έκανα κι' εγώ και θα τον όητε να ζαγαυορί- ζη κοντά σας σαν δαρμένο σκυλί!...

ΣΟΚΡ. ΡΟΝΑΣ

Τά ντέρτιο του Κιρκόρ

ΓΙΝΑΤΙΝΑ

— Τσάκ φουκαρολήκια, μπατιρίλίκια Βάο!... Έλεγε ο Κιρκόρ στην παρέα του, και περ- νούσε ο δυστυχής οικονομικά κι' ήχηα τα βράδια στο μικροκαφεενδάκι του μαγαλά.

Μιά μέρα, ο διάβολος τάφερε ράστι, και βρέ- θηκε σ' ένα κέντρο πολυτελείας. Έκεί μέσα οι μόνοι θαμώνες ήσανε μία παρέα ταδατουτλήδες, και μία όμορφη μικρούλα που βρισκότανε σ' ένα τραπέζακι ολόμοναχη.

— Βαί, Βαί, νέ μπού υπέ; Βαλαά μπίλας, αυτό σε υπελά τα βάλη έμένα!

Έλεγε έμπιστευτικά στην παρέα του ο Κιρ- κόρ. Κι' ο Στόκλης του ψιθύρισε καμψοφώνως, — Τί βλάκας πού είσαι καυέμε. Άφού σ' άσέσεις τόσο πολύ, άσε να ξεκουμπιστούνε οι άντικουνοί μας και τότε την πέρνουμε και φεύ- νουμε.

— Αφερίμ υπέ 'Ιστόκλη! φώναξε ένθουσια- σμένος ο Κιρκόρ, γιατί πραγματικά ή ίδια του ήταν πολύ καλή.

Και πείρνεαν, Πέραςε μισή ώρα, αλλά οι άντικουνοί δεν έννοούσαν να φύγουν. Σίγουρα κι' αυτοί είχαν βάλει στο μάτι τη μικρούλα.

Το γκασρόνι διακόψε πηγαίνονεόγαν, κι' ο φουκαράς ο Κιρκόρ, για να δικαιολογήση το στρουγγυλοκάθισμά τους παρήγγειλε κι' άλλο κρασί με σάντουιτς. Σε λίγο κι' οι άντικουνοί διέ- ταξαν κι' αυτοί να πιούνε.

— Νέ μπού υπέ; Αυτοί γινιρντινέ πάνε! είπε ο Κιρκόρ, και ζώωσε τα φούδια του.

Πέραςε μία ώρα νωδής ν' αλάξη ή κατά- στασις.

Τά μεσάνυχτα γιναιτεμένος ο Κιρκόρ φώναξε πάλι το γκασρόνι.

— Άίντε γιαδρόνι ίκρασί να φέρνεις.

Ευθύς οι άντικουνοί κάνανε το ίδιο. Φθάσανε στις δυο μετά τα μεσάνυχτα, και δεν έννοούν να ξεκουμπιστούνε. Άνάβει και φωντάνει ο Κιρκόρ σαν τσιραλδήκις δαδ.

— Βρέ άγιάα μπουνταλά, τούπε πάλι ο Στό- κλης, πρότει να τους δώσης να καταλάβουν πως είσαι άπόφασισμένος να μείνεις.

Αέσως ο Κιρκόρ ξεφώνισε:

— Σμπάτχατε καντάρ στουραλούμ!

Και ζήτησε απ' το γκασρόνι κι' άλλο κρασί.

Οι άντίπαλοι όμως είχαν κι' αυτοί το πείσμα τους. Παρήγγειλαν κι' αούτο φαγιά, και κρασιά υπόλικά. Το πρσάνα άοχισε να πέσουν διαστά- σεις, καθώς κι' ο λογαριασμός που κρατούσε το γκασρόν.

Στις τοείς το πρωί είχαν κάπως κουραστή κι' οι δυο παρέες, και για να συγκρατηθούνε, και να μείνουν πιστοί στας θέσεις των παρήγγειλαν πάλι κάτι.

— Ούλντε 'Ιστόκλη έφέντη φονής τα γίνω άπόψε. Βάλας μπίλας! φώναξε με λύσσα ο Κιρ- κόρ, κι' έπειτα λείε στο γκασρόνι να φέρη κρα- σί και φουτά!

Τέλος, στις τέσσερις ήθε το γκασρόνι να είδοποιήση ότι το κατόστημα θα κλείση.

Άπελπισμένο έζησαν τότε να πληρώσουν.

— Κατσα ίστιόσσαν, ρώτησε ο Κιρκόρ.

— Λογαριά! είπαν οι άντικουνοί.

Τοίαντα νιλίσιαρκή πληρώσαν εκείνοι, κι' αλ- λα τόσα ο Κιρκόρ που ευχαριστημένος μου- σούρισε:

— Χαλάλ όλσούν υπέ!

Γιατί έπί τέλους θα έδαζε το σχέδιό του σ' ένέργεια.

Το γκασρόνι είσέπραξε, έδωσε τα ρέστα, έπειτα πήσε τη μικρούλα και φύγα!

Κόκκαλο πούμενε ο Κιρκόρ, κι' ένας γέρος με τσιγάρα γαμογέλασε πονηρά κι' τού είπε:

— Είναι ή νκόμενά του, και βοήκε αυτό το έξυπνο κόλλη για να συγκρατή τους πελάτες και να τους κάνει να ζοδεύουν υπόλικά.

Γέλασε με την καρδιά του ο Στόκλης κι' ο φουκαράς ο Κιρκόρ ξεφώνισε:

— Τύχη μου έμένα γορσούζικο τζακαμπέτι- κο, είναι. Φουθ άλλαν υπελανίδεριν ούλο γινι- ρτινά πάει.

Σ. Ρ.

Μεταξύ άστρωναμικών

Ο πρώτος: Ξέρεις; Η γυναίκα μου πρόκει- ται σούτες τις μέρες να γίνη υπέρο. Ο δεύτερος: Και ποίον ύποπεύσας άς δρσάτην;

Οι Ιδιότητες του Πρασινά

Αποστολή

Μάλιστα, άνασπάτε μου θα πάω τα- ξίδι στη θεσσαλονίκη, όπως σας είπα- νε. Η πληρωφή σας είναι ασφαλής, λοιπόν. Τ' θέλεις τώρα; Πάω; Να μου άωσες ένα γράμμα να πάω στον έα- θερφό σου, όδός ταδε, άριθμός τα- δε; Μα δεν μου λές χριστιανέ μου που ζούμε; Στη ζουγκλα, ή στη Σα- χαρά; Κοτζά ταχυδρομείο μπροστά σου και όδόντα ταχυδρομικά κουτιά στους δρόμους. Κάθε πλατεία και κου- τί. Παιρνεις ένα γραμματόσημο ά- πό το περίπτερο, το κολλάς στο φα- κελλο, τον ρί- νεις στο κουτί και το γράμμα πάει την ίδια μέ- ρα αεροπορικώς. Τок-ток την πόρ- τα του ξεδερφου σου ο ταχυδρό- μος, κύριε ταδε έχετε ένα γράμ- μα. Γι' αυτό γίνα- νε τα ταχυδρό- μεία άνθρωπέ μου, Κι' αφού νι!

αυτό γιναι τα ταχυδρομεία, γιατί δη- λωθί θα πάω εγώ το γράμμα να το πάω; Γιατί με πέραςες; Για ταχυδρό- μικό διανομέα ή για κανένα ήλιθιο που θα παρασπώ τις δουλειές μου και θα τρέχω σε δρόμους που δεν ξέρω για να βρω τον ξεδερφό σου το Ζαχα- ρία να τού δώσω το γράμμα; Ίίως; Ο ξεδερφός σου είναι καλή καρδιά και θα με περιποιηθί; Και ποίος σου είπε, βρέ βλάκα πως έχω ανάγκη να με περιποιηθί ο ξεδερφός σου που ούτε τον ξέρω ούτε θέλω να τον ξέρω, όπως δεν θέλω να ξέρω και σένα και πολ- λους άλλους;

Αλλά μήπως είσαι μονάχα έσύ; Ά- πό την ώρα που έκανα το λάθος να δηλώσω ότι πρόκειται να πάω ταξί- δι, πηνήντα ένοχλητικό μεύ έχουν άσπι- θάρει για να με φορτώσουν με παρ- γαλίες. Ο ένας να δώσω ένα γράμμα, ο άλλος να πάρω μαζύ μου ένα δέμα, ο άλλος να μου δώση να δώσω κάπου κρήματα ο άλλος να πάω στη βία του και να τις πω πως ο άνεψιός της είναι καλά και το αυτό επιθυμεί και για λό- γου της, ο άλλος να πάω στο νομικό του και να τον ρωτήσω τί γίνεται, ο άλλος να πάρω ένα κουτί λουκουμια και να το πάω στον κουνιάδο του και ούτω καθεξής... που να σας πάρη ο διάολος και να σας σπκώση!...

Έ- δηλώσα μετ πως είμαι ταχυδρομείο; Νά το, βρε σεις, Κοτζά μέγαρο και όας περιμένει για γράμματα, έπιταγές και δέματα. Γιατί δηλαδή πρέπει, σών- νει και καλά να τα κουδάλισω ένω; Και να με φορτώσουν και οι έπισες ένοχλητικές συγγενείς και φίλοι σας με άλλα γράμματα και δέματα και χαιρε- τισμάτα να σας φέρω; Έγώ πώς για δι- κή μου δουλειά δεν πάω για δική σας και ούτε δηλώσα άκάμα για κινητό ταχυδρομείο.

Πάρτε, λοιπόν, τα γράμματα σας και τα δέματα σας και πηγαίνετε όλοι σας στο διάολο, πριν σας στείλν ταχυδρό- μικός. Δεν παίρνω τίποτα μαζύ μου, για κανένα. Τ' άκούτε; Κι' αν λυπό- σατε τα ταχυδρομικά να σας τα δώ- σω εγώ για να μ' αφήσετε ήσυχο. Κι' αν έχετε να πানে ιδιοκρίτους, έρω εί- ναι τ' αεροπλάνα, ύπντες και πηγαίνε- τέ τα. Η μάλλον θα κάνω κάτι άλλο, θα τα πάω μαζί μου και μέλις βρεθώ στα ύψη, θα τα πετάξω όλο στη θά- λασσα. Αυτό σας χρειάζεται, ένοχλητι- κοί και άπαισίοι τύποι, για να μάθε- τε συμπεριφορά. Ούστ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η μητέρα: Μαμά φιλέ ο μπαμπάς τις φώκιες;

Η μάμα: Τι λόγια είναι αυτά παιδί μου;

Η μητέρα: Ξέρεις γιατί σε ρωτώ; Γιατί το πωμ που φιλούσε ο μπαμπάς τη σουλά κάτω στην πόρτα που σκού- πιζε της έλενε ότι πορτίωσα να φιλή αυτήν, πορά (έκείνη την παλασώκα, που είναι άπάνω)

Κυρίες μου,

Η μόνη ειδική κρεμα- δία να προφυλάξη την έπιδερμίδα σας από τας καιρικές μεταλλαγές και πρό παντός από το κρύο, είναι ή κρέμα

MELPAN
Crème Lanoline

Συνιστώμεν ν' άποφεύ- γετε τας άπομιμήσεις της που έχουν άμφί- βολα άποτελέσματα

Ζητήσατε έπιμόνως την γνησίαν Λανολίνη

MELPAN

σε πράσινο κουτάκι.

Οι κίνδυνοι του ηλεκτρισμού

Τι πρέπει να ξέρετε

Δεν χρειάζεται να νοσήτε σ' επαφή με τα σύρματα του τράμ ή με τις γραμμές του Ηλεκτρικού, για να πάθετε ηλεκτροπληξία. Ακόμη και με το ρεύμα του σπιτιού σας, μια απροσεξία, συνδυασμένη με ωρισμένες συμπεριφορές, μπορεί να σας στοιχίσει τη ζωή.

Ο πολυς κόσμος θεωρεί επικίνδυνο ένα ρεύμα με πολλά βόλτ και άκρως έντονο που έχει λίγα. Ωστόσο αυτό δεν αληθεύει πάντοτε. Τα υποκείμενα αυτόκινητα έχουν ρεύμα 12.000 βόλτ, που σας τραντάζει αλλά δεν σας κάνει κανένα κακό. Ακόμη κι' ένα αδύνατο ηλεκτρικό ρεύμα μπορεί να γίνει θανατηφόρο, όταν τα γενάρια είναι υγρά, ή καοιά αδύνατη, κλπ. Κατά τους ειδικούς το όριον ασφαλείας είναι το ρεύμα που περνάει από ένα «ηλεκτρικό καντήλι» των 7 βάττ. Από εκεί και πάνω, άρχίζει ο κίνδυνος.

Εκτός από τα βόλτ, έχει σημασία και το είδος του ρεύματος. Το εναλλασσόμενο είναι πιο επικίνδυνο απ' το συνεχές. Όσο όμως ταχυτέρως είναι οι οι εναλλαγές του, τόσο περισσότερη το ανέναντι, το σώμα. Όταν π. χ. φθάσουν τα 50 εκατομμύρια στο δευτερόλεπτο, μπορεί να περάσει δίχως κίνδυνο απ' το σώμα ρεύμα 40 φορές ισχυρότερο απ' αυτό που αναστέλλει πιο πάνω ως ασφαλείας.

Παίζουν επίσης ρόλο η φυσική κατάσταση του οργανισμού, η αντίσταση του δέρματος και η διάκριση του ρεύματος. Εύνοιας δεν είναι πολύ καλός άγνωστος του ηλεκτρισμού. Προπάντων το δέρμα φέρνει μεγάλη αντίσταση στη διέλευση του ρεύματος. Εξ' όσων είναι ευτελώς στεγνά (υαλίστα ή αντίστασή του γίνεται ακόμη μεγαλύτερη, αν το δάχτυλό μας καί έλαφρά στο σημείο της επαφής με τον ηλεκτρισμό). Αν όμως

μιας πιάσουμε π. χ. με το ένα γέρι ένα ελαττωματικό διακόπτη ή ντουί, και με το άλλο μια βρεγμένη βούλα, η αντίστασή του δραστικά μειώνεται. Επίσης η αντίστασή ελαττώνεται όσο περισσότερο διαρκεί το ρεύμα, όσο το πιάνουμε σφιχτότερα κι' όσο μεγαλύτερη είναι η ηλεκτροσπινθηρίσιμη επιφάνεια.

Συνεπώς παίζει ρόλο κι' η υγρασία του αέρα. Μια υγρή ημέρα είναι δυνατόν να περνάει από τις ίδιες συνθήκες. Ακόμη κι' η ελαφρά επιδερμίδα του δέρματος ελαττώνει σημαντικά την αντίστασή του.

Για να αποφευχθεί κάθε κίνδυνος, αρκεί να τηρούνται οι βασικοί κανόνες ασφαλείας. Όσο κι' αν είστε εξοικειωμένοι με τον ηλεκτρισμό, μην περιφρονείτε το συνήθισμένο ρεύμα του ηλεκτροφωτισμού. Μπορεί να προκαλέσει πυρκαγιά, σωματικές βλάβες ή θάνατο. Κι' όμως υπάρχουν μερικοί, που βάζουν τα δάχτυλά τους μέσα σ' ένα ντουί, για να ιδούν αν έχει σωστή τηλέλα, ανάλογη μ' εκείνη που κάνουν αυτοί που ορίζουν βελήνη σε μια γωνία, μνημωτή για να τη δυναμώσουν!

Μη χρησιμοποιείτε ποτέ πολλά ηλεκτρικά σκεύη, περισσότερα απ' όσα έχουν υπολογισθεί για την εγκατάστασή σας. Το υπερβολικό φορτίο των συρμάτων μπορεί να προκαλέσει πυρκαγιά. Το ίδιο μπορεί να συμβεί, αν προσθέσετε ένα εξωτερικό σύστημα — έστω και λεπτό — σε μια καμένη ασφάλεια. Όταν η ασφάλεια καίγεται, πρέπει άμεσα να την αντικαταστήσετε με την αντίστοιχη.

Μην αγγίζετε ποτέ κανένα μέρος της ηλεκτρικής εγκατάστασής με χείρα ελαφρά υγρά. Μην αγγίζετε συγχρόνως μια ηλεκτρική λάμπα και το καλωδίό.

Μην αγγίζετε ποτέ κανένα μέρος της ηλεκτρικής εγκατάστασής με χείρα ελαφρά υγρά. Μην αγγίζετε συγχρόνως μια ηλεκτρική λάμπα και το καλωδίό.

Μην αγγίζετε ποτέ κανένα μέρος της ηλεκτρικής εγκατάστασής με χείρα ελαφρά υγρά. Μην αγγίζετε συγχρόνως μια ηλεκτρική λάμπα και το καλωδίό.

Μην αγγίζετε ποτέ κανένα μέρος της ηλεκτρικής εγκατάστασής με χείρα ελαφρά υγρά. Μην αγγίζετε συγχρόνως μια ηλεκτρική λάμπα και το καλωδίό.

Μην αγγίζετε ποτέ κανένα μέρος της ηλεκτρικής εγκατάστασής με χείρα ελαφρά υγρά. Μην αγγίζετε συγχρόνως μια ηλεκτρική λάμπα και το καλωδίό.

Ποίν τοποθετήσετε μια λάμπα ή διορθώσετε κάτι στην εγκατάστασή, ξεβιδώστε πρώτα τελείως τη γενική ασφάλεια.

Στο λουτρό, τα ντουί πρέπει να είναι προσελαμμένα κι' όλη η εγκατάστασις «προσγειωμένη», ενώ μόνον η λάμπα μ' ένα γάλλικο σύρμα με το σωλήνα εκροής του νερού. Αν το φως ανάβει με μια αλυσίδα, κομμάτι νη πάνω απ' τη υπανιέρα, πρέπει να υπάρχει στην άκρη της ένας προσελαμμένος κρίκος. Ηλεκτρικές θερμάστρες, ανεμιστήρες, κλπ., πρέπει να βρίσκονται μακριά απ' τη υπανιέρα και να είναι προσγειωμένα.

Επίσης, προσγειωμένα πρέπει να είναι η ηλεκτρική κουζίνα, το ηλεκτρικό ψυγείο, το ηυγάνημα που πλένει τα πιάτα, κλπ. Σ' όλα αυτά μπορεί να υπάρχει μια ένωση, κι' όμως να εξακολουθεί κανονικά η λειτουργία τους, γιατί είναι απομονωμένα απ' το πάτωμα. Αν τ' αγγίζουμε, θα δεχθούμε ένα δυνατό ηλεκτρικό κλονισμό. Όταν όμως είναι προσγειωμένα, θα καί αμέσως ή ασφαλώς μόλις γίνει μια ένωση.

Τα ηλεκτρικά σίδερα, φορητές λάμπες, καμινέτα, κλπ., πρέπει να εξετάζονται κάθε τόσο, για να διαπιστώνεται ότι δεν έχουν καμινέτα ή ένωση.

Ιδιαίτερα προσοχή απαιτείται στο χειρισμό του ραδιοφώνου, όπου ο «μετασχηματιστής» κάνει το ρεύμα 300-600 βόλτ (στα ηυγνήματα δε τηλεοράσεως μέχρι 1.500 βόλτ). Όταν μια επισκευή του ραδιοφώνου πρέπει αναγκαστικά να γίνει χωρίς να διακοπεί το ρεύμα, φροντίστε να πατάτε σ' ένα απομονωτικό υλικό (ή τουλάχιστον σε ξύλινο πάτωμα) και να μην έχετε ανασχεκωμένα τα μανίκια σας για να μην αγγίζετε κάποιο μέρος με το υπόδησός σας. Μερικοί ειδικοί τεχνίτες συνήθιζαν, ενώ εργαζόνταν με το ένα γέρι, να νάνουν το άλλο μέσα στην τσέπη τους. Έτσι δεν διατρέχουν τον κίνδυνο να πιάσουν από απροσεξία κάτι συνδεδεμένο με το δίκτυο και να δεχθούν μέσα απ' το σώμα τους το ηλεκτρικό ρεύμα.

Οι Άγγλοι γιατροί έχουν οασιόσει από ένα σπινθηρίδιο το περισσότερο, που παρατηρήθηκε στο Λονδίνο. Ένας λαχανοκηπουρός αιάθρονταν την ώρα που ν' αδυνατιζόταν τον τελευταίο καιρό. Σφαιρικά έπαψε εντελώς να βλέπει με το δεξί μάτι. Κατέφυγε τότε σ' ένα οφθαλμίατρο ο οποίος τον εξέτασε και διαπίστωσε ότι καταληκτικό: Ένας σπινθηρίδιο λαχάνου είχε εισχωρήσει πίσω απ' το βολβό του ματιού, επιβεβαιώθηκε δε απ' την ευνοϊκή θερμότητα και υγρασία είχε φουρτώσει! Είχε βγάλει ήδη ένα λεπτό βλαστό, μήκους 2 πόντων περίπου!

Με μια λεπτή ενέχυρη, ο γιατρός άφαιρεσε το σπινθηρίδιο, κι' ο κηπουρός ξαναβρήκε την όρασή του.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Άνω κάτω σταχυρέλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΕΡΙΣΣΟΣ. 2) ΜΑΛΙΝ - ΟΔΟΣ. 3) ΣΑΡΟΣ - ΟΞΙΡΙΣ. 4) ΤΡΙΣ - ΣΣ - ΝΟΤΑ. 5) ΕΩΣ - ΕΠΤΑ - ΙΟΝ. 6) ΑΣΤΑΡΤΗ - ΣΙ. 7) ΑΣ - ΒΟΡΕΙΩΣ. 8) ΝΥΝ - ΣΤΟΑ - ΕΜΩ. 9) ΟΡΟΙ - ΟΝ - ΤΡΑΜ. 10) ΣΜΗΝΟΣ - ΑΕΡΙΑ. 11) ΑΜΩΣ - ΑΝΙΑΝ. 12) ΑΝΑΡΧΙΑΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΤΕΦΑΝΟΣ. 2) ΜΑΡΩ - ΣΥΡΜΑ. 3) ΠΑΡΙΣΑ - ΝΟΗΜΑ. 4) ΕΛΟΣ - ΣΒ - ΙΩΝ. 5) ΡΙΣ - ΕΤΟΣ - ΟΣΑ. 6) ΙΝ - ΣΠΑΡΤΟΣ. 7) ΟΣΤΡΕΟΝ - ΑΧ. 8) ΣΟΣ - ΑΤΙΑ - ΑΝΙ. 9) ΟΔΙΝ - ΗΩ - ΤΕΓΑ. 10) ΣΟΡΟΙ - ΣΕΡΡΑΙ. 11) ΣΙΤΟΣ - ΜΑΙΝ. 12) ΣΑΝΙΔΩΜΑ.

Φτερωτές συλλαβές

Παίρνοντας τα εξής γράμματα: ΑΠΤΑΙΟΤΟΣ - ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ - ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ - ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ, σχηματίζετε την λέξη: ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ.

Λογοπαίγνιον

ΠΗΔΑΛΙΟΝ = (ΠΗΔΑ ΛΥΟΝ).

Όπτική απάτη

Προέκτασις της Α είναι η Γ.

Παράδοξον

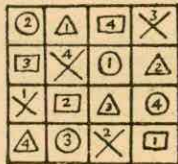
Η μέση ταχύτης είναι 18 χιλιόμετρα και όχι 30 όπως πιθανώς σκεφθήκατε. Και ναι γιατί:

Ας υποθέσουμε ότι η απόστασις από το ένα σημείο στο άλλο είναι 60 χιλιόμετρα. Θα κάνω τότε μια ώρα για να διενύσω την απόστασις αυτή με τον σιδηρόδρομο, τρεις ώρες με το ποδήλατο και έξι ώρες με τα πόδια. Έν δλω δηλαδή 10 ώρες για να διενύσω 60 Χ 3 = 180 χιλιόμετρα.

Κάνει λοιπόν 18 χιλιόμετρα την ώρα. Το αποτέλεσμα είναι το ίδιο με όποιονδήποτε απόστασις κι' αν πάρτε.

Τά σχήματα

Να πώς θα τοποθετηθούν τα αριθμημένα σχήματα:

Πώς το κατάλαβε;

Απλούστερα, σκέφθηκε πως μέσα σ' ένα τούνελ δεν υπάρχει ποτέ χιόνι και πως δεν μπορούσε κατά συνέπειαν να κυκλοφορήσει εκεί μέσα ένα έλκυ. Άρα, όλη η περιγραφή του δυστυχήματος ήταν φανταστική!

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

Πάστα (...θα ΠΑΣ ΤΑ δέματα...).

Η λύσις το 157ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΑ - ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΣ - ΡΕ. 2) ΗΠΑΡ - ΦΡΑΙ. 3) ΑΚΙΣ - ΕΛΑΤΑ - Ο. ΜΟΣ. 4) ΕΞΙΣ - ΑΠΑΣ. 5) ΑΝΕΜΙΣΤΗΡ. 6) ΟΣ - ΑΝΑ - ΝΩΣ - ΕΛ. 7) ΟΣΚΑΡ. 8) ΣΠΕΝΣΕΡ - ΕΥΑΕΡΟΝ. 9) ΧΡΕΟΣ. 10) ΑΘΑΝΑΤΟ - ΤΡΙΑΙΝΑ. 11) ΣΟΝΙΑ. 12) ΤΟ - ΔΙΑ - ΔΟΣ - ΟΜ. 13) ΣΠΕΡΧΕΙΟΣ. 14) ΣΚΙΑ - ΧΑΟΣ. 15) ΑΚΡΑ - ΕΝΝΕΑ - ΜΑΤΙ. 16) ΦΡΑΙ - ΡΑΚΗ. 17) ΝΑ - ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ - ΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΗ - ΕΣΟΥΣΙΑΣΤΗΣ - ΟΝ. 2) ΑΠΑΣ - ΚΑΡΑ. 3) ΑΚΙΣ - ΤΕΡΑΣ - ΠΙ. ΚΑ. 4) ΕΡΙΣ - ΑΡΙΑ. 5) ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ. 6) ΛΑ - ΙΝΑ - ΑΠΟ - ΤΟ. 7) ΟΡΧΟΣ. 8) ΣΑΛΑΜΙΣ - ΟΥΡΑΝΟΥ. 9) ΚΡΕΩΝ. 10) ΟΠΤΑΣΙΑ - ΙΚΕΤΕΥΩ. 11) ΡΕΣΤΑ. 12) ΤΑ - ΜΗΝ - ΔΟΣ - ΣΑ. 13) ΡΟΜΑΝΙΚΟΣ. 14) ΣΩΜΑ - ΚΑΡΑ. 15) ΡΟΠΗ - ΑΡΤΙΑ - ΚΑΤΑ. 16) ΡΑΖΑ - ΟΙ. ΚΩ. 17) ΕΙ - ΣΕΛΗΝΙΑΣΜΟΣ - ΗΣ.

Ο καιρός καθορίζει ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΜΑΣ

Αναμένεται νέος Χρυσός Αιώνας!

Πρόσφατα πειράματα Αμερικανών επιστημόνων αποδεικνύουν ότι ο καιρός, είτε τον προβλέψουμε είτε όχι, καθορίζει την ψυχική διάθεσις και τον χαρακτήρα του ανθρώπου. Οέυνει η αμύλην της διανοιά του και τον κάνει ενεργητικό ή τον βυθίζει σε νάρκη. Η θερμοκρασία, ο αέρας, ο ήλιος και η δροσιά επιδρούν αποφασιστικά επάνω μας. Και η επίδρασις αυτή άρχίζει από τη στιγμή της εμβρυακής συλλήψεως και φτάνει μεχρι της στιγμής του θανάτου.

Όπως αναφέρει ο δρ Ουίλλιαμ Φ. Πήτερεν, του Πανεπιστημίου του Ίλλινόις, ο καιρός που επικρατεί κατά την εμβρυακή σύλληψη, καθορίζει και το φύλο του ανθρώπου. Ο δρ. Πήτερεν μελέτησε 45000 ληξιαρχικές πράξεις γεννήσεων του Σικάγου και διαπίστωσε, ότι στις περιπτώσεις που η σύλληψις έγινε με ψυχρόν καιρό, γεννήθηκαν αγόρια και με ζεστό καιρό, κορίτσια.

Όσον αφορά τον θάνατο, ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι μπορεί να προκληθεί από καιρικές επιδράσεις, όπως συμβαίνει στην περίπτωση του θανάτου από ήλασι, παίζουν γενικά ρόλο οι διακυμάνσεις της θερμοκρασίας. Η κινήσις των ληξιαρχιών της Ν. Υόρκης, δείχνει ότι ο αριθμός των θανάτων αυξάνει όταν ανεβαίνει η θερμοκρασία και ελαττώνεται, όταν πέφτει.

Γενικότερα ο άνθρωπος αναπτύσσει μεγαλύτερη ενεργητικότητα, όταν η θερμοκρασία είναι γύρω στους 18 βαθμούς Κελσίου. Η διανοητική και η φυσική του δύναμις λιγοστεύουν, όταν η θερμοκρασία είναι πολύ ανώτερη ή πολύ χαμηλότερη, από το κανονικό αυτό επίπεδο. Ο δρ Κλάρενς Μ. λλε, του Πανεπιστημίου του Τσιντσινατί, διαπίστωσε αυτό και πειραματικώς, μεγανώνοντας ποτνικά σε διάφορες θερμοκρασίες. Όσα μεγάλωσαν σε θερμοκρασία 18 βαθμών ήταν τέσσερες φορές πιο γερά και πιο ζωηρά από εκείνα που μεγάλωσαν σε θερμοκρασία 32 βαθμών. Επίσης η αναπαραγωγική ικανότης των ποντων ήταν ανώτερη, ενώ τα δεύτερα ήταν ισχνά και ελάχισια γόνιμα.

Μια άλλη περίεργη διαπίστωσις ήταν ότι τα ποντία και τρυ «ψυχρού καιρού» ήταν σεξουαλικά συγκρατημένα, ενώ τα ποντία του «θεομου καιρού» ήταν πολύ... ερωτύλα. Και ο δρ Μίλλερ, λέγει ότι το ίδιο συμβαίνει και με τους ανθρώπους που ζούν σε ψυχρό ή θερμό κλίμα. Η ένιασις όμως θερμοκρασία, είναι γενικώς επιβλαής για τον άνθρωπο. Σε πολλές περιουές της γήινης σφαίρας, όπου η θερμοκρασία παραμένει σταθερή γύρω στους 18 βαθμούς δεν αναπτύχθηκε ανώτερος πολιτισμός. Η μεταβολή της θερμοκρασίας, είναι μια προϋπόθεσις για μεγάλα έργα. Το ευμετάβολο της καιρικής καταστάσεως στην Αμερική, είναι ένας από τους κυριώτερους παραγοντες της προόδου των Αμερικανών. Αυτό αποδεικνύεται ιστορικά και για άλλες περιουές της γης. Άλλοτε κέντρον του Δυτικού πολιτισμού ήταν οι χώρες της Ανατολικής Μεσογείου, γιατί τότε η περιοχή αυτή ήταν «ψυχρή» και είχε κλίμα ευμετάβολο. Ύστερα από καταιγίδες το κλίμα της Ελλάδας και σήμερα έχει γίνει αμετάβλητο θετικό. Γι' αυτό κατά τον Ζέρου Πάσκο και οι χώρες αυτές βρίσκονται ήδη στην κατώτερη βαθμίδα της εξέλιξεως.

Έξ' άλλου φαίνεται ότι είναι άδύ-

νατον να προσδεύουν οι άνθρωποι σε χώρες όπου δεν έσκηπτον καταιγίδες. Κατά τη διάρκεια του τυφώνος του 1938, οι πρωτεύσεις φοιτητοί του Πανεπιστημίου της Μασαχουσέτης, έκαναν ένα σχετικό πείραμα, με μια σειρά ψυχολογικών εκθέσεων. Την πρώτην ημέρα η επίδρασις των φοιτητών ήταν κανονική. Τη δεύτερη ημέρα, όποτε και ο τυφών σημείωσε τη μεγαλύτερη έντασι, υπερέβη κάθε προηγουμένη παραπαιστική επίδρασι. Την τρίτη ημέρα, όποτε ο τυφών εκόπασε, η επίδρασις έπεσε πάλι στο κανονικό επίπεδο. Το φαινόμενο αυτό αποδόθηκε στην εξαιρετική δροσιά, τη φρεσκάδα, που επικρατούσε την ημέρα της έντασεως του τυφώνος.

Ένας άλλος μεγάλος παρόγων στα ανθρώπινα πράγματα, είναι και οι ήλιακες κηλίδες, οι μεγάλες αυτές εκρήξεις αερίων που παρατηρούνται κάθε 11 περίπου χρόνια στον ήλιο. Η ηλεκτρική τους ενέργεια στην ατμόσφαιρα, επιδρά στην ανθρώπινη ύπαρξι.

Όπως παρατηρεί ο δρ Χάρολντ Στήτσον, του Τεχνολογικού Ίνστιτούτου της Μασαχουσέτης, τέσσερες από τις πέντε μεγαλύτερες κρίσεις, που αντιμετώπισε η Αμερική, έπακολούθησαν τις μεγάλες ήλιακες κηλίδες, σαν μια κατάπτωσις ύστερα από μια όρνιωδη ανάπτυξι. Από το 1750 μέχρι σήμερα, πλειοί, επαναστάσεις και κρίσεις με πανικό, συμπίπτουν πάντα με εμφανίσεις ήλιακών κηλίδων.

Εκτός όμως από τις κηλίδες, ο ήλιος επιδρά γενικώς στον καιρό και μέσον αυτού στον άνθρωπο.

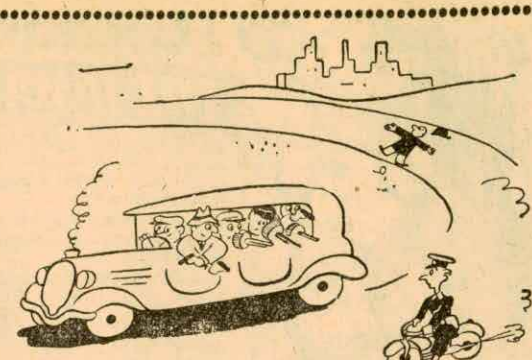
Ο δρ Ράυμοντ Ε. Ουήλερ του Πανεπιστημίου του Κάνσας και ο καθηγητής του Πανεπιστημίου της Αριζόνας Α. Ε. Ντάνκλας, διαπίστωσαν ότι ο ήλιος καθορίζει την κληρονομική κατάστασι και ο καιρός την εξέλιξι του πολιτισμού, κατά επαναλαμβανόμενες σε κανονικά διαστήματα περιόδους.

Ο δρ Ουήλερ βεβαιώνει ότι ο καιρός αλλάζει, όπως οι εποχές. Κατά περιόδους που διαρκούν 170 έτη ή κάθε μία. Σε μια περίοδο π. χ. επικρατεί το ήπιο κρύο, στην δεύτερη ύγρη ζέστη, στην τρίτη ήπρη ζέστη και στην τέταρτη εύγρο κρύο.

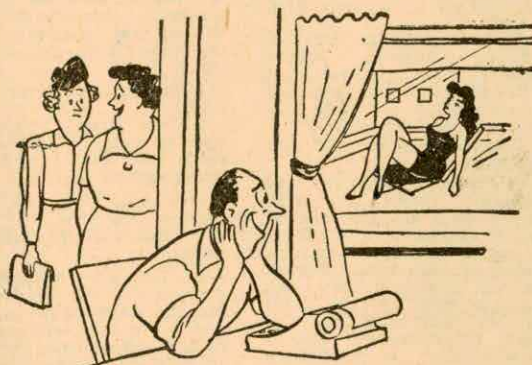
Τα έθνη και οι πολιτισμοί αναπτύσσονται κατά την μετάδρασι από την περίοδο του «ήπριου κρύου» στην περίοδο της ζέστης, όποτε η ανθρώπινη ενέργεια, που «ακονίζεται» όσο διαρκούσε το κρύο, ανεβαίνει στο ανώτερο σημείο της αποδόσεως της. Έθνη και πολιτισμοί παρακμάζουν κατά την μετάδρασι από την περίοδο της ζέστης στην περίοδο του κρύου, όποτε καταπίπτει η ανθρώπινη ενεργητικότητα. Ο κόσμος μας σήμερα, έχει περάσει ακριβώς από την τελευταία περίοδο, που τόσο μας βασάνισε με τους πολέμους. Και τώρα βεβαιώνει ο δρ Ουήλερ, όποτε περιμέναμε γύρω στο 2000 μ. Χ. μια νέα Αναγέννησι ή Χρυσόν Αιώνα με εξαιρετικές προόδους στην επιστημη στις τέχνες και στον τρόπο κοινωνικής συμβιώσεως. Δυστυχώς όμως κι' αυτό δεν θα διαρκέσει επί αιώνων, γιατί και ο... καιρός δεν θα μείνει αμετάβλητος!

Το άμυλον βλέπει στο έλκος

Ήταν ήδη γνωστό ότι μια διαίτα πλούσια σε ζωικά λευκάματα — ιδίως το άφθονο κρέας — είναι η καταλληλότερη σε περιπτώσεις νωστικού έλκους. Σύμφωνα λοιπόν με μια νέα θεωρία, η βελτίωσις αυτή δεν οφείλεται στην ύπαρξι πολλών λευκωμάτων, αλλά στην έλλειψις άμυλων και σακχάρου. Πράγματι το άμυλον και το σακχαρόν κάνουν έντονότερα τα συμπτώματα του έλκους: πόνους, αέρια, ναυτία, άδυναμία κλπ.

Εισάγετε σίγουρος κύριε πόλιςμαν, πως ζεπτάσαμε το όριο ταχύτητας...

Σ' όλα του τα εισήματα διηγήματα ο άντρας μου από μένα εμπνέεται!...

ΓΕΡΟ ΣΠΙΤΙ
Ο μεσίτης: Και να σκεφθείτε ότι τέτοια γερά δοκάρια, δεν έχει κανένα σπίτι!...

Εγώ λοιπόν μισώ τους άνδρες. Τους μισώ όταν είμαι μόνη μου, χωρίς άνδρα!

Ο Θάνατος ΤΗΣ ΙΡΜΑΣ

σε δεχθούν χωρίς δυσκολία...

«Και τί θα κάνω στον «Ελέφαντα»;

«Τίποτε. Για τη στιγμή τουλάχιστον... Άργότερα, θα ιδούμε».

«Δέχθηκα. Κι' όπως μου είχαν υποσχεθεί ο Ρίλλυ, ο Ιδιοκτήτης του «Ελέφαντα» με προσέλαβε άμέσως μόλις παρουσιάσθηκα».

«Στόν «Ελέφαντα» υπηρέτουσα μία χαριτωμένη κοπέλλα, η Ίρμα... Είπε αν άναγκη να σου πω πως την άναψα από την πρώτη στιγμή και πως κι' εκείνη άντισποκρίθηκε στο αίσθημά μου;

«Πέρασαν άρκετές ήμέρες».

«Ένα πρωί τη στιγμή που άνοιγα τα μάτια μου, είδα τον Ρίλλυ πλάι στο προσκέφαλό μου».

«Ανακάλυψα τον Μπέργκμαν, μου είπε».

«Και γιατί δεν τον πιά-νετε;

«Δεν είναι άρκετό, μου άπάντησε. Άν τον πιάσω, θα μάς διαφύγουν τα άλλα μέλη της οργάνωσης του. Πρέπει να σου πω ποιο είναι το παιχνίδι των έχθρων μας. Οι πληροφορίες φεύγουν κατ' ευθείαν από τα γραφεία του Γενικού Έπιτελείου. Γνωρίζω εκείνον που τις δίνει. Είναι ένας νεαρός υπολοχαγός. Κάθε πρωί, πηγαίνοντας στο γραφείο του, συναντάει μέσα στο μετρό με τον Μπέργκμαν. Ο συνωστισμός που επικρατεί αυτή την ώρα του επιτρέπει να του δώση με τη μεγαλύτερη ευκολία ένα μικρό χαρτάκι, που περιέχει τις απαραίτητες πληροφορίες. Έδώ τελειώνει η πρώτη φάση. Ο Μπέργκμαν έχει κανονίσει τα πάντα με ένα αστανακό τρόπο. Δεν μεταβιβάζει ο ίδιος αυτές τις πληροφορίες ούτε συναντάται ποτέ με τους συνεργάτες του. Κάθε άπόγεμα πηγαίνει στην ταράτσα του «Ελέφαντα», κρατώντας ένα σάντουιτς στο χέρι. Πάνω στο λαδωμένο χαρτί του έχει γράψει με συμπληρωμένη μελάνη τις πληροφορίες που του έδωκε το ίδιο πρωί ο αξιωματικός του Γενικού Έπιτελείου. Κάθεται οί' ένα τραπέζι και τρώει ήσυχα το σάντουιτς, κατεβάζοντας και μερικά ποτήρια μπύρας».

«Επειτα, πληρώνει το λογαριασμό του και φεύγει αφήνοντας πάνω στο τραπέζι το χαρτί με το όποιο ηταν τυλιγμένο το σάντουιτς. Κάποιος παίρνει κατόπιν αυτό το χαρτί. Ποιος; Δεν κατάρθωσα να το εξασκριώσω, γιατί ο συνωστισμός είναι μεγάλος αυτή την ώρα στην ταράτσα του «Ελέφαντα». Πρέπει, λοιπόν, να μάθω με ποιος είναι αυτός ο κάποιος και πού πηγαίνει κατόπιν. Αυτό είναι εκείνο που θα προσπαθήσω να κάνω άμεσα».

«Θα σου δώσω μια φωτογραφία του Μπέργκμαν, για να μπορείς να τον αναγνωρίσεις... Μόλις φύγει ένας εφημεριδοπώλης θ' άναβθ στην ταράτσα και θ' άρχισα να διαλογίζομαι τις εφημερίδες που μ' έβαν τρέλας ένοχλητικό για τους πελάτες του κέντρου».

«Δεν θα άπασχολήθηκε καθόλου μαζί του ως τη στιγμή που θα είδες τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

είδες πως ο άγνωστος Χ, αφού θα είδε τον άγνωστο Χ, να παίρνει από το τραπέζι του Μπέργκμαν το λαδωμένο χαρτί του σάντουιτς. Θα

τρέφεις τότε έκνευρισμένους δένδρες προς το μέρος του εφημεριδοπώλου και θα τον σπρώξεις για να τον πετάξουν έξω. Θα μπορούσε έτσι να του ψιθυρίσεις ποιος είναι ο άνθρωπος που πήρε το χαρτί... Τα υπόλοιπα δεν σε άφορούν...

«Έκείνο το άπόγεμα ήμουν πολύ έκνευρισμένος. Μα την ώρα που έμπαινα στον «Ελέφαντα», είδα τη μικρή Ίρμα που μου χαμογέλουσε με τρυφερότητα. Αυτό το χαμόγελο μου έανάδωσε το θάρρος μου».

«Από αυτή τη στιγμή, τα πράγματα έγιναν όπως τα είχα προβλέψει ο Ρίλλυ. Ο Μπέργκμαν —δεν δυσκολεύθηκα να τον αναγνωρίσω— ήρθε κατά τις έξη, κάθισε οί' ένα τραπέζι, παράγγειλε μια μπύρα και άρχισε να τρώει σιγά — σιγά το σάντουιτς που κρατούσε στα χέρια του... Επειτα πληρώσε το λογαριασμό του κι' έφυγε...»

«Το λαδωμένο χαρτί είχε άπομεινεί στο τραπέζι. Και, εφώνικα, είδα την Ίρμα να διευδύνεται προς τα εκεί, να προσοιπίζει ότι καθαρίζει το τραπέζι και να κρύβει το λαδωμένο χαρτί στην τσέπη της».

«Την ίδια στιγμή, εμφανίσθηκε ο εφημεριδοπώλης».

«Νομίζω πως ή φωνή μου έτρεψε έλασρα όταν, απ'ω, κλοντάς τον για να τον πετάξω έξω, του ψιθύρισα:

«Ή σε ρηθιόρσισα!»

Ο Τζώρτζ Μπούλυ κατέβασε το δεύτερο ούισκου του».

—Τα υπόλοιπα είναι μια θλιερή ιστορία συνέχισε σε λίγο».

«Το ίδιο βράδυ, είδα οί' ένα γραφείο της Γενικής Ασφαλείας τον Μπέργκμαν και τους συνεργάτες του. Ήσαν έξι μαζί με την Ίρμα. Όλοι αυτοί οι Γερμανοί είχαν κανονικές ταυτότητες κι' εργάζονταν σε διάφορες δουλειές, σαν να ήσαν Γάλλοι πολίτες».

«Κανείς τους δεν άνοιξε το στόμα του για ν' άπαντηρή οί' ερωτήσεις που τους άπαιθνε ο Ρίλλυ. Μόνο ο Μπέργκμαν είπε σε μια στιγμή:

«Είστε περιττό να μάς κουράζετε και να κουράζωσαστε και οίεις. Το παιχνίδι χάθηκε για μάς. Δεν έχουμε να πούμε τίποτε άλλο».

«Σαφνικά άκούσαμε ένα γδούπο. Ή Ίρμα είχε σωριστή στο πάτωμα. Λευκοί άφροι έβγαιναν από το στόμα της».

«Όπως καταλάβαμε κατόπιν, είχαν έπωφεληθί άπό το γεγονός ότι κανείς δεν την πρόσεχε, για να φέρει στο στόμα της κάποιο δραστικό δηλητήριο που είχε κρυμμένο κάτω από την πέτρα ενός δακτυλιδιού, που φορούσε στο χέρι της».

«Μία στιγμή προτού ξεφυγίστη, γύρισε τα μάτια προς το μέρος μου. Δεν θα μπορούσα να πω άν το βλέμμα της εξέφραζε άγάπη ή μίσος... Άλλά το βλέμμα αυτό δεν θα το ξεχάσω ποτέ».

«Οί άλλοι έξη τουφεκίστηκαν έπειτα από μερικές ήμέρες».

«Αυτή είναι ή θλιερή και τραγική ιστορία της πρώτης περιπέτειάς μου, κατέληξε ο Τζώρτζ Μπούλυ. Γιατί από τότε πέρασα στην άνώδυμη στρεπιά της «Βουδής Υπηρέτας», κι' έγινε ένας άρθιμος, όπως ο Ρίλλυ, όπως ο πατέρας μου, όπως τόσοι άλλοι... Άλλά νομίζω πως φυλάρσασα άρκετά...»

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΖΕ

Μέχρι το 1953 θα έχωμε ΕΚΡΗΞΕΙΣ ΗΦΑΙΣΤΕΙΩΝ;

Τί προφητείες οι ήφαιστειολόγοι

Τρομερές έκρήξεις ήφαιστειών, συνδυόμενες από καταστροφτικούς σεισμούς και παλίρροιας, που όμοιες δεν έχει δη μέγιστο σήμερα ο άνθρωπος, θα διαταράσσουν την ήσυχία του πλανήτη μας μέχρι το έτος 1953.

Αυτά μας βεβαιώνουν οι έπιστήμονες που είναι μέλη της «Ενώσεως Ηφαιστειολόγων της Χαβάης». Έχουν καθορίσει μάλιστα με καταπληκτική ακρίβεια τον τόπο, το χρόνο και τον τρόπο που θα συμβούν οι έκρήξεις κι' οι σεισμοί αυτοί.

Τώρα δεν έχουμε άν πρόπτη να πιστέψουμε έντελώς στίς καταπληκτικές αυτές προφητείες των ήφαιστειολόγων, γιατί έχουμε το παράδειγμα του ήφαιστείου Παρικιούτιν, που έξεραγή όπως γράφουν τ' άμερικανικά φύλλα, σχεδόν κάτω από τη μύτη τους, χωρίς να υπορέσουν να προβλέψουν την έκρηξή του.

Οι ήφαιστειολόγοι αυτοί, ώστόσο, βεβαιώνουν με πειστικότητα, ότι την έκρηξη ενός ήφαιστείου άκολουθούν διάφορες έδαφικές διαταραχές, σε όλη την επιφάνεια της γής. Ή έκρηξη λοιπόν του ήφαιστείου Παρικιούτιν έχει προκαλέσει μιά άλυσσο έδαφικών διαταραχών που άρχισε να κινή το γύρο της γής. Οί έδαφικές αυτές διαταραχές άρχισαν ήδη με την έκρηξη παλαιών ήφαιστειών, όπως του Άσσο της Ιαπωνικής νήσου Κιουσού. Θα έλθι στο προσεχές μέλλον ή σειρά των 58 ήφαιστειών των Άνατολικών Ίνδιών, των Φιλιππίνων, της Χαβάης, των Άλγεστων νήσων (που όπως είναι γνωστό έχουν περιεσώσει από 40 ήφαιστεια). Μετά θα έπακολουθήσει ή έκρηξη των ήφαιστειών της Ρωσίας, ύστερα της Άλσσκας, του Καναδά, της Βρετανικής Κολομβίας κι' έτσι ή άλυσσο αυτή των έκρήξεων θα κινή τον γύρο της γής.

Οι έπιστήμονες αυτοί ήφαιστειολόγοι έχουν ίδρύσει έναν πρωτότυπο σταθμό, έπάνω στα ήφαιστειογενή όρη των νήσων της Χαβάης. Τα πειράματά τους δέ είναι άρκετά παρόμοια. Το Δεκέμβριο του 1935, παραδείγματος χάριν, με την σύμπραξη της άμερικανικής αεροπορίας βουβάδισαν τον κρατήρα του ήφαιστείου Μόνα Λόα που ήταν έτοιμο να έκρηξι. Για πρώτη φορά στην ιστορία, ο άνθρωπος έπιχειρούσε να ματαιώσει μ' αυτόν τον τρόπο την έκρηξη ενός ήφαιστείου. Με το βουβαρισμό οί ήφαιστειολόγοι κατόρθωσαν να προβλέψουν την καταστροφή που θα έπέφερε ή λάβα στα γύρω χωριά, τα όποια θα έδαφάνε έξ ολοκλήρου.

Πάντως μίν τρούαζετε, γιατί οί ήφαιστειολόγοι, δεν προβλέπουν την δημιουργία νέων ήφαιστειών, άλλα την έκρηξη παλαιών. Έξ άλλου ή ήφαιστειολογία, έν συγκρίσει με τις άλλες έπιστήμες, είναι άρκετά νέα και οί διάφορες θεωρίες της δεν έχουν έπαληθεύσει μέχρι σήμερα τελείως.

P. NIMONS

Οί θησαυροί μις ζητιάνας

Ο ταμίας μις των μεγαλύτερων Τραπεζών της Νέας Υόρκης είδε πριν από λίγες ήμέρες μια γρή ζητιάνα να έμφανίζεται μπροστά του.

Η ζητιάνα αυτή άνοιξε ένα σάκκο που κρατούσε στα χέρια της και έβγαλε από κεί δέσμες δολαρίων, δεμένες με σπάγγους και παληκούρελα.

Ο ταμίας έμέτρησε συνολικά 11 εκατομμύρια δολάρια!

Η ζητιάνα, άφου πήρε το βιβλιόριό της, άποχαίρεται τον ταμία, λέγοντάς του ότι θα ξαναγυρίσει έπειτα από ένα χρόνο για να κάνει μια καινούργια κατάθεσι. Το όνομα της ζητιάνας αυτής δεν έδόθη εις την δημοσιότητα.

«Έγω οίκονομός, της έλεγε, Μπορώ να σου άγοράσω κορδέλλες καπέλλα, φορέματα, βραχιόλια. Τι

Τα χρόνια κύλησαν. Στα δέκα όχτώ της χρόνια, ή όμορφη της Μαρία ήταν βασιλική. Ή ήοιευ ζωή είχε συντείνει στην άνάπτυξή της. Το μεγαλοπρό της πρόσωπο, τα σκοτεινά της μάτια, τα κατακόκκινα γέλη της, τα κάσπαρο δόντια της, το λυγερό κορμί της, δεν θύιζαν τίποτα άπ την παλιά μικρή τσιγγάνα. Ή Μαρία ήταν μιά άωραία γυναίκα κι' ο υπάουα -Μάνθος της θαύμαζε και την άναπούσε σά να ήταν κόρη του. Την καθηκούσε μονάχα πως δεν ήταν κοκέττα.

«Έγω οίκονομός, της έλεγε, Μπορώ να σου άγοράσω κορδέλλες καπέλλα, φορέματα, βραχιόλια. Τι

Μαρία ή Τσιγγάνα

Ο Μπάουα Μάνθος, βγαίνοντας το πρωί εκείνο στο περιόθι του, είδε άπ' έξω στο δρόμο πολλούς χωριάτες μαζεμένους.

«Τί να συμβαίνει άραγε;» σκέφθηκε.

Άφπσε το εινάρι του και πήνε κοντά τους. Μερικοί τσιγγάνοι είχαν στήσει τα τρανιάχια τους πιδό περα. Κι' εκεί, κοντά σ' ένα τρανιάχι, μια γυναίκα ήταν έσπλωμένη κάτω, μια γυναίκα νέα άκούη, όμορφη, μ' ένα μαγαίρι στην πλάτη, με έξπλεκα μαλλιά. Κοντά της έκλαιγε ένα κοριτσάκι.

Είπε ή άδελφή σου; ρώτησε τη μικρή ο χωροφύλακας που συνέχιζε την άνακρίσι του.

«Ή μαμά μου... ψιθύρισε ή μικρή».

Κακόμοιοι παιδι! είπε ένας χωριάτης.

Τί θα το κάνουμε τώρα; είπε ο χωριάτης.

Το παίρνω ένώ, είπε άπλά ο υπάουα -Μάνθος.

Έσκυψε ύστερα κι' έπιασε το χέρι της μικρής.

Ελα μαζί μου, θέλεις; τη ρώτησε.

Το κοριτσάκι σκώθηκε και δίχως να πη λέξι, τον άκολουθήσε.

Οί χωριάτες, συνήθισαν πια να βλέπουν το υπάουα -Μάνθο με τη μικρή που είχε υιοθετήσει. Της έλεγε να τον φωνάζει παπού κι' εκείνος τη φώναζε Μαρία, γιατί δεν ήξερε το πραγματικό της όνομα και γιατί ή μικρή δέ θέλησε να του το πη. Σιγά-σιγά, την άνάτησε σαν παιδί του. Ή παρουσία της Μαρίας στο σπιτάκι που ήταν γι' αυτόν μιά συντροφιά.

Κάθε χρόνο, στο τέλος του Μαΐου, έβλεπαν να περνούν από το δρόμο καρδανία τσιγγάνων. Όταν ή Μαρία τους έβλεπε, ή καρδιά της γτυπούσε δυνατά και ή πνοή της κοδόνταν. Ο υπάουα -Μάνθος φοβόταν μήπως του φύγη ή μικρούλα του και ή σκέυι αυτή τον βασάνιζε. «Άραγε όταν θα πεθάνω, θα ξαναπάη μαζί τους;» άναρωτιόταν.

Τα χρόνια κύλησαν. Στα δέκα όχτώ της χρόνια, ή όμορφη της Μαρία ήταν βασιλική. Ή ήοιευ ζωή είχε συντείνει στην άνάπτυξή της. Το μεγαλοπρό της πρόσωπο, τα σκοτεινά της μάτια, τα κατακόκκινα γέλη της, τα κάσπαρο δόντια της, το λυγερό κορμί της, δεν θύιζαν τίποτα άπ την παλιά μικρή τσιγγάνα. Ή Μαρία ήταν μιά άωραία γυναίκα κι' ο υπάουα -Μάνθος της θαύμαζε και την άναπούσε σά να ήταν κόρη του. Την καθηκούσε μονάχα πως δεν ήταν κοκέττα.

«Έγω οίκονομός, της έλεγε, Μπορώ να σου άγοράσω κορδέλλες καπέλλα, φορέματα, βραχιόλια. Τι

Τα χρόνια κύλησαν. Στα δέκα όχτώ της χρόνια, ή όμορφη της Μαρία ήταν βασιλική. Ή ήοιευ ζωή είχε συντείνει στην άνάπτυξή της. Το μεγαλοπρό της πρόσωπο, τα σκοτεινά της μάτια, τα κατακόκκινα γέλη της, τα κάσπαρο δόντια της, το λυγερό κορμί της, δεν θύιζαν τίποτα άπ την παλιά μικρή τσιγγάνα. Ή Μαρία ήταν μιά άωραία γυναίκα κι' ο υπάουα -Μάνθος της θαύμαζε και την άναπούσε σά να ήταν κόρη του. Την καθηκούσε μονάχα πως δεν ήταν κοκέττα.

«Έγω οίκονομός, της έλεγε, Μπορώ να σου άγοράσω κορδέλλες καπέλλα, φορέματα, βραχιόλια. Τι

Τα χρόνια κύλησαν. Στα δέκα όχτώ της χρόνια, ή όμορφη της Μαρία ήταν βασιλική. Ή ήοιευ ζωή είχε συντείνει στην άνάπτυξή της. Το μεγαλοπρό της πρόσωπο, τα σκοτεινά της μάτια, τα κατακόκκινα γέλη της, τα κάσπαρο δόντια της, το λυγερό κορμί της, δεν θύιζαν τίποτα άπ την παλιά μικρή τσιγγάνα. Ή Μαρία ήταν μιά άωραία γυναίκα κι' ο υπάουα -Μάνθος της θαύμαζε και την άναπούσε σά να ήταν κόρη του. Την καθηκούσε μονάχα πως δεν ήταν κοκέττα.

θα σ' εύχαριστούσε άπ' όλ' αυτή; —Τίποτα... του άπαντούσε πάντα εκείνη.

Κάποτε την βίαζε να παντρευτή: —Θα σου βωά ένα καλό και ώοραιο παλληκάρι. Θα σου άγοράσω κι' ένα μικρό χτήμα. Πριν πεθάνω, θάβελαι να ξέσω πως ζής ευτυχισμένα.

Εκείνη γελοούσε και τούλεγε: —Όχι... άφπσε με να ζω μαζί σου... Θέλω να είμαι έλευθερη...

Και τί θ' άπογίνις όταν πεθά-νω;

Μην το σκέπτεσαι... Ζήσε... Ζούσε, άλλα μέσα στην άγωνία.

Ένα πρωί, που ο υπάουα -Μάνθος ήταν στην κάμαρά του, άκουσε κουβέντες έξω. Ή Μαρία κουβέντιαζε μ' έναν άντρα. Εκπληκτος, σκώθηκε και βγήκε στην πόρτα. Κάτω στο δρόμο ήταν ένα άμάξι τσιγγάνων. Ή Μαρία κουβέντιαζε μ' έναν ψηλόν άντρα, άδύνατο, ήλιοκαυμένο, που βάταν ως είκοσι πέντε χρόνων. Άκουσε τα λόγια τους, μ' ά δίχως να τα καταλάβη. Μιλούσαν σε μιά γλώσσα παρόξενη. Για πρώτη φορά ώστόσο ο γέρο -Μάνθος άκουσε το παιδί του να γελάη. Τότε γούισε με άόνα βήματα στο σπιτί, ταραγμένος. Ενοιώσε τον εαυτό του συντριμμένο, καμένο. Όταν γούισε ή Μαρία καυνογελούσε και τα μάτια της είχαν μιά παρόξενη λάμψη.

Όταν την άυή της άλλης ήέρας, ο υπάουα -Μάνθος έύπνησε, ένοιώσε την καρδιά του βραεία και με πνιγμένη φωνάξε:

Μαρία!

Καυμιά άπάντησι.

Ετσεξε στην κάμαρά της. Το παράθυρο ήταν άνοιχτό. Ή Μαρία είχε φύγει!...

Τότε ο γέρος κατάλαβε. Οί λυγμοί έπνιγαν το λαμό του. Έμεινε έτσι, τσακισμένος, πολλές ώρες.

Στο τέλος, άποφάσισε να πάη να τη βρη. Άνοιξε έναν κρυφώνά όπου έδώ και πενήντα χρόνια έκρυβε τα λεφτά του. Πάνω από πενήντα εκατομμύρια, Τάοριξε στο δισάκι του και με το μπαστούνι στο χέρι, ήήσε τους δρόμους.

Η νύχτα είχε άπλωθί όταν έφτασε μακριά στον κάμπο κι' άνίγκουσε το άμάξι του τσιγγάνου που είχε οη χέρες μπροστά στο σπιτί του. Έλπιζε πως ή Μαρία θα παρουσιαζόταν, μ' ά παρουσιάσθηκε ο νέος.

Μου πήρεσ τη μικρή μου! του είπε ο υπάουα -Μάνθος, μού την έκλεψες!...

Δεν την έκλεψα... με άκολουθήσε με τη θέλησή της, άπάντησε εκείνος.

Ο γέρος σάπασε. Έπειτα φώναξε με άπελπισία:

Μαρία! Μαρία!

Ή Μαρία φάνηκε για μιά στιγμή, άφπσε μιά κορυφή, σκάπασε το πρόσωπό της με τα δύο της χέρια και γάγκηκε πίσω από τα δόντια.

Δεν την έκλεψα... ξανάπε ο τσιγγάνος.

Καλά... καλά... ψιθύρισε ο υπάουα -Μάνθος.

Και πόσθεσε:

Νά... Ήθεβα... Δεν έβλω νάνε φταγή... Τα λεφτά μου είναι για κείνη... να της τα δώσης...

Κι' άπλωσε το δισάκι στον τσιγγάνο.

Όχι... είπε εκείνος, δεν θέλω λεφτά...

Ο υπάουα -Μάνθος πέταξε το δισάκι στα πόδια του.

Κάνε τα ότι θέλεις, είπε, σιγά. Άπογαιρέτσε την... οίλησέ την... για μένα...

Την άλλη μέρα, βόηκαν τον υπάουα -Μάνθο νεκρό, στο σπιτί του. Ή μεγάλη συγκίνηση για τη φυγή της Μαρίας, τον είχε σκοτώσει!...

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ και ή συζυγική εύτυχία

Τί πρέπει να ξέρουν οί γονείς

Ένας δικηγόρος της Φιλαδέλφειας, έρωτηθείς τελευταία άν είναι δυνατόν τα παιδιά να καταστρέψουν τη συζυγική εύτυχία, άπάντησε με βεβαιότητα ότι τα 50% των διαζυγίων άφείλονται σε διαταραχές της οικογενειακής εϊρήνης, προσεχόμενες άμέσως ή έμμέσως από τα παιδιά. Άνέφερε δέ σχετικώς τρία χαρακτηριστικά παραδείγματα. Βγαλμένα άπ την πολυετή έπαγγελματική του πείρα.

Ο Ρότζερ και ή βέρα Λώρενς είχαν παντρευτή προδέντε έτών. Ο Ρότζερ υπηρέτησε κατόπιν τρία χρόνια στο στρατό. Όταν άποστρατεύθηκε και γύοισε σπιτί του, βόηκε τα δύο του παιδιά να έχουν μεγαλώσει μακριά άπ' αυτόν και να έξαρτώνται άπολύτως άπ' τη υπέρας τους. Ο ίδιος, σαν πατέρας δεν είχε καθόλου έπιβάλλον στα παιδιά του. Ο Ρότζερ θεωρούσε τότε τον εαυτό του τόσο έξονο μέσα στο σπιτί του, ώστε έφυγε κι' έγκατέλειψε τη γυναίκα του.

Ένα άλλο ζευγάρι, ο Τσάρλες και ή Λάουρα Ντόνευ, παντρεύτηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου. Όταν ο Τσάρλες βοσκόντα ως στρατιώτης πέσαν του ώκεανού, ή Λάουρα δεν έβλεπε την ώρα πότε να γυοίρη σ' αυτήν και στον υπέμνη τους. Όταν διωες γούισε ο Τσάρλες και ζητούσε να άναπαυθί, βόηκε ότι το παιδί του γαλούσε την ήσυχία και τον ερέθιζε. Και έπακολούθησε το διαζύγιο.

Τρίτο τέλος ζευγάρι, ο Έντουαρντ και ή Μαίρη Κίγκσλεϋ, παντρεύτηκαν όταν δούλευαν μαζί σ' ένα πολυεμκό έργοστάσιο. Όταν άπόκτησαν κα δεύτερο παιδί, ή Μαίρη άναγκάσθηκε να φύγη από τη δουλειά και να μείνι στο σπιτί. Τα έσοδα της οικογενείας μειώθηκαν έτσι. Έσταιναν τα παιδιά. Και κατέληξαν να πάσουν καθένας από ένα παιδί και να γυοίσουν.

Τα παραδείγματα αυτά, λέγει ή Άμερικανική παιδαγωγός Μάστζοι Χόλινς, δεν είναι τα μόνα. Υπάρχουν και πολλά άλλα παρόμοια, γενικά δίως σε έξη κυρίως υπορούν να άναγθούν οί πειριπτώσεις που τα παιδιά είναι δυνατόν να γύνουν ισάριθμες ατίες για να διαλυθί ο νάμος:

Πρώτη είναι ή άκαταστασία, που δημιουργεί στο σπιτί το παιδί. Το άλλοτε ήσυχο και συγυρισμένο σπιτικό, γίνεται άναστατο από τις φωνές, τα γέλια και τα κλάματα, τα παιχνίδια και τα άτυχήματα του παιδιού. Έτσι άναρωτοι που θέλουν την ήσυχία τους και δεν έχουν γερά νεύρα... παίζουν δρόμο.

Δεύτερη πειρίπτωση είναι ή ζήλοτυπία που άναπτύσσεται μεταξύ πολλών συζύγων, για το παιδί.

Τρίτη πειρίπτωση είναι οί διαφορές άντιλήψεων των συζύγων, σχετικά με την άνατροφή των παιδιών. Άν καθένας έπιμένει να έπιβάλλη στο παιδί τη δική του πειθαυγία δεν θα τα πάνε καλά.

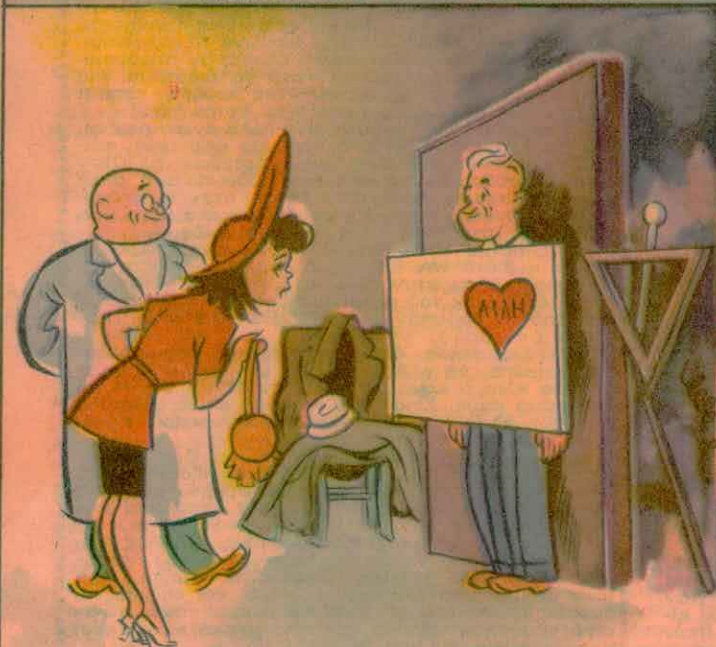
Τέταρτη πειρίπτωση είναι οί διαφορές θεοσκευτικών πειποθήσεων, που όταν γίνεται ο γάμος, συνήθως τις παραβλέπει κανείς. Προκειμένου όμως για το παιδί, καθένας το θέλει να άνήκει στο δόγμα του.

— Ζαχαρία βρέχει κι' εσύ δὲν ἀνοίξεις ἀκόμη τὴν ὀμπρέλλα...

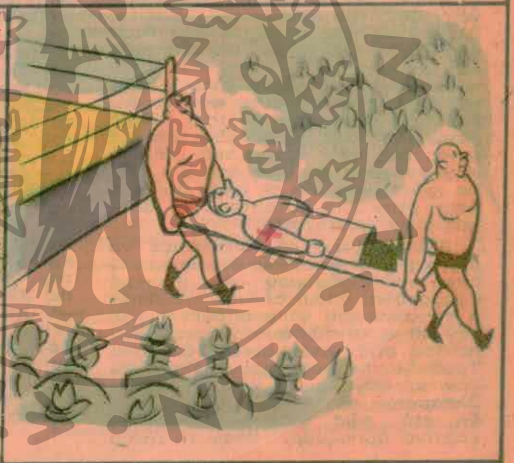
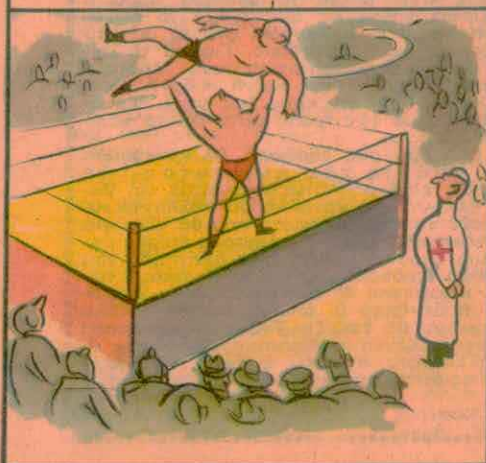
— Ἀσπασία, μὴ φωνάζεις τόσο δυνατά! Γιατί οἱ γείτονες θὰ νομίσουν ὅτι σε δέωνω!...

— Βεβαιωθήκατε λοιπὸν ὅτι ὁ σύζυγός σας ἔχει μόνον ἐσᾶς στὴν καρδιά του;

— Ὁχι, δὲν εἶμαι ὁ γιατρός, δεσποινίς... Εἶμαι ὁ ἀπογινάτης!

Ἱστορία χωρὶς λόγια!